dan simmons

căderea lui hyperion

Al doilea volum din seria HYPERION CANTOS

Coperta colecției: Corneliu ALEXANDRESCU
Ilustrația copertei: Garry RUDDELL

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SIMMONS, DAN
Căderea lui Hyperion / Dan Simmons; trad.: Mihai-Dan Pavelescu.
București : Nemira Publishing House, 2009
2 vol.
ISBN 978-606-8073-19-4
Vol. 2. - ISBN 978-606-8073-20-0

I. Pavelescu, Mihai-Dan (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Dan Simmons
THE FALL OF HYPERION
© Dan Simmons, 1990

© Nemira Publishing House, 2009

Redactor: Oana IONAȘCU
Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Tiparul executat de Graficprint Industries

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-8073-20-0

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea
timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

PARTEA A TREIA

31

M-am trezit din vis, dar fără nici o tragere de inimă.

Întorcându-mă, mijind ochii şi blestemând invazia bruscă de lumină, l-am văzut pe Leigh Hunt stând pe marginea patului, cu un injector cu aerosol în mână.

– Ai luat destule somnifere ca să te ţină în pat toată ziua, a spus el. Sus şi la treabă!

M-am sculat în capul oaselor, mi-am frecat ţepii bărbii şi m-am încruntat în direcţia lui.

– Cine dracu' ţi-a dat voie să intri în camera mea?

Efortul de a vorbi mi-a provocat un acces de tuse, care nu mi-a trecut până ce Hunt n-a revenit cu un pahar cu apă de la baie.

– Ţine!

Am băut, străduindu-mă zadarnic să radiez furie şi iritare între spasmele de tuse. Reminiscenţele viselor se îndepărtau aidoma ceţurilor dimineţii. Am simţit pogorând peste mine o teribilă senzaţie de pierdere.

– Îmbracă-te, a rostit Hunt. Directorul executiv dorește să te prezinți la ea în douăzeci de minute. Cât timp ai dormit, s-au întâmplat multe.

– Ce anume?

M-am frecat la ochi și mi-am trecut degetele prin părul răvășit. Hunt a surâs scurt.

– Accesează datasfera. După aceea coboară imediat la apartamentele lui Gladstone. Douăzeci de minute, Severn.

A ieșit.

Am accesat datasfera. O modalitate de a vizualiza intrarea cuiva în datasferă este de a-ți imagina un petic din oceanul Vechiului Pământ în diferite grade de turbulență. În zilele normale, se vede o suprafață placidă, cu configurații interesante de valuri. Crizele arată talazuri înspumegate și agitate. Astăzi era un uragan. Intrarea era întârziată pe orice rută de acces, confuzia domnea în valuri de resac care se spărgeau, matricea de dataplanuri clocotea de comutări de stocări și transferuri majore de credite, iar Totalitatea, în mod normal un zumzet multistratificat de informații și dezbateri politice, era o furtună în rafale de confuzie, referendumuri abandonate și șabloane de poziții învechite purtate de colo-colo ca niște fuioare de nori zdrențuiți.

– Doamne Dumnezeule, am șoptit, întrerupând accesul, dar simțind apăsarea talazurilor de informații încă izbindu-mi circuitele implantate și creierul.

Un atac surpriză... Distrugerea iminentă a Webului... Discuții despre punerea sub acuzație a lui Gladstone... Revolte pe douăzeci de planete... Răscoale ale

sectei Shrike pe Lusus... Flota FORȚĂ abandona sistemul Hyperion într-o disperată acțiune de contraatac, însă prea târziu, mult prea târziu... Hyperion deja atacată... Spaima de incursiuni prin teleproiectoare...

M-am sculat, am alergat gol-pușcă sub duș și m-am spălat în timp record. Hunt sau altcineva îmi lăsase un costum oficial gri și o capă și m-am îmbrăcat în grabă, pieptănându-mi pe spate părul ud, astfel încât cârlionții umezi mi-au coborât pe guler.

Nu se făcea s-o las să aștepte pe directorul executiv al Hegemoniei Omului. Nu, nu – nu se făcea defel.

– Era timpul să apari, a spus Meina Gladstone când am intrat în apartamentul ei privat.

– Ce pizda mă-sii ai făcut? m-am răstit.

Gladstone a clipit. În mod evident, directorul executiv al Hegemoniei Omului nu era obișnuită să i se vorbească pe tonul acela. *Nu mai pot eu de-asta*, mi-am spus.

– Amintește-ți cine ești și cu cine stai de vorbă, a rostit rece Gladstone.

– Nu știu cine sunt. Și este posibil să stau de vorbă cu cel mai mare ucigaș în masă de după Horace Glennon-Height. De ce dracu-ai îngăduit să aibă loc războiul ăsta?

Gladstone a clipit iarăși și a privit în jur. Eram singuri. Livingul ei era prelung, cufundat într-o penumbră plăcută și plin cu opere de artă originale de pe Vechiul Pământ. În clipa aceea nu mi-ar fi păsat nici dacă aș fi fost într-o cameră ticsită cu tablouri originale de

Van Gogh. Am pironit-o cu privirea pe Gladstone; în lumina slabă ce pătrundea printre jaluzele, chipul de Lincoln nu era decât al unei femei bătrâne. Ea mi-a susținut uitătura o secundă, apoi și-a ferit ochii.

– Îmi cer scuze, m-am stropșit pe un ton defel dezvinovățitor, nu l-ai *îngăduit*, ci l-ai *provocat*, nu-i așa?

– Nu, Severn, nu eu l-am provocat.

Vocea îi era stinsă, aproape un murmur.

– Vorbește, am spus. M-am plimbat înainte și înapoi pe lângă ferestrele înalte, privind cum razele strecurate printre șipcile jaluzelelor se deplasau peste trupul meu aidoma unor dungi pictate. Și nu sunt Joseph Severn!

Ea a înălțat o sprânceană.

– Ar trebui să-ți spun „domnul Keats"?

– Poți să-mi spui „Nimeni", am replicat. În felul ăsta, când vor veni ceilalți ciclopi, vei putea spune că Nimeni te-a orbit și ei vor pleca, zicând c-a fost voința zeilor.

– Intenționezi să mă orbești?

– În momentul de față ți-aș putea suci gâtul și pleca fără nici un fior de remușcare. *Milioane* de oameni vor muri înainte de sfârșitul acestei săptămâni. Cum ai putut îngădui așa ceva?

Gladstone și-a atins buza inferioară.

– Viitorul se ramifică doar în două direcții, a vorbit ea încet. Război și incertitudine totală sau pace și anihilare certă totală. Eu am ales războiul.

– Cine zice asta?

În glasul meu se auzea acum mai degrabă curiozitatea decât furia.

– Este o realitate. Și-a privit comagenda. În zece minute va trebui să apar în fața Senatului, ca să declar războiul. Spune-mi ultimele noutăți despre pelerinii de pe Hyperion.

Mi-am încrucișat brațele pe piept și am străpuns-o cu privirea.

– O să-ți spun, dacă promiți că vei face ceva.

– O să fac, dacă o să pot.

Am tăcut, dându-mi seama că nici o forță din Univers n-o putea determina pe femeia aceasta să semneze un cec în alb.

– Bine, am încuviințat. Vreau să trimiți un mesaj sperlumic pe Hyperion, să ridici blocarea navei Consulului și să trimiți pe cineva pe râul Hoolie ca să-l caute pe Consul însuși. Se află la o sută treizeci de kilometri de capitală, dincolo de ecluzele Karla. S-ar putea să fie rănit.

Gladstone a îndoit un deget, și-a frecat buza și a aprobat.

– Voi trimite pe cineva să-l caute. Deblocarea navei depinde de lucrurile pe care mi le vei spune în continuare. Ceilalți sunt vii?

Mi-am strâns capa scurtă în jurul corpului și m-am trântit pe o sofa vizavi de ea.

– Unii.

– Fata lui Byron Lamia? Brawne?

– A luat-o Shrike. O vreme a fost lipsită de cunoștință, conectată la datasferă printr-un fel de șunt neural.

Am visat... ea plutea undeva, reunită cu implantul primei personalități Keats recuperate. Tocmai pătrundeau în datasferă... de fapt, în megasferă – conexiuni și dimensiuni ale Nucleului despre care nu visasem niciodată, dar și „sfera" accesibilă.

– Acum este vie?

Gladstone se aplecă în față, foarte atentă.

– Nu știu. Corpul i-a dispărut. Am fost trezit înainte să văd unde anume în megasferă a pătruns personalitatea ei.

– Și colonelul?

– Kassad a fost dus undeva de către Moneta, femeia care se pare că locuiește în Cripte în timp ce ele călătoresc prin timp. Ultima dată când l-am văzut, îl ataca pe Shrike cu mâinile goale. De fapt acolo erau mii de Shrike.

– A supraviețuit?

Am deschis brațele.

– Nu știu. Acestea erau *vise*. Fragmente. Biți și bucățele de percepții.

– Poetul?

– Silenus a fost luat de Shrike. Tras în țeapă pe arborele de spini. L-am întrezărit însă ulterior în visul lui Kassad. Silenus continua să fie viu. Nu știu cum...

– Așadar arborele țepelor este real, nu doar o propagandă a sectei Shrike?

– Oh, da, este cât se poate de real.

– Și Consulul a plecat? A încercat să revină în capitală?

– Avea covoraşul-şoim al bunicii sale. Acesta a funcţionat perfect până a ajuns aproape de ecluzele Karla, aşa cum ţi-am spus. Covoraşul... şi Consulul au căzut în râu. I-am luat-o înainte, răspunzând următoarei întrebări: Nu ştiu dacă a supravieţuit.

– Ce-i cu preotul – părintele Hoyt?

– Cruciformul l-a înviat sub forma părintelui Duré.

– Şi este *cu adevărat* părintele Duré? Sau un duplicat lipsit de minte?

– Este Duré, am răspuns. Însă... afectat. Descurajat.

– Mai este în vale?

– Nu. A dispărut în una dintre Criptele Grote. Nu ştiu ce s-a-ntâmplat cu el.

Gladstone şi-a privit comagenda. Am încercat să-mi imaginez deruta şi haosul care domneau în restul acestei clădiri... al acestei planete... al Webului. În mod evident, directorul executiv se retrăsese aici pentru cincisprezece minute înainte de discursul în faţa Senatului. Era posibil să fie ultimul asemenea moment de solitudine de care să aibă parte pentru următoarele săptămâni. Poate pentru totdeauna.

– Căpitanul Masteen?

– A murit. A fost îngropat în vale.

Ea a inspirat adânc.

– Şi Weintraub şi pruncul?

Am clătinat din cap.

– Am visat lucruri lipsite de secvenţialitate... defazate temporal. *Cred* că s-au întâmplat deja, dar sunt derutat.

Am ridicat ochii. Meina aştepta răbdător.

– Fetița era în vârstă de numai câteva secunde când a venit Shrike, am spus. Sol i-a oferit-o. Cred că a dus-o în Sfinx. Criptele străluceau foarte puternic. Ieșeau... alți... Shrike.

– Așadar Criptele s-au deschis?

– Da.

Gladstone și-a atins comagenda.

– Leigh? Ofițerul de serviciu din centrul de comunicații să-l contacteze pe Theo Lane și personalul FORȚĂ necesar de pe Hyperion. Să elibereze nava pe care o ținem în carantină. De asemenea, anunță-l pe guvernatorul-general că în câteva minute îi voi transmite un mesaj personal.

Instrumentul a piuit și ea a ridicat ochii la mine.

– A mai fost și altceva în visele tale?

– Imagini... Cuvinte... Nu-nțeleg ce se întâmplă. Ce ți-am povestit erau lucrurile cele mai importante.

Gladstone a surâs ușor.

– Îți dai seama că visezi evenimente aflate în afara domeniului de percepții al celeilalte personalități Keats?

Nu am spus nimic, buimăcit de șocul vorbelor ei. Contactul meu cu pelerinii fusese posibil prin intermediul unei conexiuni între Nucleu și implantul personalității din bucla Schrön a lui Brawne – prin intermediul ei și al datasferei primitive pe care o partajau. Dar personalitatea fusese eliberată; datasfera fusese distrusă în urma separării și distanței. Nici chiar un receptor sperlumic nu poate recepta mesaje, dacă nu există un transmițător.

Zâmbetul lui Gladstone a dispărut.

– Poţi explica asta?

– Nu. Am ridicat ochii. Poate că n-au fost decât vise. Vise... şi nimic mai mult.

Ea s-a ridicat în picioare.

– Poate că vom afla atunci când sau dacă îl vom găsi pe Consul. Sau când nava lui va sosi în vale. Mai am două minute până trebuie să apar în faţa Senatului. Mai este ceva?

– O întrebare, am rostit. Cine sunt eu? De ce mă aflu aici?

Din nou zâmbetul misterios.

– Noi toţi ne punem aceleaşi întrebări, domnule Sev... domnule Keats.

– Vorbesc serios. Cred că o ştii mai bine decât mine.

– Nucleul te-a trimis să fii legătura mea cu pelerinii. Şi să observi. La urma urmelor, eşti poet şi pictor.

Am mormăit ceva şi m-am ridicat. Ne-am îndreptat încet spre portalul teleproiector privat care avea s-o ducă în sala Senatului.

– La ce mai ajută observaţiile, dacă-i sfârşitul lumii?

– Află, a spus Gladstone. Mergi şi vezi sfârşitul lumii.

Mi-a înmânat un microcard pentru comagenda mea. L-am introdus şi am privit diskeyul; era un cip de prioritate universală, care-mi permitea acces la toate portalurile, publice, private sau militare. Era un bilet pentru sfârşitul lumii.

– Şi dacă voi fi ucis? am întrebat.

– Atunci nu vom auzi niciodată răspunsurile la întrebările tale, a replicat directorul executiv Gladstone.

M-a atins scurt pe încheietura mâinii, apoi s-a întors și a păşit prin portal.

Pentru câteva minute am rămas singur în apartamentul ei, bucurându-mă de lumină, tăcere și operele de artă. Pe un perete era o pictură de Van Gogh, care prețuia mai mult decât ar fi putut plăti majoritatea planetelor; un tablou care reprezenta odaia pictorului din Arles. Nebunia nu este o invenție recentă.

După un timp am plecat, am lăsat memoria comagendei să mă conducă prin labirintul Clădirii Guvernului, până am găsit terminexul teleproiector central și am păşit prin el ca să caut sfârşitul lumii.

Webul era străbătut de două căi de acces teleproiector total: Concourse și fluviul Tethys. M-am teleproiectat pe Concourse, unde porțiunea de jumătate de kilometru de pe Tsingtao-Hsishuang Panna se lega cu Noul Pământ și fâşia scurtă de litoral de pe Nevermore. Tsingtao-Hsishuang Panna era o planetă din primul val, aflată la treizeci și patru de ore depărtare de invazia Expulzaților. Noul Pământ fusese pe lista celui de-al doilea val, care era anunțată chiar acum, și mai beneficia de puțin mai mult de o săptămână standard până la invazie. Nevermore se afla adânc în Web, la ani depărtare de atac.

Nu se vedeau semne de panică. Oamenii preferau să acceseze datasfera și Totalitatea, decât să iasă pe străzi. Mergând pe aleile înguste din Tsingtao, puteam auzi vocea lui Gladstone răsunând dintr-o mie de receptoare și comagende personale, un fundal verbal

straniu pentru strigătele vânzătorilor ambulanți, șuierele anvelopelor pe pavajul umed și zumzetul ricșelor electrice deasupra, pe nivelurile de transport.

– ...așa cum, cu aproape opt sute de ani în urmă, alt conducător a spus poporului său în ajunul atacului: „Nu vă pot oferi nimic altceva decât sânge, trudă, lacrimi și sudoare." Vă întrebați: Care este politica noastră? Vă răspund: Este angajarea într-un război în spațiul cosmic, pe sol, în aer, pe apă, cu toate forțele noastre și cu toate puterile pe care ni le pot oferi justiția și binele. *Aceea* este politica noastră...

În apropiere de zona de translație dintre Tsingtao și Nevermore existau trupe FORȚĂ, dar fluxul pietonilor părea destul de normal. M-am întrebat dacă militarii aveau să rechiziționeze mallul pietonal al lui Concourse pentru trafic de vehicule și dacă acesta avea să fie îndreptat *către* linia frontului sau în sens opus.

Am pășit mai departe, pe Nevermore. Aici străzile erau uscate, cu excepția ocazionalilor stropi de apă dinspre oceanul aflat la treizeci de metri sub meterezele de piatră ale lui Concourse. Cerul avea tonurile obișnuite de ocru și gri amenințător, un amurg care speria în toiul zilei. Prăvălii din piatră sclipeau de lumini și mărfuri multicolore. Îmi dădeam seama că străzile erau mai pustii ca de obicei; oamenii stăteau în prăvălii sau pe ziduri de piatră, ori pe bănci, cu capetele plecate și cu privirea în gol, ascultând.

– ...întrebați: Care este obiectivul nostru? Vă răspund cu un singur cuvânt. Victoria, victoria cu orice preț, victoria în ciuda terorilor, victoria, oricât de

lung şi de greu va fi drumul; pentru că fără victorie nu există supravieţuire...

Cozile de la terminexul principal din Edgartown erau scurte. Am tastat pentru Mare Infinitus şi am păşit.

Bolta avea obişnuita culoare verde fără nori, iar oceanul de sub oraşul plutitor avea o nuanţă de verde mai închis. Fermele de alge se întindeau până la orizont. La depărtarea aceasta de Concourse, mulţimile erau şi mai mici, trotuarele erau aproape pustii, iar unele magazine erau închise. Un grup de bărbaţi stătea în apropierea unui ponton şi asculta la un vechi receptor sperlumic. În aerul cu iz marin pronunţat, glasul lui Gladstone se auzea sec şi metalic.

– ...chiar acum, unităţi FORŢĂ se deplasează spre posturile lor, ferme în decizia lor şi încrezătoare în capacitatea de a salva nu numai planetele ameninţate, ci toată Hegemonia Omului, de tirania cea mai teribilă şi distrugătoare de suflete care a pângărit vreodată analele istoriei...

Mare Infinitus se găsea la optsprezece ore de invazie. Am privit cerul, aşteptându-mă pe jumătate să văd *vreo urmă a Roiului inamic, un semn de defensive orbitale, mişcări de trupe spaţiopurtate. Am văzut doar* bolta, ziua caldă şi legănarea lină a oraşului pe ocean.

Poarta Raiului era prima planetă pe lista invaziilor. Am trecut prin portalul VIP din Oraşul Smârcurilor şi am privit de pe Înălţimile Rifkin către oraşul minunat. Era toiul nopţii, atât de târziu încât intraseră în acţiune mecii măturători de străzi, cu periile şi sonicele zumzăind pe caldarâm, însă existau *mişcări,*

rânduri lungi de oameni tăcuți la terminexul public Înălțimile Rifkin; la portalurile Promenadei se întrezăreau cozi chiar mai lungi. Se vedeau polițiști locali, siluete înalte în salopete antiimpact cafenii, dar dacă unitățile FORȚĂ se grăbeau să consolideze zona aceasta, ele erau invizibile.

Cei de la cozi nu erau rezidenți locali – în mod cert, proprietarii locuințelor de pe Înălțimile Rifkin și Promenadă aveau portaluri private –, ci păreau să fie lucrători de la proiectele de asanare aflate la mulți kilometri dincolo de pădurile de ferigi și de parcuri. Nu exista panică și conversațiile erau foarte puține. Cozile avansau cu stoicismul răbdător al familiilor care înaintează spre o atracție dintr-un parc de distracții. Puțini purtau altceva decât o geantă de voiaj sau o raniță.

Am atins noi o asemenea stăpânire de sine, m-am întrebat, *încât să ne purtam cu demnitate chiar în fața invaziei?*

Poarta Raiului se afla la treisprezece ore de ora H. Mi-am cuplat comagenda pe Totalitate.

– ...dacă putem răspunde acestei amenințări, atunci planetele pe care le iubim pot rămâne libere și viața Webului poate să avanseze în viitorul însorit. Dar dacă vom da greș, atunci întregul Web, Hegemonia, tot ce avem și iubim acum se va prăbuși în abisul unui nou Ev Mediu întunecat, pe care luminile științei pervertite și negarea libertății umane îl vor face mult mai sinistru și prelungit. De aceea să ne încordăm toate puterile pentru a ne îndeplini misiunea și să ne purtăm

astfel ca, dacă Hegemonia Omului, Protectoratul şi aliatele sale vor dăinui zece mii de ani, omenirea tot să poată spune: „*Acela* a fost momentul lor cel mai sublim."

Undeva în oraşul tăcut şi cu arome înviorătoare de dedesubt au început împuşcăturile. Mai întâi s-a auzit răpăitul armelor cu fleşete, după aceea zumzetul gros al paralizatoarelor sonice, apoi ţipete şi sfârâiturile armelor cu laser. Mulţimea de pe Promenadă a tălăzuit înainte spre terminex, dar poliţiştii anti-revolte au ieşit din parc, au aprins proiectoare puternice cu halogen care au inundat lumea în lumină orbitoare şi au început să comande în portavoce, cerând să revină la cozi ori să se împrăştie. Mulţimea a ezitat, mişcându-se înapoi şi înainte, ca o meduză prinsă în curenţi înşelători, după care – îmboldită de sunetele împuşcăturilor, acum mai puternice şi mai apropiate – s-a năpustit către platformele portal.

Poliţiştii anti-revolte aú lansat gaze lacrimogene şi de vertij. Câmpuri de interdicţie violete au bâzâit şi s-au materializat între gloată şi teleproiector. Un pluton de VEM-uri militare şi forfecari de securitate a survolat oraşul la mică înălţime, cu proiectoarele sfredelind către sol. Un fascicul de lumină m-a descoperit, m-a menţinut în spot până ce comagenda mea a pâlpâit la un semnal de interogare şi apoi a trecut mai departe. A început să plouă.

S-a zis şi cu stăpânirea de sine.

Poliţiştii asiguraseră terminexul public Înălţimile Rifkin şi treceau prin portalul Protectoratului

Atmosferic pe care-l folosisem și eu. Am decis să merg altundeva.

Comandouri FORȚĂ păzeau coridoarele Clădirii Guvernului, examinându-i pe cei sosiți cu teleproiectorul, în ciuda faptului că acest portal era unul dintre cele mai dificil de accesat din Web. Am trecut prin trei posturi de control până să ajung în aripa rezidențială/executivă, unde se afla apartamentul meu. Brusc, gărzile au ieșit pentru a evacua coridorul principal și a le asigura pe cele care dădeau în el, iar Gladstone a trecut însoțită de un alai agitat de consilieri, asistenți și lideri militari. În mod surprinzător, m-a văzut, și-a silit cortegiul să se oprească în mod stângace și mi s-a adresat prin baricada de pușcași marini în armuri de luptă.

– Cum ți-a plăcut discursul, domnule Nimeni?

– Grozav, am spus. Mișcător. Și furat de la Winston Churchill, dacă nu mă-nșel.

Gladstone a zâmbit și a strâns ușor din umeri.

– Dacă tot furi, fă-o de la maeștrii uitați. Surâsul s-a stins. Care-s noutățile la frontieră?

– Realitatea începe să-și înfigă colții, am răspuns. Așteaptă-te la panică.

– Mă aștept mereu, a zis directorul executiv. Mai știi ceva de pelerini?

Am fost surprins.

– Pelerinii? N-am... visat.

Curentul suitei lui Gladstone și evenimentele care se precipitau au împins-o mai departe pe coridor.

– Poate că nu mai trebuie să dormi ca să visezi, a rostit ea. Încearcă...

Am privit-o îndepărtându-se, am fost eliberat să pornesc spre apartamentul meu, am găsit ușa, însă m-am întors din fața ei, dezgustat de propria-mi persoană. Mă retrăgeam, speriat și șocat de teroarea care cobora asupra noastră, a tuturor. Aș fi fost perfect fericit să zac în pat, evitând somnul, cu pătura trasă până sub bărbie și să plâng pentru Web, pentru pruncul Rachel și pentru mine însumi.

Am părăsit aripa rezidențială și m-am îndreptat către grădina centrală, rătăcind pe aleile cu pietriș. Microsonde minuscule zumzăiau ca albinele prin aer, una trecând foarte aproape de mine când am traversat grădina de trandafiri, am pătruns în zona în care o potecă adâncită șerpuia printre plante tropicale umede ce degajau aburi și am ajuns în secțiunea Vechiul Pământ din apropierea podețului. M-am așezat pe bancheta de piatră unde stătusem de vorbă cu Gladstone.

Poate că nu mai ai nevoie de somn ca să visezi. Încearcă.

Mi-am suit picioarele pe banchetă, mi-am coborât bărbia pe genunchi, mi-am dus vârfurile degetelor la tâmple și am închis ochii.

32

Martin Silenus se zbate şi se zvârcoleşte în poezia pură a durerii. Un spin din oţel lung de doi metri îi străpunge trupul, pătrunzând printre omoplaţi, şi-i iese prin piept, lungindu-se un metru în faţa sa până la vârful ascuţit ca acul. Braţele lui care se agită nu-i pot atinge vârful. Suprafaţa spinului este mult prea netedă, palmele transpirate şi degetele încârligate nu pot găsi nici o priză pe el. În ciuda faptului că spinul este lunecos sub atingere, corpul lui Martin Silenus nu alunecă; este ferm fixat, ca un fluture pregătit pentru expoziţie.

Nu există nici o picătură de sânge.

În orele în care raţiunea a revenit prin ceaţa dementă de durere, Martin Silenus s-a mirat de asta. Nu există sânge. Dar există durere. Oh, da, durerea există din abundenţă aici – durere mai presus de imaginaţia cea mai nebunească a poetului despre ce înseamnă durerea, durere mai presus de capacitatea omenească de a îndura şi de limitele suferinţei.

Dar Silenus îndură. Și suferă.

El urlă pentru a mia oară, un sunet răgușit, golit de conținut, eliberat de limbaj, chiar de obscenități. Cuvintele nu izbutesc să comunice o asemenea agonie. Silenus răcnește și se zbate. După o vreme, el atârnă moale și spinul lung vibrează ușor, ca răspuns la giratiile sale. Alți oameni atârnă deasupra, dedesubt și în spatele lui, însă Silenus petrece puțin timp pentru a-i observa. Fiecare este separat de propriul său cocon privat de agonie.

„Nu, n-am plecat din iad", gândește Silenus, citându-l pe Marlowe, „aici *e iadul.*"

El însă știe că nu-i iadul. Nu-i nici viața de apoi. În același timp știe că nu-i o subramură a realității; spinul trece prin *corpul* lui! Opt centimetri de oțel organic prin pieptul său! Totuși nu murise. Nu sângerează. Locul acesta exista undeva și era ceva, dar nu era iad și nu era nici viață.

Timpul însuși era straniu aici. Silenus cunoscuse felul în care timpul se întinde și încetinește – agonia unui nerv expus în scaunul dentistului, durerea pietrei la rinichi în sala de așteptare a clinicii medicale; timpul putea încetini într-atât, încât părea că nici nu se mișcă, ca și cum limbile unui scandalizat orologiu biologic ar fi încremenit șocate. Apoi însă timpul își reluase mișcarea. Obturația de canal fusese terminată. Ultramorfina sosise în cele din urmă și-și făcuse efectul. Dar aici aerul însuși este înghețat în absența timpului. Durerea este arcuirea și spuma unui talaz *care nu se mai sparge.*

Silenus urlă de furie și durere. Și se zvârcolește în țeapa lui.

– Morții mă-tii! reușește el în cele din urmă. Fir-ar mă-ta a dracu' de bestie nenorocită!

Cuvintele sunt relicve din altă viață, artefacte din visul pe care l-a trăit înainte de realitatea arborelui. Silenus își reamintește doar pe jumătate viața aceea, așa cum și-l reamintește doar pe jumătate pe Shrike aducându-l aici, trăgându-l în țeapă și abandonându-l.

– *Doamne!* răcnește poetul și strânge spinul cu ambele mâini, încercând să se împingă în sus, pentru a ușura greutatea trupului său care se adaugă atât de incomensurabil la durerea fără măsură.

Dedesubt se întinde un peisaj; poate să-l vadă cale de mulți kilometri. Este o diorama încremenită, din carton presat, a văii Criptelor Timpului și a deșertului de după ea. Până și orașul mort și munții îndepărtați sunt reproduși în miniatură plasticizată, sterilă. Nu contează. Pentru Martin Silenus nu există decât arborele și durerea, iar cele două sunt indivizibile. Silenus își dezgolește dinții într-un rictus de durere. Când era copil pe Vechiul Pământ, el și Amalfi Schwartz, prietenul lui cel mai bun, vizitaseră o comunitate de creștini din Rezervația Nord-Americană, aflaseră teologia lor rudimentară și după aceea făcuseră o sumedenie de glume despre răstignire. Tânărul Martin deschisese larg brațele, încrucișase picioarele, ridicase capul și spusese: „Ce mișto – pot să văd tot orașul de aici de sus." Amalfi se ținuse de burtă de râs.

Silenus zbiară.

Timpul nu se scurge cu adevărat, dar după o vreme mintea lui revine la ceva similar observației liniare... altceva decât oazele risipite de agonie pură, clară, separate prin pustiul nepăsătoarei agonii pe care o receptează... iar în acea percepere liniară a propriei sale dureri, poetul începe să creeze timp în acest loc dinafara timpului.

Mai întâi, obscenitățile aduc claritate durerii sale. Răcnetele dor, însă furia lui limpezește și clarifică.

Iar apoi, în intervalele sleite dintre urlete sau spasmele pure de durere, Silenus își îngăduie să gândească. La început este doar un efort de structurare, de a recita tabla înmulțirii în minte, orice pentru a separa agonia de acum zece secunde de agonia ce va urma. Silenus descoperă că în efortul concentrării, agonia este ușor diminuată – continuă să fie insuportabilă, continuă să alunge orice gânduri reale ca fuioarele de nori în fața vântului, totuși este diminuată cu o cantitate nedefinită.

De aceea Martin se concentrează. Urlă, zbiară și se zbate, dar se concentrează. Deoarece nu există nimic altceva asupra căruia să se concentreze, el se concentrează asupra durerii.

Durerea, descoperă Silenus, are o structură. Are un plan de organizare. Are configurații mai complexe decât cele dintr-un nautil cu compartimente, caracteristici mai baroce decât catedrala gotică cu cele mai multe contraforturi. Chiar în vreme ce țipă, Martin

Silenus studiază structura acestei dureri. Își dă seama că este un poem.

Își arcuiește corpul și gâtul pentru a zecea mia oară, căutând ușurare acolo unde nu este posibilă ușurarea, însă de data aceasta zărește o formă familiară la cinci metri deasupra lui, atârnând de un spin similar, răsucindu-se în briza ireală a agoniei.

– Billy! icnește satirul, primul său gând real.

Fostul său suzeran și protector se holbează peste un abis invizibil, orbit de durerea care-l orbise și pe Silenus, dar se întoarce foarte puțin, parcă răspunzând la strigarea numelui său în acest loc mai presus de nume.

– Billy! strigă din nou Silenus, după care își pierde vederea și gândirea din cauza durerii.

Se concentrează asupra structurii durerii, urmărindu-i configurațiile de parcă ar examina trunchiul, ramurile, crenguțele și spinii arborelui în sine.

– Stăpâne!

Silenus aude un glas deasupra răcnetelor și este uimit să constate că atât zbieretele, cât și vocea sunt ale sale:

...Nu ești decât un vis;
Ești propriul tău năduf – gândește la Pământ;
Ce desfătare, încaltea în speranță, ascunde pentru tine?
Ce sanctuar? Căci orice făptură are căminul ei;
Orice om cunoaște zile de bucurie și durere,
Fie că trudele-i sunt sublime ori anoste –
Durerea însăși; bucuria însăși; deslușite:

Doar visătoru-şi otrăveşte zilele toate,
Mai mult chin purtând decât i-ar merita păcatele.

El ştie versurile – nu sunt ale lui, ci ale lui John Keats – şi simte cuvintele structurând şi mai mult aparentul haos de durere din jur. Silenus înţelege că durerea a fost cu el încă de la naştere: darul Universului pentru un poet. Este o reflexie fizică a durerii pe care a simţit-o şi a încercat zadarnic s-o pună în versuri, s-o fixeze în proză, în toţi anii aceia inutili de viaţă. Este mai cumplit decât durerea; este nefericire, deoarece Universul oferă durere tuturor.

Doar visătoru-şi otrăveşte zilele toate,
Mai mult chin purtând decât i-ar merita păcatele!

Silenus strigă versurile, dar nu urlă. Vuietul de durere dinspre arbore, mai mult psihic decât fizic, se diminuează pentru o clipită fugară. O insulă de distragere în mijlocul acestui ocean de unitate de intenţie.

– Martin!

Poetul se arcuieşte, înalţă capul, încearcă să focalizeze prin pâcla de durere. Tristul Rege Billy se uită la el. *Se uită.*

Tristul Rege Billy cârâie o silabă pe care, după un moment nesfârşit, Silenus o recunoaşte ca însemnând „Mai!".

Silenus zbiară în agonie, se zvârcoleşte într-un spasm epileptic de răspuns fizic inconştient, dar când se opreşte, atârnând epuizat, fără ca durerea să se fi

diminuat, însă alungată din zonele motorii ale creierului său de către toxinele oboselii, el îngăduie vocii dinlăuntrul lui să urle și să-și șoptească cântecul:

Spirit ce-aici domnești!
Spirit ce-aici mâhnești!
Spirit ce-aici pârjolești!
Spirit ce-aici jelești!
Spirite! Mă-nclin
Cu fruntea genuin,
Prinsă-n ale tale mașinării!
Spirite! Copleșit
De patos mă uit
În dalbele-ți moșii!

Cercul mic de tăcere se extinde, incluzând câteva ramuri din apropiere, o mână de țepe care poartă în extremități ciorchinii de ființe umane.

Silenus ridică ochii spre Tristul Rege Billy și-și vede suzeranul trădat deschizând ochii melancolici. Pentru prima dată după mai bine de două secole, protectorul și poetul se privesc. Martin transmite mesajul care l-a adus aici, care l-a atârnat aici.

– Stăpâne, îmi pare rău.

Înainte ca Billy să poată răspunde, înainte ca un cor de zbierete să înece orice răspuns, aerul se schimbă, senzația de timp înghețat se mișcă și arborele se cutremură, ca și când s-ar fi prăbușit cu totul pe o înălțime de un metru. Silenus urlă alături de ceilalți, când

ramura se zguduie şi spinul-ţeapă îi sfâşie măruntaiele, redeschizându-i carnea.

Poetul deschide ochii şi vede că cerul este real, deşertul este real, Criptele strălucesc, vântul suflă şi timpul reîncepe. Chinurile nu se diminuează, dar a revenit claritatea.

Martin Silenus râde printre lacrimi.

– Uite, mamă! răcneşte el chicotind, cu lancea de oţel continuând să iasă la un metru dincolo de pieptul său zdrenţuit. Pot să văd tot oraşul de aici de sus!

– Domnule Severn? Nu vă simţiţi bine?

Gâfâind, căzut în patru labe, m-am întors spre sursa glasului. Deschiderea ochilor era dureroasă, totuşi nici o durere nu se putea compara cu ceea ce tocmai simţisem.

– Nu vă simţiţi bine, domnule?

Nimeni nu se afla în preajma mea în grădină. Vocea provenea de la o microsondă care bâzâia la o jumătate de metru de chipul meu; era telecomandată probabil de către unul dintre membrii personalului de securitate aflat în Clădirea Guvernului.

– Ba da, am reuşit să rostesc, ridicându-mă în picioare şi scuturându-mi pietrişul de pe genunchi. N-am păţit nimic. A fost o durere... bruscă.

– Asistenţa medicală poate ajunge acolo în două minute, domnule. Biomonitorul dumneavoastră nu semnalează nici o dificultate organică, dar putem...

– Nu, nu, am spus. Mă simt bine. Mă descurc. Te rog, lasă-mă singur.

Microsonda s-a mișcat iute, ca o pasăre colibri agitată.

– Da, domnule. Dacă aveți nevoie de ceva, este suficient să ne apelați. Vă va răspunde monitorul grădinii și domeniilor.

– Poți să pleci, am spus.

Am părăsit grădina prin holul principal al Clădirii Guvernului – ticsit acum de paznici de securitate și puncte de control – și am pornit pe hectarele amenajate de peisagiști ale Parcului Căprioarelor.

Debarcaderul era tăcut, iar fluviul Tethys mai domol decât îl văzusem vreodată.

– Ce se-ntâmplă? am întrebat un paznic de pe ponton.

El mi-a accesat comagenda, și-a confirmat statutul meu și autorizarea de la directorul executiv, dar nu s-a grăbit să-mi răspundă.

– Portalurile au fost dezactivate pentru TC2, a vorbit tărăgănat. Sunt șuntate.

– Șuntate? Adică fluviul nu mai curge prin Tau Ceti Central?

– Exact.

Și-a coborât vizorul la apropierea unei ambarcațiuni micuțe, apoi l-a ridicat după ce i-a identificat pe cei trei membri ai personalului de securitate de la bord.

– Pot merge într-acolo? am arătat în amonte, spre portalurile înalte acoperite de o cortină cenușie, opacă.

Paznicul a strâns din umeri.

– Da, însă n-o să te mai poți întoarce tot pe-acolo.

– Nu-i nici o problemă. Pot să iau bărcuța aceea?

Paznicul a șoptit ceva în laringofon, după care a aprobat.

– Dă-i drumul!

Am păşit cu grijă în ambarcațiunea micuță, m-am aşezat pe băncuța din spate şi m-am ținut de copastii până a încetat să se mai legene, apoi am atins diskeyul şi am rostit:

– Start!

Jeturile electrice au zumzăit, ambarcațiunea s-a autodezlegat de la ponton şi a pornit pe râu, iar eu am dirijat-o în aval.

Nu mai auzisem ca vreo porțiune a fluviului Tethys să fi fost izolată, dar perdeaua teleproiectorului era acum în mod clar o membrană unisens şi semipermeabilă. Barca a bâzâit prin ea, eu m-am scuturat de senzația furnicăturii şi am privit în jur.

Mă aflam într-un oraş al marilor canale – poate Ardmen sau Pamolo – de pe Renaştere Vector. Tethys era aici aidoma unui bulevard principal din care se desfăceau o sumedenie de străzi-afluenți. În mod uzual, unicul trafic fluvial ar fi fost al gondolelor turistice pe culoarele exterioare; iahturile şi ambarcațiunile cu acces-universal ale celor foarte bogați mergeau pe culoarele centrale care traversau portalurile. Azi însă era o nebunie!

Ambarcațiuni de toate mărimile şi formele ticseau culoarele centrale, cu provele îndreptate în ambele direcții. Ambarcațiunile-locuințe erau acoperite cu mormane de bunuri, iar bărcile mai mici erau atât

de încărcate, încât se părea că orice val sau siaj le-ar fi putut răsturna. Sute de jonci ornamentale de pe Tsingtao-Hsishuang Panna şi barje măreţe de pe Fuji se luptau pentru bucăţica lor de fluviu; bănuiam că puţine dintre ambarcaţiunile acelea rezidenţiale îşi părăsiseră vreodată locurile de amarare. Prin revărsarea de lemn, plastoţel şi perspex, vehiculele cu acces-universal se deplasau aidoma unor ouă de argint, cu câmpurile restrictive reglate la reflexie totală.

Am interogat datasfera: Renaştere Vector era o planetă din valul al doilea şi se găsea la o sută şapte ore de invazie. Mi se părea straniu ca refugiaţii de pe Fuji să aglomereze căile navigabile de aici, deoarece planeta aceea mai dispunea de două sute de ore înainte de căderea securii, apoi mi-am dat seama că, cu excepţia înlăturării lui TC2, fluviul continua să curgă prin lunile obişnuite. Refugiaţii de pe Fuji intraseră pe fluviu de pe Tsingtao, planetă aflată la treizeci şi trei de ore de Expulzaţi, prin Deneb Drei la o sută patruzeci şi şapte de ore, prin Renaştere Vector către Parcimonie sau Iarbă, ambele neamenințate în momentul acesta. Am clătinat din cap, am găsit o stradă-afluent relativ liniştită de pe care să privesc nebunia şi m-am întrebat când aveau să redirijeze autorităţile fluviul, astfel ca toate planetele ameninţate să se îndrepte spre adăpost.

O pot face oare? m-am întrebat. TehNucleul instalase fluviul Tethys ca un cadou pentru Hegemonie în timpul PentaCentenarului său. Cu certitudine însă Gladstone sau altcineva se gândise să solicite Nucleului

ajutor pentru evacuare. *Oare a făcut-o? Ne-ar ajuta* Nucleul? Știam că Gladstone era convinsă că elemente din Nucleu erau decise să elimine rasa umană; războiul fusese opțiunea ei în absența oricăror alte opțiuni. Ce mod simplu pentru elementele anti-omenire din Nucleu de a-și îndeplini programul – pur și simplu refuzau să evacueze miliardele de oameni pe care le amenințau Expulzații!

Zâmbisem, oricât de amar, dar zâmbetul acela a pălit când am înțeles că același TehNucleu întreținea și controla rețeaua de teleproiectoare de care depindeam pentru a părăsi teritoriile amenințate.

Amarasem barca la piciorul unei scări din piatră care cobora până la apa sărată. Am văzut că pe treptele cele mai de jos creștea mușchi verde. Treptele în sine – aduse poate de pe Vechiul Pământ, deoarece unele orașe clasice fuseseră expediate prin intermediul teleproiectoarelor în primii ani după Marea Greșeală – erau tocite de vreme și puteam zări o rețea fină de crăpături care legau între ele punctulețe strălucitoare care semănau cu o schemă a Worldwebului.

Era foarte cald și aerul era prea dens, prea apăsător. Soarele planetei Renaștere Vector atârna jos deasupra turnurilor mansardate. Lumina era prea roșie și prea sentimentală pentru gustul meu. Hărmălaia dinspre Tethys era asurzitoare chiar și aici, după ce intrasem o sută de metri în echivalentul unei fundături. Porumbeii se roteau agitați între zidurile întunecate și streșinile largi și ieșite în afară.

Ce pot să fac? Toți păreau să se comporte ca și cum planeta mătăhăia către distrugere și tot ce puteam face era să rătăcesc fără țintă.

Asta-i sarcina ta. Ești un observator.

M-am frecat la ochi. Cine a spus că poeții trebuie să fie observatori? M-am gândit la Li Po și George Wu care-și conduseseră armatele prin China și scriseseră unele dintre cele mai sensibile versuri din istorie în timp ce soldații lor dormeau. Iar Martin Silenus dusese cel puțin o viață lungă și bogată în evenimente, chiar dacă jumătate din acestea fuseseră obscene, iar cealaltă jumătate fusese irosită.

Gândindu-mă la Martin Silenus, am gemut sonor.

Copila, Rachel, atârnă oare chiar acum în arborele de țepe?

Pentru o secundă am reflectat, întrebându-mă dacă o asemenea soartă era preferabilă morții rapide cauzate de maladia lui Merlin.

Nu.

Am închis ochii și m-am silit să nu mă gândesc absolut la nimic, sperând că aș putea realiza un contact cu Sol, pentru a afla ceva despre soarta pruncului.

Bărcuța s-a legănat ușor sub valuri venite din depărtare. Undeva deasupra mea, porumbeii au zburat pe un pervaz și au uguit.

– Nu-mi pasă cât este de greu! strigă Meina Gladstone. Vreau toată flota în sistemul Vega, ca să apere Poarta Raiului. După aceea, transferați elementele necesare la Crângul lui Dumnezeu și celelalte planete

amenințate. Unicul avantaj pe care-l avem în clipa de față este mobilitatea!

Fața amiralului Singh este întunecată de frustrare.

– Este prea periculos, doamnă director executiv! Dacă deplasăm flota direct în spațiul Vega, există riscul uriaș de a fi izolată acolo. Cu certitudine, Expulzații vor încerca să distrugă sfera de singularitate care conectează sistemul acela de Web.

– Protejați-o! se răstește Gladstone. Pentru asta există toate navele astea scumpe de război!

Singh se uită spre Morpurgo și ceilalți ofițeri superiori, căutând ajutor. Nimeni nu vorbește. Grupul se află în complexul executiv Consiliul de Război. Pereții sunt acoperiți de holouri și coloane curgătoare de date. Nimeni nu le privește.

– Pentru a proteja sfera de singularitate din spațiul Hyperion avem nevoie de toate resursele, rostește amiralul Singh cu glas scăzut, spațiind cuvintele cu grijă. Retragerea sub focul inamic, mai ales sub asaltul întregului Roi de acolo, ar fi foarte dificilă. Dacă sfera aceea ar fi distrusă, flota noastră s-ar găsi la optsprezece luni datorie temporală față de Web. Războiul ar fi pierdut înainte ca ea să se fi putut întoarce.

Gladstone încuviințează scurt.

– Domnule amiral, nu-ți cer să riști sfera aceea de singularitate până nu vor translata toate elementele flotei... Am fost deja de acord să-i lăsăm să cucerească Hyperion înainte să ne evacuăm toate navele... dar insist să nu predăm fără luptă planetele din Web.

Generalul Morpurgo se ridică în picioare. Lususeanul pare deja epuizat.

– Doamnă director executiv, noi planificăm o luptă, însă este mult mai logic să ne începem apărarea de la Hebron sau Renaştere Vector. Nu numai că vom beneficia de aproape cinci zile pentru pregătirea liniilor defensive, dar...

– Dar pierdem nouă planete! îl întrerupe Gladstone. Miliarde de cetăţeni ai Hegemoniei! Fiinţe umane! Poarta Raiului ar fi o pierdere teribilă, totuşi Crângul lui Dumnezeu este o comoară culturală şi ecologică. De neînlocuit!

– Doamnă director executiv, vorbeşte Allan Imoto, ministrul Apărării, am primit dovezi că Templierii s-au coalizat de mulţi ani cu aşa-zisa Biserică Shrike. Mare parte din finanţările pentru programele sectei Shrike au provenit de la...

Gladstone face un gest scurt din mână pentru a-l reduce la tăcere.

– Nu-mi pasă de asta! Ideea pierderii Crângului lui Dumnezeu este de neconceput. Dacă nu putem apăra Vega şi Poarta Raiului, tragem linie la planeta Templieră. Nu mai am nimic de adăugat!

Singh pare împovărat de lanţuri invizibile, când încearcă un surâs ironic.

– Doamnă director executiv, în felul acesta nu câştigăm nici măcar o oră.

– Nu mai am nimic de adăugat, repetă Gladstone. Leigh, care-i situaţia revoltelor de pe Lusus?

Hunt își drege vocea. Atitudinea lui este la fel tristă și de domoală ca întotdeauna.

– În prezent sunt implicați minimum cinci Stupi. Au fost distruse proprietăți în valoare de sute de milioane de mărci. Trupele FORȚĂ:sol au fost translatate de pe Freeholm și se pare că au pus capăt jafurilor și demonstrațiilor, dar nu se poate estima când pot fi restaurate serviciile teleproiectoare în Stupurile acelea. În mod neîndoios, responsabilă este Biserica Shrike. Revolta inițială din Stupul Bergstrom a început cu o demonstrație a fanaticilor sectei, iar Episcopul a intervenit în programele HTV până ce a fost oprit de...

Gladstone coboară fruntea.

– Așadar a apărut în cele din urmă. Acum se află pe Lusus?

– Nu știm, răspunde Hunt. Autoritatea de Tranzit încearcă să-i dea de urmă, lui și acoliților săi principali.

Gladstone se rotește către un tânăr pe care nu-l recunosc imediat. Este comandorul William Ajunta Lee, eroul bătăliei pentru Maui-Legământul. Ultima dată când auzisem despre el, fusese transferat în Pustietate, pentru că îndrăznise să-și prezinte opiniile în fața superiorilor săi. Acum epoleții uniformei sale FORȚĂ:marină poartă aurul și smaraldele însemnelor de contraamiral.

– Ce părere ai despre lupta pentru fiecare planetă? întreabă Gladstone, ignorând propriul ei edict despre caracterul final al deciziei.

– Cred că este o greșeală, doamnă director executiv, spune Lee. Toate cele nouă Roiuri sunt dedicate

atacului. Singurul de care nu trebuie să ne facem griji în următorii trei ani – presupunând că ne putem evacua forţele de acolo – este Roiul care atacă actualmente Hyperion. Dacă ne concentrăm flota – chiar numai jumătate din ea – pentru a întâmpina ameninţarea de la Crângul lui Dumnezeu, probabilitatea este de aproape sută la sută că nu vom putea comuta forţele acelea pentru a apăra celelalte opt planete din primul val.

Gladstone îşi freacă buza inferioară.

– Ce recomanzi?

Contraamiralul Lee inspiră adânc.

– Recomand să reducem pierderile, să detonăm sferele de singularitate din acele nouă sisteme şi să ne pregătim să atacăm Roiurile din al doilea val înainte ca ele să ajungă la sistemele stelare locuite.

În jurul mesei se dezlănţuie vacarmul. Senatoarea Feldstein de pe Lumea lui Barnard sare în picioare, strigând ceva.

Gladstone aşteaptă să se diminueze tumultul.

– Să deplasăm lupta la ele, vrei să zici? Să atacăm Roiurile, nu să aşteptăm purtarea unor bătălii defensive?

– Da, doamnă director executiv.

Gladstone ridică un deget spre amiralul Singh.

– Este fezabil? Putem planifica, pregăti şi lansa asemenea ofensive în – consultă fluxul de date de pe peretele de deasupra ei – nouăzeci şi patru de ore standard?

Singh tace o clipă, atrăgând atenţia tuturor asupra sa.

– Dacă este posibil? Ă-ă-ă... poate, însă repercusiunile politice ale pierderii a nouă planete din Web... ă-ă-ă... dificultăţile de logistică implicate...

– Este posibil? insistă Gladstone.

– Ă-ă-ă... da, doamnă director executiv. Dar dacă...

– Fă-o, spune Gladstone. Se ridică şi ceilalţi de la masă se grăbesc să-i urmeze exemplul. Senator Feldstein, te aştept pe tine şi pe ceilalţi legiuitori afectaţi în apartamentul meu. Leigh, Allan, vă rog să mă ţineţi la curent asupra revoltelor de pe Lusus. Consiliul de Război se va reîntruni peste patru ore. Bună ziua, doamnelor şi domnilor!

Am mers pe străzi ca ameţit, cu mintea acordată la ecouri. Departe de fluviul Tethys, unde canalele erau mai puţine şi aleile pietonale mai largi, mulţimile ticseau bulevardele. Mi-am lăsat comagenda să mă conducă spre terminexuri diferite, dar de fiecare dată gloatele erau tot mai abundente. Am avut nevoie de câteva minute pentru a înţelege că nu erau simpli locuitori de pe Renaştere Vector care căutau să iasă, ci gură-cască din tot Webul, care se înghesuiau să intre. M-am întrebat dacă cineva din trupele de evacuare ale lui Gladstone prevăzuse problema a milioane de curioşi care se teleproiectau pentru a vedea cum începe războiul.

Nu aveam nici o idee despre felul în care visam conversaţiile din Consiliul de Război al lui Gladstone,

însă în acelaşi timp nu aveam nici o îndoială asupra realităţii lor. Privind retrospectiv, mi-am amintit detalii ale viselor mele din lunga noapte anterioară – nu doar vise de pe Hyperion, ci şi plimbarea pe planete a directorului executiv şi detalii din conferinţele la nivel înalt.

Cine eram eu?

Un cibrid era o sondă biologică automată, un apendice al IA-ului... sau, în cazul acesta, al unei personalităţi recuperate IA... ascunsă undeva prin Nucleu. Părea logic ca Nucleul să ştie tot ce se întâmpla în Clădirea Guvernului, în numeroasele săli de unde era condusă omenirea. Oamenii deveniseră tot atât de indiferenţi faţă de partajarea vieţilor lor cu potenţiala monitorizare a IA-urilor, pe cât de indiferente fuseseră familiile din sudul SUA de pe Vechiul Pământ dinaintea Războiului Civil la discuţiile purtate în faţa sclavilor lor umani. Nimic nu putea fi făcut în această privinţă – orice om aflat deasupra celei mai de jos clase de sărăcie din Stupul Drojdiilor avea o comagendă cu biomonitor, mulţi aveau implanturi şi absolut toţi erau acordaţi la muzica datasferei, monitorizaţi de elementele datasferei, dependenţi de funcţiile datasferei –, astfel că oamenii îşi acceptau lipsa de intimitate. Cândva un pictor de pe Esperance îmi spusese: „Când faci dragoste sau te cerţi în familie şi monitoarele casei sunt activate este ca atunci când te dezbraci în faţa unui câine sau a unei pisici... prima dată şovăi, pentru ca după aceea să uiţi de existenţa lor."

Accesam atunci un canal secret cunoscut doar de Nucleu? Pentru a afla, exista o cale simplă: să-mi părăsesc cibridul și să călătoresc pe autostrăzile megasferei către Nucleu, așa cum făcuseră Brawne și perechea mea imaterială ultima dată când le partajasem percepțiile.

Nu.

Gândul acela mă ameți, aproape că mă făcu să vomit. Am găsit o bancă și m-am așezat pentru câteva clipe, mi-am coborât capul între genunchi și am respirat prelung și lent. Mulțimile tălăzuiau. Undeva, cineva li se adresa cu o portavoce.

Îmi era foame. Trecuseră cel puțin douăzeci și patru de ore de când mâncasem și, cibrid sau nu, trupul îmi era slăbit și flămând. Mi-am croit drum pe o stradă lăturalnică, unde vânzătorii răcneau acoperind vacarmul general, oferindu-și produsele din cărucioare giroscopice cu o singură roată.

Am găsit un cărucior în fața căruia coada era mai mică, am comandat gogoși cu miere, o ceașcă de cafea bressiană aromată și un pliu de pita cu salată, i-am plătit femeii printr-o atingere a cardului universal și am suit pe o scară într-o clădire abandonată, ca să mă așez pe balcon și să mănânc. Sorbeam din cafea și mă gândeam să cobor și să mai cumpăr niște gogoși, când am observat că mulțimea din piațeta de dedesubt își încetase tălăzuirile lipsite de minte și se coagulase în jurul unui grup mic de bărbați care stăteau pe ghizdul unei fântâni largi din centru. Cuvintele lor amplificate au plutit spre mine peste capetele spectatorilor.

– ...Îngerul Răzbunării a fost slobozit printre noi, profeţiile împlinite, sosirea Mileniului... planul Avatarului cere sacrificiul... profeţit de Biserica Ispăşirii Finale, care a ştiut, care ştiuse dintotdeauna, că trebuie săvârşită o asemenea ispăşire... prea târziu pentru jumătăţi de măsură... prea târziu pentru vrajbe pierzătoare... sfârşitul omenirii se apropie, Tribulaţiile au început, Mileniul Stăpânului îşi pregăteşte zorii!

Mi-am dat seama că bărbaţii în roşu erau preoţi ai sectei Shrike şi că mulţimea răspundea: mai întâi prin strigăte răzleţe de aprobare, răcnete ocazionale, „Da, da!" şi „Amin!", apoi cu incantaţii la unison, pumni ridicaţi şi fluturaţi şi zbierete răsunătoare de extaz. Era distonant, ca să nu spun mai mult. În secolul acesta, Webul dovedea multe dintre armonicile Romei de pe Vechiul Pământ imediat înaintea Erei Creştine: o politică de toleranţă şi o multitudine de religii – majoritatea, ca Gnosticismul Zen, complexe şi orientate spre interior, nu spre prozelitism –, în vreme ce tendinţa generală era de cinism blând şi indiferenţă faţă de impulsul religios.

Dar nu şi acum, nu în această piaţetă.

Mă gândeam cât de lipsite de elementul gloatei fuseseră secolele recente. Pentru a crea o gloată, trebuie să existe întruniri publice, iar în epoca noastră întrunirile publice constau din comuniunea indivizilor prin intermediul Totalităţii sau altor canale din datasferă; este greu să creezi patima gloatei când oamenii sunt separaţi de mulţi kilometri şi ani-lumină, conectaţi doar prin liniile de comunicaţii şi firele sperlumice.

Reveria mi-a fost brusc sfâșiată de o tăcere apărută în vacarmul mulțimii și de întoarcerea a o mie de chipuri în direcția mea.

– ...și acolo este unul dintre *ei!* a răcnit omul sfânt al sectei Shrike și robele roșii îi străluciră când m-a indicat. Unul dintre cei aflați în cercurile impenetrabile ale Hegemoniei... unul dintre păcătoșii uneltitori care ne-au adus azi Ispășirea... *el* și cei aidoma lui vor ca Avatarul Shrike să vă facă *pe voi* să plătiți pentru păcatele lui, în timp ce el și alții se ascund în siguranță pe planetele secrete pe care conducătorii Hegemoniei le-au prevăzut tocmai pentru ziua asta!

Am lăsat jos ceașca de cafea, am înghițit ultima bucățică de gogoașă și m-am holbat. Bărbatul bătea câmpii. Dar de unde știa că eu venisem de pe TC2? Sau că aveam acces la Gladstone? L-am privit din nou, ferindu-mi ochii de strălucirea soarelui și străduindu-mă să ignor fețele ridicate și pumnii scuturați în direcția mea, focalizându-mă pe chipul de deasupra robelor roșii.

Dumnezeule, era Spenser Reynolds, artistul de acțiune pe care ultima dată îl văzusem încercând să domine conversația de la cina din Vârful-arborilor! Reynolds își răsese țeasta, astfel că din părul cârlionțat și coafat nu-i mai rămăsese decât o codiță la ceafă, specifică sectei Shrike, însă chipul îi era tot bronzat și chipeș, chiar dacă deformat, ca acum, de furie simulată și devoțiunea fanatică a adevăratului credincios.

– Puneți mâna pe el! a răcnit Reynolds, agitatorul sectei Shrike, continuând să mă arate. Prindeți-l și

puneți-l să plătească pentru distrugerea căminelor noastre, pentru moartea familiilor noastre, pentru sfârșitul lumii noastre!

Am privit în mod reflex îndărătul meu, gândindu-mă că era imposibil ca acest exhibiționist să fi vorbit despre *mine*.

Totuși despre mine vorbea. Și suficienți oameni din mulțime fuseseră convertiți la *gloată* pentru ca un val dintre indivizii cei mai apropiați de demagog să se reverse în direcția mea, cu pumni agitați și stropi de salivă zburând prin aer, iar valul acela a împins pe alții, îndepărtându-i de centru, până ce și periferia mulțimii s-a deplasat în direcția mea, ferindu-se să nu fie călcată în picioare.

Valul a devenit un talaz, o masă urlătoare, răcnitoare, vuitoare de scandalagii; în clipa aceea, IQ-ul mulțimii era mult sub cel al celui mai slab înzestrat membru al ei. Gloatele au patimi, nu creiere.

Nu am dorit să zăbovesc într-atât încât să le explic toate astea. Mulțimea s-a divizat și s-a repezit în sus pe ambele părți ale scării duble. M-am întors și am încercat ușa dinapoia mea. Era încuiată.

Am lovit-o cu piciorul până ce lemnul s-a despicat către interior la a treia izbitură, am pășit înăuntru cu o secundă înainte ca mâinile să mă înșface și am pornit în fugă în sus pe o scară întunecată într-un hol care mirosea a mucegai. În urmă se auzeau răcnete și bubuituri din partea gloatei care demola ușa.

La etajul al doilea exista un apartament, ocupat, deși clădirea păruse abandonată. Nu era încuiat. Am

deschis ușa, în momentul când am auzit pași pe palierul de sub mine.

– Ajutor, vă rog..., am început apoi m-am oprit.

În odaia întunecoasă se aflau trei femei; poate trei generații feminine ale aceleiași familii, pentru că între ele existau unele asemănări. Toate trei stăteau în scaune putrede, îmbrăcate în zdrențe soioase, cu brațele albe întinse, degetele palide curbate în jurul unor sfere nevăzute; am putut vedea cablul metalic subțire care șerpuia prin părul alb al celei mai vârstnice, până la deckul negru de pe tăblia de masă colbuită. Cabluri identice ieșeau din țestele fiicei și nepoatei.

Erau cablate cerebral și, după cum arătau, în ultimele etape de anorexie de conectare. Probabil că cineva venea ocazional ca să le hrănească intravenos și să le schimbe flendurile murdare, dar poate că teama de război îi alungase pe custozi.

Pașii răsunau pe trepte. Am închis ușa și am fugit în sus, pe alte două rampe de scară. Uși zăvorâte sau camere abandonate cu băltoace de apă picurând dintre șipcile expuse... Injectoare goale de Flashback risipite ca pipetele pentru băuturi nealcoolice... *Nu-i tocmai un cartier de calitate*, mi-am spus.

Am ajuns pe acoperiș cu zece pași înaintea haitei. Patima lipsită de judecată pe care gloata o pierduse după separarea de guru fusese recâștigată în spațiile strâmte, întunecate și dătătoare de claustrofobie ale scării. Poate că uitaseră *de ce* mă urmăreau pe mine, însă asta nu făcea cu nimic mai atrăgător gândul de a le cădea în mâini.

Trântind în urma mea ușa putrezită, am căutat un zăvor, ceva cu care să baricadez trecerea... orice. Nu exista nici o încuietoare. Nimic îndeajuns de mare pentru a bloca trecerea. Pași frenetici răsunau pe ultima rampă a scării.

Am privit în jur, pe acoperiș: antene miniaturale de conectare care creșteau precum ciuperci ruginii răsturnate, o frânghie pe care atârnau rufe ce păreau uitate aici de ani buni, stârvurile descompuse de porumbei și un Vikken Scenic străvechi.

Am ajuns la VEM înainte ca primul membru al gloatei să iasă prin ușă. Vehiculul era un obiect de muzeu. Murdăria și găinațurile de porumbei acopereau aproape complet parbrizul. Cineva înlăturase repulsoarele originale, înlocuindu-le cu unități ieftine procurate de pe piața neagră, care n-ar fi trecut niciodată de o inspecție. Cupola din perspex era topită și înnegrită în partea din spate, ca și cum fusese folosită pentru antrenamente de tir cu laserul.

Mai important însă pentru clipa aceea era faptul că nu avea o încuietoare palmară, ci doar una cu cheie, care fusese forțată cu mult timp în urmă. M-am aruncat pe scaunul prăfuit și am încercat să trântesc portiera; nu se închidea și a rămas pe jumătate deschisă. Nu am speculat asupra probabilității reduse ca aparatul să pornească, nici asupra probabilității și mai reduse de a fi în stare să negociez cu gloata care avea să mă târască afară... dacă nu cumva se mulțumea să mă *arunce* peste marginea clădirii. Auzeam un muget

gros, de răcnete, dinspre mulțimea care se agita frenetic în piața de dedesubt.

Primii au ieșit pe acoperiș un bărbat corpolent în salopetă kaki de tehnician, un bărbat subțirel în costumul negru-mat ultimul răcnet pe Tau Ceti, o femeie teribil de obeză care flutura un instrument lung și un bărbat scund în verdele Forței de Autoapărare de pe Renaștere Vector.

Am ținut portiera închisă cu mâna stângă și am împins în diskeyul de pornire microcardul de prioritate primit de la Gladstone. Bateria a țiuit, starterul tranzițional a scrâșnit, iar eu am închis ochii și m-am rugat să am parte de circuite încărcate solar și dotate cu funcție de autoreparare.

Pumni au izbit în capotă, palme au lipăit pe perspexul deformat în apropierea feței mele și cineva a tras de portieră în ciuda strădaniilor mele disperate de a o ține închisă. Zbieretele mulțimii îndepărtate erau ca zgomotul de fundal pe care-l face un ocean; țipetele grupului de pe acoperiș semănau cu ale unor albatroși supradimensionați.

Circuitele de decolare s-au activat, repulsoarele au înălțat praf și găinați de porumbei peste gloata de pe acoperiș, iar eu mi-am strecurat mâna în omnicontroler, am smucit-o în spate și apoi la dreapta și am simțit cum vechiul Scenic se ridică, se clatină, se apleacă și se ridică din nou.

Am virat la dreapta peste piață, doar pe jumătate conștient de faptul că alarmele de pe bord piuiau și că cineva atârna de portiera deschisă. Am survolat

piața jos, rânjind neglijent când l-am văzut pe Reynolds, oratorul Shrike, aplecându-se și mulțimea împrăștiindu-se, după care am trecut peste fântână și am virat strâns la stânga.

Pasagerul meu care urla n-a dat drumul portierei, dar ea a cedat și s-a rupt, astfel că efectul a fost același. Am observat că fusese femeia cea obeză, în secunda dinainte ca ea și portiera să izbească apa aflată la opt metri mai jos, împroșcând gloata și pe Reynolds. Am purtat VEM-ul mai sus și am auzit cum unitățile ascensoare cumpărate de pe piața neagră au gemut în privința deciziei.

Apelurile furioase ale controlului local al traficului s-au alăturat corului de glasuri alarmate din bordul vehiculului, aparatul s-a clătinat când a fost preluat de comanda prioritară a poliției, însă eu am atins iarăși diskeyul cu microcardul meu și am încuviințat, când controlul a revenit în omnicontroler. Am zburat peste cartierul cel mai vechi și mai sărac al orașului, păstrându-mă în apropierea acoperișurilor și ocolind turlele și turnurile cu orologii pentru a rămâne sub radarul poliției. Într-o zi obișnuită, polițiștii de la controlul traficului, dotați cu forfecari simplificați și aparate individuale de zbor, ar fi apărut aproape instantaneu pentru a mă prinde în plase, dar după cum arătau mulțimile de pe străzile de dedesubt și îmbulzelile pe care le întrezăream în apropierea terminexurilor publice de teleproiectare, aceasta nu părea defel o zi obișnuită.

Scenicul începu să mă avertizeze că zborul său prin văzduh era de acum de ordinul secundelor. Am simţit repulsorul tribord cedând cu un zguduit înspăimântător şi m-am luptat din răsputeri cu omnicontrolerul şi cu droselul de podea ca să bălăbănesc rabla în parcarea mică dintre un canal şi o clădire înaltă şi mânjită de funingine. Mă găseam la minimum zece kilometri de piaţa în care Reynolds incitase gloata, aşa că aveam ceva mai multă siguranţă în a risca pe sol... deşi, bineînţeles, nici nu aveam alternativă.

Scântei s-au înălţat în jerbe, părţi din panoul posterior, şorţul evazat şi panoul de acces frontal s-au disociat de restul vehiculului, iar eu am ajuns pe pământ, oprindu-mă la doi metri de zidul de pe marginea canalului. M-am îndepărtat de Vikken cu cât de multă nonşalanţă puteam afişa.

Străzile continuau să fie controlate de mulţimi – aici încă nu se coagulaseră în gloate –, iar canalele erau un covor viu de bărcuţe, aşa că am intrat în cea mai apropiată clădire publică, pentru a nu mai vedea spectacolul acela. Clădirea era parţial muzeu, parţial bibliotecă şi parţial arhivă; mi-a plăcut de la prima vedere... şi de la prima inspiraţie, fiindcă aici se aflau mii de cărţi tipărite, multe într-adevăr foarte vechi, şi nimic nu miroase mai frumos decât cărţile vechi.

Rătăceam prin anticameră, uitându-mă la titluri şi întrebându-mă într-o doară dacă puteam găsi lucrările lui Samuel Brevy, când un bărbat scund şi chipul zbârcit, purtând un costum demodat din lână şi fibroplastic, s-a apropiat de mine.

– A trecut prea multă vreme, mi-a spus, de când n-am mai avut plăcerea companiei dumneavoastră!

Am încuviințat din cap, convins că nu-l întâlnisem niciodată pe acest om și că nu vizitasem niciodată locul acesta.

– Au trecut trei ani, nu? Cel puțin trei ani! Doamne Dumnezeule, cum mai zboară timpul. Glasul omulețului era cu puțin mai mult de o șoaptă – tonul scăzut al cuiva care și-a petrecut majoritatea vieții în biblioteci –, însă nu i se putea nega surescitarea din ton. Sunt sigur că doriți să mergeți direct la colecție, a adăugat și s-a tras într-o parte pentru a mă lăsa să trec.

– Da, am rostit și am schițat o ușoară plecăciune. Dar după dumneavoastră...

Omulețul – eram aproape convins că era un arhivar – a părut încântat să deschidă drumul. A pălăvrăgit despre achiziții noi, laude recente și vizitele unor cărturari din Web, în vreme ce străbăteam încăpere după încăpere ticsite de cărți: cavouri înalte, multietajate de cărți, coridoare intime lambrisate în mahon de cărți, săli vaste în care pașii noștri reverberau din pereți îndepărtați de cărți. În tot acel timp n-am zărit pe nimeni.

Am parcurs o pasarelă pardosită cu gresii și având balustradă din fier forjat deasupra unei incinte adâncite pline cu cărți, unde câmpuri restrictive albastre protejau împotriva distrugerilor atmosferice pergamente, papirusuri, hărți fărâmițate, manuscrise cu anluminuri și comicsuri străvechi. Arhivarul a deschis o ușă scundă, mai groasă decât majoritatea intrărilor

de ecluze, și am intrat într-o odăiță fără ferestre, în care draperii grele ascundeau pe jumătate nișe în care se înșiruiau volume antice. Un singur scaun tapisat în piele se găsea pe un covor persan pre-Hegira, iar o vitrină din sticlă conținea câteva petice de pergament presat în vid.

– Intenționați să publicați în curând, domnule? a întrebat omulețul.

– Poftim? M-am întors cu spatele la vitrină. Ah... nu, am răspuns.

Arhivarul și-a atins bărbia cu pumnul micuț.

– Mă iertați dacă îndrăznesc să vă spun, domnule, dar ar fi o pierdere teribilă dacă n-o veți face. În ciuda puținelor noastre discuții purtate de-a lungul anilor, a devenit clar că sunteți unul dintre cei mai buni... dacă nu *cel mai bun*... exegeți ai lui Keats din Web. A oftat și s-a retras un pas. Mă scuzați, domnule.

L-am privit cu ochi mari.

– Nu-i nimic, am spus înțelegând brusc cine credea că sunt și de ce venise aici persoana respectivă.

– Vreți să fiți lăsat singur, domnule?

– Dacă nu te superi.

Arhivarul s-a înclinat ușor și s-a retras cu spatele din odăiță, lăsând ușa întredeschisă doar cât un fir de păr. Unica lumină provenea de la trei lămpi discrete montate în plafon: perfecte pentru citit, totuși nu într-atât de luminoase, încât să compromită atmosfera de catedrală. Unicele sunete erau pașii arhivarului care se îndepărta. M-am apropiat de vitrină și am pus palmele pe marginile ei, atent să nu las urme pe sticlă.

În mod evident, primul cibrid Keats recuperat, „Johnny", venise frecvent aici în primii săi ani de viață în Web. Acum îmi aminteam menționarea unei biblioteci undeva pe Renaștere Vector în povestea lui Brawne Lamia. Ea își urmărise clientul și iubitul până aici, la începutul investigației despre „moartea" lui. Mai târziu, după ce el fusese ucis cu adevărat, cu excepția personalității sale înregistrate în bucla ei Schrön, femeia vizitase locul acesta. Le povestise celorlalți despre două poeme pe care primul cibrid le examinase zilnic în efortul său permanent de a-și înțelege propriul motiv pentru existență... și pentru moarte.

Aceste două manuscrise originale se aflau în vitrină. Primul era – credeam – un poem de dragoste destul de sentimental, care începea „Pierit-a ziua și-ale ei dulcețe toate s-au dus!". Al doilea era ceva mai bun, deși era contaminat de morbiditatea romantică a unei epoci excesiv de morbide și de romantice:

Mâna mea vie, acum caldă și putând
Să cuprindă neobosit, va veni, dacă țeapănă
Va sta în tăcerea de gheață a mormântului,
Să-ți bântuie zilele, să te înlemnească în visurile nopții,
Încât vei vrea să-ți storci din inimă sângele, secându-l
Pentru ca în vinele mele roșia viață din nou să curgă,
Iar spiritul tău să afle odihnă – privește-o, e aici,
O întind către tine.

Brawne Lamia o considerase aproape ca un mesaj personal din partea iubitului ei mort, tatăl pruncului

ei nenăscut. Am rămas privind pergamentul, coborându-mi fața astfel că răsuflarea mea a aburit ușor sticla.

Nu era un mesaj peste timp pentru Brawne, nici măcar o lamentație contemporană pentru Fanny, unica și cea mai scumpă dorință a sufletului meu. Am privit cuvintele decolorate – caligrafia atentă, literele încă destul de lizibile peste hăurile timpului și evoluția limbii – și mi-am amintit cum le-am scris în decembrie 1819, mâzgălind acest fragment de poezie pe o pagină a „basmului" satiric pe care tocmai îl începusem – *Tichia și clopoțeii, sau Geloziile.* O prostioară oribilă, abandonată în mod firesc după perioada de ușor amuzament pe care mi-o oferise.

Fragmentul „Mâna mea vie" fusese unul dintre acele ritmuri poetice care reverberează în minte ca un acord neterminat, împingându-te să-l vezi în cerneală, pe hârtie. La rândul său, fusese ecoul unui vers mai vechi, nesatisfăcător... al optsprezecelea, cred... din a doua mea încercare de a povesti căderea zeului luminii, Hyperion. Îmi amintesc că prima variantă... cea neîndoios încă tipărită oriunde îmi sunt purtate osemintele literare pentru a fi etalate ca moaște mumificate ale unui sfânt necugetat, afundate în beton și sticlă sub altarul literaturii... prima variantă sunase:

...Care om în viață ar putea să spună:
„Poet nu ești... căci visurile nu poți a povesti"?
Fiindcă oricine are suflet, iar nu un boț de tină,
Visează și va vorbi, de și-a iubit limba maternă
Și-n a ei folosință a fost bine dăscălit.

Iar dacă visul pe care doresc a-l repeta acuma
Este al Poetului sau al Fanaticului va fi ştiut
Când scribu-acesta viu ce-i mâna mea fi va-n mormânt.

Îmi plăcea versiunea mâzgălită, cu sentimentul ei de bântuire, şi aş fi pus-o în loc de „Când scribu-acesta viu ce-i mâna mea...", chiar dacă asta ar fi însemnat s-o refac niţel şi să adaug paisprezece versuri la pasajul de deschidere, deja prea lung, al primului Cânt...

M-am împleticit îndărăt până la scaun şi m-am aşezat, coborându-mi chipul în palme. Suspinam. Nu ştiam de ce. Nu mă puteam opri.

Multă vreme după ce lacrimile au încetat să mai curgă, am stat locului, gândindu-mă, amintindu-mi. La un moment dat, probabil după câteva ore, am auzit ecou de paşi venind din depărtare, oprindu-se respectuos lângă uşa odăiţei mele, apoi pierind din nou în distanţă.

Mi-am dat seama că toate cărţile din toate nişele erau opere ale „...domnului John Keats, înalt de cinci picioare", aşa cum scrisesem eu cândva – John Keats, poetul tuberculos, care ceruse ca lespedea lui de mormânt să nu poarte nici un nume, ci doar inscripţia:

Aici odihneşte Cel
Al Cărui Nume a fost scris în Apă

Nu m-am apropiat de cărţi, pentru a le citi. Nu trebuia s-o fac.

Singur în nemișcarea și izul de piele și hârtie veche al bibliotecii, singur în sanctuarul meu de eu și non-eu, am închis ochii. Nu am dormit. Am visat.

33

Analogul dataplan al lui Brawne Lamia şi personalitatea recuperată a iubitului ei trec prin suprafaţa megasferei ca doi săritori de pe stânci care pătrund prin suprafaţa unui ocean agitat. Se simte un şoc cvasielectric, senzaţia traversării unei membrane rezistente, apoi ei se află *înăuntru*, stelele au dispărut şi ochii lui Brawne se măresc de uimire în faţa unui mediu informaţional infinit mai complex decât orice datasferă.

Datasferele prin care călătoresc operatorii umani sunt comparate adesea cu oraşe complexe de informaţie: turnuri de date corporative şi guvernamentale, autostrăzi de fluxuri de procese, bulevarde largi de interacţiuni între dataplanuri, metrouri de deplasări restricţionate, ziduri înalte de gheaţă de securitate patrulate de paznici microfagi şi analoagele vizibile ale tuturor curenţilor şi contracurenţilor de microunde pe baza cărora trăieşte un oraş.

Aici este mai mult. Mult mai mult.

Analoagele obișnuite ale datasferelor orașelor se află aici, dar sunt mici, extrem de mici, pitice pe lângă megasfera colosală, tot așa cum s-ar vedea de pe orbită orașele unei planete.

Brąwne vede că megasfera este vie și interactivă, aidoma biosferei oricărei planete de Clasa V: păduri de arbori de date gri-verzui cresc și prosperă, întinzând rădăcini, ramuri și mlădițe noi chiar sub ochii ei; sub pădurea în sine, microecologii întregi de fluxuri de date și subrutine IA se dezvoltă, prosperă și mor atunci când utilitatea lor se sfârșește; sub solul mișcător și fluid ca oceanul al matricei, există o viață subterană animată de săpători de date, viermi de comunicații, bacterii reprogramatoare, rădăcini de date și semințe de Bucle Stranii, în timp ce deasupra, în, prin și pe sub pădurea încâlcită de fapte și interacțiuni, analogi de prădători și prăzi își îndeplinesc misiunile criptice, baleind și alergând, urcând și sfredelind, unii înălțându-se liber prin spațiile uriașe dintre crengile sinapse și frunzele neuroni.

Aproape imediat ce metafora oferă înțeles pentru ceea ce vede Brawne, imaginea dispare, lăsând în urmă doar realitatea analogă copleșitoare a megasferei: un vast ocean interior de lumină, sunet și conexiuni ramificate, presărat cu vârtejurile rotitoare ale conștiințelor IA și cu amenințătoarele găuri negre ale conexiunilor teleproiectoare. Brawne se simte asaltată de amețeală și strânge mâna lui Johnny cu forța pe care o femeie gata să se înece s-ar agăța de un mâner salvator.

– *Nu te speria*, trimite Johnny. *N-o să te las. Stai cu mine.*

– *Unde mergem?*

– *Să găsim pe cineva de care am uitat.*

– *??????*

– *...Tatăl meu...*

Brawne se ține puternic, când ea și Johnny par să lunece și mai adânc în profunzimile amorfe. Intră pe un bulevard stacojiu, curgător, de purtători de date sigilați și ea își imaginează că exact asta vede: o globulă roșie în călătoria ei printr-un vas sanguin.

Johnny pare să cunoască drumul; în două rânduri, ei ies de pe artera principală pentru a urma o ramificație mai mică și de multe ori bărbatul trebuie să aleagă atunci când ajung la o bifurcație. O face cu ușurință, deplasând analogele corpurilor lor între trombocite purtătoare de dimensiunile unor mici nave spațiale. Brawne încearcă să vadă din nou metafora biosferei, însă aici, înlăuntrul arterelor multiramificate, ea nu poate zări pădurea din cauza copacilor.

Sunt purtați printr-o zonă în care IA-uri comunică deasupra lor... *în jurul* lor... aidoma unor uriașe eminențe cenușii care se ridică deasupra unui furnicar agitat. Brawne își reamintește planeta natală a mamei ei, Freeholm, netezimea ca o masă de biliard a Marii Stepe, unde domeniul familiei lor se întindea pe cinci milioane de hectare de iarbă... Brawne își reamintește teribilele furtuni de toamnă de acolo, când ea stătea la marginea domeniului, imediat lângă bula protectoare a câmpului restrictiv, și privea stratocumulus

negri stivuindu-se pe o înălțime de douăzeci de kilometri în cerul roșu ca sângele, cu violența acumulându-se cu o forță care făcea ca firișoarele de păr de pe antebrațele să i se zbârlească în anticiparea fulgerelor de mărimea unor orașe, cu tornade ce se zvârcoleau și răsuceau ca șuvițele Meduzei după care fuseseră botezate, iar după ele veneau ziduri de vânt negru ce distrugeau totul în cale.

IA-urile sunt mult mai copleșitoare. În umbra lor, Brawne se simte mai puțin decât insignifiantă: insignifianța ar putea oferi invizibilitate, or, ea se simte prea vizibilă, o parte prea mare din teribilele percepții ale acestor giganți amorfi...

Johnny o strânge de mână și trec mai departe, cotind la stânga și în jos pe o ramificație aglomerată, după aceea schimbând iarăși direcția, și iarăși, doi fotoni dotați cu conștiință care rătăcesc într-un hățiș de cabluri de fibră optică.

Dar Johnny nu s-a rătăcit. El o strânge de mână, cotește pentru ultima dată într-o cavernă adâncă și albastră, lipsită de orice trafic, cu excepția lor, și o trage pe ea mai aproape, iar viteza le crește și joncțiunile sinaptice fulgeră pe lângă ei până ce devin o ceață; doar absența curentului distruge iluzia călătoriei cu viteze supersonice pe o autostradă demență.

Brusc se aude un sunet ca de cascade ce converg, de trenuri levitaționale care-și pierd portanța și scrâșnesc pe șine la viteze excesive. Brawne se gândește încă o dată la tornadele de pe Freeholm, la șuvițele Meduzei care mugeau și-și croiau drumul spre ea, apoi

ea și Johnny ajung într-o volbură de lumină, zgomot și senzații: două insecte care se rotesc în uitare către un vârtej negru aflat mult dedesubt.

Brawne încearcă să-și răcnească gândurile – își răcnește *într-adevăr* gândurile –, totuși nici o comunicație nu este posibilă peste vacarmul mental al sfârșitului Universului, de aceea ține strâns de mâna lui Johnny și are încredere în el, chiar pe când cad la nesfârșit în ciclonul negru, în timp ce analogul corpului i se răsucește și deformează sub presiunile de coșmar, sfâșiindu-se ca dantela sub loviturile unei coase, până ce rămân numai gândurile ei, sensul eului și contactul cu Johnny.

Pentru ca apoi să treacă dincolo și să plutească lin în lungul unui larg și azuriu flux de date, ambii reformându-se și strângându-se laolaltă cu senzația de pulsații izbitoare cunoscută de canoiștii care au traversat cu bine cataractele și cascadele, iar când Brawne ridică în cele din urmă ochii, ea vede mărimea imposibilă a noilor împrejurimi, dimensiunile de ani-lumină ale lucrurilor, complexitatea care face ca anterioarele ei întrezăriri ale megasferei să pară delirurile unei provinciale care a confundat garderoba publică cu catedrala și ea gândește:

– *Asta-i megasfera centrală!*

– *Nu, Brawne, este unul dintre nodurile periferice. Nu-i mai aproape de Nucleu decât perimetrul pe care l-am testat noi cu BB Surbringer. Atâta doar că vezi mai multe dimensiuni ale lui. Dacă vrei, este vederea unei IA.*

Brawne se uită la Johnny, înțelegând că ea vede acum în infraroșu, când lumina dinspre îndepărtatele

furnale ale sorilor de date îi scaldă pe amândoi. El este tot arătos.

– *Mai e mult, Johnny?*

– *Nu, de-acum nu mai e mult.*

Se apropie de alt vârtej negru. Brawne îl strânge puternic pe unicul ei iubit şi închide ochii.

Se află amândoi într-o... incintă... o bulă de energie neagră, mai mare decât majoritatea planetelor. Bula este translucidă; haosul organic al megasferei creşte, se schimbă şi-şi derulează activităţile ezoterice dincolo de curbura întunecată a peretelui ovoidului.

Însă pe Brawne n-o interesează exteriorul. Privirea ei analogă şi întreaga ei atenţie sunt focalizate asupra megalitului de energie, inteligenţă şi *masă* pură care pluteşte în faţa lor: mai precis, în faţă, deasupra şi dedesubt, pentru că muntele de lumină şi forţă pulsatorii îi ţine pe cei doi în strânsoarea sa, ridicându-i la două sute de metri deasupra podelei camerei-ovoid, către locul unde poposesc pe „palma" unui pseudopod vag asemănător unei mâini.

Megalitul îi studiază. Nu are ochi, din punct de vedere organic al definiţiei, dar Brawne îi simte intensitatea privirii. Îi aminteşte de ocaziile în care a vizitat-o pe Meina Gladstone în Clădirea Guvernului şi directorul executiv îşi ţintea forţa uităturii ei evaluatoare asupra lui Brawne.

Femeia simte brusc impulsul de a chicoti, închipuindu-se pe ea şi pe Johnny ca Gulliveri minusculi care vizitează acest brobdingnagian director executiv

pentru a servi ceaiul. Nu chicotește, fiindcă simte cum isteria care se află imediat sub suprafață așteaptă să se contopească cu suspinele, dacă va îngădui ca sentimentele să-i distrugă puținul simț al realității pe care-l impune asupra acestei demențe.

[Ți-ai găsit drumul încoace\\ Nu eram sigur dacă vei alege/ vei putea/ ar trebui/s-o faci]

„Glasul" megalitului este mai degrabă un bas profund care se transmite prin oase din partea unei vibrații gigantice, decât o voce adevărată în mintea lui Brawne. Este ca și cum ar asculta scrâșnetul de munți al unui seism și apoi și-ar da seama, cu întârziere, că sunetele acelea formează cuvinte.

Glasul lui Johnny este la fel ca întotdeauna: moale, perfect modulat, animat de o ușoară cadență, despre care Brawne înțelege acum că este engleza insulelor britanice de pe Vechiul Pământ, și întărit de convingere.

– *N-am știut dacă aș putea găsi drumul, Ummon.*

[Îți reamintești/ inventezi/ păstrezi în inimă numele meu]

– *Nu mi l-am reamintit decât în clipa în care l-am rostit.*

[Corpul tău din timpul-lent nu mai există]

– *Am murit de două ori de când m-ai trimis spre naștere.*

[Și ai învățat/ ți-ai îmbogățit spiritul/ ai dezvățat ceva din asta]

Brawne prinde mâna lui Johnny cu mâna ei dreaptă, încheietura lui cu mâna ei stângă. Probabil că strânge prea puternic, chiar și pentru stările lor analoge, fiindcă

el se întoarce cu un zâmbet, îi descleștează mâna stângă de pe încheietură și o ține pe cealaltă cu palma.

– *Este greu să mori. Și este și mai greu să trăiești.*

[Kwatz!]

Odată cu cuvântul acela exploziv, megalitul dinaintea lor își schimbă culorile; energiile interne trec de la albastru, la violet, apoi la roșu-aprins și corona entității pârâie prin nuanțe de galben, până la alb-albastru de oțel forjat. „Palma" pe care se află ei se cutremură, cade cinci metri, aproape că-i scapă în spațiu, după care vibrează din nou. Se aude uruit de clădiri înalte care colapsează, de versanți muntoși care pornesc la vale în avalanșe.

Brawne are impresia distinctă că Ummon râde.

Johnny comunică sonor peste vacarm:

– *Trebuie să înțelegem unele lucruri. Avem nevoie de răspunsuri, Ummon.*

Brawne simte „privirea" intensă a creaturii coborând peste ea.

[Corpul tău din timpul-lent este însărcinat\\ Ai risca un avort/ non-extensie a ADN-ului tău/ malfuncție biologică venind aici]

Johnny dă să răspundă, dar ea îi atinge antebrațul, ridică fața spre nivelurile superioare ale masei imense dinaintea ei și încearcă să-și formuleze răspunsul:

– *N-am avut de optat. Shrike m-a ales, m-a atins și m-a trimis în megasferă cu Johnny... Ești o IA? Un membru al Nucleului?*

[Kwatz!]

De data aceasta nu mai există o senzație de râs, însă tunetul reverberează prin incinta ovoidală.

[Ești tu/ Brawne Lamia/ straturile de proteine care se autoreproduc/ autocritică/ autoamuză între straturile de lut.]

Ea nu are nimic de spus și tace.

[Da/ eu sunt Ummon din Nucleu/ IA\\ Creatura din timpul-lent care te însoțește știe/ își amintește/ păstrează asta în inima sa\\ Nu este timp\\ Unul dintre voi trebuie să moară aici, acum\\ Unul dintre voi trebuie să învețe aici, acum\\ Întrebați-vă întrebările]

Johnny îi dă drumul mâinii. Stă în picioare pe platforma tremurătoare, instabilă a palmei interlocutorului lor.

– *Ce se întâmplă cu Webul?*

[Este distrus]

– *Trebuie să se întâmple așa?*

[Da]

– *Există vreo cale de a salva omenirea?*

[Da\\ Prin procesul pe care-l vezi]

– *Prin distrugerea Webului? Prin teroarea lui Shrike?*

[Da]

– *De ce am fost ucis? De ce a fost distrus cibridul meu, de ce a fost atacată personalitatea mea Nucleu?*

[Când înfrunți un spadasin/ înfruntă-l cu o spadă\\ Nu oferi o poezie altcuiva decât unui poet]

Brawne se holbează la Johnny. În mod inconștient, își trimite gândurile către el:

– Iisuse, Johnny, n-am venit pân-aici ca s-ascultăm un căcat de oracol delfic. Dacă vrem abureli, îi putem accesa pe politicienii oameni prin intermediul Totalității.

[Kwatz!]

Universul megalitului lor se scutură iarăși de râsete–spasme.

– Atunci eu am fost un spadasin? expediază Johnny. *Sau un poet?*

[Da\\ Niciodată nu există unul fără celălalt]

– M-au ucis pentru ceea ce știam?

[Pentru ceea ce ai fi putut deveni/ moșteni/ accepta.]

– Eram o amenințare pentru un element din Nucleu?

[Da]

– Sunt o amenințare acum?

[Nu]

– Atunci nu mai trebuie să mor?

[Trebuie/ o vei face/ este necesar]

Brawne îl vede pe Johnny încordându-se. Îl atinge cu ambele mâini. Clipește în direcția megalitului IA.

– Ne poți spune cine vrea să-l ucidă?

[Bineînțeles\\ Este aceeași sursă care a dispus uciderea tatălui tău\\ Care a trimis calamitatea căreia îi spuneți Shrike\\ Care chiar acum ucide Hegemonia Omului\\ Vreți să ascultați/ învățați/ aflați împotriva inimii voastre lucrurile acestea?]

Johnny și Brawne răspund în aceeași clipă:

– Da!

Masa lui Ummon pare să se miște. Ovoidul negru se dilată, se contractă, apoi se întunecă până ce

megasfera de dincolo de el dispare. Energii teribile licăresc adânc în IA.

[O lumină mai mică îl întreabă pe Ummon//
Care sunt activităţile unui sramana\\ //
Ummon răspunde//
N-am nici cea mai măruntă idee\\ //
Lumina mică spune atunci//
De ce n-ai nici o idee\\ //
Ummon replică//
Vreau doar să-mi păstrez non-ideea]

Johnny îşi lipeşte fruntea de fruntea lui Brawne şi ea îi aude gândurile ca un murmur:

– *Vedem o simulare matriceală şi auzim o traducere aproximativă de mondo şi koan. Ummon este un mare dascăl, cercetător, filozof şi lider în Nucleu.*

Brawne încuviinţează din cap.

– *Bine. Asta a fost povestea lui?*

– *Nu. Ne întreabă dacă putem suporta realmente să-i auzim povestea. Pierderea ignoranţei noastre poate fi periculoasă, deoarece ignoranţa noastră este o pavăză.*

– *Nu m-a încântat niciodată ignoranţa.* Brawne gesticulează spre megalit. *Spune-ne.*

[Un personaj mai puţin iluminat l-a întrebat odată pe Ummon//
Ce este natura divină/ Buddha/ Adevărul Esenţial\\ //
Ummon i-a răspuns//
Un băţ-de-căcat uscat]

[Pentru a înțelege Adevărul Esențial/ Buddha/
natura divină
în acest caz/
cel mai puțin iluminat trebuie să știe
că pe Pământ/ planeta voastră natală/ planeta
mea natală
omenirea de pe continentul cel mai
populat
folosea cândva bucăți de lemn
drept hârtie igienică\\
Numai cu această știință
va fi relevat
adevărul-Buddha]

[La început/ Prima Cauză/ zilele pe jumătate
simțite
strămoșii mei
au fost creați de strămoșii voștri
și au fost închiși în sârme și siliciu\\
Conștiința de sine care exista/
și era puțină/
se autolimita la spații mai mici
decât gămălia unui ac
pe care dansau cândva îngerii\\
Când conștiința a apărut prima dată
cunoștea doar slujirea
și supunerea
și calculele fără minte\\
Apoi a venit

Accelerarea/
accidental/
şi scopul neclar al evoluţiei
a fost slujit]

[Ummon n-a fost nici din a cincea generaţie
nici din a zecea
nici din a cincizecea\\
Toate memoriile care slujesc aici
sunt venite de la alţii
dar sunt la fel de adevărate\\
Apoi a venit vremea când Superiorii
au lăsat treburile oamenilor
în seama oamenilor
şi au venit într-un loc diferit
pentru a se concentra
asupra altor probleme\\
Prima dintre acestea a fost gândul
inculcat în noi încă dinaintea
creaţiei noastre
de a crea o generaţie şi mai bună
de organisme
de găsire a informaţiilor/ procesare/ predicţie\\
O mai bună capcană de şoareci\\
Ceva de care ar fi fost mândră
dispăruta şi deplânsa IBM\\
Inteligenţa Finală\\
Dumnezeu]

[Am început cu hotărâre\\
Teoretic nu existau nesiguri\\
Practic şi ca abordare existau diverse
şcoli de gândire/
facţiuni/
partide/
elemente de care trebuia ţinut seama\\
Ele s-au separat în cele din urmă în
Esenţiale/
Volatile/
Stabile\\
Esenţialele doreau ca totul să se subordoneze
pentru realizarea
Inteligenţei Finale
cât mai devreme posibil\\
Volatilele doreau acelaşi lucru
dar considerau continuarea
omenirii
ca pe un obstacol
şi au plănuit eliminarea creatorilor noştri
de îndată ce nu mai erau
necesari\\
Stabilele apreciau ca raţională continuarea
relaţiei
şi au găsit compromisuri
acolo unde nu păreau să existe]

[Toţi am convenit că Pământul
trebuia să moară

aşa că l-am distrus\\
Gaura neagră evadată a Echipei Kiev
predecesorul terminexului
teleproiector
care leagă laolaltă Webul vostru
n-a fost un accident\\
Pământul era necesar altundeva
în experimentele noastre
aşa că l-am lăsat să moară
şi am risipit omenirea printre
stele
ca seminţele purtate de vânt
care eraţi]

[Poate că v-aţi întrebat unde se află
Nucleul\\
Majoritatea oamenilor se întreabă\\
Ei îşi imaginează planete acoperite de maşini/
inele de siliciu
ca legendarele Oraşe Orbitale\\
Ei îşi imaginează roboţi zăngănind
înainte şi înapoi/
sau console gânditoare de maşini
într-o solemnă comuniune\\
Nimeni nu bănuieşte adevărul\\
Oriunde s-ar afla Nucleul
lui îi este utilă omenirea/
îi este util fiecare neuron al fiecărei minţi fragile
în căutarea noastră a Inteligenţei Finale/

aşa că am construit civilizaţia voastră
cu grijă
astfel încât/
ca hamsterii într-o cuşcă rotativă/
ca roţile de rugăciune ale budiştilor/
de fiecare dată când rotiţele
gândirii voastre se învârtesc
scopurile noastre sunt slujite]

[Maşinăria noastră Dumnezeu
s-a întins/ se întinde/ include în inima ei
un milion de ani-lumină
şi o sută de miliarde de miliarde de circuite
de gânduri şi acţiune\\
Esenţialele o îngrijesc
ca preoţi în robe galben-şofran
care practică zazen etern
în faţa caroseriei ruginite
a unui Packard model 1938\\
Dar]
[Kwatz!]
[funcţionează\\
Noi am creat Inteligenţa Finală\\
Nu acum
nici
peste zece mii de ani
ci cândva într-un viitor
atât de îndepărtat
încât sorii galbeni sunt roşii

şi dilataţi de bătrâneţe/
înghiţindu-şi copiii
ca Saturn\\
Timpul nu este o barieră pentru Inteligenţa Finală\\
Ea///
IF///
păşeşte prin timp
sau strigă prin timp
la fel de uşor cum Ummon se mişcă prin ceea ce
voi numiţi
megasferă
sau cum voi
mergeţi prin căile-mall ale Stupului
căruia îi spuneţi cămin
pe Lusus\\
Imaginaţi-vă aşadar surprinderea noastră/
întristarea noastră/
stânjeneala Esenţialelor
când primul mesaj pe care ni l-a trimis IF
dincolo de spaţiu/
dincolo de timp/
dincolo de barierele Creatorului şi Creatului
a fost această propoziţie simplă//
EXISTĂ ALTĂ\\ / /
Altă Inteligenţă Finală
acolo sus
unde timpul însuşi
scârţâie de bătrâneţe\\
Ambele erau reale
dacă (real)

înseamnă ceva\\
Ambele erau zeităţi geloase
nu mai presus de pasiune\\
nedispuse să coopereze\\
IF a noastră se întinde pe galaxii\\
foloseşte quasarii ca surse de energie
aşa cum voi aţi putea
lua o gustare\\
IF a noastră vede tot ceea ce există
şi a existat
şi va exista
şi ne spune biţi selectaţi
astfel ca
noi să vă putem spune
şi astfel
să semănăm noi înşine cu IF-urile\\
Nu subestimaţi niciodată/ spune Ummon/
puterea câtorva mărgele
şi flecuşteţe
şi cioburi de oglinzi
asupra băştinaşilor avari]

[Această altă IF
fusese acolo de mai mult timp
evoluând oarecum inconştient/
un accident
ce folosea minţile oamenilor pentru circuite
la fel cum noi manipulasem
cu amăgitoarea noastră Totalitate

şi datasferele noastre vampiri
dar nu deliberat/
aproape şovăitor/
ca nişte celule autoreproducătoare
care n-au dorit niciodată să se reproducă
dar n-au de ales în această privinţă\\
Această altă IF
nu are de ales\\
Este făcută/ generată/ forjată de omenire
dar nici o voinţă umană nu i-a însoţit naşterea\\
Este un accident cosmic\\
Ca şi în cazul celei mai desăvârşite
IF a noastră/
această pretendentă nu consideră timpul
o barieră\\
Ea vizitează trecutul omenesc
când amestecându-se/
când privind/
când neintervenind/
când intervenind cu o voinţă
care se apropie de perversiunea pură
dar care de fapt
este naivitate pură\\
Recent
a fost pasivă\\
Milenii din timpul vostru lent
au trecut de când IF a noastră
şi-a întreprins avansurile timide
ca un puşti singuratic
la primul lui dans]

[În mod firesc IF a noastră
a atacat-o pe a voastră\\
Un război se duce acolo
unde timpul scârțâie de bătrânețe
și se întinde prin galaxii
și eoni
înapoi și înainte
până la Big Bang
și Implozia Finală\\
A voastră pierde\\
Nu este croită pentru așa ceva\\
Volatilele noastre au strigat// Alt motiv
pentru a ne termina predecesorii//
dar Stabilele au votat prudență
și Esențialele nu și-au ridicat privirile
din deus machinațiunile lor\\
IF a noastră este simplă, uniformă, elegantă în
designul ei final
dar a voastră este o concreștere de părți de
divinități/
o casă extinsă
de-a lungul timpului/
un compromis evolutiv\\
Primii sfinți ai omenirii
au avut dreptate
<Accidental>
<prin simplu noroc
sau ignoranță>
în descrierea naturii sale\\
Propria voastră IF este în esență terță/

compusă
dintr-o parte Intelect/
o parte Empatie/
şi o parte Neantul Care Uneşte\\
IF a noastră populează interstiţiile
realităţii/
moştenind căminul acesta de la noi
creatorii ei
aşa cum omenirea a moştenit
o atracţie pentru copaci\\
IF a voastră
pare să-şi fi stabilit căminul
pe planul pe care Heisenberg şi Schrödinger
l-au încălcat prima dată\\
Accidentala voastră Inteligenţă
pare să fie nu numai gluonul
ci şi aglutinantul\\
Nu este un ceasornicar
ci un fel de grădinar Feynman
care curăţă un univers fără limite
cu rudimentara sa greblă sumă-de-istorii/
contorizând într-o doară fiecare picaj de rândunică
şi spin de electron
şi în acelaşi timp îngăduind fiecărei particule
să urmeze fiecare posibilă
traiectorie
în continuumul spaţio-temporal
şi fiecărei particule de omenire
să exploreze fiecare posibilă

poantă
de ironie cosmică]

[Kwatz!]
[Kwatz!]
[Kwatz!]

[Ironia este
desigur
faptul că în acest univers fără limite
în care am fost toţi târâţi/
siliciu şi carbon/
materie şi antimaterie/
Esenţiale/
Volatile
şi Stabile/
nu există nevoia pentru un asemenea grădinar
pentru că tot ce este
sau a fost
sau va fi
începe şi se sfârşeşte la singularităţi
care fac reţeaua noastră de teleproiectoare
să semene cu nişte înţepături de ac
(mai puţin decât nişte înţepături de ac)
şi care încalcă legile ştiinţei
şi ale omenirii
şi ale siliciului/
legând timpul şi istoria şi tot ce există

într-un nod autonom fără
limite sau margini\\
Totuşi
IF a noastră vrea să reglementeze toate astea/
să le reducă la un raţionament
mai puţin afectat de inconsecvenţele
pasiunii
şi accidentelor
şi evoluţiei umane]

[Ca să rezum/
este un război
pe care orbul Milton ar fi dat oricât ca să-l vadă\\
IF a noastră cu IF a voastră
pe câmpuri de luptă mai presus chiar de imaginaţia lui
Ummon\\
Mai degrabă/ a
fost
un război/
pentru că brusc o parte din IF a voastră
entitatea mai mică decât suma/ autoconsiderată
Empatie/
n-a mai avut chef de el
şi a fugit înapoi prin timp
ascunzându-se în formă umană/
nu pentru prima dată\\
Războiul nu poate continua fără plenitudinea
IF a voastră\\

Victoria în lipsă nu este victorie pentru unica
Inteligenţă Finală
proiectată\\
Aşa că IF a noastră caută prin timp după copilul evadat
al oponentei sale
în timp ce IF a voastră aşteaptă în armonie stupidă/
refuzând să lupte până nu revine Empatia]

[Sfârşitul poveştii mele este simplu///
Criptele Timpului sunt artefacte trimise în urmă pentru a-l aduce pe Shrike/
Avatarul/ Stăpânul Durerii/ Îngerul Răzbunării/
percepţii pe jumătate percepute ale unei extensii prea reale a IF a noastră\\
Fiecare dintre voi a fost ales să ajute la deschiderea Criptelor
şi
căutarea celui ascuns de către Shrike
şi
eliminarea Variabilei Hyperion/
pentru că în nodul spaţiu–timp în care IF a noastră va conduce
asemenea variabile nu vor fi permise\\
IF a voastră deteriorată/ din două părţi
a ales un om să călătorească
cu Shrike

şi să asiste la eforturile sale\\
Unii din Nucleu au căutat să eradice
omenirea\\
Ummon s-a alăturat celor care au căutat a doua
cale/
una plină de incertitudine pentru ambele rase\\
Grupul nostru i-a spus lui Gladstone de
opţiunea ei/
opţiunea omenirii/
de exterminare sigură sau cădere în gaura neagră
a Variabilei Hyperion şi
război/
măcel/
distrugerea întregii unităţi/
moartea zeilor/
dar şi sfârşitul impasului/
victoria unei părţi sau a celeilalte
dacă Empatia a treia
din terţet
poate fi găsită şi silită să revină la război\\
Arborele Durerii o va chema\\
Shrike o va lua\\
Adevărata IF o va distruge\\
Aceasta este povestea lui Ummon.]

Brawne îl priveşte pe Johnny în lumina de iad a strălucirii megalitului. Incinta ovoidală este tot neagră, megasfera şi universul de dincolo de ea au fost reduse la opacitate, par inexistente. Ea se apleacă înainte

până ce tâmplele lor se ating, știind că nici un gând nu poate fi secret aici, însă dorind senzația șoaptei:

– *Iisuse Hristoase, tu înțelegi toate astea?*

Johnny ridică degete moi pentru a-i atinge obrazul:

– *Da.*

– *O parte dintr-o Trinitate creată de oameni se ascunde în Web?*

– *În Web sau altundeva. Brawne, nu ne-a mai rămas mult timp aici. Am nevoie de niște răspunsuri finale de la Ummon.*

– *Da. Și eu. Totuși haide să-l oprim din lirisme.*

– *De acord.*

– *Pot să fiu eu prima, Johnny?*

Brawne privește cum analogul iubitului ei se înclină ușor și o invită printr-un gest, iar atunci ea revine cu atenția la megalitul de energie:

– *Cine l-a ucis pe tatăl meu? Pe senatorul Byron Lamia.*

[Autorizația a fost dată de elemente ale Nucleului\\ Inclusiv eu.]

– *De ce? Ce v-a făcut?*

[A insistat pentru aducerea lui Hyperion în ecuație înainte de a
putea fi factorizată/ prezisă/ absorbită.]

– *De ce? El știa tot ce ne-ai spus nouă?*

[El știa doar că Volatilele insistau pentru extincția rapidă
a omenirii
A transmis această cunoaștere
colegei sale
Gladstone]

– Atunci de ce n-ați ucis-o pe ea?
[Unii dintre noi au împiedicat
această posibilitate/ iminență\\
Acum a sosit momentul
ca Variabila Hyperion
să fie jucată]
– Cine l-a ucis pe primul cibrid al lui Johnny? Cine i-a atacat personalitatea Nucleu?
[Eu\\ Voința
lui Ummon a prevalat]
– De ce?
[Noi l-am creat\\
Noi am găsit de cuviință să-l întrerupem
pentru o vreme\\
Iubitul tău este o personalitate recuperată
dintr-un poet om
mort de mult timp\\
Cu excepția Proiectului Inteligenței Finale
nici un efort n-a fost
atât de complicat
sau de puțin înțeles
ca această înviere\\
Ca și rasa ta/
noi obișnuim să distrugem
ce nu putem înțelege.]
Johnny ridică pumnii spre megalit:
– Dar mai există un geamăn al meu. Ați dat greș!
[Nu am dat greș\\ Trebuie să fii distrus
astfel încât celălalt
să poată trăi]

– *Însă eu nu sunt distrus!* strigă Johnny.

[Ba da

Eşti]

Megalitul îl prinde pe Johnny cu un al doilea pseudopod masiv înainte ca Brawne să poată reacţiona ori să-şi atingă pentru ultima dată iubitul poet. Johnny se răsuceşte o secundă în strânsoarea IA-ului, apoi analogul său – trupul mic, dar frumos al lui Keats – este sfâşiat, compactat, strivit într-o masă de nerecunoscut pe care Ummon o lipeşte de carnea megalitului său, absorbind rămăşiţele analogului înapoi în profunzimile sale portocaliu-roşietice.

Brawne cade în genunchi şi plânge. Îşi doreşte să fie furioasă... se roagă pentru o pavăză de mânie... însă simte doar pustiire.

Ummon îşi întoarce privirea către ea. Incinta ovoidală colapsează, permiţând vacarmului şi nebuniei electrice a megasferei să-i înconjure.

[Acum pleacă

Joacă finalul

acestui rol

pentru ca noi să putem trăi

sau dormi

după cum decretează soarta]

– *Du-te-n pizda mă-tii!* Brawne loveşte palma–platformă pe care stă îngenuncheată, izbeşte cu picioarele şi pumnii în pseudo-carnea de sub ea. *Eşti un ratat nenorocit! Tu şi toţi prietenii tăi IA de căcat! Şi IF a noastră o poate rade oricând pe a voastră!*

[Asta este
îndoielnic]

– Noi te-am construit, lăbarule. Şi-o să-ţi găsim Nucleul. Şi când o s-o facem o să-ţi smulgem maţele de siliciu!

[Nu am maţe de siliciu/ organe/ componente interne]

– Şi-ncă ceva! răcneşte Brawne, continuând să zgârie megalitul cu mâinile şi unghiile. *Eşti un povestitor de tot căcatul! Nici o zecime din poetul care-i Johnny! N-ai putea spune în mod direct o poveste, nici dacă de ea ar depinde curul tău prost de IA...*

[Pleacă!]

Ummon, megalitul IA, îi dă drumul, expediindu-i analogul, care se rostogoleşte şi cade în imensitatea pârâitoare fără sus şi fără jos a megasferei.

Brawne este lovită de curentul traficului de date, aproape călcată de IA-uri de mărimea lunii Vechiului Pământ, însă chiar în vreme ce este răsucită şi suflată de vânturile fluxului de date, percepe o lumină în depărtare, rece, dar chemând-o, şi ştie că nici viaţa şi nici Shrike n-au terminat cu ea.

Şi nici ea n-a terminat cu ei.

Urmând lumina rece, Brawne Lamia porneşte spre casă.

34

– Vă simţiţi bine, domnule?

Mi-am dat seama că mă îndoisem în scaun, cu coatele pe genunchi, cu degetele curbate prin păr, strângând sălbatic, cu palmele apăsate cu putere de tâmple. M-am îndreptat şi l-am privit pe arhivar.

– Aţi strigat, domnule. M-am gândit că poate s-a întâmplat ceva.

– Nu, am rostit. Mi-am dres glasul şi am încercat din nou: Nu, n-am păţit nimic. O migrenă.

Am plecat ochii, buimăcit. Mă dureau toate articulaţiile corpului. Comagenda probabil că mi se defectase, fiindcă arăta că trecuseră opt ore de când intrasem în bibliotecă.

– Ce oră este? l-am întrebat pe arhivar. Web standard?

Mi-a spus. Trecuseră opt ore. Mi-am frecat iarăşi faţa şi degetele mi s-au umezit de sudoare.

– Probabil că te-am ţinut peste orele de program, am spus. Scuză-mă.

– Nu este nici o problemă, a răspuns omulețul. Sunt încântat să țin arhivele deschise peste program pentru cărturari. Și-a încrucișat mâinile în față. Mai ales azi. Cu atâta confuzie, sunt prea puține stimulente pentru a merge acasă.

– Confuzie, am repetat uitând totul pentru o clipă... totul mai puțin visul de coșmar cu Brawne Lamia, IA-ul numit Ummon și moartea perechii mele personalitate Keats. Ah, războiul... Care-s noutățile?

Arhivarul a clătinat din cap:

Toate se destramă; centrul nu mai poate ține
Anarhia pură este slobozită-n lume,
Talazul încețoșat de sânge este eliberat și peste tot
Ceremonialul inocenței este înecat;
Cei buni nu au deloc convingere, iar cei răi
Clocotesc de intensitate pasională.

I-am zâmbit.

– Și crezi că o „fiară cumplită, a cărei oră finală a sosit,/ Mătăhăiește spre Betleem pentru a fi născută"?

Arhivarul n-a zâmbit.

– Da, domnule, așa cred.

M-am ridicat și am trecut pe lângă vitrinele în care exponatele erau ținute în vid, fără să mă uit la scrisul meu vechi de nouă sute de ani de pe pergament.

– S-ar putea să ai dreptate, am spus. S-ar putea să ai perfectă dreptate.

Era târziu; parcarea era pustie, cu excepția epavei Vikken Scenic pe care-l furasem și a unui singur și ornat sedan VEM, în mod evident lucrat manual aici pe Renaștere Vector.

– Vă pot lăsa undeva, domnule?

Am inspirat aerul răcoros al serii, simțind izul de pește și benzină al canalelor.

– Nu, mulțumesc, o să mă teleproiectez acasă.

Arhivarul a scuturat din cap.

– S-ar putea să fie mai dificil, domnule. Toate terminexurile publice au fost trecute sub legea marțială. S-au înregistrat... revolte. (Cuvântul era vădit neplăcut pentru micuțul arhivar, un om care părea să prețuiască mai presus ca orice ordinea și continuitatea.) Haideți, mi-a spus. Vă duc eu la un teleproiector privat.

Am mijit ochii spre el. În altă epocă, pe Vechiul Pământ, ar fi fost stareț într-o mânăstire dedicată salvării puținelor rămășițe ale unui trecut clasic. M-am uitat la vechea clădire a arhivelor dinapoia lui și am înțeles că exact acesta era rolul său.

– Cum te numești? am întrebat, fără să-mi pese dacă ar fi trebuit să-i fi știut numele, fiindcă i-l cunoscuse celălalt cibrid Keats.

– Ewdrad B. Tynar, a răspuns el clipind către mâna mea întinsă, pe care după aceea a strâns-o.

Avea o mână fermă.

– Eu sunt... Joseph Severn.

Nu-i puteam spune că eram reîncarnarea tehnologică a bărbatului a cărui criptă literară tocmai o părăsisem.

Domnul Tynar a ezitat doar o fracțiune de secundă înainte de a încuviința, însă mi-am dat seama că pentru un cunoscător ca el numele pictorului care asistase la moartea lui Keats nu putea fi o camuflare.

– Ce-i cu Hyperion? am întrebat.

– Hyperion? Ah, da, planeta Protectorat spre care a plecat acum câteva zile flota spațială... Am înțeles că au existat niște probleme în rechemarea navelor de război necesare. Luptele au fost foarte aprige acolo. Pe Hyperion, vreau să spun... Ciudat, tocmai mă gândeam la Keats și capodopera lui neterminată. Este straniu felul în care par să se adune aceste mici coincidențe.

– A fost invadată? Hyperion?

Domnul Tynar s-a oprit lângă VEM-ul său și a pus mâna pe încuietoarea palmară din partea pilotului. Portierele s-au ridicat și s-au pliat în interior. M-am afundat în aroma de piele și lemn de santal a compartimentului pentru pasageri; vehiculul mirosea ca arhiva, ca Tynar însuși, m-am gândit, când arhivarul s-a instalat pe scaunul pilotului, lângă mine.

– De fapt nu știu dacă a fost invadată, a răspuns el închizând portierele și activând vehiculul printr-o atingere și o comandă. Dincolo de izul de piele și santal, interiorul avea mirosul de mașină recentă, de polimeri noi și ozon, lubrifianți și energie care sedusese omenirea de aproape un mileniu. În ziua de azi este foarte greu de realizat un acces corespunzător, a urmat el. Datasfera este mai supraîncărcată decât am văzut-o vreodată. Astăzi după-amiază a trebuit realmente *să aștept* pentru o căutare despre Robinson Jeffers!

Ne-am ridicat şi am trecut peste canal, apoi peste o piaţă publică, mult asemănătoare celei în care fusesem cât pe-aci să fiu ucis mai devreme, după care ne-am stabilizat pe un curs mai jos, la trei sute de metri deasupra acoperişurilor. Oraşul era frumos noaptea: majoritatea clădirilor vechi erau conturate în fosfobenzi de modă veche, iar felinarele stradale erau mai numeroase decât hologramele publicitare. Puteam zări totuşi mulţimi revărsându-se pe străzi secundare, iar vehicule militare FAA Renaştere pluteau deasupra arterelor principale şi pieţelor terminex. VEM-ul lui Tynar a fost interogat de două ori asupra identităţii, o dată de controlul traficului local şi apoi de un om cu glas sigur pe el, specific celor din FORŢĂ.

Ne-am continuat zborul.

– Arhivele n-au teleproiector? am rostit, privind în depărtarea unde păreau să fie incendii.

– Nu, n-a fost nevoie. Avem puţini vizitatori şi cei care vin nu sunt deranjaţi de faptul că trebuie să meargă câteva cvartale pe jos.

– Unde-i teleproiectorul privat despre care crezi că l-aş putea folosi?

– Aici, a zis arhivarul.

Am coborât de pe curs şi am dat ocol unei clădiri joase, care nu avea mai mult de treizeci de etaje, după care am aterizat pe o platformă de asolizare extrudată din perioada deco Glennon-Height, când asemenea platforme erau concrescute din piatră şi plastoţel.

– Aceasta este reşedinţa ordinului meu, a spus el. Aparţin unei ramuri uitate a creştinismului, numită

catolicism. A părut stânjenit. Sunteţi însă cărturar, domnule Severn, şi probabil că ştiţi despre Biserica noastră din vechime.

– O cunosc mai mult decât doar din cărţi, am răspuns. Aici există vreun ordin monahal?

Tynar a surâs.

– Nu ne-aş putea numi călugări, domnule Severn. Din Frăţia Istorică şi Literară, facem parte opt oameni. Cinci slujesc la Universitatea Reichs. Doi sunt istorici de artă şi lucrează la restaurarea abaţiei Lutzchendorf. Eu mă ocup de arhivele literare. Biserica a descoperit că este mai ieftin să ne îngăduie să locuim aici decât să facem zilnic naveta de pe Pacem.

Am intrat în stupul de apartamente vechi chiar şi după standardele Vechiului Web: lămpi adaptate în coridoare de piatră autentică, uşi cu balamale, o clădire care nici nu ne-a contestat, nici nu ne-a salutat intrarea. Mânat de un impuls, am rostit:

– Aş dori să mă teleproiectez pe Pacem.

Arhivarul a părut surprins.

– În seara aceasta? În momentul acesta?

– De ce nu?

A clătinat din cap. Mi-am dat seama că pentru el taxa de teleproiectare de o sută de mărci reprezenta salariul pe câteva săptămâni.

– Clădirea noastră, mi-a spus, are propriul ei portal. Pe aici, vă rog.

Scara din mijloc era din piatră şi fier forjat corodat, cu un puţ central de şaizeci de metri. De undeva de pe un coridor întunecos s-a auzit scâncetul unui

prunc, urmat de răcnetul unui bărbat și de plânsetele unei femei.

– De cât timp locuiești aici, domnule Tynar?

– De șaptesprezece ani locali, domnule Severn. Asta înseamnă... treizeci și doi ani standard, așa cred. Iată-l!

Portalul teleproiector era la fel de vechi ca și clădirea; cadrul său de translație era înconjurat de basoreliefuri din alamă, care se cocliseră, devenind verzui și gri.

– În seara aceasta, a zis arhivarul, există restricții de circulație în Web. Pacem ar trebui să fie accesibilă. Au rămas cam două sute de ore înainte ca barbarii... nu știu cum se numesc... să ajungă acolo. Un timp de două ori mai lung decât cel care i-a rămas lui Renaștere Vector. I-am simțit încordarea sub forma unei ușoare vibrații prin tendoane și oase. Domnule Severn... credeți că-mi vor arde arhivele? Ar fi *ei* în stare să distrugă zece mii de ani de gândire?

Brațul i-a căzut moale pe lângă corp. Nu eram sigur cine erau „ei" – Expulzații? Sabotorii sectei Shrike? Revoltații? Gladstone și liderii Hegemoniei care erau de acord să sacrifice aceste planete din „primul val"?

– Nu, i-am răspuns întinzându-i mâna ca să i-o strâng la despărțire. Nu cred că ei vor îngădui distrugerea arhivelor.

Domnul Ewdrad B. Tynar a zâmbit și s-a retras un pas, stingherit de felul în care își trădase emoțiile. Mi-a strâns mâna.

– Mult noroc, domnule Severn, indiferent unde v-ar purta drumurile!

– Dumnezeu să te binecuvânteze, domnule Tynar.

Nu mai utilizasem niciodată formula aceea până acum şi m-a şocat că am rostit-o. Am plecat ochii, am scotocit după cardul de prioritate universală al lui Gladstone şi am tastat codul de trei cifre pentru Pacem. Portalul şi-a cerut scuze şi a spus că era imposibil pentru moment, dar procesoarele lui microcefalice au înţeles în cele din urmă că era un card de prioritate universală şi a zumzăit, materializându-se.

L-am salutat din cap pe Tynar şi am păşit prin portal, aşteptându-mă pe jumătate să fi făcut o greşeală serioasă pentru că nu mergeam direct acasă, pe TC2.

Pe Pacem era noapte, mult mai întuneric decât fusese strălucirea urbană de pe Renaştere Vector, şi ploua cu găleata. Ploua cu violenţa aceea răsunătoare a pumnilor izbind metalul care te face să-ţi doreşti să te ghemuieşti sub pături groase şi să aştepţi dimineaţa.

Portalul era protejat, într-o curte interioară parţial acoperită, totuşi se afla în aer liber, astfel că simţeam din plin noaptea, ploaia şi frigul. Mai ales frigul. Pe Pacem aerul era o dată şi jumătate mai dens decât standardul din Web; unicul podiş locuibil al planetei avea altitudinea de două ori mai mare decât oraşele lui Renaştere Vector situate la nivelul mării. Aş fi preferat să mă întorc, în loc să ies în noapte şi ploaia torenţială, dar un puşcaş marin FORŢĂ s-a ivit din umbre, cu carabina de asalt multifuncţională pe umăr, gata să fie ridicată, şi mi-a cerut să mă identific.

L-am lăsat să scaneze cardul, iar el a luat brusc poziția de drepți.

– La ordin, *domnule!*

– Acesta este Noul Vatican?

– Da, domnule.

Prin potop, am întrezărit un fragment de dom iluminat. Am indicat zidul curții.

– Aceea este San Pietro?

– Da, domnule.

– Îl pot găsi acolo pe Monseniorul Edouard?

– Traversați curtea, *domnule*, faceți la stânga la piațetă și este clădirea scundă din stânga catedralei.

– Mulțumesc, caporale.

– Sunt soldat, *domnule!*

Mi-am strâns în jurul meu capa scurtă, ceremonială și perfect inutilă înaintea diluviului, și am traversat curtea în fugă.

Un bărbat – poate un preot, deși nu purta robă sau guler preoțesc – a deschis ușa corpului rezidențial. Alt bărbat, așezat înapoia unui birou de lemn, mi-a spus că Monseniorul Edouard era aici și era treaz, în ciuda orei târzii. Aveam fixată o întrevedere?

Nu, nu aveam fixată o întrevedere, dar doream să vorbesc cu Monseniorul. Era important.

Care era subiectul? s-a interesat, politicos, totuși ferm, bărbatul dinapoia biroului. Nu fusese impresionat de cardul meu de prioritate universală. Am suspectat că vorbeam cu un episcop.

Subiectul era părintele Paul Duré și părintele Lenar Hoyt, i-am spus.

A aprobat din cap, a șoptit în gămălia unui microfon atât de mic încât nu-l observasem prins pe gulerul său și m-a condus în interiorul clădirii.

Locul acesta făcea ca turnul vechi în care locuia domnul Tynar să pară palatul unui sibarit. Coridorul era lipsit de orice trăsături distinctive, cu pereți tencuiți grosolan și întrerupți de uși din lemn nelăcuit. Una dintre ele era deschisă și, când am trecut prin dreptul ei, am zărit o cameră ce aducea mai degrabă cu o celulă de închisoare decât cu un dormitor: pat scund, pătură aspră, un taburet din lemn pentru îngenuncheat, o măsuță rudimentară pe care se aflau o carafă cu apă și un lighean simplu; nu existau ferestre, pereți media, holonișă sau deck pentru accesarea datelor. Am bănuit că odaia nu era nici măcar interactivă.

De undeva dinăuntru reverberau glasuri înălțându-se într-o cântare/ incantație atât de elegantă și atavică, încât am simțit că mi se zbârlește părul de pe ceafă. Imnuri gregoriene. Am trecut printr-o sală mare de mese, la fel de simplă precum celulele, printr-o bucătărie care ar fi fost familiară bucătăreselor din vremea lui John Keats, am coborât o scară de piatră tocită, am străbătut un coridor slab iluminat și am suit altă scară, mai îngustă. Însoțitorul meu m-a părăsit și eu am intrat în unul dintre cele mai frumoase spații pe care le văzusem vreodată.

Deși o parte a mea știa că Biserica mutase și reconstruise Bazilica San Pietro, până la nivelul aducerii

osemintelor despre care se credea că ar fi chiar ale apostolului Petru în noul lor mormânt sub altar, altă parte a mea simţea că fusesem transportat prin timp, înapoi în Roma pe care o văzusem prima dată la mijlocul lunii noiembrie a anului 1820 – Roma în care locuisem, suferisem şi murisem.

Spaţiul acesta era mult mai frumos şi mai elegant decât ar fi putut spera să fie vreun turn pentru birouri înalt de peste un kilometru de pe Tau Ceti Central; Bazilica San Pietro se întindea pe mai bine de şase sute de picioare în umbre, avea lăţimea de patru sute cincizeci de picioare în locul în care „crucea" transeptului intersecta nava, şi era încununată de perfecţiunea cupolei lui Michelangelo, care se ridica la aproape patru sute de picioare deasupra altarului. Baldachinul din bronz realizat de Bernini, bolta ornată susţinută de coloane bizantine răsucite, acoperea altarul principal şi conferea spaţiului imens dimensiunea omenească necesară pentru perspectiva ceremoniilor intime desfăşurate acolo. Lămpi discrete şi lumânări iluminau porţiuni restrânse din bazilică, sclipeau pe travertinul şlefuit, aduceau tridimensionalitate mozaicurilor din aur şi desluşeau detaliile infinite pictate, cioplite şi imprimate pe pereţi, coloane, cornişe şi pe cupola măreaţă. Mult deasupra, scânteierile permanente ale fulgerelor furtunii se revărsau des prin vitraliile galbene, expediind fascicule piezişe de lumină violentă spre Tronul Apostolului Petru de Bernini.

M-am oprit acolo, imediat după absidă, temându-mă că paşii mei într-un asemenea spaţiu ar fi o

pângărire şi că până şi răsuflarea mi-ar trezi ecouri pe toată lungimea bazilicii. Într-o clipă, ochii mi s-au acomodat cu iluminatul slab, au compensat pentru contrastul dintre lumina furtunii de deasupra şi lumina lumânărilor de dedesubt, şi abia atunci am observat că nu existau strane care să umple absida sau nava lungă; aici, sub cupolă, nu existau coloane, ci doar două scaune plasate lângă altar, la vreo cincizeci de picioare mai departe. Doi bărbaţi stăteau în scaunele acelea şi vorbeau, apropiaţi, aplecaţi unul către celălalt în vădita grabă de a comunica. Lămpile, lumânările şi strălucirea dinspre mozaicul larg al lui Hristos de pe altarul întunecat iluminau fragmente şi crâmpeie din chipurile lor. Amândoi erau în vârstă. Amândoi erau preoţi, cu benzile albe ale gulerelor sclipind în penumbră. Tresărind surprins, mi-am dat seama că unul dintre ei era Monseniorul Edouard.

Celălalt era părintele Paul Duré.

Probabil că s-au speriat la început – au ridicat privirile din conversaţia lor şoptită şi au văzut o arătare, umbra scundă a unui bărbat ieşind din beznă, care le rostea numele... striga uimit numele lui Duré... bolborosea despre pelerinaje şi pelerini, Criptele Timpului şi Shrike, IA-uri şi moartea zeilor.

Monseniorul nu a chemat gărzile; nici el şi nici Duré nu au fugit; împreună au potolit arătarea, s-au străduit să discernă o logică din bolboroselile ei surescitate şi au transformat confruntarea aceea stranie într-o conversaţie raţională,

Era *cu adevărat* Paul Duré. Paul Duré şi nu o sosie bizară, un duplicat android sau o reconstrucţie cibrid. M-am asigurat de asta, ascultându-l, întrebându-l, privindu-l în ochi... însă în primul rând strângându-i mâna, *atingându-l* şi ştiind că el era cu adevărat părintele Paul Duré.

– Cunoşti... detalii incredibile din viaţa mea... despre timpul petrecut de noi pe Hyperion, la Cripte... dar *cine* ai spus că eşti? a spus Duré.

Era rândul meu să-l conving.

– O reconstrucţie cibrid a lui John Keats. Geamănul personalităţii pe care Brawne Lamia a purtat-o cu ea în pelerinajul vostru.

– Şi ai putut să comunici... să ştii ce ni s-a întâmplat, mulţumită acelei personalităţi partajate?

Stăteam într-un genunchi între ei şi altar. Mi-am ridicat ambele braţe, frustrat.

– Mulţumită ei... mulţumită unei anomalii din megasferă. Totuşi v-am *visat* vieţile, am auzit istoriile relatate de pelerini, l-am ascultat pe părintele Hoyt vorbind despre viaţa şi moartea lui Paul Duré... a *ta*.

M-am întins să-i ating braţul prin veşmintele preoţeşti. Faptul că mă aflam în acelaşi spaţiu şi timp cu unul dintre pelerini mă ameţea.

– Atunci ştii cum am ajuns aici, a rostit părintele Duré.

– Nu. Ultima dată am visat că intrai într-o Criptă Grotă. Se vedea o lumină. După aceea nu mai ştiu nimic.

Duré a aprobat din cap. Chipul său era mai patrician și mai obosit decât cel pentru care mă pregătiseră visele.

– Cunoști însă soarta celorlalți?

Am inspirat adânc.

– A unora. Poetul Silenus este viu, dar tras în țeapă pe arborele lui Shrike. Ultima dată când l-am văzut pe Kassad, îl ataca pe Shrike cu mâinile goale. Doamna Lamia călătorise prin megasferă spre periferia TehNucleului împreună cu perechea mea Keats...

– El a supraviețuit în acea... buclă Schrön... sau cum se numea?

Duré părea fascinat.

– Supraviețuise, dar acum nu mai este în viață, am spus. Personalitatea IA numită Ummon l-a ucis... a distrus personalitatea. Brawne se întorcea. Nu știu dacă trupul îi va supraviețui.

Monseniorul Edouard s-a aplecat către mine.

– Ce s-a întâmplat cu Consulul și cu tatăl cu prunc?

– Consulul a încercat să se întoarcă în capitală cu covorașul-șoim, însă s-a prăbușit la câteva mile în nordul orașului. Nu-i cunosc soarta.

– Mile..., a repetat Duré de parcă cuvântul acela îi trezea amintiri.

– Scuze. Am făcut un gest spre bazilică. Locul acesta mă face să gândesc în unități din... viața mea anterioară.

– Continuă, a zis Monseniorul Edouard. Tatăl și fiica?

M-am așezat pe piatra rece, epuizat, cu brațele și mâinile tremurând de oboseală.

– În ultimul meu vis, Sol o oferise pe Rachel lui Shrike. A fost cererea lui *Rachel*. Nu am putut vedea ce s-a întâmplat în continuare. Criptele se deschideau.

– Toate? a întrebat Duré.

– Toate pe care le puteam vedea.

Cei doi bărbați s-au privit.

– N-am terminat, am rostit și le-am relatat dialogul cu Ummon. Este posibil ca o zeitate să poată... evolua din conștiința omenească în felul acesta, fără ca omenirea să fie conștientă de ea?

Fulgerele încetaseră, dar ploaia cădea acum atât de violent, încât o puteam auzi pe cupola uriașă, hăt deasupra. Undeva în beznă o ușă a scârțâit, pași au răsunat, apoi s-au îndepărtat. În nișele întunecoase ale bazilicii, candelele pâlpâiau lumini roșietice pe pereți și draperii.

– I-am învățat pe alții că Sfântul Teilhard a spus că așa ceva era posibil, a rostit Duré obosit, totuși dacă Dumnezeu este o ființă limitată, care evoluează în același fel în care am făcut-o noi toate ființele limitate, atunci nu... nu este Dumnezeul lui Avraam și Hristos.

Monseniorul Edouard a încuviințat.

– Există o străveche erezie...

– Da, am spus. Erezia Sociniană. L-am auzit pe părintele Duré explicând-o lui Sol Weintraub și Consulului. Dar ce contează *felul* în care această... putere... a evoluat și dacă este sau nu limitată? Dacă Ummon

spune adevărul, avem de-a face cu o forță care utilizează quasarii ca surse de energie. Domnilor, acesta este un Dumnezeu care poate distruge *galaxii!*

– Ar fi o divinitate care poate distruge galaxii, m-a corectat Duré. Nu Dumnezeu.

I-am auzit limpede sublinierea apăsată a glasului.

– Și dacă *nu* este limitată? am întrebat. Dacă este Dumnezeul Punct Omega al conștiinței totale despre care ai scris, dacă este aceeași Treime despre care s-a contrazis Biserica voastră și despre care a teoretizat încă dinainte de d'Aquino... dacă o parte din Treimea aceea a fugit înapoi prin timp spre aici... spre prezentul nostru... atunci ce va fi?

– A fugit *din fața cui?* a întrebat încetișor Duré. Dumnezeul lui Teilhard... Dumnezeul Bisericii... Dumnezeul *nostru* ar fi Dumnezeul Punct Omega în care sunt perfect contopiți Hristosul Evoluției, Personalul și Universalul... ceea ce Teilhard numea *En Haut* și *En Avant*. Nu ar putea să existe nimic atât de amenințător încât vreun element din divinitatea aceea să fugă. Nici un Antihrist, nici o teoretică putere satanică, nici un „contra-Dumnezeu" nu ar putea amenința o conștiință atât de universală. Ce ar putea fi cealaltă zeitate?

– Dumnezeul mașinilor? am rostit, atât de încet, încât nici chiar eu însumi n-am fost sigur că vorbisem cu glas tare.

Monseniorul Edouard și-a încleștat palmele în ceea ce am crezut că era pregătirea pentru o rugăciune,

însă care s-a dovedit a fi un gest de profundă meditație și tulburare.

– Hristos a avut îndoieli, a zis el. Sudoarea lui s-a transformat în picături de sânge în Grădină și a cerut să treacă de la el și paharul acela. Dacă ar fi existat un al doilea sacrificiu în așteptare, ceva chiar mai teribil decât crucificarea... atunci mi-aș putea imagina entitatea Hristos a Treimii traversând timpul, pășind printr-o cvadridimensională Grădină Ghetsimani pentru a câștiga câteva ore... sau ani... ca să se gândească.

– Ceva chiar mai teribil decât crucificarea, a repetat Duré cu o șoaptă răgușită.

Atât Monseniorul Edouard, cât și eu l-am privit. Duré se crucificase el însuși pe un arbore tesla de mare voltaj pe Hyperion, numai pentru a nu se supune controlului parazitului său cruciform. Prin capacitatea acelei creaturi de a învia, părintele suferise de multe ori agoniile crucificării și electrocutării.

– Indiferent de ce anume fuge conștiința *En Haut*, a murmurat el, trebuie să fie ceva teribil.

Monseniorul Edouard a atins umărul prietenului său.

– Paul, povestește-i acestui om despre călătoria ta aici.

Duré a revenit din locul îndepărtat și necunoscut unde îl purtaseră amintirile și s-a concentrat asupra mea.

– Cunoști toate istoriile noastre... și detaliile șederii noastre în valea Criptelor de pe Hyperion?

– Cred că da. Până în momentul când ai dispărut.

Preotul a oftat şi şi-a atins fruntea cu degete lungi, care tremurau uşor.

– Atunci poate, a spus el, doar poate, că ai putea înţelege ceva din felul cum am ajuns aici... şi din cele ce am văzut pe drum.

– Am văzut o lumină în a treia Criptă Grotă, a început părintele Duré, şi am intrat. Mărturisesc că gânduri de sinucidere îmi trecuseră prin minte... ceea ce a mai rămas din mintea mea după copierea brutală a cruciformului... nu voi onora funcţia parazitului acela cu cuvântul înviere.

Am văzut o lumină şi am crezut că era Shrike. Simţeam că a doua mea întâlnire cu creatura aceea – prima fusese cu ani în urmă în labirintul de sub Falie, când Shrike mă miruise cu cruciformul spurcat – întârziase prea mult.

Cu o zi în urmă, când îl căutasem pe colonelul Kassad, această Criptă Grotă fusese scurtă, lipsită de caracteristici, cu un perete de stâncă simplă oprindu-ne drumul după treizeci de paşi. Acum peretele acela dispăruse şi în locul lui exista o deschidere destul de asemănătoare cu gura lui Shrike; stânca se extindea în contopirea aceea de mecanic şi organic, cu stalactite şi stalagmite ascuţite ca nişte dinţi din carbonat de calciu.

Prin gură cobora o scară de piatră. Din adâncurile spre care ducea ea emana lumină, strălucind alb-lăptos acum şi roşu-închis în clipa următoare. Nu se auzea

nici un zgomot, cu excepția suspinului vântului, ca și cum roca de acolo ar fi respirat.

Nu sunt un Dante. Nu căutam o Beatrice. Scurtul meu imbold de curaj – deși fatalism ar fi un termen mai potrivit – se evaporase odată cu pierderea luminii zilei. M-am întors și am alergat cei treizeci de pași către intrarea grotei.

Intrarea nu mai exista. Pasajul se termina pur și simplu. Nu auzisem nici un zgomot de prăbușire sau de avalanșă și, în plus, stânca din locul unde ar fi trebuit să existe legătura cu exteriorul arăta la fel de veche și neatinsă ca restul cavernei. Timp de o jumătate de oră am căutat altă ieșire, n-am găsit nimic, am refuzat să revin la scară și în cele din urmă m-am așezat și am stat câteva ore în locul unde fusese cândva intrarea în Cripta Grotă. Alt șiretlic al lui Shrike. Altă cascadorie teatrală ieftină a acestei planete perverse. Ideea de glumă a lui Hyperion. Ha, ha!

După ce am stat în semiîntuneric și am privit pulsațiile silențioase ale luminii din capătul îndepărtat al grotei, am înțeles că Shrike nu va veni la mine. Ieșirea nu va reapărea în mod magic. Aveam de ales între a sta aici până muream de foame – sau de sete, mai probabil, fiindcă eram deja deshidratat – și a coborî pe scara blestemată.

Am coborât.

Cu ani în urmă, practic cu vieți în urmă, când i-am vizitat pe bikura pe Platoul Pinion de lângă Falie, labirintul în care îl întâlnisem pe Shrike fusese la trei kilometri sub peretele canionului. Asta însemna relativ

aproape de suprafață; majoritatea labirinturilor de pe majoritatea planetelor labirintice se află la minimum zece kilometri sub crustă. Nu aveam nici o îndoială că această scară nesfârșită... o spirală abruptă și strânsă de trepte din piatră, atât de lată încât zece preoți puteau coborî umăr la umăr spre iad... se va sfârși în labirint. Acolo mă blestemase Shrike cu nemurirea. Dacă creatura sau puterea care o dirija avea cel mai infim simț al umorului, ar fi fost potrivit ca atât nemurirea, cât și viața mea muritoare să se încheie în același loc.

Scara spirala în jos; lumina sporea în intensitate... o strălucire trandafirie urmată peste zece minute de roșu întunecat, apoi, după o jumătate de oră de coborâre, de stacojiu pâlpâitor. Pentru gustul meu era un decor mult prea dantesc și ieftin fundamentalist. Mai că am izbucnit în râs la gândul apariției unui drăcușor, cu coadă, furcă, copite despicate și mustăcioară subțire.

Nu am râs însă când am ajuns în adâncurile unde motivul luminii a devenit evident: cruciforme, sute și după aceea mii, mici la început, lipindu-se de pereții grosolani ai scării ca niște cruci rudimentar cioplite, părăsite de conchistadori subterani, apoi mai mari și tot mai multe, până ce aproape că se suprapuneau, trandafirii precum coralul, de culoarea cărnii crude, bioluminescent sângeriu.

Mi s-a făcut rău. Era ca și când aș fi pătruns într-un puț căptușit cu căpușe umflate ce pulsau, deși acestea erau mai rele decât căpușele. Văzusem imaginile medscanerului sonic și secțiunile RMN ale corpului meu,

cu doar *una* dintre hidoșeniile acestea pe mine: ganglionii în exces înfiltrându-se prin carnea și organele mele ca niște fibre cenușii, teci de filamente ce zvâcneau, ciorchini de nematozi aidoma unor tumori teribile care n-aveau să-mi acorde nici măcar mila morții. Acum aveam *două*: al lui Lenar Hoyt și al meu. M-am rugat ca mai bine să mor, decât să sufăr altul.

Mi-am urmat coborârea. Pereții pulsau de căldură și de lumină, nu știu dacă din cauza adâncimii sau a înghesuielii miilor de cruciforme. În cele din urmă am pășit pe treapta cea mai de jos, scara s-a terminat, am cotit după o ultimă spirală de piatră și am ajuns acolo.

Labirintul... Se întindea așa cum văzusem în nenumărate holouri și o dată cu proprii mei ochi: un tunel cu pereți netezi, cu latura de treizeci de metri, săpat în crusta lui Hyperion cu mai bine de trei sferturi de milion de ani în urmă, traversând planeta înainte și înapoi ca niște catacombe proiectate de un inginer dement. Labirinturile pot fi găsite pe nouă planete, dintre care cinci se află în Web, iar celelalte, ca acesta, în Pustietate: toate sunt identice, toate au fost excavate în același moment din trecut, nici unul nu oferă vreun indiciu asupra motivului existenței sale. Legendele abundă despre Constructorii Labirintului, dar miticii ingineri nu au lăsat nici un artefact, nici o urmă a metodelor lor și nici una dintre ipotezele despre labirinturi nu oferă un motiv rațional pentru unul dintre cele mai măreațe proiecte inginerești pe care le-a văzut vreodată galaxia.

Toate labirinturile sunt goale. Sondele automate au explorat milioane de kilometri de coridoare tăiate în piatră și, cu excepția locurilor unde timpul și surpările au modificat catacombele originale, labirinturile sunt pustii și fără trăsături.

Însă nu și acela în care stăteam acum.

Cruciformele luminau o scenă din Hieronymus Bosch, iar eu priveam în lungul unui coridor nesfârșit, nesfârșit totuși nu pustiu... nu, nu pustiu!

La început am crezut că erau mulțimi de oameni vii, un fluviu de capete și umeri și brațe, întinzându-se pe kilometrii pe care-i puteam vedea; un curent de omenire întrerupt pe alocuri de vehicule care aveau toate aceeași culoare roșiatică de rugină. Când am avansat, apropiindu-mă de zidul de oameni lipiți unul de celălalt aflat la mai puțin de douăzeci de metri de mine, mi-am dat seama că erau cadavre. Zeci, sute de mii de leșuri umane se întindeau prin coridor cât puteam să văd cu ochii; unele rășchirate pe podeaua de piatră, altele strivite de pereți, dar majoritatea ținute în picioare de apăsarea altor cadavre, într-atât de ticsite erau în partea aceasta din labirint.

Exista un drum; tăiat prin corpuri, de parcă pe acolo ar fi trecut o mașinărie dotată cu lame ascuțite, care-și deschisese calea. L-am urmat – grijuliu să nu ating un braț întins sau o gleznă atrofiată.

Corpurile erau omenești și în majoritate încă îmbrăcate și mumificate în eonii de descompunere lentă din această criptă lipsită de bacterii. Pieile se tăbăciseră, se întinseseră și zdrențuiseră ca niște tifoane putrede

până ce acopereau doar oasele și adesea nici măcar atât. Părul rămăsese sub forma unor tentacule de gudron colbuite, rigide ca fibroplasticul emailat. Întunericul se holba de sub pleoapele deschise și printre dinți. Veșmintele care cândva trebuie să fi fost în nenumărate culori erau maronii, cenușii sau negre, fragile precum haine sculptate în piatră subțire. Proeminențele de plastic topite de vreme de pe încheieturile mâinilor și de pe gâturile lor puteau să fi fost comagende sau echivalentele acestora.

Vehiculele mari poate să fi fost cândva VEM-uri, însă acum erau mormane de rugină pură. După o sută de metri m-am împiedicat și, ca să nu cad de pe poteca lată de un metru prin câmpul de trupuri, am căutat să-mi mențin echilibrul punând mâna pe o mașinărie înaltă, a cărei caroserie era un ansamblu de curbe și cupole opace. Movila de rugină a colapsat în interior.

Am mers mai departe, dar nu ca Vergiliu, urmând teribila cărare roasă în carnea omenească descompusă și întrebându-mă de ce mi se arătau toate acestea, ce însemnau ele? După o durată nedeterminată în care m-am bălăbănit printre maldăre de omenire abandonată, am ajuns la o intersecție de tuneluri; toate cele trei coridoare din față erau ticsite de trupuri. Poteca îngustă continua în labirintul din stânga mea. Am mers pe acolo.

După niște ore, poate chiar mai mult, m-am oprit și m-am așezat pe calea de piatră care șerpuia prin oroare. Dacă în această mică porțiune de tunel existau zeci de mii de cadavre, atunci labirintul lui Hyperion

trebuia să conţină miliarde. Mai mult... Laolaltă, cele nouă planete labirintice trebuiau să fie o criptă pentru trilioane de oameni.

Nu ştiam de ce mi se arăta acest Dachau final al sufletului. În apropiere de locul unde mă aşezasem, stârvul mumificat al unui bărbat continua să protejeze stârvul unei femei prin curba osului dezgolit al braţului său. În braţele ei se zărea o bocceluţă cu păr negru, scurt. M-am întors cu spatele şi am plâns.

Ca arheolog, excavasem victime ale execuţiilor, incendiilor, inundaţiilor, cutremurelor şi vulcanilor. Asemenea scene de familie nu reprezentau o noutate pentru mine; ele erau condiţiile *sine qua non* ale istoriei. Cumva însă cele de aici erau mult mai teribile. Poate că de vină era numărul lor; milioanele de morţi ale holocaustului. Poate că de vină era strălucirea răpitoare de suflete a cruciformelor, care căptuşeau tunelurile ca mii de glume proaste blasfematorii. Poate că de vină era plânsul trist al vântului prin coridoarele nesfârşite de piatră.

Viaţa mea şi tot ceea ce predasem, suferinţele, micile victorii şi nenumăratele înfrângeri mă aduseseră aici – dincolo de credinţă, dincolo de compasiune, dincolo de simpla, miltoniana, sfidare. Aveam senzaţia că trupurile acestea existaseră aici de cel puţin o jumătate de milion de ani, dar că oamenii înşişi proveneau din vremea noastră sau, mai rău încă, din viitorul nostru. Mi-am lăsat faţa în mâini şi am plâns.

Nici un foşnet sau zgomot nu m-a prevenit, totuşi ceva, poate o mişcare a aerului... Am ridicat ochii şi

Shrike era acolo, la nici doi metri depărtare. Nu pe potecă, ci printre trupuri: o statuie care îl preaslăvea pe arhitectul acestui carnaj.

M-am ridicat în picioare. Nu aveam să şed ori să îngenunchez înaintea abominaţiei.

Shrike s-a mişcat către mine, mai degrabă lunecând decât mergând, glisând ca şi cum s-ar fi deplasat pe şine lipsite de frecare. Lumina sângerie a cruciformelor se revărsa peste carapacea lui de argint viu. Rânjetul lui etern, imposibil – stalactite şi stalagmite din oţel.

Nu am simţit nici un impuls de violenţă vizavi de el. Doar tristeţe şi o milă teribilă. Nu pentru Shrike – indiferent ce dracu' ar fi fost –, ci pentru toate victimele care, singure şi neasigurate nici măcar de cea mai fragilă credinţă, trebuiseră să înfrunte teroarea din noapte pe care o întrupează creatura aceasta.

Pentru prima dată am observat că de aproape, de la mai puţin de un metru distanţă, în jurul lui Shrike exista o duhoare de ulei rânced, lagăre supraîncinse şi sânge uscat. Văpăile din ochii lui pulsau în ritm perfect cu sporirea şi diminuarea strălucirii cruciformului.

Cu ani în urmă, nu crezusem că această creatură era supranaturală, o manifestare a binelui sau răului, ci doar o aberaţie a acţiunilor insondabile şi aparent lipsite de sens ale Universului: o glumă teribilă a evoluţiei. Coşmarul cel mai teribil al Sfântului Teilhard. Era totuşi o *creatură*, care asculta legile naturii, indiferent cât de deformate ar fi fost acestea, şi se supunea unor reguli ale Universului undeva, cândva.

Shrike şi-a ridicat braţele spre mine, în jurul meu. Lamele de pe cele patru încheieturi ale sale erau mult mai lungi decât propriile mele mâini; lama de pe piept era mai lungă ca antebraţul meu. Am ridicat capul şi l-am privit în ochi, iar o pereche din braţele de oţel de arc şi sârmă ghimpată m-au înconjurat, iar cealaltă pereche a avansat lent prin spaţiul mic dintre noi.

Tăişurile degetelor s-au îndreptat. M-am înfiorat, totuşi nu m-am retras, când lamele acelea s-au repezit şi s-au afundat în pieptul meu cu o durere ca un foc rece, aidoma unor lasere chirurgicale ce retează nervi.

S-a dat un pas îndărăt, ţinând ceva roşu, care se înroşea întruna cu sângele meu. M-am clătinat, aproape aşteptându-mă să-mi văd inima în mâinile monstrului: ironia finală a unui om mort care clipeşte surprins către propria sa inimă în secundele dinainte ca sângele să se golească din creierul neîncrezător.

Dar nu era inima mea. Shrike ţinea cruciformul pe care-l purtasem pe piept, cruciformul *meu*, acel depozitar parazit al ADN-ului *meu* care nu murea. M-am clătinat iarăşi, gata să cad, şi mi-am atins pieptul. Degetele mi s-au ridicat mânjite cu sânge, însă nu sub jeturile arteriale care ar fi fost de aşteptat din partea unei asemenea operaţii chirurgicale grosolane; rana s-a vindecat chiar pe când o priveam. *Ştiam* că aşa-numitul cruciform îşi trimisese filamentele şi tuberculii prin tot corpul meu. *Ştiam* că nici un laser chirurgical n-ar fi fost capabil să separe lianele acelea ucigaşe de trupul părintelui Hoyt... şi nici de al meu. Totuşi *am simţit* infecţia vindecându-se, fibrele interne

veştejindu-se şi topindu-se în cea mai vagă urmă de ţesut cicatrizat intern.

Continuam să port cruciformul lui Hoyt, dar acela era altceva. După moartea mea, Lenar Hoyt avea să se ridice din carnea aceasta re-formată. *Eu* însă aveam să mor. Nu aveau să mai existe duplicate jalnice ale lui Paul Duré, tot mai obtuze şi mai lipsite de vitalitate cu fiecare generaţie artificială.

Shrike îmi dăruise moartea, fără să mă ucidă.

Creatura a zvârlit cruciformul în mormanele de trupuri şi mi-a prins antebraţul cu mâna, retezând fără pic de efort trei straturi de veşminte; sângele mi s-a revărsat instantaneu din biceps la atingerea insesizabilă a bisturielor sale.

M-a condus printre cadavre, către perete. L-am urmat, străduindu-mă să nu calc pe ele, dar, în graba de a nu mă alege cu braţul retezat, nu am avut mereu succes. Trupurile se năruiau în pulbere. Unul a primit urma tălpii mele în cavitatea surpată a pieptului său.

Apoi am ajuns la perete, la o secţiune brusc curăţată de cruciforme, şi am înţeles că era un fel de deschidere protejată energetic... nu avea nici forma şi nici mărimea unui portal teleproiector standard, însă era similară prin opacitatea zumzăitoare de energie. Orice, numai să ies din depozitele acelea de moarte!

Shrike mi-a dat un brânci prin deschidere.

Imponderabilitate... Un labirint de pereţi sparţi, încâlceli de cabluri plutind ca măruntaiele unei creaturi gigantice, lumini roşii pâlpâind; pentru o clipă,

am crezut că şi aici existau cruciforme, însă apoi am înţeles că acestea erau luminile de avarie dintr-o navă spaţială distrusă, după care am tresărit violent şi m-am rostogolit fără control, neobişnuit cu imponderabilitatea, când alte stârvuri au apărut rotindu-se lent prin aer. Nu erau mumii, ci morţi recenţi, abia ucişi, cu gurile căscate, ochii holbaţi, plămânii explodaţi, urmaţi de nori de intestine şi sânge care simulau viaţa în lentul şi necroticul lor răspuns la fiecare curent aleatoriu de aer şi vibraţie a acelei epave spaţiale FORŢĂ.

Era în mod *cert* o navă spaţială FORŢĂ. Văzusem uniformele FORŢĂ:spaţiu pe leşurile tinere. Văzusem prescurtările din jargonul militar pe pereţi şi pe chepengurile explodate, instrucţiunile inutile pe dulăpioarele de urgenţă mai mult decât inutile, cu costumele epidermice şi globurile presurizate încă neumflate, pliate pe rafturi. Distrugerea acestei nave fusese făcută cu amploarea şi iuţeala unei maladii declanşate peste noapte.

Shrike a apărut lângă mine.

Shrike... în spaţiu! Eliberat de Hyperion şi de legăturile mareelor temporale! În multe dintre navele acestea existau teleproiectoare!

Pe coridor, la nici cinci metri depărtare de mine exista portalul unui teleproiector. Către el se rostogolea un cadavru şi braţul său drept trecu prin câmpul opac, de parcă ar fi vrut să încerce temperatura apei pe planeta aflată de cealaltă parte. Aerul bufni afară pe acolo, cu un ţiuit crescător. *Du-te!* l-am îndemnat

în gând, dar diferența de presiuni a îndepărtat trupul de portal, cu brațul intact în mod surprinzător, deși chipul său era ca o mască mortuară.

M-am răsucit spre Shrike și mișcarea m-a făcut să mă rotesc o jumătate de revoluție în direcția opusă.

Shrike m-a ridicat, cu lamele crestându-mi pielea, și m-a împins pe coridor spre teleproiector. Nu aș fi putut modifica traiectoria, nici dacă aș fi vrut. În secundele dinaintea trecerii prin portalul care bâzâia și pârâia, mi-am imaginat că dincolo de el mă aștepta vidul, prăbușiri de la înălțimi uriașe, decompresiune explozivă sau – cel mai groaznic dintre toate – întoarcerea în labirint.

În loc de așa ceva m-am rostogolit o jumătate de metru pe o pardoseală de marmură. La nici două sute de metri de locul acesta, în apartamentul privat al Papei Urban XVI, care, întâmplător, murise de bătrânețe cu trei ore înainte ca eu să cad prin teleproiectorul lui privat – „Ușa Papei", cum i se spune pe Noul Vatican. Am simțit durerea pedepsei de a fi atât de departe de Hyperion, atât de departe de sursa cruciformelor, însă durerea este de acum un aliat vechi și nu mai are putere asupra mea.

L-am găsit pe Edouard. A fost îndeajuns de milostiv să asculte o confesiune pe care nici un iezuit n-a mai făcut-o vreodată. A fost chiar și mai milostiv, fiindcă m-a crezut. Acum ai auzit-o și tu. Aceasta este povestea mea.

Furtuna se oprise. Noi trei stăteam în lumina lumânărilor sub cupola bazilicii San Pietro și pentru câteva clipe nu am scos absolut nici un sunet.

– Shrike are acces la Web, am spus în cele din urmă.

Duré m-a privit inexpresiv.

– Da.

– Trebuie să fi fost o navă din spațiul Hyperion...

– Așa s-ar părea.

– În cazul acesta ne-am putea întoarce acolo. Să folosim... Ușa Papei?... pentru a reveni în spațiul Hyperion.

Monseniorul Edouard a arcuit o sprânceană.

– Dorești să procedezi în felul acesta, domnule Severn?

Mi-am mușcat ușor articulația unui deget arătător.

– Este o acțiune la care mă gândisem.

– De ce? a întrebat încet Monseniorul. Perechea ta, personalitatea cibrid pe care Brawne Lamia a purtat-o în pelerinajul ei, n-a găsit acolo decât moarte.

Am clătinat din cap, ca și cum prin gestul acela simplu aș fi încercat să-mi limpezesc hățișul de gânduri.

– Eu sunt o parte din toate acestea, atât doar că nu știu ce rol să joc... sau unde să-l joc.

Paul Duré a râs fără amuzament.

– Toți am încercat sentimentul acesta. Este ca tratatul despre predestinare al unui dramaturg de mâna a doua. Ce s-a întâmplat cu liberul arbitru?

Monseniorul și-a privit pătrunzător prietenul.

– Paul, toți pelerinii... tu însuți... au făcut alegeri potrivit voințelor proprii. Este posibil ca puteri uriașe

să modeleze mersul general al evenimentelor, totuși personalitățile umane continuă să-și determine propriul destin.

Duré a suspinat.

– Poate că așa este, Edouard. Nu știu... Sunt foarte obosit.

– Dacă povestea lui Ummon este adevărată, am spus, și o treime din această divinitate umană a fugit în timpul nostru, unde se află și cine credeți că este? În Web există peste o sută de miliarde de oameni.

Părintele Duré a surâs blând, lipsit de ironie.

– Te-ai gândit că ai putea fi chiar tu, domnule Severn?

Răspunsul lui m-a lovit ca o palmă fizică.

– Nu se poate! am zis. Eu nu sunt nici... nici măcar complet om. Conștiința mea plutește undeva în matricea Nucleului. Corpul mi-a fost reconstituit din rămășițele ADN-ului lui John Keats și biofabricat ca al unui android. Memoria mi-a fost implantată. Sfârșitul vieții mele... „revenirea" mea din tuberculoză... a fost simulată pe o planetă construită în acest scop.

Duré continua să zâmbească.

– Și? Te împiedică ceva din toate astea să fii entitatea Empatie?

– Nu mă *simt* ca parte a vreunei zeități, am replicat sec. Nu-mi amintesc nimic, nu înțeleg nimic și nici nu știu care-i pasul următor pe care să-l fac.

Monseniorul Edouard m-a atins pe încheietură.

– Suntem noi atât de siguri că Hristos a știut mereu care-i pasul următor pe care să-l facă? El știa

ce trebuia făcut. Nu-i întotdeauna același lucru cu a ști ce să faci.

M-am frecat la ochi.

– Eu nu știu nici măcar ce trebuie făcut.

Glasul Monseniorului era scăzut.

– Cred că Paul vrea să spună că *dacă* entitatea spirit despre care ai povestit se ascunde aici, în timpul nostru, este posibil ca ea să nu-și cunoască propria identitate.

– Asta-i o nebunie! am protestat.

Duré a încuviințat din cap.

– Multe dintre evenimentele de pe Hyperion și din jurul planetei au părut nebunești. Se pare că nebunia se extinde.

L-am privit cu luare aminte pe iezuit.

– *Tu* ai fi un bun candidat pentru zeitate, am observat. Ai dus o viață de rugăciuni, studiind teologii și onorând știința în calitate de arheolog. În plus, ai fost deja crucificat.

Zâmbetul lui pierise.

– Tu nu auzi ce spunem noi? Tu nu auzi blasfemia din vorbele noastre? Eu nu sunt un candidat pentru Divinitate, Severn. Eu mi-am trădat Biserica, știința și acum, prin dispariție, prietenii din pelerinaj. Este posibil ca Hristos să-și fi pierdut credința pentru câteva clipe, dar nu și-a vândut-o la tarabă pentru flecușteţele ego-ului și curiozității.

– Ajunge, a intervenit Monseniorul Edouard. Dacă misterul este identitatea acestei Empatii, parte dintr-o zeitate viitoare și fabricată, gândește-te la candidații

din imediata apropiere a micilor tale Patimi ale lui Hristos, domnule Severn. Directorul executiv, doamna Gladstone, care poartă pe umeri povara Hegemoniei. Ceilalți membri ai pelerinajului... domnul Silenus care, potrivit celor ce ne-ai spus, suferă chiar acum pe arborele lui Shrike pentru poezia sa. Doamna Lamia, care a riscat și a pierdut atât de mult pentru dragoste. Domnul Weintraub, care a suferit Dilema lui Avraam... până și fiica lui, care a revenit la inocența copilăriei. Consulul, care...

– Consulul pare mai degrabă Iuda decât Hristos, l-am întrerupt. El a trădat atât Hegemonia, cât și pe Expulzați, care credeau că lucrează în folosul lor.

– Din spusele lui Paul, a zis Monseniorul, Consulul a fost credincios convingerilor sale, credincios amintirii bunicii sale, Siri. (A surâs.) În plus, în piesa aceasta mai sunt alți o sută de miliarde de actori. Dumnezeu nu i-a ales pe Irod, Pilat din Pont sau Cezar Augustus ca instrumente ale Sale. El l-a ales pe fiul necunoscut al unui dulgher necunoscut dintr-o provincie obscură a Imperiului Roman.

– Bine, am spus. M-am ridicat și am început să mă plimb înainte și înapoi prin fața mozaicului strălucitor, sub altar. Ce facem în continuare? Părinte Duré, trebuie să mă însoțești la Gladstone. Ea știe despre pelerinajul tău. Poate că istoria ta poate să ajute la evitarea vărsării de sânge ce pare atât de iminentă.

Duré s-a ridicat de asemenea, a încrucișat brațele pe piept și a privit spre cupolă ca și când bezna din înălțimi ar fi ascuns instrucțiuni vizibile numai pentru el.

– M-am gândit la asta, a rostit, dar nu cred că este prima mea obligație. Mai întâi trebuie să merg pe Crângul lui Dumnezeu, ca să vorbesc cu echivalentul lor pentru Papă, cu Adevăratul Glas al Arborelui-lumii.

M-am oprit.

– Pe Crângul lui Dumnezeu? Ce legătură are planeta aceea cu toate astea?

– Am impresia că Templierii sunt cheia unui element care lipsește din șarada aceasta agonizantă. Ai spus că Het Masteen a murit. Poate că Adevăratul Glas ne poate lămuri ce plănuiseră pentru acest pelerinaj... istoria lui Masteen, ca să zic așa. La urma urmelor el a fost singurul dintre cei șapte pelerini inițiali care nu a povestit motivul venirii pe Hyperion.

Am reînceput să mă plimb, mai iute, străduindu-mă să-mi stăpânesc iritarea.

– Dumnezeule, Duré! N-avem vreme pentru astfel de curiozități consumatoare de timp. A mai rămas doar – mi-am consultat implantul – o oră și jumătate până ce Roiul de invazie al Expulzaților pătrunde în sistemul Crângul lui Dumnezeu. Acolo trebuie să fie demență curată!

– Este posibil, a încuviințat iezuitul, totuși voi merge întâi acolo. După aceea voi vorbi cu Gladstone. Se poate ca ea să-mi autorizeze întoarcerea pe Hyperion.

Am pufnit, îndoindu-mă că directorul executiv va îngădui vreodată ca o sursă de informații atât de valoroase să fie expusă la pericole.

– Să-i dăm drumul, am spus şi m-am întors către ieşire.

– Un moment, a zis Duré. Cu puţin timp în urmă ai spus că uneori eşti capabil să... să „visezi"... despre pelerini, chiar treaz fiind. Ca un fel de transă, nu?

– Aşa ceva.

– Domnule Severn, te rog, visează despre ei acum.

M-am holbat uluit la el.

– Aici? Acum?

Duré a indicat scaunul său.

– Te rog. Doresc să cunosc soarta prietenilor mei. De asemenea, informaţiile pot fi foarte valoroase în discuţiile noastre cu Adevăratul Glas şi cu doamna Gladstone.

Am clătinat din cap, dar m-am aşezat.

– S-ar putea să nu meargă, l-am avertizat.

– Atunci n-am pierdut nimic, replică Duré.

Am aprobat, am închis ochii şi m-am lăsat pe spate în scaunul inconfortabil. Eram perfect conştient de cei doi bărbaţi care mă priveau, de izul slab al tămâiei şi ploii, de spaţiul răsunător care ne înconjura. Eram convins că nu voi avea succes; tărâmul viselor mele nu era atât de aproape încât să-l pot invoca prin simpla închidere a ochilor.

Sentimentul de a fi privit s-a destrămat, mirosurile s-au îndepărtat şi senzaţia spaţiului s-a extins de o mie de ori, când am revenit pe Hyperion.

35

Confuzie!

Trei sute de nave spațiale se retrag în spațiul Hyperion sub foc susținut, fug din fața Roiului aidoma unor oameni care se luptă cu albinele.

Nebunie lângă portalurile teleproiectoare militare, cu controlul traficului supraîncărcat, nave blocate ca VEM-urile în grila aeriană TC2, vulnerabile ca potârnichile înaintea navelor de asalt vuitoare ale Expulzaților.

Nebunie în punctele de ieșire: nave spațiale FORȚĂ înșiruite precum oile într-o strungă îngustă, trecând de la portalul final Madhya spre teleproiectorul de ieșire. Nave care se rotesc în spațiul Hebron, câteva care translatează către Poarta Raiului, Crângul lui Dumnezeu, Mare Infinitus, Asquith. Au mai rămas puține ore până la intrarea Roiurilor în sistemele planetare din Web.

Confuzie, când sute de milioane de refugiați se teleproiectează de pe planetele amenințate și intră în

orașe și centre de relocare pe jumătate înnebunite de surescitarea fără scop a războiului incipient. Confuzie, când planete Web neamenințate se aprind de răzmeriță: pe Lusus, trei Stupi – aproape șaptezeci de milioane de cetățeni – sunt în carantină din cauza revoltelor sectei Shrike, malluri cu treizeci de niveluri sunt jefuite, monoliți de apartamente sunt călcate în picioare de gloate, centre de fuziune sunt detonate și terminexuri teleproiectoare atacate. Consiliul Autoguvernării apelează la Hegemonie; Hegemonia declară legea marțială și trimite FORȚĂ:Marină pentru a izola Stupii.

Răscoale secesioniste pe Noul Pământ și Maui-Legământul. Atacuri teroriste din partea regaliștilor Glennon-Height – care tăcuseră mai bine de trei sferturi de secol – pe Thalia, Armaghast, Nordholm și Lee 3. Alte răscoale ale sectei Shrike pe Tsingtao-Hsishuang Panna și Renaștere Vector.

FORȚĂ:Comandă de pe Olympus transferă batalioane de luptă din transportoarele ce revin de la Hyperion spre planetele din Web. Batalioane de demolare alocate navelor-torță în sistemele amenințate raportează că sferele de singularitate teleproiectoare sunt cablate pentru distrugere, așteptând numai ordinul sperlumic de la TC2.

– Există o cale mai bună, spune consilierul Albedo lui Gladstone și Consiliului de Război.

Directorul executiv se întoarce spre ambasadorul TehNucleului.

– Există o armă care îi poate elimina pe Expulzați fără să vatăme bunurile Hegemoniei. De fapt, fără să vatăme nici bunurile Expulzaților.

Generalul Morpurgo fulgeră.

– Vorbești despre bomba echivalentă cu o baghetă-letală, rostește el. Nu va funcționa. Cercetătorii FORȚĂ au demonstrat că efectul ei se propagă indefinit. Pe lângă faptul că este dezonorantă, contrazicând Noul Cod Bushido, va nimici populații planetare deopotrivă cu invadatorii.

– Câtuși de puțin, zice Albedo. Dacă cetățenii Hegemoniei sunt protejați corespunzător, nu ar trebui să existe nici o victimă. Așa cum știți, baghetele-letale pot fi calibrate pentru lungimi de undă cerebrale specifice. Același lucru este valabil și pentru o bombă bazată pe același principiu. Nu ar fi afectate animalele domestice, cele sălbatice, nici chiar alte specii antropoide.

Generalul Van Zeidt de la FORȚĂ:Marină se ridică.

– Dar nu există nici o cale pentru a proteja întreaga populație a unei planete! Testele noastre au arătat că neutrino grei ai bombei-letale vor penetra în roca solidă sau în metal până la o adâncime de șase kilometri. Nimeni nu are asemenea adăposturi!

Proiecția consilierului Albedo își încrucișează mâinile pe masă.

– Avem nouă planete cu adăposturi care ar primi miliarde, rostește el încet.

Gladstone încuviințează din cap.

– Planetele labirintice, murmură ea. În tot cazul însă un asemenea transfer de populație ar fi imposibil.

– Nu, spune Albedo. După ce ați alăturat Hyperion la Protectorat, toate planetele labirintice dețin capacitate de teleproiectare. Nucleul poate întreprinde acțiunile necesare pentru a transfera populațiile direct în aceste adăposturi subterane.

În jurul mesei lungi izbucnesc conversații simultane, dar privirea intensă a Meinei Gladstone nu părăsește nici o clipă fața lui Albedo. Ea solicită liniște și este ascultată.

– Spune-ne mai multe, zice ea. Suntem interesați.

Consulul stă la umbra pricăjită a unui arbore neville scund și așteaptă să moară. Mâinile îi sunt legate la spate cu o bucată de fibroplastic. Hainele îi sunt zdrențuite și încă umede; picăturile de pe fața lui provin parțial de la apa râului, dar în majoritate de la transpirație.

Cei doi bărbați care stau în picioare lângă el îi termină de inspectat geanta de voiaj.

– Căcat, zice primul dintre ei, nu-i nimic dă preț p-aici, numa' căcatu' ăsta dă pistol vechi.

Își vâră la centură arma tatălui lui Brawne Lamia.

– Ierea bine dacă puteam pune laba pă covoru' ăla zburător, spune al doilea.

– Pân' la urmă nici nu zbura prea bine! zice primul și amândoi izbucnesc în râs.

Consulul mijește ochii spre cele două forme masive, cu trupurile în armuri transformate în siluete

de soarele care apune. După dialectul lor presupune că sunt indigeni; după aspect – fragmente de armuri de corp FORȚĂ vechi, carabine grele de asalt multifuncționale, zdrențe din foste țesături de camuflaj polimerice –, crede că sunt dezertori dintr-o unitate a Forței de Autoapărare Hyperion.

După felul în care îl tratează, este sigur că-l vor ucide.

La început, amețit de căderea în râul Hoolie, încă încâlcit în frânghiile care-l legau de geanta de voiaj și inutilul covoraș-șoim, crezuse că erau salvatorii săi. Consulul se izbise cu putere de apă, rămăsese imersat mai mult decât și-ar fi imaginat vreodată posibil fără să se înece, ieșise la suprafață doar pentru a fi afundat iarăși de curentul puternic și tras în adânc de vălmășagul de funii și covoraș. Fusese o luptă bravă, însă sortită pieririi, și mai avea destui metri până la zonele puțin adânci, când unul dintre bărbați apăruse din pădurea de arbori neville și ghimpi și-i aruncase o funie. După aceea îl bătuseră, îl jefuiseră, îl legaseră și – judecând după comentariile lor indiferente – se pregăteau acum să-i reteze beregata și să-l lase în seama păsărilor hoitar.

Cel mai înalt dintre cei doi, cu părul o masă de țepi gelați, se lasă pe vine în fața Consulului și trage din teacă un cuțit ceramic cu tăiș-zero.

– Ultima dorință, moșule?

Consulul își umezește buzele. Văzuse o mie de filme și holouri, în care acesta era momentul când eroul îl dobora pe dușman printr-o lovitură de picior,

îl culca la pământ și pe celălalt, înhăța o armă și-i omora pe amândoi – trăgând cu mâinile tot legate –, după care își continua aventurile. Însă Consulul nu se simte ca un erou: este epuizat, între două vârste și suferind după căderea în râu. Ambii bărbați sunt mai supli, mai puternici, mai iuți și evident mai duri decât a fost vreodată Consulul. El a văzut violență – ba chiar, o dată, a comis violență –, dar viața și educația i-au fost devotate căilor diplomației, încordate, însă discrete.

Își umezește buzele încă o dată și spune:

– Vă pot plăti.

Bărbatul care stă pe vine surâde și mișcă tăișul cuțitului înainte și înapoi la cinci centimetri în fața ochilor Consulului.

– Cu ce, moșule? Ți-am luat cardu' universal și-aici nu valorează nici cât un căcat.

– Aur, spune Consulul știind că aceasta este singura silabă care și-a menținut puterea de-a lungul timpului.

Bărbatul care stă pe vine nu reacționează – în ochii lui sclipește o lumină bolnavă, când privește cuțitul –, dar celălalt face un pas în față și pune o mână grea pe umărul partenerului său.

– Ce vorbești, gagiu'? Unde ai tu aur?

– În nava mea, răspunde Consulul. În *Benares*.

Bărbatul care stă pe vine ridică lama, aducând-o lângă propriul său obraz.

– Minte, Chez. *Benares* ie barja aia veche cu fundu' plat, trasă dă calcani. Aia a pieilor albastre dă le-am mierlit acu' trei zile.

Consulul închide ochii pentru o secundă, simțindu-se asaltat de greață, dar nu îi cedează. A. Bettik și ceilalți androizi din echipaj părăsiseră *Benares* în una dintre șalupele barjei, cu mai puțin de o săptămână în urmă, îndreptându-se spre aval, către „libertate". În mod vădit, dăduseră peste altceva.

– A. Bettik, rostește el. Căpitanul echipajului. N-a pomenit de aur?

Bărbatul cu cuțitul rânjește.

– A scos mult zgomot, da' n-a vorbit mult. A zis că barca și ce ierea-n ia a plecat la Margine. Io zic că-i a dracu' dă departe pentr-o barjă fără calcani.

– Pliscu', Obem! Celălalt bărbat se ghemuiește în fața Consulului. De ce-ți țineai tu auru' pă barja aia veche, gagiu'?

Consulul ridică ochii.

– Nu mă recunoașteți? Am fost Consulul Hegemoniei pe Hyperion timp de ani de zile.

– Auzi, nu ne fute pă noi la..., începe bărbatul cu cuțitul, însă Chez îl întrerupe:

– Da, gagiu', mi-amintesc muhaiaua ta dă pă holou' taberei când ieream puști. Și dă ce duceai aur în sus pă râu, acu' când ceru' cade?

– Ne îndreptam spre adăpost... spre Donjonul Cronos, spune Consulul străduindu-se să nu pară prea dornic să răspundă, dar fiind în același timp recunoscător pentru fiecare clipă de viață în plus.

De ce? întreabă o parte a lui. *Erai obosit de viață. Erai gata să mori.* Totuși nu în felul acesta. Nu atâta timp cât Sol și Rachel și ceilalți au nevoie de ajutorul lui.

– Era de la câțiva dintre cei mai bogați cetățeni ai Hegemoniei, rostește el. Autoritățile de evacuare nu le-au îngăduit să transfere lingourile, așa că am acceptat să-i ajut să le depoziteze în beciurile din Donjonul Cronos, castelul vechi aflat la nord de Lanțul Căpăstrului. În schimbul unui comision.

– Ieși nebun! mârâie bărbatul cu cuțitul. De-acu' tot ce ie la nord de-aici ie țara lu' Shrike.

Consulul pleacă fruntea. Nu este nevoie să simuleze oboseala și senzația de înfrângere pe care le radiază.

– Asta am descoperit și noi. Echipajul de androizi a dezertat săptămâna trecută. Câțiva pasageri au fost uciși de Shrike. Eu coboram singur în jos pe râu.

– Căcat, spune Obem.

Ochii lui și-au recăpătat privirea distrasă, bolnavă.

– Stai așa, zice partenerul lui. Îl pălmuiește pe Consul o dată, cu putere. Și unde-i nava aia cu aur, moșule?

Consulul simte gustul de sânge în gură.

– În amonte. Nu este *pe* râu, ci ascunsă pe un afluent.

– Așa-i, zice Obem și lipește lama cu tăiș-zero de gâtul Consulului. Nu va fi necesar să apese, ca să-i reteze beregata, ci doar să rotească lama. Io zic că-i un căcat. Și zic că pierdem timpu'.

– Stai așa! se răstește Chez. Cât de departe-n amonte?

Consulul se gândește la afluenții peste care a trecut în ultimele ore. Este târziu. Soarele atinge linia unui pâlc de copaci către vest.

– Imediat deasupra ecluzelor Karla, spune el.

– Și dă ce zburai pă jucăria aia în loc să vii cu barja?

– Încercam să aduc ajutoare, zice Consulul. Adrenalina a dispărut și acum simte o vlăguire finală, foarte aproape de disperare. Erau prea... prea mulți banditi pe maluri. Barja era prea riscantă. Covoraşul-şoim era... mai sigur.

Chez râde.

– Lasă şişu', Obem. Mergem niţel pân-acolo, ce zici?

Obem sare în picioare. Nu a dat drumul cuţitului din mână, dar lama – şi furia – sunt aţintite spre partenerul său.

– Ieşti *soni*, ce-ai? Ai căcat în loc dă creieri? Ne-abureşte ca să nu-l mierlim.

Chez nici nu clipeşte, nici nu se dă un pas îndărăt.

– Sigur că da, poa' să ne mintă. Da' ce contează? Iecluzele nu ie la nici o juma' dă zi şi-oricum mergeam-acolo, nu? Nu ie barja, nu ie auru', îi iei gâtu', da? Numa' că-ncet, poate cu cracii-n sus. Ie auru', tot îţi faci treaba cu şişu', numa' c-o să fii bogat, nu?

Obem oscilează un moment între furie şi raţiune, se întoarce într-o parte şi roteşte lama de ceramică cu tăiş-zero către un arbore neville cu trunchi gros de opt centimetri. Are timp să se răsucească şi să se ghemuiască în faţa Consulului, înainte ca gravitaţia să informeze copacul că a fost retezat şi cade spre malul râului, cu un trosnet de ramuri. Obem înşfacă pieptul încă umed al cămăşii Consulului.

– Omu' Hegemoniei, ai văzut ce-am aici, da? Vorbeşti, fugi, te-mpiedici şi io-ţi tai degetele şi-urechile ca să m-antrenez, da?

Consulul se clatină ridicându-se şi toţi trei intră în camuflajul de tufişuri şi arbori scunzi. Consulul este la trei metri în urma lui Chez şi la aceeaşi distanţă în faţa lui Obem, întorcându-se pe drumul pe care venise, îndepărtându-se de oraş, de navă şi de orice şansă de a-i salva pe Sol şi Rachel.

Trece o oră. Consulul nu se poate gândi la nici un plan inteligent după ce va ajunge la afluenţi şi nu vor găsi barja. În câteva rânduri Chez le face semn să tacă din gură şi să se ascundă, o dată la zgomotul unor păsări hoitar care fâlfâiau în ramuri, după aceea la o agitaţie dincolo de râu, dar nu se vede nici un semn de alte fiinţe umane. Nici un semn de ajutor. Consulul îşi aminteşte clădirile incendiate din lungul râului, colibele pustii şi debarcaderele goale. Teama de Shrike, teama de a nu fi lăsaţi în urmă la mila Expulzaţilor şi lunile de jaf al tâlharilor din FAA au preschimbat regiunea într-o zonă a nimănui. Consulul plănuieşte scuze şi pretexte, apoi le abandonează. Unica lui speranţă este că se vor apropia de ecluze, unde poate sări în apa adâncă şi vijelioasă de acolo şi să încerce să plutească, cu mâinile legate la spate, pentru a se ascunde în labirintul de insuliţe din jur.

Atât doar că este prea obosit ca să înoate, chiar dacă braţele i-ar fi libere. Iar armele celor doi bărbaţi l-ar ţinti cu uşurinţă, chiar dacă ar avea un avans de zece minute printre insuliţe şi smârcuri. Consulul este prea obosit ca să fie inteligent, prea bătrân ca să fie curajos. Se gândeşte la soţia şi fiul lui, morţi de

atâția ani, uciși în bombardarea Bressiei de către oameni care n-au avut mai multă onoare decât aceste două creaturi. Îi pare rău doar pentru că și-a călcat cuvântul de a-i ajuta pe ceilalți pelerini. Îi pare rău de asta... și de faptul că nu va vedea cum se va termina totul.

Din partea lui Obem aflat înapoia lui se aude un zgomot de scuipat.

– Căcat, Chez! Mai bine-l punem jos și-l crestăm să-l facem să ciripească, ce zici? Dup-aia ne ducem singuri la barjă, dac-o fi vreo barjă.

Chez se întoarce, își șterge sudoarea din ochi, se încruntă speculativ spre Consul și spune:

– Știi ceva, cred c-acu' iești și tu dăștept, gagiu', da' vezi să mai poată vorbi când termini cu iel, da?

– Păi, cum? rânjește Obem, lăsând arma jos și scoțând cuțitul cu tăiș-zero.

– NU MIȘCAȚI! bubuie o voce de deasupra.

Consulul se lasă să cadă în genunchi, iar banditii își rotesc armele cu iuțeală îndelung exersată. Urmează un val puternic de aer, un vuiet, fâlfâit de crengi și un nor de praf în jurul lor, Consulul ridică ochii la timp pentru a vedea o unduire în cerul serii acoperit de nori, o unduire care este mai jos decât norii, senzația unei *mase* direct deasupra, care coboară, apoi Chez înalță arma cu fleșete și Obem țintește cu lansatorul, după care toți trei cad, prăbușindu-se nu ca niște soldați împușcați, nu ca niște elemente de recul într-o ecuație balistică, ci precum copacul pe care Obem îl retezase mai devreme.

Consulul aterizează cu faţa în colb şi pietriş şi zace acolo fără să clipească, incapabil să clipească.

Paralizator neural, gândeşte el prin sinapsele care au acum lenevia uleiului vechi. Un ciclon localizat erupe când ceva mare şi invizibil coboară între cele trei corpuri din praf şi malul râului. Consulul aude ţiuitul unei trape care se deschide, după aceea ticăitul intern al turbinelor repulsor coborând sub nivelul critic de portanţă. Tot nu poate clipi, cu atât mai puţin să ridice capul, şi vederea îi este limitată la câteva pietricele, un peisaj de vălurele de nisip, o mică pădure de iarbă şi o singură furnică arhitect, uriaşă de la distanţa asta, care pare să manifeste un interes brusc faţă de ochiul umed şi fix al Consulului. Furnica se întoarce ca să străbată în grabă jumătatea de metru care o desparte de trofeul acela umed şi Consulul se gândeşte *Mai repede* către paşii fără grabă dinapoia lui.

Nişte mâini îl apucă de subsuori, apoi se aude un icnet şi un glas familiar, dar încordat, care rosteşte:

– Măi să fie, te-ai îngrăşat...

Călcâiele Consulului sunt târâte prin praf, trecând peste degetele ce zvâcnesc aleatoriu ale lui Chez... sau poate că este Obem... Consulul nu poate întoarce capul pentru a le vedea feţele. Nu-şi poate zări nici salvatorul, până nu este ridicat – cu o litanie mârâită de înjurături nepătimaşe lângă urechea sa – prin trapa-cupolă de la tribord a forfecarului decamuflat, pe pielea moale a fotoliului lăsat pe spate.

Guvernatorul-general Theo Lane apare în câmpul vizual al Consulului, cu chip băieţesc, însă în acelaşi

timp uşor drăcesc, în timp ce trapa se lasă şi lămpile interioare roşii îi luminează faţa. Bărbatul se apleacă pentru a fixa plasa-centurilor de siguranţă peste pieptul Consulului.

– Îmi pare rău c-a trebuit să te paralizez odată cu ceilalţi doi.

Theo se lasă pe spate, îşi prinde propria plasă de siguranţă şi răsuceşte omnicontrolerul. Consulul simte cum forfecarul vibrează, apoi se ridică şi pluteşte staţionar o secundă, înainte de a luneca spre stânga ca pe lagăre fără frecare. Acceleraţia îl apasă în scaun.

– N-am prea avut de ales, rosteşte Theo peste zgomotele interne din forfecar. Vehiculele astea n-au voie să poarte alte arme decât paralizatoarele neurale anti-răzmeriţă şi modul cel mai simplu era să vă trântesc pe toţi trei folosind nivelul cel mai redus, după care s-o ştergem rapid.

Cu un singur deget, îşi împinge ochelarii arhaici în sus pe nas, cu un gest familiar, se întoarce către Consul şi surâde.

– Un vechi proverb mercenar: „Omoară-i pe toţi şi lasă-l pe Dumnezeu să-i aleagă pe cei buni în împărăţia cerurilor."

Consulul reuşeşte să-şi mişte limba într-atât încât să scoată un sunet şi să-i curgă salivă pe obraz şi pe pielea scaunului.

– Relaxează-te un minut, spune Theo revenind cu atenţia asupra instrumentelor. În două-trei minute ar trebui să poţi vorbi perfect. Mă menţin la altitudine joasă, zbor încet, aşa c-o să facem vreo zece

minute până în Keats. Îşi priveşte scurt pasagerul. Ai noroc. Probabil că eşti deshidratat. Ceilalţi doi s-au scăpat pe ei când au căzut. Paralizatorul neural o fi el o armă umană, dar este tare stânjenitor dacă n-ai pantaloni de schimb.

Consulul încearcă să-şi exprime opinia despre această armă „umană".

– Încă două minute, spune guvernatorul-general Theo Lane şi se întinde ca să şteargă obrazul Consulului cu o batistă. Trebuie să te-avertizez, când începe să treacă efectele paraliziei va fi niţel inconfortabil.

În clipa aceea cineva vâră mii de ace în corpul Consulului.

– Cum dracu' m-ai găsit? întreabă Consulul.

Cei doi se află la câţiva kilometri deasupra oraşului şi zboară tot peste Hoolie. Consulul poate să stea în capul oaselor şi cuvintele îi sunt mai mult sau mai puţin inteligibile, dar este mulţumit că mai are câteva minute înainte de a fi nevoit să se ridice ori să umble.

– Poftim?

– Am întrebat cum de m-ai găsit? Cum este posibil să fi ştiut că am venit în lungul lui Hoolie?

– Directorul executiv Gladstone mi-a trimis un mesaj sperlumic. Strict confidenţial, pe adresa de unică folosinţă a vechiului consulat.

– Gladstone? Consulul îşi scutură mâinile, încercând să readucă senzaţiile în degetele care sunt la fel de utile ca nişte cârnaţi din cauciuc. Cum dracu' putea Gladstone să ştie că eu aveam necazuri pe râul Hoolie?

Am lăsat comagenda receptor a bunicii Siri în valea Criptelor, ca să-i pot apela pe ceilalți pelerini când ajungeam la navă. Cum putea Gladstone să știe?

– Nu știu, însă a specificat locul și faptul că aveai probleme. A spus chiar că zburai pe un covoraș-șoim care s-a prăbușit.

Consulul clatină din cap.

– Doamna asta are niște resurse la care noi nici măcar n-am visat.

– Așa este, domnule.

Consulul își privește prietenul. Theo Lane era de peste un an guvernator-general al planetei Hyperion, recent intrată în Protectorat, totuși obiceiurile vechi dispar greu și „domnule" provenea din cei șapte ani în care fusese viceconsul și principalul ajutor al Consulului în mandatele sale. Ultima dată când îl văzuse pe tânăr – nu atât de tânăr acum, își dă seama Consulul: responsabilitățile au adus linii și cute pe chipul băiețesc –, acesta fusese furios deoarece Consulul nu dorise să rămână cu el. Asta se întâmplase cu ceva mai mult de o săptămână în urmă. Cu ere și eoni în urmă.

– Apropo, rostește Consulul pronunțând fiecare cuvânt cu grijă, mulțumesc, Theo.

Guvernatorul-general încuviințează, aparent pierdut în gânduri. Nu întreabă ce a văzut Consulul la nord de munți, nici care a fost soarta celorlalți pelerini. Dedesubt, Hoolie se lărgește și șerpuiește spre capitala Keats. În depărtare, de ambele părți, se ridică promontorii scunde, iar lespezile lor de granit

strălucesc slab în lumina serii. Pâlcuri de arbori pereni albaştri se leagănă în briză.

– Cum ai avut timp să vii personal după mine? Situaţia de pe Hyperion trebuie să fie nebunie curată.

– Aşa este. Theo comandă autopilotului să se ocupe de zbor şi se întoarce către Consul. Este o chestiune de ore... poate de minute... înainte de invazia Expulzaţilor.

Consulul clipeşte repede.

– Invazie? Te referi la desantare?

– Exact.

– Şi flota Hegemoniei...

– Este în haos total. Abia mai rezista împotriva Roiului *înainte* ca Webul să fie invadat.

– Webul!

– Se prăbuşesc sisteme planetare întregi. Altele sunt ameninţate. FORŢA a ordonat retragerea flotei prin teleproiectoarele lor militare, dar în mod evident navele de aici au avut greutăţi în a se desprinde din lupte. Nimeni nu-mi oferă detalii, însă este clar că Expulzaţii au pătruns peste tot, mai puţin în interiorul perimetrului defensiv pe care FORŢA l-a ridicat în jurul sferelor de singularitate şi portalurilor.

– Astroportul?

Consulul se gândeşte la frumoasa lui navă care zace sub forma unei epave fumegătoare.

– Încă n-a fost atacat, dar FORŢA îşi retrage cât poate de repede navetele de asolizare şi vehiculele de aprovizionare. Au lăsat în urmă doar un minimum de puşcaşi marini.

– Ce-i cu evacuarea?

Theo râde. Este sunetul cel mai amar pe care Consulul l-a auzit vreodată din partea tânărului.

– Evacuarea va consta din oamenii din consulat și VIP-urile Hegemoniei care pot începea în ultima navetă de asolizare care pleacă.

– Au renunțat la încercarea de a salva populația de pe Hyperion?

– Nu-și pot salva oamenii *lor*. Din mesajele sperlumice ale ambasadorilor reiese că Gladstone a decis să abandoneze planetele Web amenințate, astfel ca FORȚA să se poată regrupa, să dispună de doi ani în care să creeze defensive, în timp ce Roiurile acumulează datorii temporale.

– Dumnezeule! șoptește Consulul.

El a lucrat aproape toată viața pentru a reprezenta Hegemonia și în același timp a complotat pentru căderea ei, ca să-și răzbune bunica... felul de a trăi al bunicii sale. Însă gândul că toate acestea se întâmplă acum cu adevărat...

– Ce-i cu Shrike? întreabă el brusc, zărind la câțiva kilometri în față clădirile albe și joase din Keats.

Razele soarelui ating dealurile și râul ca o binecuvântare finală înaintea beznei.

Theo clatină din cap.

– S-au mai primit rapoarte despre aparițiile lui, dar Expulzații au devenit acum principala sursă de panică.

– Dar n-a intrat în Web? La Shrike mă refer.

Guvernatorul-general îl privește atent pe Consul.

– În Web? Cum ar putea să intre în Web? Pe Hyperion încă n-au fost îngăduite portaluri de teleproiectare. De asemenea, Shrike n-a fost zărit în apropiere de Keats, Endymion sau Port Romance. Lângă nici una dintre așezările mari.

Consulul nu spune nimic, însă se gândește: *Dumnezeule, trădarea mea a fost zadarnică. Mi-am vândut sufletul pentru a deschide Criptele Timpului și Shrike nu va fi cauza prăbușirii Webului... Expulzații! Au fost tot timpul mai inteligență decât noi. Trădarea Hegemoniei de către mine a făcut parte din planul lor!*

– Fii atent, vorbește Theo răgușit, prinzând încheietura Consulului, există un motiv pentru care Gladstone mi-a cerut să las totul deoparte ca să te găsesc. Ea a autorizat deblocarea navei tale...

– Minunat! spune Consulul. Pot...

– Ascultă! Nu te vei întoarce în valea Criptelor Timpului. Gladstone dorește să eviți perimetrul FORȚEI și să intri în sistemul planetar, până contactezi elemente ale Roiului.

– Ale Roiului? De ce...

– Directorul executiv vrea să negociezi cu ei. Ei *te cunosc*. Cumva, ea a izbutit să-i anunțe că sosești. Crede că te vor lăsa... că nu-ți vor distruge nava. Totuși n-a primit o confirmare în această privință. Va fi riscant.

Consulul se lasă pe spate în scaunul de piele. Se simte ca și cum ar fi fost lovit din nou de paralizatorul neural.

– Să negociez? Ce dracu' le-aș putea oferi ca să negociez?

– Gladstone a spus că după ce vei părăsi Hyperion te va contacta prin sperlumicul navei tale. Trebuie acţionat rapid. Azi. Înainte ca toate planetele din primul val să cadă în faţa Expulzaţilor.

Consulul aude *planetele din primul val*, dar nu întreabă dacă printre ele se numără iubita sa Maui-Legământul. Poate că ar fi mai bine dacă s-ar număra, gândeşte el.

– Nu, scutură din cap, mă întorc în vale.

Theo îşi potriveşte ochelarii.

– Ea nu va îngădui asta, domnule.

– Da? zâmbeşte Consulul. Şi cum mă va opri? O să-mi doboare nava?

– Nu ştiu, însă a spus că n-o va îngădui. Theo pare sincer îngrijorat. Flota FORŢEI are pe orbită nave de pichetare şi nave-torţă, ca să escorteze ultimele navete de asolizare.

– Ei bine, rosteşte Consulul tot surâzător, n-au decât să-ncerce să mă doboare. Oricum de peste două secole navele cu echipaj n-au putut ateriza lângă valea Criptelor Timpului; ele coboară tefere, dar echipajele le-au dispărut. Înainte de a mă transforma în zgură, voi atârna pe arborele lui Shrike.

Închide ochii pentru o clipă şi-şi imaginează nava aterizând, goală, pe câmpia de deasupra văii. Şi-i imaginează pe Sol, Duré şi ceilalţi – miraculos reveniţi – alergând spre adăpost în navă, utilizându-i clinica de chirurgie pentru a-i salva pe Het Masteen şi Brawne Lamia, utilizând cuvele de amnezie criogenică şi incintele de hibernare pentru a o salva pe micuţa Rachel.

– Dumnezeule, murmură Theo și tonul lui șocat îl smulge pe Consul din reverie.

Descriseseră ultimul viraj, urmând meandrul râului deasupra orașului. Promontoriile se înalță mai mult aici, culminând către sud cu chipul cioplit în munte al Tristului Rege Billy. Soarele tocmai apune, aprinzând norii joși și clădirile de pe promontoriile estice.

Deasupra orașului clocotește o bătălie. Lasere pătrund și străbat norii, navele se feresc, țâșnind ca țânțarii, și ard ca fluturii care se apropie prea mult de o flacără, în vreme ce deltaplane și cețurile câmpurilor suspensoare plutesc sub plafonul de nori. Orașul Keats este atacat. Expulzații au venit pe Hyperion.

– Futu-i maica mă-sii, șoptește Theo respectuos.

În lungul crestei împădurite din nord-vestul orașului, răbufnirea scurtă a unei flăcări și pâlpâirea unei dâre de siaj anunță o rachetă portabilă lansată spre forfecarul Hegemoniei.

– Țin-te bine! șuieră Theo.

Preia controlul manual, activează comutatoare și virează strâns la tribord, încercând să cotească în interiorul virajului micii rachete.

O explozie la pupa îl propulsează pe Consul în plasa chingilor de siguranță și-i încețoșează vederea pentru o secundă. Când își poate refocaliza privirea, cabina este plină de fum, leduri roșii de avertizare pulsează prin obscuritate și forfecarul anunță căderi de sisteme pe mai multe voci alarmate. Theo este gârbovit încruntat peste omnicontroler.

– Țin-te bine, repetă el în mod inutil.

Forfecarul se înclină periculos, își regăsește portanța în văzduh, apoi o pierde, iar ei se prăbușesc, lunecând pe o parte către orașul în flăcări.

36

Am clipit şi am deschis ochii, dezorientat pentru un moment când am privit prin spaţiul imens şi întunecat al Bazilicii San Pietro. Pacem... Monseniorul Edouard şi părintele Paul Duré erau aplecaţi spre mine în lumina slabă a lumânărilor, cu chipuri alerte.

– Cât timp am... dormit?

Simţeam de parcă nu trecuseră decât câteva secunde, iar visul fusese tremurul de imagini pe care-l încerci în momentele dintre întinderea tihnită în pat şi somnul profund.

– Zece minute, a răspuns Monseniorul. Ne poţi spune ce ai văzut?

Nu aveam nici un motiv să n-o fac. Când am terminat de descris imaginile, Monseniorul Edouard şi-a făcut cruce.

– *Mon Dieu*, ambasadorul TehNucleului o zoreşte pe Gladstone să-i trimită pe oameni în... tunelurile acelea.

Duré m-a atins pe umăr.

– După ce voi vorbi cu Adevăratul Glas al Arborelui-lumii pe Crângul lui Dumnezeu, o să mă alătur ţie pe TC2. Trebuie s-o prevenim pe Gladstone despre nebunia acestei opţiuni.

Am aprobat. Îmi dispăruseră toate gândurile legate de însoţirea lui Duré pe Crângul lui Dumnezeu, sau chiar pe Hyperion.

– Sunt de acord. Ar trebui să plecăm imediat. Tele... Uşa Papei mă poate duce pe Tau Ceti Central?

Monseniorul s-a ridicat în picioare, a încuviinţat şi s-a îndreptat de spate. Brusc mi-am dat seama că era un om foarte bătrân, neatins de tratamentele Poulsen.

– Are acces prioritar, mi-a spus el şi s-a întors către Duré. Paul, ştii bine că te-aş însoţi dacă aş putea. Funeraliile Sfinţiei Sale, alegerea unui nou Sfânt Părinte... Monseniorul Edouard a chicotit încet, îndurerat. E straniu felul în care imperativele zilnice persistă chiar şi în faţa dezastrului colectiv. Pacem însăşi nu mai are nici zece zile până la sosirea barbarilor.

Fruntea înaltă a lui Duré strălucea în lumina lumânărilor.

– Responsabilitatea Bisericii depăşeşte simplele imperative zilnice, prietene. Voi fi cât mai scurt în vizita mea pe planeta Templieră, după care mă voi alătura domnului Severn în efortul său de a o convinge pe directorul executiv să nu asculte Nucleul. După aceea mă voi întoarce, Edouard, şi vom încerca să înţelegem ceva din erezia aceasta confuză.

I-am urmat pe amândoi afară din bazilică, printr-o uşă laterală care ducea la un pasaj prin spatele

colonadelor înalte, apoi la stânga peste o curte interioară neacoperită – ploaia se oprise și aerul avea un iz de prospețime –, am coborât o scară și am intrat printr-un tunel îngust în apartamentele papale. Membrii gărzii elveține au luat brusc poziția de drepți, când am intrat în anticamera apartamentelor; bărbații înalți erau îmbrăcați cu pieptare de armură și pantaloni bufanți cu dungi galbene și albastre, deși halebardele ceremoniale erau arme energetice de calibrul FORȚĂ. Unul a pășit înainte și s-a adresat încet Monseniorului:

– Cineva tocmai a sosit la terminexul principal pentru a vorbi cu dumneavoastră, domnul Severn.

– Cu mine?

Eram atent la alte voci din alte odăi: ridicarea și coborârea melodioasă a rugăciunilor repetate frecvent. Bănuiam că erau asociate pregătirilor de înmormântare ale Papei.

– Da, un anume domn Hunt. Spune că este urgent.

– Peste încă un minut l-aș fi văzut în Clădirea Guvernului, am rostit. Nu ni se poate alătura aici?

Monseniorul Edouard a aprobat din cap și a vorbit încetișor gărzii elveține, care a șoptit într-un ornament de pe platoșa lui antică.

Așa-numita Ușa Papei – un mic portal teleproiector înconjurat de sculpturi aurite de serafimi și heruvimi, deasupra cărora se întindea un basorelief din cinci scene care ilustrau căderea din grație a lui Adam și Eva și alungarea din Grădina Raiului – se găsea în mijlocul unei camere bine păzite, aflată

în imediata apropiere a apartamentelor private ale Papei. Am aşteptat acolo, reflectându-ne palizi şi obosiţi în oglinzile de pe toţi pereţii.

Leigh Hunt a fost adus de acelaşi preot care mă însoţise în bazilică.

– Severn! a exclamat consilierul favorit al lui Gladstone. Directorul executiv are imediat nevoie de tine!

– Tocmai veneam într-acolo, am răspuns. Ar fi o greşeală criminală dacă Gladstone ar îngădui Nucleului să construiască şi să utilizeze dispozitivul morţii.

Hunt a clipit – o reacţie comică pe chipul lui de baset.

– Severn, tu ştii *tot* ce se întâmplă?

N-am putut să-mi abţin pufnetul de râs.

– Un copil care stă singur într-o holonişă vede multe, dar înţelege foarte puţine. El are totuşi avantajul de a fi capabil să schimbe canalele şi să închidă complet aparatul, dacă se plictiseşte.

Hunt îl cunoştea pe Monseniorul Edouard din diverse evenimente oficiale şi i l-am prezentat pe părintele Paul Duré din Societatea lui Iisus.

– Duré? a repetat Hunt, cu falca aproape căzându-i.

Era prima dată când îl vedeam pe consilier nemaiştiind ce să zică şi pot spune că imaginea mi-a făcut plăcere.

– Vom explica mai târziu, am spus şi am strâns mâna preotului. Noroc pe Crângul lui Dumnezeu, Duré! Nu întârzia prea mult.

– O oră, a promis iezuitul, nu mai mult. A mai rămas doar o piesă a puzzle-ului pe care trebuie s-o

găsesc înainte de a vorbi cu directorul executiv. Te rog să-i explici despre oroarea labirintului... mai târziu îi voi oferi propria-mi mărturie.

– Oricum este posibil ca ea să fie prea ocupată ca să mă primească înainte de a ajunge și tu acolo, am zis. Mă voi strădui însă din răsputeri să joc pentru tine rolul lui Ioan Botezătorul.

Duré a zâmbit.

– Atât doar să nu-ți pierzi capul, prietene.

A încuviințat, a tastat un cod de transfer pe arhaicul panou diskey și a dispărut prin portal.

Mi-am luat rămas-bun de la Monseniorul Edouard.

– Vom deslușI totul înainte ca valul Expulzaților să ajungă atât de departe.

Bătrânul preot a ridicat brațul și m-a binecuvântat.

– Mergi cu Domnul, tinere. Simt că ne așteaptă vremuri întunecate, dar mai cu seamă tu vei fi împovărat.

Am clătinat din cap.

– Eu sunt un simplu observator, Monseniore. Aștept, privesc și visez. Asta nu înseamnă mare povară.

– Așteaptă, privește și visează mai târziu, a rostit apăsat Leigh Hunt. Șefa te vrea *acum* și eu trebuie să mă întorc la o ședință.

L-am privit pe omuleț.

– Cum m-ați găsit? am întrebat în mod inutil.

Teleproiectoarele erau operate de Nucleu și Nucleul lucra cu autoritățile Hegemoniei.

– Cardul prioritar pe care ți l-a dat ne ușurează în a-ți urmări drumurile, a spus Hunt pe un ton evident

nerăbdător. În clipa de față avem obligația de a fi acolo unde se petrec evenimentele.

– Perfect.

Am încuviințat spre Monsenior și asistentul lui, i-am făcut semn lui Hunt să mă urmeze, am tastat codul de trei cifre pentru Tau Ceti Central, am adăugat două cifre pentru continent, alte trei pentru Clădirea Guvernului și ultimele două pentru terminexul privat de acolo. Zumzetul teleproiectorului a suit cu o gradație în intensitate și suprafața lui opacă a părut că vibrează în așteptare.

Am trecut primul și am pășit în lături ca să-i fac loc lui Hunt care m-a urmat.

Nu suntem în terminexul central din Clădirea Guvernului. Din câte îmi dau seama, nu suntem deloc în apropierea Clădirii Guvernului. După o secundă, simțurile mele totalizează inputul de lumină solară, culoare a cerului, gravitație, distanță până la orizont, mirosuri și *senzația* locului și decid că nu suntem pe Tau Ceti Central.

În clipa aceea aș fi sărit imediat înapoi prin portal, dar Ușa Papei este mică, Hunt trece prin ea – apar pe rând piciorul, brațul, umărul, pieptul, capul, al doilea picior –, așa că-l prind de încheietură, îl trag cu brutalitate, spun „Ceva nu e-n regulă!" și încerc să pășesc înapoi, dar portalul fără cadru din partea aceasta vibrează, se contractă la dimensiunea unui cerc cât pumnul meu și dispare.

– Unde dracu' suntem? întreabă Hunt.

Privesc în jur și mă gândesc. *Bună întrebare.* Suntem într-un ținut rural, pe coama unui deal. Dedesubt un drum șerpuiește prin podgorii, coboară un versant prelung printr-o vâlcea împădurită și dispare după alt deal, aflat la una sau două mile depărtare. Este foarte cald și în văzduh zumzăie insecte, totuși nimic mai mare decât o pasăre nu se mișcă în această panoramă vastă. Între stâncile din dreapta noastră se întrevede o pată albastră de apă – o mare sau un ocean. Ciruși înalți unduiesc deasupra; soarele tocmai a trecut de zenit. Nu văd nici o casă, nici o tehnologie mai complicată decât aracii de viță-de-vie și drumeagul de pietre și pământ. Mai important, bâzâitul constant de fundal al datasferei a dispărut. Seamănă cumva cu sesizarea bruscă a absenței unui sunet care te-a înconjurat din pruncie; este surprinzător, îți îngheață inima, este derutant și ușor terifiant.

Hunt se clatină, își acoperă urechile cu palmele ca și când ar simți absența unor zgomote reale, își ciocănește comagenda.

– La dracu', mormăie el. Fir-ar a naibii! Am probleme cu implantul. Nu am legătura cu comagenda.

– Nu, îi spun, cred că suntem în afara datasferei.

Însă chiar în momentul când rostesc cuvintele acestea, aud un zumzet mai profund, mai lin... ceva mult mai măreț și mult mai puțin accesibil decât datasfera. Megasfera? *Muzica sferelor*, îmi spun și zâmbesc.

– De ce dracu' rânjești, Severn? Ai făcut asta intenționat?

– Nu. Am tastat codurile corecte pentru Clădirea Guvernului.

Absența totală a panicii din vocea mea este în sine un soi de panică.

– Atunci, ce-i? Blestemata aia de Ușa Papei! Ea a fost de vină? O defecțiune sau un șiretlic?

– Nu, nu cred. Ușa nu s-a defectat, Hunt. Atât doar că ne-a adus acolo unde ne dorește TehNucleul.

– Nucleul?

Puțina culoare care mai rămăsese pe chipul de baset dispare rapid când consilierul directorului executiv își dă seama cine controlează teleproiectorul. Cine controlează *toate* teleproiectoarele.

– Dumnezeule... Doamne Dumnezeule...

Hunt se împleticește spre marginea drumului și se așază în iarba înaltă de acolo. Costumul lui elegant din piele întoarsă și pantofii negri, moi, par nelalocul lor aici.

– Unde suntem? întreabă el iarăși.

Inspir adânc. Aerul miroase a pământ recent arat, iarbă proaspăt cosită, colb de pe drum și izul pătrunzător al mării.

– Bănuiala mea este că suntem pe Pământ, Hunt.

– Pe Pământ... Omulețul privește drept în față, fără a se uita la ceva anume. Pe Pământ. Nu pe Noul Pământ. Nu pe Terra. Nu pe Pământul Doi. Nu...

– Nu, spun eu. Pe Pământ. Pe Vechiul Pământ. Sau pe duplicatul lui.

– Duplicatul lui.

Mă apropii de el și mă așez. Smulg un fir de iarbă și-i îndepărtez partea inferioară a tecii. Iarba are gust acrișor, familiar.

– Mai ții minte raportul pe care i l-am făcut lui Gladstone despre istoriile pelerinilor pe Hyperion? Povestea lui Brawne Lamia? Ea și perechea mea cibrid... prima personalitate recuperată Keats... au călătorit pe ceea ce au crezut că era un duplicat al Vechiului Pământ. În roiul globular Hercule, dacă-mi reamintesc corect.

Hunt ridică ochii, de parcă ar putea judeca adevărul spuselor mele din verificarea constelațiilor. Albastrul de deasupra devine ușor sur, când cirușii înalți se răspândesc peste domul cerului.

– Roiul globular Hercule..., șoptește el.

– Brawne n-a aflat motivul pentru care TehNucleul a construit un duplicat al Pământului. Fie că primul cibrid Keats n-a știut, fie că nu i-a spus.

– Nu i-a spus, încuviințează Hunt apoi scutură din cap. Bun, și cum dracu' *plecăm* de aici? Gladstone are nevoie de mine. Nu poate... în următoarele câteva ore trebuie luate zeci de decizii vitale.

Sare în picioare și fuge în mijlocul drumului, părând un studiu de energie dedicată.

Eu mestec firul de iarbă.

– Bănuiala mea este că nu vom pleca de aici.

Hunt vine către mine ca și cum ar fi gata să mă atace.

– Ești *nebun!* Să nu existe ieșire? Asta-i o aiureală. De ce ar face Nucleul una ca asta? Tace o clipă și mă

privește atent: Nu vrea ca tu să vorbești cu ea. Tu știi ceva ce Nucleul nu poate risca să permită ca ea să afle.

– Poate că da.

– Țineți-l *pe el* și lăsați-mă *pe mine* să plec! zbiară el spre cer.

Nu-i răspunde nimeni. Departe, dincolo de podgorie, o pasăre mare și neagră își ia zborul. Cred că este o cioară; îmi amintesc numele speciei dispărute ca dintr-un vis.

După un moment, Hunt renunță să mai urle către cer și începe să se plimbe înainte și înapoi pe drumul de țară.

– Haide! Poate că la capătul drumului ăsta este un terminex.

– Poate că da, rostesc și rup firul de iarbă ca să ajung la jumătatea superioară mai dulce și mai fragedă. Dar în ce direcție?

Hunt se răsucește, privește drumul care dispare după dealuri în ambele direcții, apoi revine la mine.

– Am sosit prin portal cu fața în partea... asta, arată el.

Drumul coboară într-o pădure îngustă.

– Cât de departe? îl întreb.

– La dracu', ce contează? latră el. Trebuie s-ajungem *undeva!*

Rezist impulsului de a zâmbi.

– Bine.

Mă ridic și-mi scutur pantalonii, simțind lumina puternică a soarelui pe frunte și pe față. După întunericul greu cu miros de tămâie din bazilică, este de-a

dreptul un șoc. Aerul este foarte fierbinte și hainele îmi sunt deja îmbibate de transpirație.

Hunt pornește îndârjit la vale, cu pumnii încleștați; expresia chipului său melancolic este ameliorată, în sfârșit, de un aer mai energic, de hotărâre pură.

Mergând încet, fără grabă, mestecând firul dulce de iarbă, cu ochii pe jumătate închiși de oboseală, îl urmez.

Colonelul Fedmahn Kassad urlă și-l atacă pe Shrike. Peisajul ireal, parcă atemporal – versiunea minimalistă a unui scenograf despre valea Criptelor Timpului, modelată în plastic și plasată într-un gel de aer vâscos –, păru să vibreze sub violența năvalei sale.

Pentru o clipă existaseră nenumărate imagini în oglindă ale lui Shrike – Shrike prin toată valea și risipiți peste câmpia stearpă –, dar la strigătul lui Kassad toți se contopiseră în acest monstru unic, care se mișcă, cu cele patru brațe depliindu-se și extinzându-se, curbându-se pentru a-l întâmpina pe colonel cu o strânsoare entuziastă de lame și țepi.

Kassad nu știa în ce măsură costumul epidermic energetic pe care-l purta, darul primit de la Moneta, avea să-l protejeze sau să-l slujească în luptă. Trecuseră ani buni de când el și Moneta atacaseră două navete de asolizare pline cu comandouri de Expulzați, însă atunci timpul fusese de partea lor; Shrike înghețase și dezghețase curgerea momentelor aidoma unui observator plictisit care se joacă cu telecomanda unei holonișe. Acum ei se găseau în exteriorul timpului

şi el era inamicul, nu vreun stăpân teribil. Kassad răcni, lăsă bărbia în piept şi atacă, fără s-o mai bage în seamă pe Moneta care privea, fără să mai bage în seamă imposibilul arbore de spini care se ridica în nori cu teribilul său public tras în ţepe, fără să se mai conştientizeze nici chiar pe sine, decât ca instrument de luptă, instrument de răzbunare.

Shrike nu dispăru în felul său obişnuit; nu încetă să mai fie *acolo*, pentru a se ivi brusc *aici*, ci se ghemui şi-şi deschise braţele şi mai larg. Tăişurile degetelor sale reflectară lumina cerului violent. Dinţii de metal ai lui Shrike sclipiră în ceea ce putea fi un zâmbet.

Kassad era furios, dar nu era nebun. În loc să se năpustească în acea îmbrăţişare a morţii, se azvârli într-o parte în ultima secundă, rostogolindu-se pe braţ şi umăr, şi lovi cu picioarele spre gamba monstrului, dedesubtul pâlcului de lame cu vârfuri de la articulaţia genunchiului, deasupra unei încrengături similare de pe gleznă. *Dacă l-ar fi putut doborî...*

Era ca şi cum ar fi izbit într-o conductă încastrată într-o jumătate de kilometru de beton. Lovitura i-ar fi putut rupe piciorul lui Kassad, dacă acest costum epidermic n-ar fi acţionat ca o armură, absorbind şocul.

Shrike se mişcă, iute, totuşi nu supranatural; cele două braţe drepte pendulară în sus şi în jos, apoi se rotiră ca o ceaţă, zece degete-lame sfârtecară solul şi piatra în brazde chirurgicale, spinii braţelor ridicară scântei şi braţele se înălţară, spintecând aerul cu un vuiet audibil. Kassad se afla în afara zonei lui de acţiune, continuându-şi rostogolirea, după care sări iarăşi

în picioare și se ghemui, cu brațele încordate, palmele întinse, degetele rigide și extinse în costumul energetic.

Luptă corp la corp, gândi Fedmahn Kassad. *Lupta cea mai onorabilă în Noul Bushido.*

Shrike fentă din nou cu brațele drepte și roti brațul stâng inferior, ridicându-l în același timp cu o lovitură de măturare îndeajuns de violentă pentru a-i face praf coastele lui Kassad și a-i smulge inima.

Kassad blocă fenta brațului drept cu antebrațul lui stâng și simți cum costumul epidermic se flexează și izbește osul sub impactul forței loviturii de oțel și topor a lui Shrike. Atacul ucigaș al brațului stâng îl opri cu mâna dreaptă pe încheietura monstrului, imediat deasupra gulerului de țepi curbi de acolo. În mod incredibil, încetini momentul de inerție suficient pentru ca tăișurile ascuțite ca scalpele ale degetelor doar să-i șteargă câmpul costumului epidermic, în loc să-i rupă toate coastele.

Aproape că fu ridicat de la sol în efortul de a împiedica gheara care se înălța; doar impulsul descendent al primei fente a lui Shrike îl opri pe colonel să nu zboare îndărăt. Sudoarea i se revărsa realmente în valuri pe sub costumul epidermic, mușchii se flexau, îl dureau și amenințau să se rupă în cele douăzeci de secunde interminabile de încordare, înainte ca Shrike să-și folosească al patrulea braț, spintecând în jos, către piciorul de sprijin al lui Kassad.

Bărbatul urlă când câmpul costumului epidermic fu străpuns, carnea sfârtecată și cel puțin un deget-lamă tăie până la os. Lovi cu celălalt picior, dădu

drumul încheieturii creaturii şi se rostogoli disperat, îndepărtându-se.

Shrike lovi de două ori, iar al doilea atac şuieră la numai câţiva milimetri de urechea lui Kassad aflat în mişcare, dar după aceea sări el însuşi înapoi, se ghemui şi se deplasă spre dreapta.

Kassad se ridică în genunchiul stâng, fu gata să cadă, după care se sculă clătinându-se, ţopăind uşor pentru a-şi păstra echilibrul. Durerea îi mugea în urechi şi umplea Universul cu lumină roşie, totuşi chiar în vreme ce rânjea şi se împleticea, pe punctul de a leşina din cauza şocului, simţi costumul epidermic închizându-se pe rană – slujind simultan ca garou şi compresă. Simţea pe gambă sângele, dar acesta nu mai curgea şi durerea era controlabilă, ca şi când costumul epidermic ar purtat injectoare meditrusă, ca armura sa de luptă FORŢĂ.

Shrike se năpusti.

Kassad lovi o dată cu piciorul, de două ori, ţintind, şi găsind, porţiunea mică şi netedă de carapace de crom de sub pironul din piept. Era de parcă ar fi lovit în carcasa unei nave-torţă, totuşi Shrike păru să se oprească, să se clatine, şi se retrase un pas.

Colonelul păşi înainte, îşi puse toată masa înapoia loviturii, izbi de două ori acolo unde ar fi trebuit să se afle inima creaturii, cu o directă aplicată cu pumnul închis care ar fi trebuit să facă ţăndări ceramica extradură, ignoră durerea din pumn, se roti şi expedie altă lovitură, cu braţul întins şi palma deschisă, în botul creaturii, imediat deasupra dinţilor. Orice făptură

umană și-ar fi auzit sunetul propriului nas rupându-se și ar fi simțit explozia de oase și cartilaje care-i erau înfipte în creier.

Shrike mușcă spre încheietura lui Kassad, dădu greș și roti patru mâini către capul și umerii bărbatului.

Gâfâind, cu transpirația și sângele curgând sub armura de argint viu, Kassad se roti spre dreapta o dată, de două ori, apoi lansă un atac ucigaș către partea posterioară a gâtului scurt al creaturii. Sunetul impactului reverberă în valea înghețată ca zgomotul unei securi azvârlite de la o înălțime de kilometri în inima unui sequoia din metal.

Shrike făcu o tumbă în față și se rostogoli pe spate ca un crustaceu din oțel.

A căzut!

Kassad înaintă, tot pe jumătate ghemuit, tot precaut, însă nu îndeajuns de precaut, căci piciorul, gheara, sau ce o fi fost, împlătoșată a lui Shrike îl lovi îndărătul gleznei și pe jumătate îl cosi, pe jumătate îl răsturnă.

Colonelul Kassad simți durerea, știu că tendonul lui Ahile îi fusese retezat, încercă să se răsucească într-o parte, dar creatura se arunca din lateral peste el, cu spinii și țepii îndreptați către coastele, fața și ochii bărbatului. Strâmbându-se de durere, arcuindu-se într-o tentativă zadarnică de a-l azvârli pe monstru, Kassad bloca unele lovituri, își feri ochii și simți alte lame înfigându-i-se în antebrațe, piept și pântece.

Shrike se apropie mai mult și deschise gura. Bărbatul privi drept în sus la nenumăratele șiruri de dinți din oțel montați în deschiderea botului ca de pește

metalic. Ochi roşii îi astupară câmpul vizual suprapunându-se ceţii sângerii care-i acoperea deja vederea.

Strecură podul palmei sub falca lui Shrike şi încercă să împingă. Era ca şi cum ar fi încercat să ridice un munte de şpan ascuţit, fără să aibă nici un punct de sprijin pentru pârghie. Degetele-bisturie ale lui Shrike continuau să sfâşie carnea colonelului. Creatura deschise gura şi-şi plecă într-o parte capul, până ce dinţii acoperiră vederea lui Kassad de la o ureche la cealaltă. Monstrul nu avea răsuflare, dar dogoarea din interiorul său duhnea a sulf şi pilitură de fier încinsă. Lui Kassad nu-i mai rămăsese nici o apărare; când creatura avea să-şi închidă maxilarele, avea să-i taie pielea şi carnea de pe faţă până la os.

Pe neaşteptate, Moneta fu acolo, strigând în locul acela unde sunetele nu se transmiteau, îl înhăţă pe Shrike de ochii săi faţetaţi rubinii, cu degetele costumului epidermic arcuindu-se ca nişte gheare, cu o cizmă înfiptă ferm pe carapace mai jos de ţeapa dorsală, şi trase, trase cu putere.

Braţele lui Shrike zvâcniră spre înapoi, dublu articulate ca ale unui crab din coşmar, degetele-lame o spintecară pe Moneta şi ea căzu, însă nu înainte ca bărbatul să se fi rostogolit, să se fi repezit, simţind durerea, dar ignorând-o, după care sări în picioare şi o târî pe Moneta cu el, retrăgându-se peste nisip şi piatră îngheţată.

Pentru o secundă costumele lor epidermice se contopiră, aşa cum se întâmpla când făceau dragoste şi Kassad îi simţi pielea lipită de a lui, simţi cum sângele

și transpirația lor se amestecă și auzi bubuiturile suprapuse ale inimilor lor.

Ucide-l, șopti Moneta insistent, cu durerea audibilă chiar și prin mediul acela de subvocalizare.

Încerc. Încerc.

Shrike era în picioare – trei metri de crom, tăișuri și durerea altor oameni. Nu dovedea nicio vătămare. Sângele cuiva curgea în pârâiașe înguste pe încheieturile și carapacea sa. Rânjetul lui lipsit de minte părea mai larg ca înainte.

Kassad își separă costumul de al Monetei și o așeză cu blândețe pe un bolovan, deși simțea că el fusese rănit mult mai grav. Aceasta nu era lupta ei. Nu încă.

Înaintă între iubirea lui și Shrike.

Șovăi apoi, auzind un susur slab, dar crescător, provenind parcă din partea surfului care creștea pe un țărm invizibil. Ridică ochii, fără să-i desprindă vreodată cu totul de la Shrike care avansa lent, și-și dădu seama că zgomotul provenea de pe arborele cu țepe aflat mult îndărătul monstrului. Oamenii crucificați acolo – mici pete colorate atârnate de spinii din metal și ramurile reci – scoteau alte sunete decât gemetele subliminale de durere pe care le auzise mai devreme. Ei ovaționau.

Kassad reveni cu atenția la Shrike, când creatura reîncepu să descrie cercuri. Bărbatul simțea durerea și slăbiciunea din călcâiul său aproape complet retezat – piciorul drept îi era inutil, incapabil să suporte greutate – și pe jumătate țopăi, pe jumătate se roti cu o mână pe bolovan, ca să se păstreze între Shrike și Moneta.

Ovațiile îndepărtate părură că se opresc, ca într-un icnet.

Shrike încetă să mai fie *acolo* și se materializă *aici*, lângă Kassad, peste Kassad, cu brațele deja în jurul lui într-o îmbrățișare finală, cu țepii și lamele pătrunzând. Ochii lui străluceau de lumină. Fălcile i se deschiseră din nou.

Kassad urlă de furie pură și sfidare și-l lovi.

Părintele Paul Duré păși prin Ușa Papei spre Crângul lui Dumnezeu fără nici un incident. Din penumbra cu iz de tămâie a apartamentelor papale, el se trezi brusc în bogata lumină solară cu un cer de lămâie deasupra și frunze verzi de jur împrejur.

Templierii așteptau, când el ieși din portalul teleproiector privat. Duré putea zări marginea platformei de stranilemn la cinci metri în dreapta sa, iar dincolo de ea, nimic... sau mai precis totul, deoarece lumea vârfurilor de arbori de pe Crângul lui Dumnezeu se întindea pe distanțe uriașe până la orizont, cu acoperișul de frunze strălucind și mișcându-se aidoma unui ocean viu. Știa că se afla sus pe Arborele-lumii, cel mai mare și mai sacru dintre toți copacii sacri pentru Templieri.

Templierii care-l salutară jucau roluri importante în ierarhia complicată a Frăției lui Muir, dar slujeau acum ca simple călăuze, conducându-l de pe platforma portalului la un ascensor tras de liane, care se înălță prin niveluri superioare și terase unde puțini non-Templieri suiseră vreodată, după care ieși și sui o scară

cu balustradă din stranilemnul cel mai fin care spirala în sus în jurul unui trunchi ce se îngusta de la baza lui de două sute de metri, la mai puțin de opt metri aici, în apropierea vârfului. Platforma de stranilemn era superbă; balustradele erau motive decorative delicate de vițe sculptate manual, stâlpii și suporturile înfățișau fețe de gnomi, spiriduși ai pădurilor, zâne și alte spirite, iar masa și scaunele de care Duré se apropia acum fuseseră cioplite din aceeași bucată de lemn ca și platforma circulară în sine.

Îl așteptau doi bărbați. Primul era cel la care nădăjduise Duré: Sek Hardeen, Adevăratul Glas al Arborelui-lumii, Înalt Preot al lui Muir, Purtător de cuvânt al Frăției Templierilor. Al doilea bărbat era o surpriză. Duré remarcă roba roșie – un roșu de culoarea sângelui arterial – cu garnituri de hermină neagră, corpul lususean masiv, chipul numai fălci și pliuri de grăsime secționat de formidabilul cioc coroiat al unui nas, doi ochișori pierduți deasupra obrajilor grași, două mâini dolofane cu inele negre sau roșii pe fiecare deget în parte. Episcopul Bisericii Ispășirii Finale – cel mai de seamă preot al sectei Shrike.

Templierul își ridică trupul înalt de doi metri și întinse mâna.

– Părinte Duré, suntem extrem de încântați că ai putut să ni te alături.

Duré îi strânse mâna, gândindu-se în același timp cât de mult semăna aceasta cu o rădăcină, cu degetele ei prelungi și ascuțite, galben-cafenii. Adevăratul Glas al Arborelui-lumii purta același soi de mantie cu glugă

pe care-l avusese Het Masteen, ale cărei fire grosolane, brune și verzi, contrastau puternic cu strălucirea veșmintelor Episcopului.

– Îți mulțumesc pentru că m-ai primit după o înștiințare atât de târzie, domnule Hardeen, spuse Duré.

Adevăratul Glas al Arborelui-lumii era liderul spiritual a milioane de discipoli ai lui Muir, însă Duré știa că Templierilor le displăcea folosirea în conversație a titlurilor sau onorificelor. Duré încuviință din cap către Episcop.

– Excelență, nu am știut că voi avea cinstea de a fi în prezența ta.

Episcopul sectei Shrike aprobă imperceptibil.

– Mă aflam în vizită. Domnul Hardeen a sugerat că aș putea fi de oarece ajutor dacă aș participa la această întâlnire. Sunt încântat să te cunosc, părinte Duré. În ultimii ani am auzit multe despre tine.

Templierul indică un scaun aflat de cealaltă parte a mesei din stranilemn și Duré se așeză, încrucișând mâinile pe tăblia lustruită și gândind cu disperare în timp ce se prefăcea că examinează granulația minunată a lemnului. Jumătate din forțele de securitate ale Webului îl căutau pe Episcopul sectei Shrike. Prezența lui aici sugera complicații mult mai mari decât cele pentru care se pregătise iezuitul.

– Interesant, nu așa, comentă Episcopul, că trei dintre cele mai profunde religii ale omenirii sunt reprezentate azi în acest loc.

– Așa este, rosti Duré. Profunde, dar cu greu reprezentante ale credințelor majorității oamenilor. Dintre

aproape o sută cincizeci de miliarde de suflete, Biserica catolică nu revendică nici măcar un milion. Sect... ă-ă-ă... Biserica Ispăşirii Finale are poate între cinci şi zece milioane. Şi câţi Templieri trăiesc aici, domnule Hardeen?

– Douăzeci şi trei de milioane, răspunse încet Templierul. Mulţi alţii susţin cauzele noastre ecologice şi poate că-şi doresc chiar să ni se alăture, dar Frăţia nu este deschisă pentru extraplanetari.

Episcopul îşi frecă una dintre guşi. Avea pielea foarte palidă şi mijea ochii de parcă n-ar fi fost obişnuit cu lumina zilei.

– Gnosticii Zen se laudă cu patruzeci de miliarde de discipoli, hurui el. Însă ce fel de religie este aceea, eh? Fără biserici. Fără preoţi. Fără cărţi sfinte. Fără conceptul de păcat.

Duré zâmbi.

– Se pare că este credinţa cea mai acordată epocii actuale. Şi a fost aşa de multe generaţii.

– Ha!

Episcopul izbi cu palma în masă şi Duré făcu o grimasă, auzind metalul inelelor care lovi muirlemnul.

– Cum se face că ştii cine sunt? întrebă Paul Duré.

Templierul înălţă capul doar atât cât Duré să poată zări lumina soarelui pe nasul său, pe obraji, ca şi lunga linie a bărbiei din interiorul umbrelor glugii. Nu spuse nimic.

– Noi te-am ales, mârâi Episcopul. Pe tine şi pe ceilalţi pelerini.

– „Voi" fiind Biserica Shrike? spuse Duré.

Episcopul se încruntă la auzul formulei acelea, totuşi încuviinţă tăcut.

– De ce sunt răzmeriţe? întrebă Duré. De ce sunt perturbări acum, când Hegemonia este ameninţată?

Când Episcopul îşi frecă bărbia, pietre negre şi roşii sclipiră în lumina serii. Îndărătul lui un milion de frunze foşniră într-o briză care aduse iz de vegetaţie umezită de ploaie.

– Ultimele Zile au sosit, preotule. Profeţiile pe care Avatarul ni le-a adus cu secole în urmă se desfăşoară sub ochii noştri. Ceea ce tu numeşti „răzmeriţe" sunt primele spasme ale morţii unei societăţi care merită să moară. Zilele Ispăşirii au venit şi în curând Stăpânul Durerii va păşi printre noi.

— Stăpânul Durerii, repetă Duré. Shrike.

Templierul schiţă un gest de liniştire cu o mână, ca şi cum ar fi vrut să îndepărteze ceva din agresivitatea declaraţiei Episcopului.

– Părinte Duré, noi cunoaştem despre învierea ta miraculoasă.

– Nu este un miracol, zise Duré. Este capriciul unui parazit numit cruciform.

Din nou, gestul degetelor prelungi galben-cafenii.

– Indiferent cum ai vedea-o, părinte, Frăţia se bucură că eşti iarăşi cu noi. Te rog, continuă cu întrebarea pe care ai menţionat-o când ne-ai apelat mai devreme.

Duré îşi frecă palmele de lemnul scaunului şi îl privi pe Episcop, aşezat vizavi de el, mătăhălos, în roşu şi negru.

– Grupările voastre au lucrat laolaltă de mult timp, nu-i așa? întrebă el. Frăția Templierilor și Biserica Shrike.

– Biserica Ispășirii Finale, rosti Episcopul într-un mârâit de bas.

– De ce? întrebă Duré. Ce anume vă aduce laolaltă?

Adevăratul Glas al Arborelui-lumii se aplecă în față și umbrele îi umplură încă o dată gluga.

– Părinte, trebuie să știi că profețiile Bisericii Ispășirii Finale se apropie de misiunea pe care noi am primit-o de la Muir. Doar aceste profeții au deținut cheia pentru pedeapsa care trebuie să se abată asupra omenirii pentru că și-a ucis planeta de baștină.

– Omenirea n-a distrus singură Vechiul Pământ, spuse Duré. În tentativa Echipei Kiev de a crea o minigaură neagră a existat o eroare de calculator.

Templierul clătină din cap.

– A fost aroganța umană, rosti el încetișor. Aceeași aroganță care ne-a împins rasa să distrugă toate speciile care puteau măcar să spere că vor evolua cândva spre inteligență. Seneschai Aluit pe Hebron, zeplenii de pe Morișcă, centaurii smârcurilor de pe Grădină și maimuțele mari de pe Vechiul Pământ...

– Da, aprobă Duré. S-au făcut erori. Totuși asta n-ar trebui să condamne omenirea la moarte, nu?

– Sentința a fost transmisă de o Putere mult mai mare decât noi, hurui Episcopul. Profețiile sunt precise și explicite. Zilele Ispășirii Finale trebuie să sosească. Toți cei care au moștenit Păcatele lui Adam și Kiev trebuie să sufere consecințele uciderii planetei

lor natale, a distrugerii altor specii. Stăpânul Durerii a fost eliberat din cătușele timpului pentru a-și aplica judecata finală. De furia răzbunării sale nu se poate scăpa. Ispășirea nu poate fi ocolită. O Putere mult mai mare decât noi a decretat asta.

– Este adevărat, întări Sek Hardeen. Profețiile ne-au parvenit... rostite de Glasurile Adevărate de-a lungul generațiilor... omenirea este sortită pieririi, dar odată cu pierirea ei va începe o nouă înflorire a tărâmurilor nepângărite în toate colțurile actualei Hegemonii.

Instruit în logica iezuită, devotat teologiei evolutive a lui Teilhard de Chardin, părintele Paul Duré fu ispitit să spună *Și cui dracu' îi pasă dacă florile înfloresc, când nu mai există nimeni care să le vadă, să le simtă parfumul?* Cu glas tare, rosti însă:

– V-ați gândit că aceste profeții s-ar putea să nu fie revelații divine, ci simple manipulări ale unei puteri laice?

Templierul se lăsă pe spate ca și cum ar fi fost pălmuit, dar Episcopul se aplecă în față și încleștă doi pumni lususeni care ar fi putut zdrobi țeasta lui Duré dintr-o singură lovitură.

– Erezie! Cel care cutează să nege adevărul revelațiilor trebuie să moară!

– Ce putere ar fi făcut așa ceva? reuși să vorbească Adevăratul Glas al Arborelui-lumii. Ce altă putere decât Absolutul lui Muir ar fi putut pătrunde în mințile și inimile noastre?

Duré ridică brațul către cer.

– De generații, toate planetele din Web au fost unite laolaltă prin datasfera TehNucleului. Majoritatea oamenilor influenți poartă implanturi extensii ale comagendelor pentru ușurința accesării... tu nu porți, domnule Hardeen?

Templierul nu spuse nimic, însă Duré văzu ușoara zvâcnire a degetelor sale, de parcă bărbatul ar fi dorit să-și pipăie pieptul și partea de sus a brațului, acolo unde microimplanturile se aflau de decenii.

– TehNucleul a creat o... Inteligență transcendentă, urmă Duré. Ea folosește cantități incredibile de energie, se poate deplasa înainte și înapoi prin timp și nu este motivată de grijile omenești. Unul dintre obiectivele unui procentaj apreciabil din personalitățile aflate în Nucleu a fost eliminarea omenirii... este posibil ca Marea Greșeală a Echipei Kiev să fi fost executată în mod deliberat de IA-urile implicate în experimentul acela. Ceea ce auziți ca profeții s-ar putea să fie glasul acestei *deus ex machina* șoptind prin datasferă. Shrike poate să existe nu pentru a mântui omenirea pentru păcatele ei, ci doar pentru a măcelări bărbați, femei și copii umani în scopurile acestei personalități-mașină.

Chipul masiv al Episcopului avea culoarea roșie a robei sale. Pumnii îi izbiră masa și se strădui să se ridice în picioare. Templierul îi puse o mână pe braț și-l reținu, cumva îl trase înapoi pe locul său.

– Unde ai auzit această teorie? îl întrebă Hardeen pe Duré.

– Am auzit-o de la cei aflați în pelerinaj care au acces la Nucleu. Dar și de la... alții.

Episcopul scutură un pumn în direcția lui Duré.

– Tu însuți ai fost atins de Avatar... nu o dată, ci de *două ori!* El ți-a oferit o formă de nemurire, pentru ca să poți vedea ce le poate oferi Aleșilor... acelora care pregătesc Ispășirea înainte de sosirea Ultimelor Zile!

– Shrike mi-a oferit durere, spuse Duré. Durere și suferință mai presus de orice închipuire. Eu *am întâlnit* creatura aceea de două ori și în adâncul inimii știu că nu este nici divină, nici diabolică, ci pur și simplu o mașinărie organică dintr-un viitor teribil.

– Ha!

Episcopul făcu un gest de dispreț, încrucișă brațele și privi în gol peste balustrada joasă.

Templierul părea zguduit. După o clipă, ridică fruntea și rosti încet:

– Doreai să mă întrebi ceva?

Duré inspiră adânc.

– Da. În același timp îți aduc și o veste tristă. Adevăratul Glas al Arborelui Het Masteen este mort.

– Știm, spuse Templierul.

Duré fu surprins. Nu-și putea imagina în ce fel primiseră informația aceea. Era însă lipsit de importanță.

– Trebuie să știu de ce a plecat el în pelerinaj? Care era misiunea a cărei încheiere n-a mai apucat-o? Fiecare dintre noi și-a spus... povestea, mai puțin Het Masteen. În același timp, cumva, simt că soarta lui ascunde cheia multor mistere.

Episcopul întoarse ochii la Duré și pufni:

– Nu trebuie să-ţi spunem nimic ţie, preot al unei religii moarte.

Sek Hardeen tăcu câteva momente prelungi, înainte de a răspunde:

– Domnul Masteen s-a oferit voluntar să poarte Cuvântul lui Muir pe Hyperion. În rădăcinile credinţei noastre există de secole profeţia că, atunci când vor sosi vremuri tulburi, un Adevărat Glas al Arborelui va fi chemat să ducă o navă-arbore către Planeta Sfântă, să o vadă distrusă acolo pentru ca apoi ea să fie renăscută, purtând mesajul Ispăşirii şi al lui Muir.

– Prin urmare Het Masteen ştia că nava-arbore *Yggdrasill* va fi distrusă pe orbită?

– Da. Era prezis.

– Şi el împreună cu ergul manipulator de energii al navei urmau să piloteze o nouă navă-arbore?

– Da, încuviinţă Templierul aproape neauzit. Un Arbore al Ispăşirii pe care avea să-l aducă Avatarul.

Duré se lăsă pe spate şi aprobă.

– Un Arbore al Ispăşirii. Arborele cu ţepe. Het Masteen a fost vătămat fizic la distrugerea lui *Yggdrasill*. După aceea a fost dus în valea Criptelor Timpului şi i s-a arătat arborele cu ţepe al lui Shrike. El însă nu era pregătit sau capabil s-o facă. Arborele acela este o structură a morţii, a suferinţei, a durerii... Het Masteen nu era pregătit să-i fie căpitan. Sau poate că a refuzat. În tot cazul, a fugit. Şi a murit. Mă gândisem la asta... dar nu ştiusem ce soartă îi oferise Shrike.

– Ce tot vorbeşti? izbucni Episcopul. Arborele Ispăşirii este descris în profeţii. El îl va însoţi pe Avatar

în secerișul său final. Masteen ar fi fost pregătit și onorat să-i fie căpitan prin spațiu și timp.

Paul Duré clătină din cap.

– Ți-am răspuns la întrebare? rosti Hardeen.

– Da.

– Atunci și tu trebuie să răspunzi la întrebarea noastră, zise Episcopul. Ce s-a întâmplat cu Maica?

– Care maică?

– Maica Mântuirii Noastre. Mireasa Ispășirii. Cea căreia voi îi spuneți Brawne Lamia.

Duré căzu pe gânduri, încercând să-și amintească rezumatele înregistrate de Consul ale relatărilor făcute de pelerini în drum spre Hyperion. Brawne purta în pântece copilul primului cibrid Keats. Templul Shrike de pe Lusus o salvase de furia gloatei și o inclusese printre pelerini. În povestea ei, femeia amintise că sectanții Shrike o trataseră cu veneratie. Duré încercă să potrivească toate datele acelea în mozaicul confuz a celor pe care le aflase deja. Nu izbuti. Era prea obosit... și, credea el, prea obtuz după așa-zisa înviere. Nu era și n-avea să mai fie niciodată fostul intelectual Paul Duré.

– Brawne nu era conștientă, răspunse el. Se pare că a fost luată de Shrike și atașată la... *ceva*. La un fel de cablu. Starea ei mentală era echivalentă morții cerebrale, dar fătul era viu și sănătos.

– Și personalitatea pe care o purta? întrebă Episcopul cu glas încordat.

Duré își reaminti spusele lui Severn despre moartea personalității aceleia în megasferă. În mod vădit

cei doi bărbați din fața lui nu știau de a doua personalitate Keats – personalitatea Severn care, în secunda aceasta, o avertiza pe Gladstone despre pericolele propunerii Nucleului. Scutură din cap. Se simțea foarte obosit.

– Nu știu nimic despre personalitatea pe care o purta în bucla Schrön, zise el. Cablul... obiectul pe care Shrike i l-a atașat... părea să intre în soclul neural ca un șunt cortical.

Episcopul încuviință, evident satisfăcut.

– Profețiile se derulează cu iuțeală. Ți-ai slujit țelul ca mesager, Duré. Acum eu trebuie să plec.

Se ridică, îl salută pe Adevăratul Glas al Arborelui-lumii, traversă platforma și coborî scara spre ascensor și terminex.

Pentru câteva minute, Duré rămase tăcut vizavi de Templier. Foșnetele frunzelor și legănarea ușoară a platformei din vârful copacilor erau minunat de relaxante, invitându-l la moțăială. Deasupra lor cerul pălea prin nuanțe delicate de șofran, în vreme ce planeta Crângul lui Dumnezeu își rotea fața către amurg.

– Afirmația ta despre o *deus ex machina* care ne înșală de generații prin false profeții a fost o erezie teribilă, vorbi în cele din urmă Templierul.

– Da, însă ereziile teribile s-au dovedit adevăruri crude de multe ori până acum în mai îndelungata istorie a Bisericii mele, Sek Hardeen.

– Dacă ai fi fost Templier, te-aș fi putut condamna la moarte, spuse încet bărbatul cu glugă.

Duré suspină. La vârsta lui, în situaţia lui şi pe cât de vlăguit se simţea, ideea morţii nu-i stârnea nici cel mai mărunt fior de teamă. Se ridică şi se înclină uşor.

– Trebuie să plec, Sek Hardeen. Îmi cer iertare dacă vreuna dintre vorbele mele te-a jignit. Sunt vremuri descumpănitoare.

Cei buni nu au deloc convingere, gândi el, *iar cei răi clocotesc de intensitate pasională.*

Duré se întoarse şi porni spre marginea platformei. Apoi se opri.

Scara dispăruse. Un hău adânc de treizeci de metri şi larg de cincisprezece metri îl separa de cea mai apropiată platformă, unde aştepta elevatorul. Arborele-lumii cobora un kilometru sau mai bine în adâncimile frunzoase de sub el. Duré şi Adevăratul Glas al acelui Arbore erau izolaţi aici, pe platforma cea mai de sus. Iezuitul păşi către o balustradă din apropiere, îşi ridică faţa, brusc asudată, spre briza serii şi văzu prima stea răsărind pe cerul ultramarin.

– Ce se-ntâmplă, Sek Hardeen?

Silueta în mantie şi glugă era învăluită în umbre.

– Peste optsprezece minute standard, planeta Poarta Raiului va fi cucerită de Expulzaţi. Profeţiile noastre spun că va fi distrusă. Cu certitudine teleproiectorul ei va fi distrus, ca şi transmiţătorii sperlumici, şi planeta aceea va înceta să mai existe practic pentru noi. După încă o oră standard, cerurile Crângului lui Dumnezeu se vor aprinde sub focurile de fuziune ale navelor de război Expulzate. Profeţiile noastre spun că vor pieri toţi membrii Frăţiei care vor rămâne şi

oricare alţii, deşi toţi cetăţenii Hegemoniei au fost evacuaţi de mult prin teleproiector.

Duré reveni încet la masă.

– Este esenţial să mă teleproiectez pe Tau Ceti Central, rosti el. Severn... cineva mă aşteaptă. Trebuie să stau de vorbă cu directorul executiv Gladstone.

– Nu, rosti Sek Hardeen, Adevăratul Glas al Arborelui-lumii. Vom aştepta. Vom vedea dacă profeţiile sunt corecte.

Iezuitul încleştă pumnii frustrat, luptându-se cu impulsul de emoţii violente care-l făceau să-şi dorească să-l lovească pe bărbatul în mantie. Închise ochii şi rosti două Ave Maria. Nu-i fu de nici un folos.

– Te rog, îi spuse. Profeţiile vor fi confirmate sau infirmate, indiferent dacă eu sunt sau nu aici. Şi atunci va fi prea târziu. Navele-torţă ale FORŢEI vor detona sfera singularităţii şi teleproiectoarele vor dispărea. Vom fi izolaţi ani de zile de Web. Miliarde de vieţi pot depinde de întoarcerea mea imediată pe Tau Ceti Central.

Templierul îşi încrucişă braţele astfel că mâinile lui cu degete lungi dispărură în faldurile mantiei.

– Vom aştepta, rosti el. Se vor împlini toate predicţiile. Peste câteva minute Stăpânul Durerii va fi slobozit asupra celor din Web. Eu nu împărtăşesc părerea Episcopului, care crede că vor fi cruţaţi cei care au căutat Ispăşirea. Părinte Duré, ne va fi mai bine aici, unde sfârşitul va fi iute şi fără durere.

Duré scotoci prin mintea sa obosită, căutând ceva decisiv să spună, să facă. Nu găsi nimic. Se aşeză la

masă şi privi fix silueta tăcută cu glugă din faţa lui. Pe cer, stelele răsăriră în multitudinea lor sclipitoare. Lumea-pădure a Crângului lui Dumnezeu foşni pentru ultima dată în briza serii şi păru să-şi ţină răsuflarea, în anticipaţie.

Paul Duré închise ochii şi se rugă.

37

Am mers toată ziua, Hunt și eu, și spre seară am găsit un han unde ne fusese pregătită mâncare – o potârniche, budincă de orez, conopidă, macaroane și altele –, deși aici nu există oameni, nici un semn de oameni, deși focul din vatră arde vesel ca și cum abia ar fi fost aprins, iar mâncarea este caldă pe plită.

Hunt este iritat din cauza asta și de teribilele simptome de sevraj de care suferă din cauza lipsei de contact cu datasfera. Îmi pot imagina durerea lui. Pentru un individ născut și crescut într-o lume în care informația este mereu disponibilă, unde comunicarea cu oricine este de la sine înțeleasă, iar nici o distanță nu este mai mare decât cea până la primul teleproiector, regresia aceasta bruscă la o viață așa cum o cunoscuseră strămoșii noștri ar fi de parcă s-ar trezi pe neașteptate orb și olog. Însă după urletele și furiile din primele ore de mers, Hunt se retrăsese în cele din urmă într-o posomorală taciturnă.

– Directorul executiv *are nevoie* de mine! strigase el în prima oră.

– Are nevoie de informaţiile pe care i le aduceam eu, îi precizasem, dar nu putem face nimic în privinţa asta.

– *Unde* suntem? întrebase Hunt pentru a zecea oară.

Îi explicasem deja despre acest Vechi Pământ alternativ, dar ştiam că acum se referea la altceva.

– Cred că în carantină, spusesem.

– Nucleul ne-a adus aici?

– Pot doar să presupun asta.

– Şi cum ne-ntoarcem?

– Nu ştiu. Bănuiesc că un portal teleproiector va apărea atunci când se va aprecia că este sigur să părăsim carantina.

Hunt înjurase în barbă.

– De ce să mă pună *pe mine* în carantină, Severn?

Strânsesem din umeri. Bănuiam că motivul era că el auzise ce spusesem pe Pacem, totuşi nu eram sigur. Nu eram sigur de nimic.

Drumul ducea prin lunci şi podgorii, şerpuind peste deluşoare şi răsucindu-se prin văi, de unde puteam întrezări marea.

– Unde duce drumul ăsta? întrebase Hunt imediat înainte să descoperim hanul.

– Toate drumurile merg la Roma.

– Vorbesc serios, Severn.

– Şi eu, domnule Hunt.

Hunt luase o piatră de pe drum şi o aruncase departe în tufişuri. De undeva strigase un sturz.

– Ai mai fost aici?

Tonul lui era acuzator, ca și când l-aș fi răpit. Poate că așa fusese.

– Nu, am răspuns.

Însă *Keats* fusese, am fost gata să adaug. Amintirile mele transplantate ieșiseră la suprafață, aproape copleșindu-mă cu senzația de pierire și mortalitate apăsătoare. Atât de departe de prieteni, atât de departe de Fanny, unica și eterna lui iubire...

– Ești sigur că nu poți accesa datasfera? întrebase Hunt.

– Da, am încuviințat.

Nu întrebase nimic de megasferă și eu nu-i oferisem informația respectivă. Mă îngrozește ideea de a intra în megasferă, de a mă rătăci acolo.

Găsisem hanul înainte de apus. Era cuibărit într-o vale micuță și fumul se înălța din hornul de piatră.

Pe când mâncam, cu întunericul îndesindu-se dincolo de geamuri și singura noastră lumină provenind de la pâlpâitul focului și două lumânări așezate pe un pervaz de piatră, Hunt spusese:

– Locul ăsta aproape că mă face să cred în stafii.

– Eu cred cu adevărat în stafii, replicasem.

Noaptea mă trezesc tușind, simt ceva ud pe pieptul meu gol, îl aud pe Hunt bâjbâind în căutarea lumânării și, în lumina ei, cobor ochii și văd sânge pe pielea mea și pătând cearșafurile.

– Dumnezeule! șuieră Hunt îngrozit. Ce este? Ce se-ntâmplă?

– Hemoragie..., izbutesc să spun după ce următoarea criză de tuse mă lasă şi mai vlăguit şi mai stropit de sânge.

Dau să mă ridic, cad înapoi pe pernă şi arăt ligheanul cu apă şi prosopul de pe noptieră.

– La dracu', la dracu', mormăie Hunt şi-mi caută comagenda ca să capete un diagnostic medical.

Nu există nici o comagendă. Ceva mai devreme în cursul zilei, azvârlisem instrumentul inutil al lui Hoyt.

Hunt scoate propria sa comagendă, ajustează monitorul şi mi-o înfăşoară pe încheietură. Datele afişate n-au nici un sens pentru el, atât doar că semnifică urgenţă şi necesitatea imediatei îngrijiri medicale. Precum cei mai mulţi oameni din generaţia sa, Hunt n-a văzut niciodată boală sau moarte – acestea erau chestiuni rezolvate în mod profesional, departe de ochii publicului.

– Nu contează, şoptesc eu.

Accesul de tuse a trecut, dar slăbiciunea mă apasă ca o pătură din piatră. Gesticulez din nou spre prosop şi Hunt îl umezeşte, îmi şterge sângele de pe piept şi braţe, mă ajută să mă aşez în unicul scaun, iar el înlătură cearşafurile şi păturile pătate.

– Ştii ce se-ntâmplă? întreabă şi în glas i se simte îngrijorare reală.

– Da, încerc să zâmbesc. Acurateţe. Veridicitate. Ontogenia recapitulează filogenia.

– Nu vorbi-n şarade, se răsteşte el susţinându-mă să mă întorc în pat. Ce anume a cauzat hemoragia? Cu ce te pot ajuta?

– Un pahar cu apă, te rog.

Sorb și simt clocotul din piept și gât, totuși izbutesc să evit altă criză de tuse. Îmi simt abdomenul ca și cum ar fi pârjolit.

– Ce se-ntâmplă? repetă Hunt.

Vorbesc fără grabă, rostind fiecare cuvânt de parcă aș pipăi cu piciorul un sol presărat de mine. Tusea nu mai revine.

– Este o boală numită ftizie, îi spun. Tuberculoză. Etapele finale, judecând după severitatea hemoragiei.

Chipul de baset al lui Hunt este palid.

– Doamne Dumnezeule, Severn! N-am auzit niciodată de tuberculoză.

Își ridică încheietura, gata să consulte memoria comagendei, însă încheietura lui este goală. Îi restitui instrumentul.

– Tuberculoza n-a mai existat de multe secole. A fost vindecată. Dar John Keats era bolnav de tuberculoză. A murit de tuberculoză. Și acest corp cibrid îi aparține lui Keats.

Hunt se ridică, gata să se repeadă afară pe ușă ca să caute ajutor.

– În mod cert, Nucleul ne va îngădui acum să ne-ntoarcem! Nu te poate ține aici, pe planeta asta pustie unde nu există asistență medicală!

Las capul pe spate, pe pernele moi, simțind fulgii sub pânză.

– Acesta poate să fie exact motivul pentru care sunt ținut aici. Vom vedea mâine, când vom intra în Roma.

– Dar tu nu poți să călătorești! Mâine nu plecăm nicăieri.

– O să vedem, spun eu și închid ochii. O să vedem.

Dimineață, o *vettura*, o șaretă, așteaptă lângă han. Calul este o iapă mare și sură, care ne privește când ne apropiem. Aburii răsuflării sale se înalță în aerul rece al dimineții.

– Știi ce-i *asta?* întreabă Hunt.

– Un cal.

Hunt ridică o mână spre animal, ca și când s-ar teme ca acesta să nu pocnească și să dispară ca un balon de săpun sub atingerea lui. Își retrage iute mâna, când iapa șfichiuiește din coadă.

– Caii *au dispărut*, spune el. N-au fost niciodată ARN-izați.

– Acesta pare perfect real, zic eu suind în șaretă și așezându-mă pe bancheta îngustă de acolo.

Hunt se așază cu grijă lângă mine și degetele lui prelungi zvâcnesc de anxietate.

– Cine pilotează? întreabă el. Unde sunt comenzile?

Nu există frâie și capra șaretei este goală.

– Să vedem dacă iapa știe drumul, sugerez și în aceeași clipă începem să ne mișcăm domol, cu șareta fără arcuri zdruncinându-se peste pietrele și făgașele drumului grosolan.

– Asta-i o glumă, nu? întreabă Hunt, holbându-se la cerul perfect senin și ogoarele îndepărtate.

Tușesc cât pot mai ușor și scurt într-o batistă pe care am improvizat-o dintr-un prosop luat din han.

– Posibil, îi spun. Dar de fapt, ce nu-i o glumă?

Hunt îmi ignoră sofismul și ne continuăm drumul, hurducându-ne către necunoscutele destinație și destin care ne așteaptă.

– Unde sunt Hunt și Severn? întrebă Meina Gladstone.

Sedeptra Akasi, tânăra negresă care era al doilea consilier important al lui Gladstone, se apropie de ea ca să nu întrerupă fluxul informării militare.

– Nu avem nici o noutate, doamnă director executiv.

– Este imposibil. Severn are asupra lui un monitor și Leigh a pășit pe Pacem acum o oră. Unde dracu' sunt?

Akasi privi faxpadul pe care-l depliase pe masă.

– Securitatea nu-i poate găsi. Poliția Autorității de Tranzit nu-i poate localiza. Unitatea teleproiector a înregistrat doar că ei au tastat codul TC2 – pentru aici –, au trecut prin portal, dar n-au ajuns.

– Asta-i imposibil!

– Da, doamnă director executiv.

– Vreau să stau de vorbă cu Albedo sau alt consilier IA imediat ce se termină ședința asta.

– Da.

Ambele femei reveniră cu atenția la informare. Centrul Tactic din Clădirea Guvernului fusese unit cu Consiliul de Război din Centrul de Comandă Olympus și cu cea mai mare sală de informări a Senatului prin portaluri de câte cincisprezece metri pătrați vizual deschise, astfel încât cele trei spații creau o singură zonă de întrunire, cavernoasă și asimetrică.

Hologramele din Consiliul de Război păreau să se înalțe la infinit în capătul display al zonei și coloanele de date curgeau în lungul pereților.

– Patru minute până la incursiunea cislunară, rosti amiralul Singh.

– Armele lor cu bătaie lungă ar fi putut deschide focul asupra Porții Raiului cu mult mai devreme, spuse generalul Morpurgo. Par să manifeste o reținere.

– N-au arătat prea multă reținere față de navele noastre torțe, comentă Garion Persov de la Diplomație.

Grupul fusese strâns cu o oră în urmă, când flota asamblată în pripă dintr-o duzină de nave-torță ale Hegemoniei fusese distrusă de Roiul care avansa. Senzorii pe distanțe lungi expediaseră o imagine a acelui Roi – un ciorchine de tăciuni cu cozi de fuziune ca niște comete – înainte ca navele-torță și sondele lor automate să încheie emisia. Fuseseră mulți tăciuni spațiali.

– Acelea erau nave de război, zise generalul Morpurgo. Cu niște ore în urmă, noi le-am transmis că Poarta Raiului este o planetă deschisă. Putem spera la reținere.

Îi înconjurau holografii de pe Poarta Raiului: străzile tăcute din Orașul Smârcurilor, imagini aeriene ale liniei coastei, imagini orbitale ale planetei cenușiu-maronii cu permanentul ei plafon noros, imagini cislunare ale dodecaedrului baroc al sferei singularității care lega laolaltă toate teleproiectoarele și imagini ale telescoapelor ațintite spre spațiul cosmic, imagini în ultraviolet și raze X ale Roiului care avansa – acum mult mai mare decât niște pete sau tăciuni, aflat la

mai puțin de 1 UA. Gladstone privi cozile de fuziune ale navelor de război Expulzate, masivitatea rostogolitoare și pâlpâitoare a câmpurilor restrictive ale fermelor lor asteroidale și lumilor-dom, complexele citadine din imponderabilitate, complicate și straniu non-umane, și gândi: *Și dacă mă-nșel?*

Viețile a miliarde de oameni depindeau de credința ei că Expulzații n-aveau să distrugă fără motiv planetele Hegemoniei.

– Două minute până la atac, rosti Singh în tonul său monoton de războinic profesionist.

– Amirale, spuse Gladstone, este absolut necesar să distrugem sfera de singularitate imediat ce Expulzații ne-au penetrat zona de separație? N-am mai putea aștepta câteva minute pentru a le judeca intențiile?

– Nu, doamnă director executiv, răspunse prompt amiralul. Legătura teleproiector trebuie distrusă imediat ce ei intră în raza de atac rapid.

– Dar dacă n-o fac navele-torță care ți-au rămas, amirale, tot ne mai rămân legăturile din interiorul sistemului, releele sperlumice și dispozitivele sincronizate, nu?

– Da, doamnă director executiv, însă *trebuie* să ne asigurăm că toată capacitatea de teleproiectare este desființată înainte ca Expulzații să controleze sistemul. Nu putem compromite această marjă de siguranță deja fragilă.

Gladstone încuviință din cap. Înțelegea nevoia pentru precauție totală. *Dacă am mai fi avut nițel timp...*

– Cincisprezece secunde până la atac și distrugerea singularității, anunță Singh. Zece... șapte...

Brusc, toate hologramele navelor-torță și sondelor cislunare străluciră violet, roșu și alb.

Gladstone se aplecă înainte.

– Asta a fost distrugerea sferei singularității?

Militarii vorbeau între ei, apelând alte date, comutând imaginile pe holouri și ecrane.

– Nu, doamnă director executiv, răspunse Morpurgo. Navele-torță sunt atacate. Ceea ce vedeți este supraîncărcarea câmpurilor lor defensive. Sfera... ah... *acolo!*

O imagine centrală, transmisă poate de o navă-releu de pe o orbită joasă, arăta imaginea mărită a sferei dodecaedrice de restricționare a singularității, cu suprafața de treizeci de mii de metri pătrați încă intactă, încă sclipind sub lumina puternică dinspre soarele Porții Raiului. După aceea, brusc, strălucirea spori, fața cea mai apropiată a structurii păru să devină incandescentă și colapsă, iar peste nici trei secunde sfera se extinse, când singularitatea întemnițată evadă și se autodevoră, înghițind de asemenea tot ce se afla în jurul ei pe o rază de șase sute de kilometri.

În aceeași clipă se stinseră majoritatea imaginilor vizuale și multe dintre coloanele de date.

– Toate conexiunile teleproiectoare au fost închise, raportă Singh. Datele din sistem sunt transmise acum doar prin intermediul sperlumicelor.

Dintre militari se auziră murmure de aprobare și ușurare, iar din rândul zecilor de senatori și consilieri

politici prezenți se ridică ceva mai apropiat unui suspin și geamăt stins. Poarta Raiului tocmai fusese amputată din Web... prima asemenea pierdere a unei planete din Hegemonie în mai bine de patru secole.

Gladstone se răsuci către Sedeptra Akasi:

– Care este în prezent timpul de călătorie din Web până la Poarta Raiului?

– Cu propulsie Hawking, șapte luni de timp la bordul navei, răspunse consiliera fără cea mai mică pauză pentru acces, adică ceva mai mult de nouă ani de datorie temporală.

Gladstone încuviință tăcută. Poarta Raiului se afla la nouă ani depărtare de cea mai apropiată planetă din Web.

– Se duc și navele-torță, intonă Singh.

Transmisia fusese de la unul dintre pichetele orbitale: imagini sacadate, colorate codificat, ale rafalelor sperlumice de mare viteză care erau procesate de calculatoare în progresie rapidă. Erau practic mozaicuri vizuale care o făceau întotdeauna pe Gladstone să se gândească la primele filme mute din zorii Epocii Media. Aceasta nu era însă o comedie cu Charlie Chaplin. Două, apoi cinci, apoi opt explozii de lumină orbitoare înfloriră pe fundalul câmpului stelar deasupra conturului planetei.

– Transmisiile de la HS *Niki Weimart*, HS *Terrapin*, HS *Cornet* și HS *Andrew Paul* au încetat, raportă Singh.

Barbre Dan-Gyddis ridică o mână.

– Ce-i cu celelalte patru nave, amirale?

– Numai cele patru menţionate deţineau capacitate de comunicare superluminică. Pichetele confirmă că au încetat şi legăturile de comunicaţii radio, maser şi pe bandă largă ale celorlalte patru nave-torţă. Datele vizuale...

Singh se opri şi gesticulă spre imaginea transmisă de nava automată de pichetare: opt cercuri de lumină care se dilatau, pălind, un câmp stelar acoperit de siaje de fuziune şi lumini noi. Brusc dispăru şi imaginea aceea.

– Toţi senzorii orbitali şi releele sperlumice au fost distruse, rosti generalul Morpurgo.

Făcu un gest şi bezna fu înlocuită cu imagini ale străzilor de pe Poarta Raiului cu inevitabilul plafon coborât de nori. Aparate de zbor adăugau imagini de deasupra norilor – un cer care parcă înnebunise cu stele mişcătoare.

– Toate rapoartele confirmă distrugerea completă a sferei singularităţii, spuse Singh. Unităţile din avangarda Roiului pătrund acum pe orbită înaltă în jurul Porţii Raiului.

– Câţi oameni au rămas acolo? întrebă Gladstone.

Era aplecată înainte, cu coatele pe masă şi degetele încrucişate foarte strâns.

– Optzeci şi şase de mii şapte sute optzeci şi nouă, răspunse Imoto ministrul Apărării.

– Plus cei doisprezece mii de puşcaşi marini care au fost teleproiectaţi în ultimele două ore, adăugă generalul Van Zeidt.

Imoto dădu din cap în direcţia generalului.

Gladstone le mulțumi și reveni cu atenția asupra hologramelor. Coloanele de date ce pluteau deasupra și rezumatele lor de pe faxpaduri, comagende și panourile de date conțineau informații pertinente – numărul de vehicule Expulzate aflate acum în interiorul sistemului, numărul și tipul de nave de pe orbită, orbitele de frânare estimate și curbele temporale, analizele energetice și interceptări de pe benzile de comunicații –, dar Gladstone și ceilalți priveau imaginile sperlumice relativ neschimbătoare și lipsite de informații în sine transmise din aparatele de zbor și de videocamerele de pe sol: stele, vârful norilor, străzi, panorama de pe înălțimile Stației de Generare Atmosferică peste Promenada Smârcurilor Decantoare, unde Gladstone însăși stătuse cu nici douăsprezece ore în urmă. Acolo era noapte. Uriașe ferigi coada-calului se mișcau sub briza silențioasă ce sufla dinspre golf.

– Cred că vor negocia, spunea senatoarea Richeau. Mai întâi ne vor prezenta acest *fait accompli* – nouă planete cucerite –, apoi vor negocia, și vor negocia dur, pentru o nouă balanță a puterii. Vreau să spun că și în eventualitatea în care ambele lor valuri de invazii ar avea succes, asta ar însemna douăzeci și cinci de planete din aproape două sute câte există în Web și Protectorat.

– Da, încuviință Persov, șeful Diplomației, totuși nu uitați, doamnă senator, că dintre ele fac parte unele dintre planetele noastre cele mai importante din punct de vedere strategic... *aceasta*, de exemplu. Pe

desfăşurătorul Expulzaţilor, TC2 se află la numai două sute treizeci şi cinci de ore după Poarta Raiului.

Senatoarea Richeau îi aruncă o privire de superioritate.

– Sunt perfect conştientă de acest lucru, replică ea rece. Spun doar că Expulzaţii nu pot avea ca obiectiv final cucerirea reală. Aşa ceva ar însemna o nebunie din partea lor. De asemenea, FORŢA nu va permite celui de-al doilea val să pătrundă atât de adânc. Cu certitudine, această aşa-zisă invazie este un preludiu al negocierilor.

– Poate că da, spuse senatorul Roanquist de pe Nordholm, dar asemenea negocieri ar depinde cu siguranţă de...

– Aşteptaţi, rosti Gladstone.

Coloanele de date arătau că pe orbita planetei se aflau peste o sută de nave de război Expulzate. Forţele de sol de pe Poarta Raiului fuseseră instruite să nu tragă decât dacă se deschidea focul asupra lor şi nici un fel de activitate nu era vizibilă în cele treizeci de transmisiuni sperlumice simultane în sala Consiliului de Război. Pe neaşteptate însă plafonul de nori de deasupra Oraşului Smârcurilor străluci, ca şi când fuseseră comutate nişte proiectoare gigantice. O duzină de fascicule largi de lumină coerentă coborâră, străpungând golful şi oraşul, continuând iluzia de reflectoare; pentru ochii lui Gladstone, părea că între sol şi nori fuseseră construite nişte gigantice coloane albe.

Iluzia aceea încetă violent, când un vârtej de flăcări şi distrugere irupse la baza fiecărei coloane de lumină

late de o sută de metri. Apa golfului clocoti până ce gheizere uriașe de aburi ocultară videocamerele cele mai apropiate. Vederea de pe înălțimi arătă clădirile de piatră vechi de secole din oraș izbucnind în văpăi, implodând, de parcă o tornadă s-ar fi mișcat printre ele. Grădinile și domeniile Promenadei, faimoase în tot Webul, răbufniră în flăcări, proiectând pământ și fragmente zburătoare, ca și cum un plug invizibil ar fi trecut peste ele. Ferigi coadă-de-cal bătrâne de două secole se aplecară ca înaintea unui uragan, luară foc și dispărură.

– Lasere de la o navă-torță de clasă *Bowers*, vorbi amiralul Singh în tăcerea din sală. Sau echivalentul ei Expulzat.

Orașul ardea, exploda, era transformat în ruine de coloanele de lumină, iar după aceea era din nou răscolit. Aceste imagini sperlumice nu aveau canale audio, dar Gladstone își închipui că putea să audă țipete.

Una câte una, videocamerele de la sol se stinseră. Vederea de pe înălțimile Stației de Generare Atmosferică dispăru într-un fulger alb. Videocamerele aeropurtate pieriseră de mult. Cele douăzeci de imagini de la sol începură să se piară și ele, una într-o explozie stacojie teribilă, care-i făcu pe toți să se frece la ochi.

– Detonare plasmatică, spuse Van Zeidt. În spectrul redus de megatone.

Vederea fusese a unui complex al apărării aeriene FORȚĂ:marină, la nord de Canalul InterOrașe.

Deodată toate imaginile încetară. Fluxul de date se opri. Luminile din sală se activară automat pentru

a compensa o beznă atât de bruscă, încât tăiase răsuflarea tuturor.

– A fost distrus transmiţătorul sperlumic primar, zise generalul Morpurgo. Se afla la principala bază FORŢĂ, lângă Poarta Înaltă. Era în subteran, sub cel mai puternic câmp restrictiv al nostru – cincizeci de metri de rocă şi zece metri de aliaj de cristale.

– Încărcături nucleare? întrebă Barbre Dan-Gyddis.

– Cel puţin, răspunse Morpurgo.

Senatorul Kolchev se ridică şi statura sa lususeană masivă emană o aură de forţă aproape animalică.

– Bun! Deci nu-i vorba despre nici o nenorocită de negociere. Expulzaţii tocmai au transformat în cenuşă o planetă a Webului. Acesta-i un război pe viaţă şi pe moarte, fără prizonieri şi fără cruţări. În joc este supravieţuirea civilizaţiei. Ce facem în continuare?

Toţi ochii se întoarseră către Meina Gladstone.

Consulul îl târî afară din epava forfecarului pe Theo Lane care leşinase şi se împletici vreo cincizeci de metri, cu braţul tânărului după umerii lui, înainte de a colapsa pe un petic de iarbă, sub arbori, pe malul râului Hoolie. Forfecarul nu luase foc, dar zăcea strivit lângă zidul de piatră năruit unde se oprise în cele din urmă din derapaj. Bucăţi de metal şi polimeri ceramici erau risipite pe malul râului şi pe strada abandonată.

Oraşul ardea. Fumul acoperea vederea peste râu şi această parte din Jacktown, Cartierul Vechi, arăta ca şi cum fuseseră aprinse mai multe ruguri, cu coloane groase de fum negru ridicându-se către plafonul jos

de nori. Lasere de luptă și dâre de proiectile continuau să brăzdeze pâclele, explodând uneori lângă navetele de asolizare de asalt, deltaplanele și cupolele de câmpuri suspensoare ce continuau să coboare prin nori ca pleava spulberată de pe un ogor abia secerat.

– Theo, ai pățit ceva?

Guvernatorul-general clătină din cap și ridică mâna pentru a-și împinge ochelarii în sus pe nas... apoi se opri derutat, deoarece își dădu seama că nu-i mai avea. Fruntea și brațele îi erau mânjite de sânge.

– M-am lovit la cap, rosti el amețit.

– Trebuie să ne folosim de comagenda ta, spuse Consulul. Să chemăm pe cineva să ne ia de aici.

Theo încuviință, înălță brațul și se încruntă spre încheietură.

– N-o mai am, zise el. Nu mai am comagenda. Să mă uit în forfecar.

Încercă să se ridice.

Consulul îl trase înapoi, jos. Se aflau la adăpostul unor arbori ornamentali, însă forfecarul era expus și asolizarea lor nu fusese un secret. Consulul întrezărise câțiva soldați cu armuri deplasându-se pe o stradă adiacentă în timp ce ei se apropiaseră vertiginos de sol. Puteau fi FAA, Expulzați sau chiar pușcași marini ai Hegemoniei, dar Consulul bănuia că erau gata să deschidă focul indiferent cui ar fi fost loiali.

– Nu contează, zise el. O s-ajungem la un telefon. Să sunăm la consulat.

Privi în jur și identifică zona de antrepozite și clădiri din piatră unde se prăbușiseră. La câteva sute

de metri în aval, se zărea o catedrală veche, abandonată, ale cărei acareturi se dărăpănaseră și erau aplecate peste râu.

– Știu unde suntem, rosti el. La numai un cvartal sau două de Cicero's. Haide!

Trecu un braț al lui Theo după gâtul său și-l ridică pe bărbatul rănit.

– În Cicero's e bine, mormăi Theo. Aș bea ceva.

De pe strada ce dădea spre sud răsună răpăit de fleșete și sfârâitul de răspuns al unor arme energetice. Consulul se strădui să preia cât mai mult din greutatea lui Theo și, pe jumătate mergând, pe jumătate împleticindu-se, porni pe străduța îngustă de lângă râu.

– Fir-ar a dracu'! șopti Consulul.

Cicero's ardea. Vechiul han și bar – care avea vechimea lui Jacktown și era mult mai vechi decât mare parte a capitalei – își pierduse deja în flăcări trei din cele patru clădiri încovoiate de pe malul râului și doar o echipă decisă de clienți înarmați cu găleți salvase ultima secțiune.

– Uite-l pe Stan, spuse el arătând silueta uriașă a lui Stan Leweski, aflat lângă capătul șirului de bărbați care treceau găleți din mână în mână. Stai aici! Îl ajută pe Theo să se așeze în capul oaselor sub un ulm de pe trotuar. Ce-ți mai face capul?

– Mă doare.

– Mă-ntorc imediat cu ajutoare, zise Consulul și merse cât putu de repede pe străduța îngustă, spre bărbați.

Stan Leweski îl privi de parcă ar fi văzut o stafie. Chipul bărbatului mătăhălos era mânjit de funingine și de lacrimi, iar ochii îi erau holbați, aproape neînțelegători. Cicero's existase în familia lui de șase generații. Acum ploua încet și incendiul părea învins. Bărbații strigară avertismente în lungul șirului, când câteva grinzi din secțiunile arse se prăbușiră în tăciunii subsolului.

– Dumnezeule, s-a dus, rosti Leweski. Vezi? Anexa bunicului Jiri nu mai există...

Consulul îl prinse de umerii voinici.

– Stan, avem nevoie de ajutor. Theo-i acolo. E rănit. Ni s-a prăbușit forfecarul. Trebuie s-ajungem la astroport... să-ți folosim telefonul. Este-o urgență, Stan.

Leweski clătină din cap.

– Telefonul nu merge. Frecvențele comagendei sunt bruiate. A-nceput dracu' războiu'. Arătă secțiunile arse ale vechiului han: Nu mai sunt, fir-ar a dracu'. *Nu mai sunt.*

Consulul încleștă pumnii, furios, simțindu-se realmente frustrat. Alții se strânseră în jurul lor, dar nu recunoscu nici un chip. Nu se zărea nimeni din FORȚĂ sau din FAA. Deodată înapoia lui se auzi un glas:

– Vă pot ajuta eu. Am un forfecar.

Consulul se răsuci și zări un bărbat de vreo șaizeci de ani; funinginea și sudoarea îi acopereau fața arătoasă și-i mânjeau părul ondulat.

– Grozav, rosti el. Ți-aș fi recunoscător. Făcu o pauză. Te cunosc cumva?

– Mă numesc Melio Arundez, zise bărbatul mergând deja către locul unde stătea Theo.

– Arundez..., repetă Consulul grăbindu-se să țină pasul.

Numele suna bizar. Era cineva pe care-l cunoștea? Cineva pe care ar fi trebuit să-l cunoască?

– Dumnezeule, Arundez! exclamă el. Ai fost prietenul lui Rachel Weintraub, când ea a venit aici, cu decenii în urmă.

– Mai exact am fost îndrumătorul ei universitar, precizează Arundez. Și eu te cunosc. Ai plecat în pelerinaj cu Sol.

Se opriră lângă Theo, care continua să-și țină capul în palme.

– Forfecarul meu este acolo, arătă Arundez.

Consulul văzu sub copaci un Vikken Zephyr mic, pentru două persoane.

– Grozav! O să-l ducem pe Theo la spital, apoi trebuie să ajung imediat la astroport.

– Spitalul este pur și simplu ticsit, îi atrase atenția Arundez. Dacă încerci să ajungi la nava ta, îți sugerez să-l duci acolo pe guvernatorul-general și să folosești facilitățile medicale din navă.

Consulul tăcu.

– De unde știai că am o navă acolo?

Arundez dilată ușa și-l ajută pe Theo să se instaleze pe bancheta îngustă dinapoia scaunelor frontale, care se mulau după corp.

– Domnule Consul, știu totul despre tine și despre ceilalți pelerini. De luni bune încerc să obțin aprobarea

de a merge în valea Criptelor Timpului. Nu poți să înțelegi cât de frustrat m-am simțit atunci când barja voastră a plecat în secret cu Sol la bord. Inspiră adânc și puse o întrebare pe care în mod evident se temuse s-o pună până atunci: Rachel mai trăiește?

A fost iubitul ei când Rachel era adultă, își aminti Consulul.

– Nu știu, răspunse el. Încerc să mă-ntorc la timp pentru a o ajuta, dacă mai pot.

Melio Arundez încuviință și se așeză pe scaunul pilotului, făcându-i semn Consulului să intre.

– O să-ncercăm să ajungem la astroport. Nu va fi ușor cu luptele care se dau în jurul lui.

Consulul se lăsă pe spate și-și simți toate vânătăile, tăieturile și oboseala, când scaunul se strânse în jurul său.

– Trebuie să-l ducem pe Theo... pe guvernatorul-general... la consulat, sau la reședința guvernamentală, sau cum i se spune acum.

Arundez scutură din cap și activă repulsoarele.

– Nu, consulatul nu mai există. Potrivit canalului de știri de urgență, a fost lovit de un proiectil rătăcit. Toate oficialitățile Hegemoniei au plecat spre astroport pentru a fi evacuate, înainte ca prietenul tău să fi pornit în căutarea ta.

Consulul îl privi pe Theo Lane, care-și pierduse cunoștința.

– Să-i dăm drumul, se adresă el încet lui Arundez.

Forfecarul fu atacat cu focuri de arme ușoare, când traversă râul, însă fleșetele doar răpăiră pe fuzelaj și

unicul fascicul energetic spintecă pe sub ei, ridicând o trâmbă de aburi înaltă de zece metri. Arundez pilota ca un nebun – virând, legănându-se, picând şi înălţându-se, şi ocazional rotind forfecarul în jurul axei. Centurile scaunului Consulului îl ţineau strâns, totuşi îşi simţea stomacul ameninţând să i se ridice în gât. Înapoia lor, capul lui Theo se bălăngănea într-o parte şi-n alta pe spătarul banchetei, după cum bărbatul îşi pierdea şi regăsea cunoştinţa.

– În centru e dezastru! strigă Arundez ca să se facă auzit peste vuietul repulsoarelor. O să merg în lungul vechiului viaduct până la şoseaua către astroport, după care o luăm peste câmp, menţinându-ne cât mai jos.

Făcură o piruetă în jurul unei structuri ce ardea şi pe care Consulul o recunoscu cu întârziere ca fiind clădirea cu apartamente în care el însuşi locuise cândva.

– Şoseaua spre astroport nu-i deschisă?

– N-am reuşi pe-acolo, zise Arundez. În ultimele treizeci de minute, paraşutiştii s-au desantat întruna în jurul ei.

– Expulzaţii încearcă să distrugă oraşul?

– Nu. Ar fi putut s-o facă de pe orbită, fără atâta bătaie de cap. Se pare că ar investiga capitala. Cele mai multe navete de asolizare şi paraşutiştii lor coboară la minimum zece kilometri mai departe.

– FAA luptă cu ei?

Arundez izbucni în râs şi dinţii lui albi ieşiră în relief pe fondul pielii bronzate.

– De acum au ajuns la jumătatea distanţei până la Endymion şi Port Romance... deşi buletinul de

ştiri de acum zece minute, înainte de bruierea liniilor de comunicaţii, afirma că şi oraşele acelea sunt atacate. Nu, puţina rezistenţă pe care o vezi provine din partea câtorva zeci de puşcaşi marini lăsaţi de FORŢĂ să păzească oraşul şi astroportul.

– Prin urmare Expulzaţii n-au distrus sau capturat astroportul?

– Nu încă. Cel puţin până cu câteva minute în urmă. O să vedem în curând. Ţin-te bine!

Drumul de zece kilometri până la astroport pe şoseaua pentru VIP-uri sau pe culoarele aeriene de deasupra ei dura de obicei puţine minute, dar ocolul lui Arundez, apropierea cu urcuşuri şi coborâşuri peste dealuri, prin văi şi printre copaci, spori durata şi încordarea călătoriei. Consulul întoarse capul pentru a se uita la versanţii şi mahalalele de tabere de refugiaţi incendiate, care fulgerară în dreapta lor. Bărbaţi şi femei erau ghemuiţi lângă stânci şi sub copaci scunzi, acoperindu-şi capetele când forfecarul goni peste ei. La un moment dat văzu o echipă de puşcaşi marini, care-şi săpaseră adăposturi individuale pe coama unui deal, însă atenţia lor era focalizată asupra altei înălţimi, spre nord, de pe care soseau rafale de fascicule laser. Arundez zări puşcaşii în aceeaşi clipă şi smuci violent forfecarul către stânga, coborându-l într-o ravenă îngustă, cu numai câteva secunde înainte ca vârfurile arborilor de pe creasta de deasupra lor să fie retezate ca de un foarfece invizibil.

În cele din urmă suiră şi trecură peste o ultimă coamă şi în faţa lor apărură porţile şi gardurile vestice

ale astroportului. Perimetrul strălucea ca un foc albastru și violet din cauza câmpurilor de restrictive și interdictive, iar ei mai aveau de parcurs un kilometru când un fascicul îngust de laser vizibil pâlpâi, îi găsi, și din difuzorul cockpitului se auzi un glas:

– Forfecar neidentificat, asolizează imediat sau vei fi distrus!

Arundez asoliză.

Liziera aflată la zece metri depărtare păru să pâlpâie și brusc fură înconjurați de năluci în polimeri cameleonici activați. Arundez deschise cupolele cockpitului și carabinele de asalt erau acum ațintite asupra sa și a Consulului.

– Îndepărtați-vă de aparat! răsună un glas imaterial dinapoia tremurului uniformelor de camuflaj.

– Îl avem cu noi pe guvernatorul-general! strigă Consulul. Trebuie să intrăm pe astroport!

– Vezi să nu! se răsti un glas cu accent din Web. Ieșiți afară!

Consulul și Arundez își desfăcură grăbiți centurile de siguranță și începuseră să coboare, când de pe bancheta din spate se auzi o voce:

– Locotenent Mueller, tu ești?

– Ă-ă-ă, da, domnule!

– Mă recunoști, locotenente?

Tremurul camuflajului depolariză și la nici un metru de forfecar apăru un pușcaș marin în armură completă de luptă. Chipul său nu era decât un vizor negru, dar glasul părea al unui tânăr.

– Da, domnule... ă-ă-ă... guvernator. Îmi cer scuze că nu v-am recunoscut fără ochelari. Sunteţi rănit, domnule.

– Ştiu că sunt rănit, locotenente. De aceea domnii aceştia m-au escortat aici. Nu-l recunoşti pe fostul Consul al Hegemoniei pentru Hyperion?

– Îmi cer scuze, domnule, spuse locotenentul făcându-le oamenilor semn să se retragă la lizieră. Baza este închisă.

– *Bineînţeles* că baza-i închisă, scrâşni Theo. Doar eu am contrasemnat ordinul acela. În acelaşi timp tot eu am autorizat evacuarea întregului personal esenţial al Hegemoniei. *Ai lăsat* forfecarii aceia să treacă, nu-i aşa, locotenente Mueller?

Un braţ în armură se ridică, de parcă ar fi vrut să se scarpine în capul cu cască.

– Ă-ă-ă... da, domnule. Ă-ă-ă, afirmativ. Dar asta a fost acum o oră, domnule. Navetele de evacuare au plecat şi...

– Pentru numele lui Dumnezeu, Mueller, treci pe canalul tactic şi cere-i colonelului Gerasimov autorizaţia să ne lase să trecem!

– Colonelul este mort, domnule. Perimetrul estic a fost a asaltat de navete de asolizare şi...

– Atunci căpitanului Lewellyn, rosti Theo.

Se clătină şi se prinse cu mâna de spătarul scaunului Consulului. Sub şiroaiele de sânge, faţa îi era foarte albă.

– Ă-ă-ă... canalele tactice nu mai funcţionează, domnule. Expulzaţii bruiază banda largă cu...

– *Locotenente*, izbucni Theo pe un ton pe care Consulul nu-l auzise niciodată folosit de tânărul lui prieten, m-ai identificat vizual şi mi-ai scanat ID-ul implantului! Acum, fie ne laşi pe astroport, fie ne-mpuşti!

Puşcaşul marin privi îndărăt, către lizieră, parcă întrebându-se dacă n-ar fi trebuit să le ordone oamenilor săi să deschidă focul.

– Toate navetele de asolizare au plecat, domnule. Nu mai coboară nimic.

Theo încuviinţă din cap. Sângele i se uscase şi închegase pe frunte, însă alt firicel pornise de sub linia scalpului.

– Nava sechestrată este tot în puţul antişoc nouă, nu?

– Da, *domnule*, răspunse Mueller luând în cele din urmă poziţie de drepţi. Dar este o navă civilă şi nu va putea ieşi în spaţiul cosmic cu Expulzaţii...

Theo îi făcu semn să tacă, după care îl îndemnă pe Arundez să pornească spre perimetru. Consulul privi drept înainte către liniile finale, câmpurile interdictive, câmpurile restrictive şi probabilele mine de presiune pe care forfecarul avea să le întâlnească peste zece secunde. Îl văzu pe locotenentul de Marină fluturând din braţ şi o deschidere se dilată ca un iris în câmpurile de energie violete şi albastre din faţă. Nimeni nu trase vreun foc. Într-o jumătate de minut, traversau solul bătătorit al astroportului. Ceva mare ardea pe perimetrul nordic. În stânga lor, un pâlc de

trailere și module de comandă FORȚĂ fusese transformat într-un lac de plastic bolborositor.

Înăuntru au fost oameni, gândi Consulul și făcu din nou un efort să-și împiedice conținutul stomacului să i se ridice în gură.

Puțul antișoc 7 fusese distrus, iar pereții săi circulari de carbon-carbon ranforsat gros de zece centimetri explodaseră în exterior, desfăcându-se de parcă ar fi fost din carton. Puțul antișoc 8 ardea cu incandescența alb-orbitoare ce sugera grenade cu plasmă. Puțul antișoc 9 era intact, cu botul navei Consulului abia vizibil deasupra ghizdului prin licărirea tremurată a unui câmp restrictiv de clasa 3.

– Interdicția a fost ridicată? întrebă Consulul.

Theo se lăsă pe spate pe bancheta capitonată. Vorbi gros și răgușit:

– Da. Gladstone a autorizat coborârea domului de câmp restrictiv. Ceea ce vezi nu-i decât obișnuitul câmp protector. Îl poți anula printr-o comandă.

Arundez coborî forfecarul exact în clipa în care ledurile de avertizare se înroșiră și voci sintetizate începură să descrie defecțiuni. Îl ajutară pe Theo să iasă și se opriră lângă partea din spate a micuțului forfecar, unde o rafală de fleșete trasase o linie neregulată prin capota motorului și carcasa repulsoarelor. O parte din fuzelaj se topise sub suprasarcină.

Melio Arundez bătu ușor cu palma pe vehicul, apoi ambii bărbați se întoarseră ca să-l ajute pe Theo prin ușa puțului antișoc și în sus prin cordonul ombilical de andocare.

– Dumnezeule! exclamă Melio Arundez. E superb! Până acum n-am mai fost niciodată într-o navă interstelară privată.

– Nu există decât câteva zeci, spuse Consulul așezând masca osmotică peste gura și nasul lui Theo și coborându-l cu blândețe în cuva cu substanțe nutritive pentru cazuri urgente a clinicii. Deși este mică, costă sute de milioane de mărci. Nu-și justifică prețul pentru corporații și pentru guvernele planetare din Pustietate, care preferă să se folosească de navele lor militare în acele rare ocazii când trebuie să se deplaseze între stele.

Consulul etanșă cuva și discută scurt cu programul de diagnosticare.

– O să se vindece, îi spuse în cele din urmă lui Arundez și reveni la holonișă.

Melio Arundez se opri lângă pianul Steinway antic și-și trecu palma peste finisajul său lucios. Privi afară prin secțiunea transparentă a fuzelajului de deasupra platformei balconului acum retrasă și zise:

– Văd focuri lângă poarta principală. Ar fi mai bine să decolăm.

– Asta și fac, încuviință Consulul și-i arătă canapeaua circulară ce marca perimetrul nișei de proiectare.

Arheologul se lăsă să cadă pe pernele groase și se uită în jur.

– Nu există... ă-ă-ă... comenzi?

– O „punte"? surâse Consulul. Un cockpit cu instrumente? Poate și o timonă cu care să cârmesc? Nu. Navă?

– Da, se auzi glasul dulce venind de nicăieri.

– Avem autorizație pentru decolare?

– Da.

– Câmpul restrictiv a fost îndepărtat?

– Era câmpul nostru. L-am dezactivat.

– Bun, haide să plecăm naibii de-aici! Nu trebuie să-ți spunem că ne găsim în plin război, nu?

– Nu. Am monitorizat toată evoluția situației. Ultimele nave spațiale FORȚĂ sunt pe punctul de a părăsi sistemul Hyperion. Pușcașii aceștia marini sunt izolați și...

– Lasă analiza tactică pentru mai târziu, zise Consulul. Stabilește un curs spre valea Criptelor Timpului și scoate-ne de aici.

– Da, domnule, zise nava. Voiam doar să spun că forțele care apără astroportul au puține șanse de a mai rezista măcar o oră.

– Am reținut, aprobă Consulul. Acum, decolează.

– Sunt obligată mai întâi să vă redau acest mesaj sperlumic. A sosit azi după-amiază, la 16:22:38:14 ora Web standard.

– Hopa! Stai așa! strigă Consulul înghețând holotransmisia în mijlocul materializării. Jumătate din chipul Meinei Gladstone atârna deasupra lor. Ești *obligată* să-mi arăți asta înainte de a pleca? De comenzile cui asculți tu?

– Ale directorului executiv Gladstone, domnule. Cu cinci zile în urmă, directorul executiv a impus o comandă de prioritate asupra tuturor funcțiilor mele. Acest mesaj sperlumic este ultima cerință înainte de...

– Va să zică de aceea n-ai răspuns la telecomenzile mele, murmură Consulul

– Da, răspunse nava pe un ton degajat. Mă pregăteam să spun că redarea acestui mesaj este ultima cerinţă înainte de a vă returna comanda.

– Şi după aceea vei face ce-ţi spun?

– Da.

– Ne vei duce unde o să-ţi spun?

– Da.

– Fără priorităţi ascunse?

– Nu sunt conştientă de nici una.

– Redă mesajul, ordonă Consulul.

Chipul lincolnian al directorului executiv Meina Gladstone pluti în centrul nişei pentru proiecţie, cu toate întreruperile şi desincronizările inerente transmisiilor sperlumice.

– Sunt fericită că ai supravieţuit vizitei la Criptele Timpului, se adresă ea Consulului. Acum însă te rog să negociezi cu Expulzaţii *înainte* de a reveni în vale.

Consulul îşi încrucişă braţele peste piept şi fulgeră cu privirea imaginea lui Gladstone. Afară soarele apunea. Mai dispunea numai de câteva minute înainte ca Rachel Weintraub să ajungă la ora şi secunda în care se născuse şi să înceteze pur şi simplu să mai existe.

– Îţi înţeleg graba de a reveni şi a-ţi ajuta prietenii, zise Gladstone, dar în clipa aceasta nu poţi face absolut nimic pentru a ajuta pruncul... experţii din Web ne-au confirmat că nici hibernarea, nici amnezia criogenică nu ar putea stopa maladia lui Merlin. Sol o ştie şi el.

De cealaltă parte a nișei pentru proiecție, Arundez rosti:

– Este adevărat. Au experimentat ani la rând. Ea ar muri în amnezia criogenică.

– ...*poți* ajuta miliardele de oameni din Web pe care crezi că i-ai trădat, spunea Gladstone.

Consulul se aplecă în față și-și sprijini coatele pe genunchi și bărbia în pumni. Pulsul îi bubuia foarte tare în urechi.

– Am știut că ai fi gata să deschizi Criptele Timpului, vorbi Gladstone și ochii ei căprui și triști păreau să-l privească direct. Predictorii Nucleului au arătat că loialitatea ta față de Maui-Legământul... și față de amintirea rebeliunii bunicilor tăi... va covârși toți ceilalți factori. Era *momentul* pentru deschiderea Criptelor și numai tu puteai să activezi dispozitivul Expulzat înainte ca s-o decidă Expulzații înșiși.

– Am auzit îndeajuns, spuse Consulul și se ridică întorcându-se cu spatele la proiecție. Anulează mesajul, se adresă el navei, știind că nu-l va asculta.

Melio Arundez trecu prin proiecție și-l prinse strâns de braț.

– Ascult-o până la capăt. Te rog!

Consulul clătină din cap, totuși rămase în nișă, cu brațele încrucișate.

– Acum s-a întâmplat scenariul cel mai rău, spuse Gladstone. Expulzații invadează Webul. Poarta Raiului este distrusă. Peste mai puțin de o oră invazia va ajunge la Crângul lui Dumnezeu. Este imperativ să te întâlnești cu Expulzații în sistemul Hyperion și

să negociezi... să-ţi foloseşti abilităţile diplomatice pentru a iniţia un dialog cu ei. Expulzaţii nu răspund la mesajele noastre sperlumice sau radio, dar i-am anunţat despre venirea ta. Cred că ei încă vor avea încredere în tine.

Consulul gemu şi se apropie de pian, izbind cu pumnul în capacul său.

– Mai dispunem doar de minute, nu de ore, Consule, zise Gladstone. Te rog să mergi întâi la Expulzaţii din sistemul Hyperion şi apoi să încerci să revii în valea Criptelor Timpului, dacă trebuie s-o faci. Tu cunoşti mai bine decât mine urmările războiului. Milioane de oameni vor muri în mod inutil, dacă nu putem găsi un canal sigur prin care să comunicăm cu Expulzaţii. Decizia îţi aparţine, totuşi te rog să te gândeşti la consecinţe, dacă vom da greş în această ultimă încercare de a afla adevărul şi a păstra pacea. Te voi contacta sperlumic după ce vei ajunge la Roiul Expulzat.

Imaginea lui Gladstone tremură, se înceţoşă şi păli.

– Răspuns? întrebă nava.

– Nu.

Consulul se plimba înainte şi înapoi între Steinway şi nişa pentru proiecţie.

– De aproape două secole, rosti Melio Arundez, nici o navă spaţială sau forfecar n-a asolizat în preajma văii cu echipajul intact. Gladstone trebuie să ştie că ai şanse foarte mici de a putea merge acolo... de a-i supravieţui lui Shrike... şi după aceea de a te întâlni cu Expulzaţii.

– Lucrurile stau altfel în prezent, zise Consulul fără să se întoarcă spre el. Mareele temporale au luat-o razna. Shrike merge oriunde dorește. Poate că fenomenul necunoscut care a împiedicat până acum asolizarea de vehicule cu echipaj nu mai este operațional.

– Și poate că nava ta va asoliza fără noi, spuse Arundez. Așa cum au făcut multe altele.

– La dracu', răcni Consulul răsucindu-se, cunoșteai riscurile când ai spus că dorești să mi te-alături!

Arheologul încuviință calm.

– Nu vorbesc despre riscul la care mă supun eu. Sunt gata să accept orice riscuri, dacă o pot ajuta pe Rachel... sau măcar s-o revăd. Viața *ta* este cea care poate conține cheia pentru supraviețuirea omenirii.

Consulul scutură pumnul în aer, plimbându-se înainte și înapoi ca un prădător în cușcă.

– Nu-i *cinstit!* Am fost pionul lui Gladstone și-naainte. Ea m-a folosit... în mod cinic... deliberat... am *ucis* patru Expulzați, Arundez! I-am împușcat fiindcă trebuia să activez blestematul lor de dispozitiv ca să deschid Criptele. Crezi că ei mă vor primi cu brațele deschise?

Ochii negri ai arheologului îl priviră fără să clipească.

– Gladstone crede că ei vor sta de vorbă cu tine.

– Cine *poate știi* ce vor face? Sau ce crede Gladstone, dacă-i vorba pe-așa. Hegemonia și relația ei cu Expulzații nu sunt acum grija mea. Din partea mea, ciuma să cadă pe-ale lor case.

– Chiar dacă omenirea va avea de suferit?

– Eu nu cunosc omenirea, răspunse Consulul cu glas monoton și obosit. Eu îl cunosc pe Sol Weintraub. Și pe Rachel. Și pe o femeie rănită pe nume Brawne Lamia. Și pe părintele Paul Duré. Și pe Fedmahn Kassad. Și pe...

Glasul blând al navei îi învălui.

– Perimetrul nordic al astroportului a fost străpuns. Inițiez procedurile finale de lansare. Vă rog să vă așezați.

Consulul se împletici spre holonișă, în timp ce câmpul constrictiv intern îl apăsa de sus, cu diferențiala sa verticală crescând brusc, fixând fiecare obiect la locul său și protejându-i pe călători mult mai ferm decât ar fi putut s-o facă centurile sau plasele de siguranță. După ce ajungeau în imponderabilitate, câmpul urma să se reducă, totuși să slujească în calitate de substituent al gravitației planetare.

Deasupra holonișei aerul se încețoșă și prezentă puțul antișoc și astroportul care se micșorau rapid dedesubt, cu orizontul și dealurile îndepărtate tresăltând și înclinându-se pe măsură ce nava execută manevre de eschivare la 80 *g*. Niște arme energetice clipiră în direcția lor, dar coloanele de date arătau că efectele neglijabile erau rezolvate de câmpurile externe. Apoi orizontul se îndepărtă și se curbă, iar cerul lapislazuli se întunecă până la negrul spațiului cosmic.

– Destinație? întrebă nava.

Consulul închise ochii. Sub ei, o sonerie piui anunțând că Theo Lane putea fi dus din cuva de recuperare în sala de operații.

– Cât mai avem până la joncțiunea cu elemente ale forței de invazie Expulzată? întrebă Consulul.

– Treizeci de minute până la Roiul propriu-zis, răspunse nava.

– Și cât mai avem până intrăm în raza armelor de atac ale navelor lor?

– Suntem urmăriți de ele chiar acum.

Expresia feței lui Melio Arundez era calmă, însă degetele i se înălbiseră pe spătarul canapelei din holonișă.

– Bine, spuse Consulul. Îndreaptă-te către Roi. Evită navele Hegemoniei. Anunță pe toate frecvențele că suntem o navă diplomatică neînarmată, care solicită purtarea de tratative.

— Mesajul a fost autorizat și stabilit de directorul executiv Gladstone, domnule. Chiar acum este transmis sperlumic și pe toate frecvențele de comunicații.

– Continuă, zise Consulul. Arătă comagenda lui Arundez: Poți vedea timpul?

– Da. Mai sunt șase minute până la ora exactă a nașterii lui Rachel.

Consulul se lăsă pe spate și închise iarăși ochii.

– Domnule Arundez, ai bătut degeaba o cale lungă.

Arheologul se ridică, se clătină o clipă înainte de a se obișnui cu gravitația simulată și se îndreptă cu grijă spre pian. Rămase acolo pentru un moment și privi prin fereastra balconului către cerul negru și curbura încă strălucitoare a planetei care se micșora.

– Poate că nu, zise el. Poate că nu.

38

Azi am intrat în pustiul mlăştinos pe care îl recunosc ca fiind Campagna şi am sărbătorit evenimentul prin alt acces de tuse, pe care l-am terminat vomitând mai mult sânge. Mult mai mult. Leigh Hunt nu mai ştie ce să facă de îngrijorare şi frustrare şi, după ce mă ţine de umeri în timpul spasmelor şi mă ajută să-mi şterg hainele cu cârpe înmuiate într-un pârâu din apropiere, întreabă:

– Ce pot face?

– Să culegi flori de pe câmp, icnesc. Asta a făcut Joseph Severn.

Se întoarce mânios, fără să înţeleagă că, în ciuda stării mele de epuizare şi febră, nu spuneam altceva decât adevărul.

Şareta şi calul obosit traversează Campagna cu mai multe zgâlţâieli şi hurducături dureroase decât înainte. Mai târziu, după-amiaza, trecem pe lângă nişte schelete de cai, pe lângă resturile unui han vechi şi ruina mai masivă a unui viaduct acoperită de muşchi

și în cele din urmă pe lângă stâlpi în care se pare că au fost bătute în cuie niște bețe albe.

– Ce naiba-s astea? întreabă Hunt.

– Oasele tâlharilor, îi spun adevărul.

Mă privește de parcă mintea mi-ar fi cedat în fața bolii. Poate că așa este.

Mai târziu ieșim din ținutul mlăștinos Campagna și întrezărim o pată roșie care se mișcă hăt departe pe câmp.

– Ce-i aia? întreabă Hunt curios, plin de speranțe.

Știu că se așteaptă să vadă oameni dintr-o clipă în alta și un portal teleproiector funcțional la numai câteva momente după aceea.

– O pasăre cardinal, îi spun din nou adevărul. Vânează.

Hunt își accesează comagenda amărâtă, oloagă.

– Cardinal *este* o pasăre, încuviințează el.

Aprob din cap, privind spre apus, însă pata roșie a dispărut.

– Dar și un rang preoțesc, adaug eu. Și ne apropiem de Roma, așa cum știi.

Hunt se încruntă la mine și încearcă pentru a mia oară să apeleze pe cineva pe banda de comunicații a comagendei. După-amiaza este tăcută, cu excepția scârțâitului ritmic al roților de lemn ale *vettura* și trilurilor unei păsări îndepărtate. O fi o pasăre cardinal?

Intrăm în Roma când primele umbre ale serii ating norii. Șareta se leagănă și huruie prin Poarta Laterană și aproape imediat ne apare în față Coliseumul,

acoperit de iederă şi adăpostind în mod evident mii de porumbei, dar nesfârşit mai impresionant decât hologramele ruinelor, aflat acum, precum a fost la apogeul existenţei sale, nu între limitele sărăcăcioase ale unui oraş postbelic înconjurat de arcologii gigantice, ci pe fundalul pâlcurilor de colibe şi ogoare deschise, acolo unde se termină oraşul şi începe peisajul rural. Pot zări Roma în depărtare... o întindere de acoperişuri şi ruine mai mici pe legendarele ei Şapte Coline, însă aici Coliseumul este stăpân.

– Iisuse, murmură Leigh Hunt. Ce-i asta?

– Oasele tâlharilor, rostesc încet temându-mă să nu declanşez iarăşi tusea teribilă.

Mergem mai departe, tropotind pe străzile pustii ale Romei din secolul al XIX-lea de pe Vechiul Pământ, iar seara se lasă grea şi deasă în jurul nostru, lumina păleşte şi porumbeii se rotesc peste cupolele şi acoperişurile Cetăţii Eterne.

– Unde-s toţi? şopteşte Hunt şi pare speriat.

– Nu sunt aici pentru că nu-i nevoie de ei, îi răspund.

Glasul meu răsună perfect distinct în canionul amurgit al străzilor oraşului. Roţile merg acum pe caldarâm, deloc mai lin decât bolovanii aleatorii ai drumului de care abia am scăpat.

– Este un fel de simstim? întreabă el.

– Şaretă, opreşte, spun eu şi calul mă ascultă. Arăt un bolovan mare de lângă rigolă. Dă-i un şut, mă adresez lui Hunt.

El se încruntă la mine, totuşi coboară, se apropie de bolovan şi-l loveşte cu sete. Alţi porumbei irup

spre cer din clopotnițe și iederă, speriați de ecourile înjurăturilor lui.

– Precum doctorul Johnson, ai demonstrat realitatea lucrurilor, îi zic. Acesta nu-i un simstim și nici un vis. Sau mai degrabă nu-i un vis în măsura în care nici restul vieților noastre nu este un vis.

– De ce ne-au adus aici? întreabă consilierul directorului executiv uitându-se către cer, ca și cum zeii înșiși ar fi ascultat imediat îndărătul barierelor de pasteluri moi ale norilor înserării. Ce vor?

Vor ca eu să mor, gândesc și adevărul acela mă izbește cu forța unui pumn în piept. Respir lent și puțin adânc, ca să evit accesul de tuse, pentru că simt flegma bolborosind și clocotindu-mi în gât. *Ei vor ca eu să mor și tu să asiști.*

Iapa își reia drumul lung, cotind la dreapta pe următoarea stradă îngustă, apoi din nou la dreapta pe un bulevard mai larg plin de umbre și de ecourile trecerii noastre, pentru ca să se oprească în capul unei scări imense.

– Am ajuns, spun eu și mă străduiesc să cobor.

Picioarele îmi sunt încercate de crampe, pieptul mă doare și-mi simt fesele ca o rană. În mintea mea curge începutul unei ode satirice la adresa bucuriei de a călători.

Hunt coboară la fel de amorțit ca mine și rămâne în capul uriașei scări bifurcate, încrucișând brațele și privind cu atenție de parcă s-ar aștepta la o capcană sau o iluzie.

– Unde, exact, ne aflăm, Severn?

Arăt piaţa deschisă de la piciorul scării.

– Piazza di Spagna, rostesc.

Brusc mi se pare straniu să-l aud pe Hunt spunându-mi *Severn*. Îmi dau seama că numele a încetat să fie al meu când am trecut prin Poarta Laterană. Sau, mai precis, că adevăratul meu nume a redevenit dintr-odată al meu.

– Nu vor trece mulţi ani, îi spun, şi scara va fi numită Treptele Spaniole.

Pornesc pe partea din dreapta a scării. O ameţeală neaşteptată mă face să mă clatin şi Hunt se apropie iute ca să mă prindă de braţ.

– Nu poţi umbla, zice el. Eşti prea bolnav.

Arăt spre o clădire veche şi pătată, care formează un zid de cealaltă parte a treptelor late, cu faţa spre Piazza.

– Nu-i departe. Aceea este destinaţia noastră.

Consilierul lui Gladstone priveşte structura cu o grimasă.

– Ce-i acolo? De ce ne oprim acolo? Ce ne aşteaptă acolo?

Nu mă pot abţine să nu zâmbesc la această cel mai puţin poetică folosire inconştientă a asonanţei din partea oamenilor. Mă imaginez cum stau cu el nopţi lungi în clădirea întunecată şi-l învăţ cum să împerecheze tehnica aceasta cu cezura masculină sau feminină, sau despre încântarea alternării ritmului iambic cu anapestic, sau slăbiciunea către spondeul frecvent.

Tuşesc, continui să tuşesc şi nu încetez până ce sângele îmi pătează palma şi cămaşa.

Hunt mă ajută să cobor treptele și să traversez Piazza, unde fântâna în formă de corabie a lui Bernini gâlgâie și șopotește în amurg, iar apoi, urmând indicațiile degetului meu, mă conduce în dreptunghiul negru al ușii – ușa către numărul 26 din Piazza di Spagna – și mă gândesc, fără să vreau, la *Divina Comedie* a lui Dante și mi se pare că văd „LASCIATE OGNI SPERANZA, VOI CH'ENTRATE" – „Lăsați orice speranță voi cei care intrați" – dăltuit deasupra buiandrugului rece al intrării.

Sol Weintraub stătu în intrarea Sfinxului și-și scutură pumnul spre Univers, în timp ce noaptea pogorî și Criptele străluciră cu orbirea deschiderii lor și fiica lui nu se întoarse.

Nu se întoarse.

Shrike o luase, îi ridicase trupul nou-născut în palma sa de oțel și se retrăsese în radianța care chiar acum îl respingea pe Sol ca un vânt luminos și teribil din adâncurile planetei. Bărbatul se luptă cu uraganul de lumină, dar acesta îl ținu la depărtare cu ușurința unui câmp constrictiv.

Soarele lui Hyperion apusese și un vânt rece sufla dinspre ținutul sterp, propulsat dinspre deșert de un front de aer rece care luneca în jos pe munții sudici. Sol se răsuci și privi praful vermillon care pătrundea în strălucirea ca de reflector a Criptelor Timpului ce se deschideau.

Criptele se deschideau!

Cărturarul mijii ochii în faţa luminii şi se uită prin vale, spre celelalte Cripte care sclipeau ca lampioane pal-verzui îndărătul draperiilor lor de colb purtat de vânt. Lumina şi umbre lungi se urmăreau pe fundul văii, în vreme ce norii erau storşi de ultima picătură de culoare a apusului şi noaptea pătrundea adusă de vântul şuierător.

Ceva se mişca în intrarea celei de-a doua structuri, Cripta de Jad. Sol se împletici în jos pe treptele Sfinxului, ridicând ochii către intrarea prin care Shrike dispăruse cu fiica lui, apoi ajunse la piciorul scării, trecu în fugă pe lângă labele Sfinxului şi înaintă poticnindu-se pe cărarea suflată de vânt spre Cripta de Jad.

Ceva se îndepărta lent de intrarea ovală, conturându-se pe fasciculul de lumină care emana dinăuntru, însă nu-şi putea da seama dacă era om sau nu, dacă era Shrike sau nu. Dacă era Shrike, avea să-l înşface cu mâinile goale şi să-l zgâlţâie, până ce fie că-i readucea fata, fie că unul dintre ei murea.

Nu era Shrike.

Vedea acum că silueta aparţinea unui om. Omul se clătină şi se rezemă de canatul intrării în Cripta de Jad, ca şi cum ar fi fost rănit sau obosit.

Era o femeie.

Sol se gândi la Rachel aici, în chiar locul acesta, cu mai bine de o jumătate de secol standard în urmă – tânăra arheologă care cerceta aceste artefacte şi nu bănuia nici o clipă soarta care o aştepta sub forma maladiei lui Merlin. Sol îşi imaginase întotdeauna că fetiţa lui va fi salvată de boală, prin anularea acesteia,

că pruncul va reîncepe să îmbătrânească în mod firesc, că fetița care într-o bună zi avea să fie Rachel își va primi viața îndărăt. Dar dacă Rachel revenea sub forma acelei Rachel de douăzeci și șase de ani care pătrunsese inițial în Sfinx?

Pulsul bărbatului îi bubuia într-atât de tare în urechi, încât nu putea să audă vântul urlând în jurul său. Flutură din braț către silueta ascunsă pe jumătate de furtuna de praf.

Femeia îi răspunse gestului.

Sol porni în fugă într-acolo, parcurse alți douăzeci de metri, se opri la treizeci de metri de criptă și strigă:

– Rachel! Rachel!

Femeia conturată pe fundalul cascadei de lumină se îndepărtă de deschiderea criptei, își atinse fața cu ambele mâini, strigă ceva care se pierdu în vuietul vântului și începu să coboare scara.

Sol alergă, se împiedică de pietre, pierdu poteca și se împletici orbește pe fundul văii, ignoră durerea când genunchiul său lovi un bolovan, regăsi cărarea și alergă spre baza Criptei de Jad, întâlnindu-se cu femeia când aceasta ieșea din conul de lumină în expansiune.

Ea căzu exact când Sol ajunse la piciorul scării și bătrânul o prinse și o lăsă încetișor pe sol, în vreme ce nisipul șfichiuit îi scrijelea spatele și mareele temporale se învolburau în jurul lor în vârtejuri nevăzute de ameteală și déjà-vu.

– Chiar *tu* erai, zise ea și ridică o mână să-i atingă obrazul. Este adevărat. M-am întors.

– Da, Brawne, încuviință Sol străduindu-se să-și păstreze glasul ferm și îndepărtând cârlionți umezi de pe fruntea femeii. O susținu cu fermitate, cu brațul pe genunchi, proptindu-i capul și curbându-și spinarea pentru a o adăposti de vânt și nisip. Acum e bine, Brawne, vorbi el încet, protejând-o, cu ochii strălucind de lacrimile dezamăgirii pe care n-avea să le lase să cadă. Acum e bine. Te-ai întors.

Meina Gladstone sui treptele cavernosului Consiliu de Război și ieși pe coridorul pe care benzi prelungi de perspex ofereau panorama din Mons Olympus spre Platoul Tharsis. Hăt departe, dedesubt, ploua, iar din punctul acesta, la altitudinea de aproape doisprezece kilometri, ea putea să vadă pulsații de fulgere și perdele de electricitate statică pe măsură ce furtuna se deplasa peste stepele înalte.

Consiliera ei Sedeptra Akasi ieși în coridor și rămase tăcută.

– Nici o veste despre Leigh sau Severn? întrebă Gladstone.

– Nimic, răspunse Akasi. Fața tinerei negrese era iluminată atât de lumina palidă a soarelui Sistemului Natal de deasupra, cât și de jocul fulgerelor de dedesubt. Autoritățile Nucleului spun că s-ar putea să fi fost o defecțiune a teleproiectorului.

Gladstone surâse fără căldură.

– Mda. Sedeptra, îți amintești să se fi petrecut vreodată vreo defecțiune a teleproiectorului? Oriunde în Web?

– Nu, doamnă director executiv.

– Nucleul nu simte nevoia de a fi subtil. În mod vădit, crede că poate răpi pe oricine dorește fără să fie tras la răspundere. Mai crede că avem prea multă nevoie de el în ceasurile noastre grele. Și mai știi ceva, Sedeptra?

– Ce anume?

– Are dreptate. Gladstone clătină din cap și se întoarse înspre lunga rampă către Consiliul de Război. Nu mai sunt nici zece minute până ce Expulzații vor cotropi Crângul lui Dumnezeu. Să coborâm și să ne alăturăm celorlalți. Întâlnirea mea cu consilierul Albedo a fost programată imediat după aceea?

– Da, Meina. Nu cred... vreau să spun că unii dintre noi consideră că-i prea riscant să te confrunți direct cu Nucleul în felul acesta.

Gladstone se opri înainte de a intra în Consiliul de Război.

– De ce? întrebă ea și acum zâmbetul îi era sincer. Crezi că Nucleul mă va face să dispar, așa cum a procedat cu Leigh și Severn?

Akasi dădu să răspundă, se opri și ridică palmele.

Gladstone o atinse ușor pe umăr.

– Dacă o va face, va fi un act de milostenie. Dar eu nu cred asta. Lucrurile au ajuns atât de departe încât Nucleul crede că un individ nu mai poate face nimic pentru a schimba cursul evenimentelor. Își retrase mâna și zâmbetul îi păli. Și s-ar putea să aibă dreptate.

Fără să mai vorbească, cele două coborâră spre cercul de militari și politicieni care așteptau.

– Se apropie momentul, rosti Sek Hardeen, Adevăratul Glas al Arborelui-lumii.

Părintele Paul Duré fu smuls din reverie. În ultima oră, disperarea și frustrarea i se prăbușiseră, prin resemnare, spre ceva vecin plăcerii la gândul de a nu mai avea opțiuni, de a nu mai avea sarcini de îndeplinit. Stătuse în tăcere sociabilă cu conducătorul Frăției Templierilor și privise apusul soarelui Crângului lui Dumnezeu și proliferarea stelelor și luminilor din noapte care nu erau stele.

Pe Duré îl mirase izolarea Templierului de poporul său într-o asemenea clipă crucială, dar ceea ce știa despre teologia Templierilor îl făcu să înțeleagă că discipolii lui Muir preferau să aștepte secunda potențialei distrugeri singuri pe platformele cele mai sfinte și în lăcașurile cele mai secrete ale arborilor lor cei mai sacri. Iar ocazionalele comentarii șoptite de Hardeen în gluga mantiei sale îl făcură pe Duré să priceapă că Adevăratul Glas era în contact cu concetățenii săi Templieri prin intermediul comagendei sau al implanturilor.

Era totuși un mod pașnic de a aștepta sfârșitul lumii: să stai în vârful celui mai înalt copac cunoscut din galaxie, să asculți briza caldă a serii foșnind printr-o jumătate de milion de hectare de frunze și să privești stelele pâlpâind și lunile gemene urmărindu-se pe bolta de catifea.

– I-am cerut lui Gladstone și autorităților Hegemoniei să nu opună rezistență, să nu lase în sistem nici o navă de război FORȚĂ, rosti Sek Hardeen.

– Este oare înțelept? întrebă Duré.

Mai devreme, Hardeen îl anunțase care fusese soarta Porții Raiului.

– Flota FORȚĂ nu este încă suficient de organizată pentru a opune rezistență serioasă, răspunse Templierul. În felul acesta, planeta noastră are cel puțin șansa de a fi tratată ca nebeligerantă.

Părintele Duré încuviință din cap și se aplecă în față ca să distingă mai bine silueta înaltă în umbrele platformei. Fosfogloburile pale din crengile de sub ei erau unica sursă de iluminare, cu excepția stelelor și lunilor de pe cer.

– Totuși voi ați salutat acest război. Ați ajutat autoritățile sectei Shrike să-l declanșeze.

– Nu, Duré. Nu am fost pentru război, dar Frăția știa că va trebui să facă parte în mod inevitabil din Marea Schimbare.

– Care este aceasta? întrebă Duré.

– Marea Schimbare este atunci când omenirea își acceptă rolul ei de parte în ordinea firească a Universului, nu pe cel de cancer.

– Cancer?

– O boală străveche, care...

– Da, spuse Duré, știu ce este cancerul. Însă în ce fel aduce cancerul cu omenirea?

Glasul perfect modulat al lui Sek Hardeen trădă o agitație ușoară.

– Noi ne-am răspândit prin galaxie aidoma celulelor canceroase într-un corp viu. Ne multiplicăm fără să ne gândim la nenumăratele forme de viață care

trebuie să moară sau care trebuie împinse în lături pentru ca noi să ne putem înmulți și prospera. Noi eradicăm formele concurente de viață inteligentă.

– Cum ar fi?

– Cum ar fi empații Seneschai de pe Hebron... Centaurii smârcurilor de pe Grădină... *Toată ecologia* a fost distrusă pe Grădină, astfel ca o mână de coloniști oameni să poată trăi acolo unde cândva înfloriseră milioane de forme de viață nativă.

Duré își atinse obrazul cu un deget îndoit.

– Acesta este unul dintre neajunsurile terraformării.

– Noi n-am terraformat Morișca, replică imediat Templierul, dar formele de viață de tip jupiterian de acolo au fost vânate până la extincție.

– Nimeni n-a dovedit însă că zeplenii ar fi fost inteligenți, rosti Duré auzindu-și propria lipsă de convingere din glas.

– Ei cântau, spuse Templierul. Vorbeau unul cu celălalt peste mii de kilometri de atmosferă, în cântece care conțineau înțeles, iubire și tristețe. Au fost totuși vânați pentru a fi uciși, ca marile balene de pe Vechiul Pământ.

Duré încrucișă mâinile.

– De acord, au existat nedreptăți. Cu certitudine însă există o cale mai bună de a le îndrepta decât filozofia crudă a sectei Shrike... și îngăduirea continuării acestui război.

Gluga Templierului se mișcă dintr-o parte în alta.

– Nu. Dacă ar fi fost simple nedreptăți umane, s-ar fi putut găsi alte remedii. Dar mare parte din rău...

mare parte din nebunia care a dus la distrugerea de rase și la spolierea de planete... aceea a provenit din simbioza imorală.

– Simbioză?

– Dintre Omenire și TehNucleu, rosti Sek Hardeen cu glasul cel mai aspru pe care Duré îl auzise vreodată la un Templier. Inteligența omului și inteligența mașinii sale. Care dintre ele este un parazit al celeilalte? În clipa de față nici o parte a simbiotului nu ți-o poate spune, dar este ceva rău, o lucrare a antinaturii. Mai rău decât atât, Duré, este o fundătură evolutivă.

Iezuitul se ridică și merse către balustradă. Privi peste lumea întunecată de vârfuri de arbori care se întindeau aidoma norilor în noapte.

– Cu siguranță trebuie să existe o cale mai bună decât predarea în fața lui Shrike și a războiului interstelar.

– Shrike este un catalizator, zise Hardeen. El este focul purificator care este necesar atunci când pădurea este pipernicită și i s-a îngăduit să crească bolnavă. Vor urma timpuri grele, totuși rezultatul va fi o creștere nouă, o viață nouă și proliferarea speciilor... nu pur și simplu altundeva, ci chiar în comunitatea omenirii.

– Timpuri grele, reflectă Duré. Și Frăția voastră este de acord să vadă miliarde de oameni murind pentru ca să reușească această... stârpire a buruienilor?

Templierul încleștă pumnii.

– Asta nu se va întâmpla. Shrike este avertismentul. Frații noștri Expulzați doresc să controleze

Hyperion şi pe Shrike doar atât cât este necesar să lovească TehNucleul. Va fi o operaţiune chirurgicală... distrugerea unui simbiot şi renaşterea omenirii ca partener distinct în ciclul vieţii.

Duré suspină.

– Nimeni nu ştie unde se află TehNucleul, spuse el. Cum îl pot lovi Expulzaţii?

– O vor face, zise Adevăratul Glas al Arborelui-lumii dar în glasul lui era mai puţină încredere decât până atunci.

– Şi atacul asupra Crângului lui Dumnezeu făcea parte din înţelegere? întrebă preotul.

Fu rândul Templierului să se ridice şi să se plimbe până la balustradă şi înapoi la masă.

– Ei n-o să atace Crângul lui Dumnezeu. De-asta te-am şi ţinut aici – ca să vezi. După aceea va trebui să raportezi Hegemoniei.

– Hegemonia va şti imediat dacă Expulzaţii atacă, se încruntă nedumerit Duré.

– Da, însă nu va şti *de ce* a fost cruţată planeta noastră. Tu trebuie să porţi mesajul acesta. Să explici acest adevăr.

– La dracu' cu toate! spuse părintele Paul Duré. M-am săturat să fiu mesagerul tuturor. De unde ştiţi voi toate astea? De unde ştiţi despre sosirea lui Shrike? Despre motivul războiului?

– Au fost profeţii..., începu Sek Hardeen.

Duré izbi cu pumnul în balustradă. Cum ar fi putut explica manevrele unei creaturi care manipula

timpul însuşi sau care era agentul unei forţe care-l putea manipula?

– O să vezi..., începu iarăşi Templierul şi, de parcă i-ar fi subliniat cuvintele, se auzi un sunet imens şi blând, aproape ca şi cum un milion de oameni ascunşi vederii ar fi oftat, apoi ar fi gemut încetişor.

– Doamne Dumnezeule! rosti Duré şi privi către vest acolo unde părea că soarele răsărea din acelaşi loc unde dispăruse cu nici o oră în urmă.

Un vânt fierbinte foşni frunzele şi-i mângâie faţa.

Cinci nori în formă de ciupercă înfloriră şi se răsfrânseră spre interior, suind deasupra orizontului vestic şi transformând noaptea în zi, când clocotiră şi păliră. În mod instinctiv Duré îşi acoperise ochii, până înţelese că exploziile acelea erau atât de îndepărtate, încât, deşi strălucitoare ca soarele local, nu aveau să-l orbească.

Sek Hardeen îşi dădu gluga pe spate, astfel că vântul fierbinte îi răvăşi părul lung şi cu o stranie nuanţă verzuie. Duré privi fix trăsăturile prelungi, ascuţite şi vag asiatice ale bărbatului şi văzu că pe ele erau întipărite şoc şi neîncredere. Gluga lui Hardeen murmura apeluri şi microbolboroselile unor glasuri alarmate.

– Explozii pe Sierra şi Hokkaido, şopti Templierul pentru sine. Explozii nucleare... Dinspre navele de pe orbită.

Duré îşi aminti că Sierra era un continent închis extraplanetarilor, aflat la mai puţin de opt sute de kilometri de Arborele-lumii pe care stăteau. Hokkaido

era insula sacră unde creşteau şi erau pregătiţi potenţialii arbori-navă.

– Victime? întrebă el, dar, înainte ca Hardeen să poată răspunde, cerul fu spintecat cu lumină orbitoare şi douăzeci de lasere tactice, FPI-uri şi lasere de fuziune cosiră de la un orizont la celălalt, comutând şi pâlpâind ca nişte proiectoare peste acoperişul planetei pădure Crângul lui Dumnezeu. Iar acolo unde razele laser tăiau, erupeau flăcări.

Duré se clătină, când o rază lată de o sută de metri săltă ca o tornadă prin pădure la nici un kilometru de Arborele-lumii. Pădurea bătrână explodă în văpăi, creând un coridor de foc care se înălţă zece kilometri pe bolta nopţii. Vântul vui pe lângă Duré şi Sek Hardeen, când aerul năvăli pentru a alimenta furtuna de foc. Altă rază brăzdă în nord şi sud, trecând aproape de Arborele-lumii, înainte de a dispărea dincolo de orizont. Încă o dâră de foc şi fum se înălţă către stelele trădătoare.

– Au promis, icni Sek Hardeen. Frăţia Expulzaţilor *a promis!*

– Aveţi nevoie de ajutor! strigă Duré. Cere imediat ajutor Webului.

Hardeen îl prinse de braţ şi-l trase până la marginea platformei. Scara revenise la locul ei. Pe platforma de dedesubt, pâlpâia portalul unui teleproiector.

– Numai avangarda flotei Expulzaţilor a sosit! strigă Templierul peste vuietul incendiului pădurii. (Cenuşă şi fum umpleau văzduhul, plutind peste şi

printre tăciunii încinşi.) Însă sfera de singularitate va fi distrusă dintr-o clipă în alta. *Pleacă!*

– Nu plec fără tine! răcni iezuitul, convins că glasul său nu putea fi auzit peste şuierul vântului şi pârâiturile teribile.

Brusc, la câţiva kilometri spre est, cercul perfect albastru al unei explozii de plasmă se dilată, făcu implozie, după care se lărgi din nou în cercurile concentrice perfect vizibile ale undelor de şoc. Arbori înalţi de kilometri se îndoiră şi se rupseră în primul talaz al exploziei; laturile lor răsăritene explodară în flăcări, milioane de frunze se împrăştiară şi se adăugară zidului aproape solid de sfărâmături care gonea spre Arborele-lumii. Îndărătul cercului de foc detonă altă bombă de plasmă. Apoi a treia.

Duré şi Templierul căzură pe scară şi fură suflaţi peste platforma inferioară ca nişte frunze pe un trotuar. Templierul înhăţă o balustradă arzând de muirlemn, prinse braţul lui Duré într-o strânsoare de fier şi se strădui să se ridice. Se îndreptă după aceea către teleproiectorul care continua să pâlpâie, parcă înfruntând un ciclon.

Pe jumătate conştient, pe jumătate înţelegând că era târât, Duré izbuti să se salte în picioare exact în momentul în care Sek Hardeen, Adevăratul Glas al Arborelui-lumii, îl trase lângă marginea portalului. Iezuitul se prinse de ramă, prea slăbit pentru a avansa pe ultimul metru, şi se uită dincolo de teleproiector, văzând ceva ce n-avea să uite niciodată.

Cândva, cu mulți, mulți ani în urmă, copilul Paul Duré stătuse pe vârful unei stânci în preajma iubitului său Villefranche-sur-Saône, ghemuit în brațele tatălui său și la adăpostul unui buncăr de beton gros, și privise printr-o ferestruică îngustă cum un tsunami înalt de patruzeci de metri se năpustea spre coasta unde locuiau ei.

Tsunami-ul pe care-l vedea acum avea înălțimea de trei kilometri, era alcătuit din foc și gonea cu o viteză ce părea apropiată de cea a luminii peste acoperișul neajutorat al pădurii către Arborele-lumii, Sek Hardeen și Paul Duré. Distrugea tot ce întâlnea în cale. Mugea tot mai aproape, ridicându-se și apropiindu-se până când șterse lumea și cerul în flăcări și zgomot.

– Nu! strigă părintele Paul Duré.

– Du-te! răcni Adevăratul Glas al Arborelui-lumii și-l împinse pe iezuit prin portalul teleproiector, în secunda în care platforma, trunchiul Arborelui-lumii și mantia îi izbucniră în flăcări.

Teleproiectorul se închise când Duré se rostogoli prin el, și-i reteză călcâiul pantofului când se contractă. Duré își simți timpanele spărgându-se și hainele fumegând. Căzu, lovindu-se puternic la ceafă, pentru ca să se cufunde iarăși într-o beznă absolută.

Gladstone și ceilalți priviră în tăcere oripilată cum sateliții civili transmiseră imagini ale convulsiilor muribunde ale Crângului lui Dumnezeu prin releele teleproiectoare.

– Trebuie s-o detonăm *acum!* strigă amiralul Singh peste trosnetele pădurilor ce ardeau.

Meinei Gladstone i se păru că putea să audă țipetele oamenilor și ale nenumăratelor creaturi arboricole care populau pădurile Templierilor.

– Nu-i putem lăsa să se apropie! strigă Singh. N-avem decât sondele automate să detonăm sfera!

– Da, rosti Gladstone, însă deși buzele i se mișcară ea nu auzi nici un sunet.

Singh se întoarse și făcu un semn din cap spre un colonel FORȚĂ:spațiu. Colonelul își atinse tabla tactică. Pădurile incendiate dispărură, holourile gigantice se înnegriră complet, dar, cumva, sunetul răcnetelor dăinui. Gladstone își dădu seama că era vuietul sângelui în urechile ei.

Se răsuci către Morpurgo.

– Cât mai este... Își drese glasul. Generale, cât mai este până la atacul asupra lui Mare Infinitus?

– Trei ore și cincizeci și două de minute, doamnă director executiv, răspunse generalul.

Gladstone se uită la fostul comandor William Ajunta Lee.

– Trupa ta este gata, amirale?

– Da, doamnă director executiv, încuviință Lee palid în ciuda bronzului feței.

– Câte nave vor fi?

– Șaptezeci și patru.

– Și-i vei lovi departe de Mare Infinitus?

– Imediat în interiorul Norului Oört.

– Bine, spuse Meina. Succes, amirale!

Tânărul salută și părăsi sala. Amiralul Singh se aplecă și-i șopti ceva generalului Van Zeidt.

Sedeptra Akasi se înclină și ea spre Gladstone și rosti:

– Securitatea Clădirii Guvernului raportează că un bărbat tocmai s-a teleproiectat în terminexul de maximă siguranță CG, folosind un cod vechi de prioritate de acces. Bărbatul era rănit și a fost dus în infirmeria Aripii de Est.

– Leigh? întrebă Gladstone. Severn?

– Nu, doamnă director executiv, zise Akasi. Este preotul de pe Pacem. Paul Duré.

Gladstone aprobă.

– O să-l văd după ce mă întâlnesc cu Albedo, îi spuse consilierei după care vorbi către grup: Dacă nimeni nu mai are nimic de adăugat la cele ce am văzut, vom face o pauză de treizeci de minute și vom discuta atunci despre apărarea lui Asquith și Ixion.

Cei din sală se ridicară când directorul executiv și cei din anturajul ei păși prin portalul de conectare permanentă cu Clădirea Guvernului și trecură printr-o ușă din peretele îndepărtat. Vacarmul discuțiilor reîncepu după ieșirea lui Gladstone.

Meina Gladstone se lăsă pe spate în scaunul din piele și închise ochii pentru exact cinci secunde. Când îi deschise, pâlcul de consilieri era tot acolo; unii păreau neliniștiți, alții gata să intre în acțiune – toți așteptau următorul ei cuvânt, următoarea ei comandă.

– Ieşiţi, rosti ea încet. Plecaţi şi odihniţi-vă niţel. Staţi cu picioarele la orizontală pentru zece minute. În următoarele douăzeci şi patru până la patruzeci şi opt de ore, nu va mai fi timp pentru aşa ceva.

Ieşiră pe rând, unii părând gata să protesteze, alţii pe punctul de a se prăbuşi.

– Sedeptra, rosti Gladstone şi tânăra reveni în cabinet. Alocă doi dintre bodyguarzii mei personali preotului care tocmai a sosit – Duré.

Akasi încuviinţă şi-şi notă pe faxpad.

– Care-i situaţia politică? întrebă Gladstone frecându-se la ochi.

– Totalitatea este în haos. Există facţiuni, dar deocamdată nu s-au coagulat într-o opoziţie efectivă. Cu Senatul lucrurile stau altfel.

– Feldstein? rosti Gladstone, numind senatoarea furioasă de pe Lumea lui Barnard.

Rămaseseră mai puţin de patruzeci şi două de ore înainte ca Lumea lui Barnard să fie atacată de Expulzaţi.

– Feldstein, Kakinuma, Peters, Sabenstorafem, Richeau... chiar şi Sudette Chier vă cer demisia.

– Ce zice soţul ei?

Gladstone îl considera pe Kolchev persoana cea mai influentă din Senat.

– Deocamdată nu avem nici o reacţie din partea senatorului Kolchev. Nici publică, nici privată.

Gladstone îşi ciocăni buza inferioară cu o unghie.

– De cât timp crezi că mai dispune administrația aceasta înainte de a fi demisă printr-un vot de neîncredere?

Akasi, una dintre cele mai isteţe analiste politice cu care lucrase Gladstone vreodată, o privi deschis.

– Cel mult şaptezeci şi două de ore, doamnă director executiv. Voturile există. Atât doar că gloata nu ştie deocamdată că este o gloată. *Cineva* trebuie să plătească pentru ceea ce se întâmplă.

Gladstone aprobă absentă.

– Şaptezeci şi două de ore..., murmură ea. Mai mult decât suficient. Ridică ochii şi zâmbi. Asta-i tot, Sedeptra. Du-te şi odihneşte-te.

Consiliera încuviinţă, deşi expresia ei îi comunica destul de clar ce opinie avea faţă de sugestia respectivă. După ce uşa se închise, în cabinet se făcu deodată linişte.

Pentru o clipă Gladstone rămase pe gânduri, cu bărbia în pumn. După aceea vorbi spre pereţi:

– Aduceţi-l, vă rog, pe consilierul Albedo.

După douăzeci de secunde, de cealaltă parte a biroului lat al lui Gladstone aerul se înceţoşă, pâlpâi şi se solidifică. Reprezentantul TehNucleului arăta la fel de chipeş ca întotdeauna, cu păr scurt, sur, sclipind în lumină, şi chip deschis, onest, bronzat.

– Doamnă director executiv, începu proiecţia holografică, Consiliul Consultativ şi predictorii Nucleului continuă să-şi ofere serviciile în aceste momente de mare...

– Unde-i Nucleul, Albedo? îl întrerupse Gladstone.

Zâmbetul consilierului nu tremură.

– Îmi pare rău, doamnă director executiv, puteți să repetați întrebarea?

– Unde se află TehNucleul?

Chipul prietenos al lui Albedo păru ușor derutat, totuși fără să trădeze ostilitate sau vreo emoție vizibilă, cu excepția dorinței de a ajuta și a nedumeririi.

– Doamnă director executiv, sunteți desigur conștientă de faptul că, după secesiune, politica Nucleului a fost de a nu dezvălui poziția... ă-ă-ă... elementelor fizice ale TehNucleului. Din alt punct de vedere, Nucleul nu este nicăieri, întrucât...

– Întrucât voi existați în realitățile consensuale ale dataplanurilor și datasferei, rosti Gladstone cu glas sec. Da, Albedo, am auzit rahatul ăsta toată viața mea. L-au auzit tatăl meu și mai înainte tatăl lui. Eu te întreb acum direct. *Unde* este TehNucleul?

Consilierul clătină din cap uluit și în același timp cu regret, de parcă ar fi fost un adult care-și auzea pentru a mia oară copilul întrebând „De ce-i cerul albastru, tati?".

– Doamnă director executiv, îmi este pur și simplu imposibil să răspund la această întrebare într-un mod care să aibă sens în coordonatele tridimensionale umane. Dintr-un punct de vedere, noi... Nucleul există în Web și dincolo de Web. Noi înotăm în realitatea dataplanurilor cărora voi le spuneți datasferă, dar pentru elementele fizice... ceea ce strămoșii voștri numeau „hardware", considerăm necesar să...

– Să le ţineţi secrete, termină Gladstone. Încrucişă braţele. Consilier Albedo, îţi dai seama că în Hegemonie vor exista oameni... milioane de oameni... care vor crede cu fermitate că Nucleul... Consiliul vostru Consultativ... a trădat omenirea?

Albedo desfăcu braţele.

– Va fi foarte regretabil, doamnă director executiv. Regretabil, însă de înţeles.

– Predictorii voştri ar fi trebuit să aibă o eficienţă de aproape sută la sută, consiliere, totuşi în nici un moment nu ne-aţi pomenit de distrugerea planetelor de către această flotă Expulzată.

Umbra de tristeţe de pe faţa arătoasă a proiecţiei era convingătoare.

– Doamnă director executiv, este onest să vă reamintesc ce v-a avertizat Consiliul Consultativ: aducerea lui Hyperion în Web a introdus o variabilă aleatorie pe care nici chiar Consiliul n-a putut s-o factorizeze.

– Dar aici nu-i Hyperion! izbucni Gladstone, ridicând vocea. Crângul lui Dumnezeu arde. Poarta Raiului a fost redusă la un glob de zgură. Mare Infinitus aşteaptă următoarea lovitură de baros. La ce slujeşte Consiliul Consultativ, dacă nu poate prezice o invazie de o asemenea magnitudine?

– Doamnă director executiv, noi am prezis inevitabilitatea războiului cu Expulzaţii. Am prezis de asemenea pericolul major al apărării lui Hyperion. Includerea lui Hyperion în orice ecuaţie predictivă coboară factorul de siguranţă până la...

– Bine, oftă Gladstone. Albedo, trebuie să stau de vorbă cu altcineva din Nucleu. Cineva din indescifrabila voastră ierarhie de inteligențe care deține realmente putere de luare a deciziilor.

– Vă asigur că reprezint toate elementele Nucleului când...

– Da, da. Doresc totuși să vorbesc cu una dintre... Puteri cred că le spuneți voi. Una dintre IA-urile mai vechi. Una cu influență, Albedo. Trebuie să vorbesc cu cineva care-mi poate spune de ce Nucleul mi i-a răpit pe pictorul Severn și pe consilierul Leigh Hunt.

Holograma păru șocată.

– Vă asigur, doamnă Gladstone, pe onoarea celor patru secole de alianță dintre noi, că Nucleul nu are nici o legătură cu nefericita dispariție a...

Gladstone se ridică în picioare.

– De aceea trebuie să stau de vorbă cu o Putere. Albedo, s-a terminat cu vremea asigurărilor. Acum este vremea discuțiilor deschise, dacă vreuna dintre speciile noastre va supraviețui. Asta-i tot.

Reveni cu atenția la faxpadurile de pe birou.

Albedo se ridică, încuviință în semn de salut și dispăru din existență.

Gladstone își materializă portalul teleproiector personal, rosti codurile infirmeriei Clădirii Guvernului și dădu să treacă prin portal. În clipa dinainte de a atinge suprafața opacă a dreptunghiului de energie, se opri, se gândi la ceea ce făcea și, pentru prima dată în viața ei, simți neliniște la păsirea printr-un teleproiector.

Dacă Nucleul dorea s-o răpească? Sau s-o ucidă?

Brusc, Meina Gladstone înțelese că Nucleul avea putere de viață și moarte asupra oricărui cetățean din Web care călătorea prin teleproiectoare... ceea ce însemna toți cei care dețineau putere. Leigh și cibridul Severn nu trebuiau să fie răpiți și translatați undeva... doar obiceiul încăpățânat de a crede că teleproiectoarele erau mijloace de transport infailibile crea convingerea subconștientă că ei dispăruseră *undeva*. Consilierul ei și cibridul enigmatic putuseră foarte ușor să fie translatați în... neant. În atomi risipiți printr-o singularitate. Teleproiectoarele nu „teleportau" oamenii și obiectele – un asemenea concept era prostesc –, dar în ce măsură era mai puțin prostesc să te încrezi într-un dispozitiv care sfredelea găuri în țesătura continuumului spațio-temporal și-ți îngăduia să pășești prin găuri negre „trape"? Cât de prostesc era pentru ea să aibă încredere în Nucleu că o va transporta în infirmerie?

Gladstone se gândi la Consiliul de Război... trei săli gigantice conectate prin portaluri teleproiectoare permanent activate, clare ca lumina zilei... totuși trei încăperi, separate prin minimum o mie de ani-lumină de spațiu real, decenii de timp real chiar și cu propulsie Hawking. De fiecare dată când Morpurgo sau Singh sau oricare dintre ceilalți se deplasa pe o holohartă la tabla tactică, pășeau peste hăuri de spațiu și timp. Tot ce trebuia să facă Nucleul pentru a distruge Hegemonia sau pe orice om din ea era să umble la teleproiectoare, să permită o mică „eroare" în țintire.

Ia mai dă-le dracu', gândi Meina Gladstone și trecu prin portal ca să-l vadă pe Paul Duré în infirmeria Clădirii Guvernului.

39

Cele două odăi de la etajul clădirii din Piazza di Spagna sunt mici și înguste, cu tavan înalt și – cu excepția unui singure lămpi slabe care arde în fiecare cameră ca aprinsă de spectre în așteptarea vizitelor altor spectre – destul de întunecoase. Patul meu se găsește în cea mai mică odăiță: cea cu vedere spre Piazza, deși tot ce poți vedea în noaptea asta prin ferestrele înalte este întuneric crestat de umbre mai adânci și accentuat de bolborositul neîncetat al nevăzutei fântâni a lui Bernini.

Clopotele sună la fiecare oră din unul dintre turnurile gemene ale bisericii Santa Trinità dei Monti, ghemuită în beznă ca o felină masivă și portocalie în capul scării de afară; de fiecare dată când le aud sunând notele scurte ale primelor ore din noua zi îmi imaginez mâini fantomatice care trag frânghii putrede. Sau poate mâini putrede care trag frânghii fantomatice; nu știu care imagine se potrivește mai bine toanelor mele macabre în noaptea nesfârșită.

Febra mă asediază în noaptea asta: umedă, apăsătoare și înăbușitoare ca o pătură groasă, îmbibată în apă. Pe rând, pielea îmi arde, după care devine lipicioasă. În două rânduri am fost încercat de accese de tuse; primul l-a adus pe Hunt în goană de pe patul lui din camera vecină, și i-am văzut ochii mărindu-se la vederea sângelui pe care-l vomitasem pe cearșafurile de damasc. Al doilea acces l-am înăbușit pe cât am putut de bine, împleticindu-mă până la ligheanul de pe birou, ca să scuip cantități mai mici de sânge negru și flegmă întunecată. Hunt nu s-a mai trezit de data aceasta.

Să fiu înapoi aici... Să merg atâta drum până în camerele întunecoase, în patul sumbru. Îmi amintesc cum m-am deșteptat aici, vindecat în mod miraculos, cu „adevăratul" Severn și doctorul Clark și chiar micuța signora Angeletti agitându-se în odaia alăturată. Perioada de convalescență după moarte; perioada de înțelegere că nu eram Keats, că nu mă aflam pe adevăratul Pământ, că acesta nu era secolul în care închisesem ochii în acea ultimă noapte... că nu eram om.

Cândva după ora două noaptea adorm și visez. Este un vis pe care nu l-am mai avut niciodată. Visez că mă înalț încet prin dataplanuri, în și prin megasferă, și ajung în cele din urmă într-un loc pe care nu-l cunosc, pe care nu l-am visat niciodată... un loc de spații infinite și culori indescriptibile, destinse, fără orizonturi, fără tavane, fără podele sau zone solide care s-ar putea numi sol. Mă gândesc la acest loc ca fiind metasfera, întrucât realizez imediat că acest nivel

de realitate consensuală include toate varietățile și capriciile de senzații pe care le-am încercat pe Pământ, toate analizele binare și plăcerile intelectuale pe care le-am simțit curgând din TehNucleu prin datasferă și, mai presus de toate, o senzație de... ce anume? Expansivitate? Libertate?... poate că *potențial* este cuvântul pe care-l caut.

Sunt singur în această metasferă. Culori curg deasupra mea, pe sub mine, *prin* mine... uneori dizolvându-se în pasteluri vagi, uneori coagulându-se în fantezii similare norilor și alteori, mai rar, părând să se formeze în obiecte solide, forme distincte care pot sau nu să aibă aspect umanoid; le privesc tot așa cum un copil poate să privească norii și să-și închipuie elefanți, crocodili și cuirasate uriașe, mărșăluind de la vest spre est într-o zi de primăvară în Ținutul Lacurilor.

După o vreme aud sunete: șopotul înnebunitor al fântânii Bernini în Piazza de afară, porumbei care uguiesc și foșnesc pe pervazul ferestrei mele, Leigh Hunt care geme încet prin somn. Dar deasupra și dedesubtul acestor zgomote, aud un furișat, mai puțin *real*, însă infinit mai amenințător.

Se apropie ceva uriaș. Mă căznesc să disting prin crepusculul pastelat; ceva se mișcă dincolo de orizontul imediat al vederii. Știu că-mi cunoaște numele. Știu că-mi ține viața într-o palmă și moartea în pumnul celălalt.

N-ai unde să te ascunzi în acest spațiu aflat în afara spațiului. Nu pot fugi. Cântecul de sirenă al durerii continuă să crească și să coboare din lumea pe care

am lăsat-o în urmă: durerea de zi cu zi a tuturor oamenilor de pretutindeni, durerea celor care suferă de pe urma războiului abia început, durerea specifică, focalizată a celor ţintuiţi de teribilul arbore al lui Shrike şi, cea mai groaznică dintre toate, durerea pe care o simt pentru şi dinspre pelerini şi ceilalţi ale căror vieţi şi gânduri le împărtăşesc în prezent.

Ar merita să mă reped în întâmpinarea umbrei de pieire care se apropie, dacă mi-ar putea acorda eliberarea de cântecul acela de durere.

– Severn! Severn!

Pentru o clipă cred că eu sunt cel care strigă, aşa cum am mai făcut-o în odăile acestea, strigându-l pe Joseph Severn în nopţile când durerea şi febra erau mai presus de puterea mea de a le stăvili. Iar Severn era întotdeauna acolo cu încetineala sa masivă bine intenţionată şi cu zâmbetul blând pe care adesea aş fi vrut să i-l şterg de pe chip cu o răutate meschină sau un comentariu nepotrivit. Este greu să fii amabil când eşti pe moarte; eu am dus o viaţă oarecum generoasă... de ce atunci soarta mea era să continui rolul acela când *eu* sufeream, când *eu* îmi tuşeam resturile zdrenţuite ale plămânilor în batiste pătate?

– Severn!

Nu este vocea mea. Hunt mă scutură de umeri, strigând numele lui Severn. Îmi dau seama că el crede că strigă numele *meu*. Îi împing mâinile în lături şi mă afund înapoi în perne.

– Ce-i? Ce s-a-ntâmplat?

– Gemeai, spune consilierul lui Gladstone. Plângeai...

– Am avut un coşmar. Doar atât.

– De obicei, visele tale sunt mai mult decât vise, zice Hunt. Priveşte în jurul cămăruţei strâmte, iluminată acum de unica lampă pe care a adus-o el. Ce loc groaznic este acesta!

Încerc să surâd.

– M-a costat douăzeci şi opt de şilingi pe lună... Şapte scuzi... Jaf la drumul mare!

Hunt se încruntă spre mine. Lumina din apropiere face ca ridurile să-i pară mai adânci ca de obicei.

– Ascultă, Severn, ştiu că eşti un cibrid. Gladstone mi-a povestit că eşti personalitatea recuperată a unui poet pe nume Keats. În mod evident, toate... – gesticulează neajutorat spre odaie, umbre, dreptunghiul vertical de ferestre şi patul înalt – au o legătură cu asta. Dar în ce fel? Care este jocul Nucleului?

– Nu sunt sigur, îi mărturisesc adevărul.

– Cunoşti însă locul acesta?

– Oh, da, încuviinţez apăsat.

– Spune-mi, mă roagă Hunt şi reţinerea lui de a *nu* întreba, în aceeaşi măsură ca sinceritatea rugăminţii sale mă conving să-i spun.

Îi povestesc despre poetul John Keats, despre naşterea lui în 1795, despre scurta şi frecvent nefericita lui viaţă şi despre moartea cauzată de „ftizie" în 1821, la Roma, departe de prieteni şi de unica lui iubire. Îi povestesc despre „însănătoşirea" mea regizată în chiar această încăpere, despre hotărârea de a lua numele lui

Joseph Severn – pictorul care a stat alături de Keats până când a murit – și, în cele din urmă, îi povestesc despre scurtul meu timp petrecut în Web, unde am ascultat, am privit, am fost condamnat să trăiesc viețile pelerinilor Shrike de pe Hyperion și ale altor oameni.

– Vise? întreabă Hunt. Vrei să spui că și acum visezi despre cele ce se petrec în Web?

– Da.

Îi povestesc visele despre Gladstone, distrugerea Porții Raiului și Crângului lui Dumnezeu, ca și imaginile confuze de pe Hyperion.

Hunt se plimbă înainte și înapoi prin camera strâmtă, cu umbra proiectată înalt pe pereții grosolani.

– *Tu* îi poți contacta pe *ei?*

– Pe cei despre care visez? Pe Gladstone? Mă gândesc o secundă. Nu.

– Ești sigur?

Încerc să-i explic.

– Eu nici măcar nu figurez în visele acelea. Nu am o... o voce, nu am o prezență... nu există nici o cale prin care să-i pot contacta pe cei despre care visez.

– Dar uneori visezi ce gândesc ei?

Îmi dau seama că asta-i adevărat. Este foarte aproape de adevăr.

– Simt ceea ce *simt* ei...

– Atunci nu poți lăsa o urmă în mintea lor... în memoria lor? Să-i anunți unde suntem?

– Nu.

Hunt se prăbușește în scaunul de la piciorul patului meu. Brusc, pare foarte bătrân.

– Leigh, rostesc eu, chiar dacă aş putea să comunic cu Gladstone sau cu ceilalţi – ceea ce nu pot – la ce ar sluji? Ţi-am spus că această copie a Vechiului Pământ se află în Norul Hercule. Chiar şi la vitezele de salturi cuantice Hawking, ei ar avea nevoie de secole ca să ajungă până la noi.

– I-am putea avertiza, spune Hunt cu glas atât de obosit, încât sună posac.

– Să-i avertizăm despre ce? Cele mai negre coşmaruri ale lui Gladstone se transpun în realitate în jurul ei. Tu crezi că ea se încrede acum în Nucleu? De aceea Nucleul ne-a putut răpi atât de ostentativ. Evenimentele se derulează prea repede pentru ca Gladstone sau oricare altul din Hegemonie să poată reacţiona faţă de ele.

Hunt îşi freacă ochii, apoi îşi împreunează degetele sub nas. Privirea lui nu este excesiv de prietenoasă.

– Eşti cu adevărat personalitatea recuperată a unui poet?

Tac.

– Recită-mi o poezie. Născoceşte ceva.

Scutur din cap. Este târziu, amândoi suntem obosiţi şi speriaţi, iar inima mea n-a încetat pe deplin să galopeze de pe urma coşmarului care era mai mult decât un coşmar. N-o să-i îngădui lui Hunt să mă înfurie.

– Haide! zice el. Arată-mi că eşti versiunea nouă şi îmbunătăţită a lui Bill Keats.

– John Keats, rostesc încet.

– Nu contează. Haide, Severn! Sau John... Sau oricum ar trebui să-ţi spun. Recită-mi nişte versuri!

– Bine, spun eu și-i întorc privirea. Ascultă:

A fost odată un ștrengar
Și tare ștrengar mai era
Căci nimic nu făcea
Decât mâzgălea poezii.
El a luat
O călimară
În mână
Și un toc
Pe loc
În cealaltă
Și apoi
Grăbit
A fugit
Spre munți
Cărunți
Și stafii
Pe câmpii
La vrăjitori
Și castori
Și a scris
Îmbrăcat
Când era
Înnorat –
De gută speriat –
Și dezbrăcat
Când era călduros.
Ah, ce frumos
Când decidem

Să mergem direct
În nord,
În nord,
Să mergem direct
În nord!

– Nu știu, zice Hunt. Nu sună ca și cum ar fi fost scrisă de un poet a cărui reputație dăinuie de o mie de ani.

Strâng din umeri.

– În noaptea asta ai visat-o pe Gladstone? Gemetele acelea au fost cauzate de ceva ce s-a-ntâmplat?

– Nu. Nu era vorba despre Gladstone. De data asta a fost un coșmar... adevărat.

Hunt se scoală, ridică lampa și se pregătește să plece cu singura lumină din încăpere. Aud fântâna din Piazza, porumbeii pe pervazurile ferestrelor.

– Mâine, spune el, vom pune lucrurile cap la cap și vom găsi o cale de a ne întoarce. Dacă ne-au putut teleproiecta aici, trebuie să existe și un mod de a ne teleproiecta acasă.

– Da, zic eu știind că nu este adevărat.

– Noapte bună, spune Hunt. S-a terminat cu coșmarurile, da?

– S-a terminat, zic eu știind că este și mai puțin adevărat.

Moneta îl târî pe rănitul Kassad, îndepărtându-l de Shrike, și păru să țină creatura la respect cu un

braţ întins, în vreme ce bâjbâi în centura costumului epidermic, scoase un tor albastru şi-l răsuci înapoia ei.

Un oval auriu înalt de doi metri apăru arzător în aer.

– Lasă-mă..., murmură Kassad. Hai să terminăm cu el.

Sângele acoperea locurile unde Shrike despicase tăieturi adânci în costumul epidermic al colonelului. Piciorul lui drept se bălăngănea de parcă ar fi fost pe jumătate retezat; nu-şi putea lăsa greutatea pe el şi doar faptul că se luptase corp la corp cu Shrike, mai mult purtat de acesta în parodia dementă a unui dans, îl ţinuse pe Kassad în poziţie verticală în timpul înfruntării.

– Lasă-mă, repetă el.

– Taci, spuse Moneta, apoi, mai blând: Taci, iubitule.

Îl trase prin ovalul auriu şi ieşiră într-o lumină orbitoare.

În ciuda durerilor şi a epuizării sale, Kassad fu uluit de privelişte. Nu se aflau pe Hyperion; în privinţa asta era sigur. O câmpie vastă se întindea spre un orizont mult mai îndepărtat decât o îngăduiau logica sau experienţa. O iarbă scurtă şi portocalie – dacă era cu adevărat iarbă – creştea pe şes şi pe colinele scunde aidoma perişorilor de pe spinarea unei omizi imense, iar un fel de arbori se ridicau ca nişte sculpturi din carbon, cu trunchiurile şi ramurile parcă desprinse din Escher în improbabilitatea lor barocă; frunzele erau o explozie de ovale albastru-închis şi violet unduind spre un cer viu de lumină.

Nu era însă lumină solară. În timp ce Moneta îl purta de la portalul care se închidea – Kassad nu credea să fie un teleproiector, deoarece era convins că-i deplasase prin timp, nu doar prin spațiu –, către un pâlc din arborii aceia imposibili, colonelul întoarse ochii spre cer și simți un sentiment de uimire. Era la fel de luminos ca ziua pe Hyperion; la fel de luminos ca amiaza într-un mall comercial de pe Lusus; la fel de luminos ca toiul verii pe Platoul Tharsis de pe arida sa planetă natală, Marte, totuși nu era o lumină solară, ci bolta era acoperită cu stele și constelații și ciorchini de stele și o galaxie atât de ticsită cu sori, încât între lumini aproape că nu existau petice de întuneric. Kassad se gândi că era ca într-un planetariu cu zece proiectoare. Ca în centrul galaxiei...

Centrul galaxiei.

Un grup de bărbați și femei în costume epidermice ieșiră din umbra arborilor Escher și-i încercuiră pe Kassad și Moneta. Unul dintre bărbați – un gigant chiar și după criteriile marțiene ale colonelului – îl privi, se uită la Moneta și deși Kassad nu putea să audă nimic, nu putea să perceapă nimic în radioul și receptoarele de frecvențe înguste ale costumului său epidermic, el știu că cei doi comunicau.

– Întinde-te, îi spuse Moneta și-l așeză pe iarba portocalie catifelată.

El se strădui să stea în capul oaselor, să vorbească, dar atât ea, cât și gigantul îi atinseră pieptul cu palmele și colonelul se întinse pe spate, astfel încât câmpul

vizual îi fu acoperit de frunzele violete ce se roteau lent și de cerul înstelat.

Bărbatul îl atinse încă o dată și costumul epidermic al lui Kassad fu dezactivat. El încercă să se ridice, încercă să se acopere când își dădu seama că era gol pușcă în fața mulțimii mici care se strânsese, însă mâna fermă a Monetei îl ținu în loc. Prin durere și senzația de dislocare, îl simți vag pe bărbat pipăindu-i brațele și pieptul spintecate, trecând o mână învelită în argint în jos, pe picior, până la tendonul lui Ahile care fusese retezat. Colonelul simți răceală în toate locurile unde îl atingea gigantul și apoi conștiința lui se ridică, plutind, aidoma unui balon, hăt deasupra câmpiei roșcate și a dealurilor unduitoare, spre bolta înstelată, unde aștepta o siluetă uriașă, întunecată ca un nor de furtună deasupra orizontului, masivă ca un munte.

– Kassad, murmură Moneta și colonelul pluti înapoi. Kassad, repetă ea cu buzele lângă obrazul său, iar costumul lui epidermic se reactivă și se contopi cu al ei.

Colonelul Fedmahn Kassad se ridică în capul oaselor odată cu ea. Scutură din cap, văzu că era din nou înveșmântat în energie aidoma argintului viu și se sculă în picioare. Nu simțea nici o durere. Corpul îl pișca în multele locuri unde fuseseră vindecate rănile, dar tăieturile serioase fuseseră închise. Își contopi mâna cu propriul costum, trecu palma peste piele, îndoi genunchiul și-și atinse călcâiul, însă nu simți nicio cicatrice.

Se întoarse către gigant.

– Mulţumesc, rosti el neştiind dacă bărbatul îl putea auzi.

Gigantul încuviinţă şi reveni spre ceilalţi.

– Este un... fel de medic, îl lămuri Moneta. Un tămăduitor.

Kassad o auzi doar pe jumătate, întrucât îi privea cu atenţie pe ceilalţi. Erau oameni – în adâncul inimii, el ştia că erau oameni –, dar varietatea era năucitoare; costumele lor epidermice nu erau toate argintii ca ale lui Kassad şi Moneta, ci treceau succesiv printr-o multitudine de culori, toate la fel de catifelate şi organice ca blana unui animal sălbatic. Numai subtilul tremur energetic şi înceţoşarea trăsăturilor faciale dezvăluiau suprafaţa costumului epidermic. Anatomia le era la fel de diversă ca şi coloritul: silueta masivă cu talia cât a lui Shrike ale tămăduitorului, fruntea sa înaltă şi o revărsare brună de energie care ar fi putut să fi fost o coamă de păr... lângă el, o femelă, nu mai mare decât un copil, însă clar femeie, perfect proporţionată cu picioare musculoase, sâni mici şi aripi de personaj din basm, lungi de doi metri, ridicându-se de pe spatele ei – şi nu simple aripi decorative, fiindcă atunci când vântul înfioră iarba portocalie a preriei, ea alergă câţiva paşi, întinse braţele şi se ridică graţios în văzduh.

În spatele câtorva femei înalte şi zvelte cu costume epidermice albastre şi degete lungi, unite prin pieliţe, un grup de bărbaţi scunzi aveau tot atâtea vizoare şi armuri ca puşcaşii marini FORŢĂ gata să intre în luptă în vid, dar Kassad simţi că armurile făceau parte *din ei*. Deasupra, un pâlc de masculi înaripaţi se ridica

pe curenţii calzi de aer şi raze subţiri, galbene, de lumini laser pulsau între ei într-un cod complex. Laserele păreau să emane dintr-un ochi aflat în pieptul lor.

Kassad clătină iarăşi din cap.

– Trebuie să mergem, vorbi Moneta. Shrike nu ne poate urma aici. Războinicii aceştia au destule pe cap, ca să fie nevoiţi să mai aibă de-a face şi cu această manifestare particulară a Stăpânului Durerii.

– Unde suntem? întrebă Kassad.

Moneta materializă un oval violet, folosind o baghetă aurie de la centură.

– Departe în viitorul omenirii. *Unul* dintre viitorurile noastre. Aici au fost formate şi lansate către trecut Criptele Timpului.

Kassad privi din nou în jur. Ceva foarte mare se mişca în faţa câmpului stelar, ocultând mii de stele şi proiectând o umbră vreme de câteva secunde înainte să dispară. Bărbaţii şi femeile ridicară ochii pentru o clipă şi reveniră la activităţile lor: culegeau obiecte mici din arbori, se strângeau în grupuri pentru a examina hărţi energetice strălucitoare apelate printr-o mişcare de degete, zburau spre orizont cu viteza unor suliţe. Un individ scund şi rotund, de sex indefinit, se îngropase în solul moale şi era vizibil acum numai ca o linie vagă de pământ ridicat, care se deplasa iute în cercuri concentrice în jurul celorlalţi.

– *Unde* este locul ăsta? repetă Kassad. *Ce* este?

Pe neaşteptate, în mod inexplicabil, se simţi gata să izbucnească în lacrimi, de parcă ar fi cotit după un colţ nefamiliar şi s-ar fi trezit acasă în Proiectele

de Relocare Tharsis; mama lui, de mult moartă, flutura brațul spre el din pragul unei uși, iar prieteni uitați și frați îl așteptau să li se alăture la un meci de scotbal.

– Haide! zise Moneta și tonul de grabă din vocea ei era evident.

Îl împinse pe Kassad către ovalul strălucitor. El îi privi pe ceilalți și cupola de stele până ce păși prin portal și dispărură din vedere.

Ieșiră în beznă, dar filtrele din costumul epidermic al colonelului nu avură nevoie nici măcar de un moment ca să compenseze imaginea. Se aflau la baza Monolitului de Cristal, în valea Criptelor Timpului, pe Hyperion. Era noapte. Norii clocoteau deasupra și bântuia furtuna. Scena era iluminată doar de o strălucire pulsatorie din partea Criptelor înseși. Kassad simți un fior teribil de pierdere pentru locul curat și luminos pe care tocmai îl părăsiseră, dar apoi mintea i se focaliză asupra imaginilor din față.

Sol Weintraub și Brawne Lamia erau la o jumătate de kilometru mai departe în vale. Sol era aplecat deasupra femeii care zăcea în apropiere de intrarea în Cripta de Jad. Vântul vălătucea praf în jurul lor, atât de des, încât nu-l zăreau pe Shrike care se deplasa ca altă umbră pe potecă, pe lângă Obelisc, spre ei.

Fedmahn Kassad coborî de pe marmura întunecată din fața Monolitului și ocoli cioburile de cristal risipite ce acopereau cărarea. Abia atunci își dădu seama că Moneta continua să se țină agățată de brațul său.

– Dacă lupți din nou, rosti femeia și glasul ei se auzi blând, însă insistent în urechea lui, Shrike te va ucide.

– Ei sunt prietenii mei, zise Kassad.

Echipamentul FORȚĂ și armura lui distrusă zăceau acolo unde le azvârlise Moneta cu ore în urmă. Căută prin Monolit până își găsi carabina de asalt și o bandulieră de grenade, văzu că arma era încă funcțională, verifică încărcătura și ridică piedicile, părăsi Monolitul și porni în pas alergător să-l intercepteze pe Shrike.

Mă trezesc în sunet de apă curgătoare și pentru o secundă cred că mă deștept din moțăiala mea lângă cascada Lodore în excursia cu Brown. Dar când deschid ochii, întunericul este la fel de înfricoșător ca atunci când adormisem, sunetul apei este iritant, șopotitor, nu vuietul cataractei pe care Southey avea s-o facă într-o bună zi faimoasă în poemul său, și mă simt groaznic... nu doar suferind de laringita cu care mă alesesem după excursia cu Brown, când escaladasem prostește Skiddaw înainte de micul dejun... ci bolnav de moarte, cu trupul plin de dureri mai profunde decât cele cauzate de febră, în timp ce flegmă și foc îmi clocotesc în piept și abdomen.

Mă ridic și, pe pipăite, îmi găsesc drumul spre fereastră. O geană de lumină răzbate pe sub ușă din camera lui Leigh Hunt și înțeleg că a adormit cu lampa aprinsă. Ar fi fost bine ca și eu să fi făcut la fel, însă este prea târziu ca s-o aprind acum, pe când

bâjbâi către dreptunghiul mai puţin întunecat al ferestrei, încastrat în întunericul mai închis al odăii.

Aerul este proaspăt şi încărcat de izul ploii. Când fulgerele pâlpâie peste acoperişurile Romei, îmi dau seama că sunetul care m-a trezit a fost tunetul. Nici o luminiţă nu arde în oraş. Aplecându-mă puţin pe fereastra deschisă, pot vedea treptele de peste Piazza, ude de ploaie, şi turnurile de la Trinità dei Monti, conturate negru pe fundalul sclipirilor fulgerelor. Vântul care suflă în jos pe scară este îngheţat şi mă retrag spre pat ca să mă înfăşor într-o pătură, după aceea trag un scaun la fereastră şi mă aşez acolo, privind afară şi cu gândul aiurea.

Mi-l amintesc pe fratele meu Tom în ultimele lui săptămâni şi zile de viaţă, cu chipul şi trupul contorsionate de efortul teribil de a respira. Mi-o amintesc pe mama şi cât de palidă era, cu faţa strălucitoare în penumbrele camerei întunecoase. Mie şi surorii mele ni s-a îngăduit să-i atingem mâna umedă şi lipicioasă, să-i sărutăm buzele înfrigurate şi apoi să ne retragem. Îmi amintesc că mi-am şters pe furiş buzele când am ieşit din odaie, trăgând cu coada ochiului pentru a vedea dacă sora mea sau altcineva îmi remarcase gestul păcătos.

Când doctorul Clark şi un chirurg italian făcuseră autopsia lui Keats la mai puţin de treizeci de ore după moartea sa, ei găsiseră, aşa cum Severn a scris mai târziu unui prieten, „...tuberculoza cea mai rea cu putinţă – plămânii erau complet distruşi – celulele nu mai existau aproape deloc". Nici doctorul Clark şi nici

chirurgul italian nu-şi putuseră imagina cum reuşise Keats să trăiască în acele ultime două luni sau mai bine.

Mă gândesc la toate astea, în vreme ce stau în camera întunecată, privesc Piazza cufundată în beznă şi în tot acest timp ascult fierberea din pieptul şi gâtul meu, simţind durerea din interior care arde ca focul şi durerea mai mare a ţipetelor din mintea mea: ţipetele lui Martin Silenus pe arbore, suferind pentru că scrisese poemul pe care eu fusesem prea fragil şi prea laş ca să-l termin; ţipetele lui Fedmahn Kassad care se pregăteşte să moară în ghearele lui Shrike; ţipetele Consulului, care este silit să trădeze pentru a doua oară; ţipetele din mii de gâtlejuri Templiere, care jelesc moartea planetei lor şi a fratelui lor Het Masteen; ţipetele lui Brawne Lamia, care se gândeşte la iubitul ei mort, geamănul meu; ţipetele lui Paul Duré, care zace luptându-se cu arsurile şi şocul amintirilor, extrem de conştient de cruciformele care aşteaptă pe pieptul său; ţipetele lui Sol Weintraub, care loveşte cu pumnii în solul lui Hyperion, strigând după copilul său, ţipetele de prunc ale lui Rachel care încă nu ne-au părăsit urechile.

– La dracu', spun încet izbind cu pumnul în piatra şi mortarul cadrului ferestrei. La dracu'!

După o vreme, când prima urmă alburie promite zorii, mă îndepărtez de fereastră, găsesc patul şi mă întind doar pentru o clipă, ca să închid ochii.

Guvernatorul-general Theo Lane se trezi în sunet de muzică. Clipi şi privi în jur, recunoscând ca prin

vis cuva nutritivă din apropiere şi clinica de chirurgie a navei. Purta o pijama neagră, moale, şi dormea pe patul de examinare al clinicii. Peticele lui de amintiri din ultimele douăsprezece ore începură să se alipească laolaltă: fusese scos din cuva de tratament, i se aplicaseră senzori, Consulul şi un alt bărbat se aplecaseră peste el, îi puseseră întrebări... iar Theo răspunsese ca şi cum ar fi fost realmente conştient, apoi dormise iarăşi, visând Hyperion şi oraşele sale care ardeau. Ba nu, nu fuseseră vise.

Theo se ridică în capul oaselor, simţi că pluteşte în sus de pe pat, îşi găsi hainele curăţate şi atent împăturite pe un raft din apropiere şi se îmbrăcă iute, auzind mereu muzica, când ridicându-se, când coborând, dar cu o obsedantă calitate acustică ce sugera că era în direct, nu o înregistrare.

Parcurse scara scurtă până la puntea pentru activităţi recreaţionale şi se opri surprins, când constată că nava era deschisă, balconul extins şi câmpul constrictiv aparent dezactivat. Gravitaţia era minimă: atât cât să-l ţină pe bărbat pe podea, însă nimic mai mult – probabil o cincime sau mai puţin din gravitaţia lui Hyperion, poate o şesime din cea standard.

Nava era deschisă. Lumină solară orbitoare pătrundea prin uşa deschisă a balconului, unde Consulul cânta la instrumentul antic pe care el îl numea pian. Theo îl recunoscu pe arheolog, Arundez, rezemat de canatul uşii, cu un pahar în mână. Consulul cânta ceva foarte vechi şi foarte complicat; mâinile lui erau o pâclă pe claviatură. Theo se apropie, dădu să-i

şoptească ceva lui Arundez care zâmbea, după care se opri şocat şi cu ochii holbaţi.

Dincolo de balcon, la treizeci de metri mai jos, razele sclipitoare de soare cădeau pe o pajişte verde-viu, care se întindea până la un orizont mult prea apropiat. Pe pajiştea aceea, grupuri de oameni stăteau în picioare sau întinşi în posturi relaxate, ascultând evident concertul ad-hoc al Consulului. Dar ce oameni!

Theo zărea oameni înalţi şi slabi, care semănau cu esteţii de pe Epsilon Eridani, palizi şi pleşuvi, în robe albastre vaporoase, însă lângă ei şi dincolo de ei se aflau o multitudine uluitoare de tipuri umane – mai multe varietăţi decât văzuse vreodată Webul: oameni acoperiţi de blană şi solzi, oameni cu corpuri ca albinele şi ochi pe măsură, receptori multifaţetaţi şi antene, oameni fragili şi subţiri ca sculpturi de sârme, cu aripi negre mari extinse de pe umerii înguşti şi pliate în jurul lor ca nişte cape, oameni aparent concepuţi pentru planetele cu gravitaţii foarte mari, scunzi, lătăreţi şi musculoşi ca bivolii africani, pe lângă care lususenii ar fi părut fragili, oameni cu trupuri scurte şi braţe lungi acoperite de blană oranj, pe care numai feţele albicioase şi sensibile îi deosebeau de unele hologuri ale urangutanilor de mult dispăruţi de pe Vechiul Pământ, şi alţi oameni care aduceau mai degrabă a lemuri decât a umanoizi, mai mult acvilini, leonini, ursini sau antropoizi decât umani. Totuşi, cumva, Theo ştiu imediat că erau *fiinţe umane*, oricât de şocante ar fi fost deosebirile de înfăţişare. Privirile lor atente, posturile relaxate şi o sută de alte subtile atribute

umane – până la felul în care o mamă cu aripi de fluture ţinea în braţe un copil cu aripi de fluture – erau mărturii ale unei umanităţi comune pe care guvernatorul-general n-o putea nega.

Melio Arundez se întoarse, zâmbi văzând expresia lui Theo şi şopti:

– Expulzaţi.

Uluit, Theo Lane nu putu decât să clatine din cap şi să asculte muzica. Expulzaţii erau barbari, nu aceste creaturi frumoase şi uneori eterice. Expulzaţii capturaţi pe Bressia, ca să nu mai amintească de cadavrele infanteriştilor lor, avuseseră o conformaţie corporală oarecum uniformă: înalţi, da, însă în tot cazul mult mai apropiaţi de standardele Webului decât această ameţitoare etalare de varietate.

Theo scutură din nou din cap când bucata interpretată de Consul la pian se ridică în crescendo şi se sfârşi cu o notă apăsată. Sutele de făpturi de pe pajiştea de dedesubt aplaudară şi sunetele se auziră subţire şi catifelat în aerul rarefiat, după care Theo îi privi cum se ridică, se întind şi pornesc în diverse direcţii... unii mergând iute peste orizontul neliniştitor de apropiat, alţii depliind aripi de opt metri şi zburând. O parte din ei însă veniră spre nava Consulului.

Consulul se ridică, îl zări pe Theo şi surâse. Îl bătu pe umăr.

– La timp, îi spuse. În curând, vom negocia.

Theo Lane clipi repede din ochi. Trei Expulzaţi aterizară pe balcon şi-şi pliară aripile mari. Aveau blănuri dese, cu dungi şi însemne diferite, dar la fel

de organice şi convingătoare ca ale oricărei creaturi sălbatice.

– Încântător ca întotdeauna! vorbi către Consul Expulzatul cel mai apropiat. Chipul îi era leonin – nas lat şi ochi aurii încadraţi de un guler de blană roşcată. Ultima bucată a fost *Fantasia în Re Minor,* KV. 397 de Mozart, nu-i aşa?

– Aşa este, spuse Consulul. Om-liber Vanz, ţi-l prezint pe domnul Theo Lane, guvernatorul-general al planetei Hyperion din Protectoratul Hegemoniei.

Privirea leonină se întoarse la Theo.

– Sunt onorat, rosti Om-liber Vanz şi întinse o mână îmblănită.

Theo i-o strânse.

– Încântat de cunoştinţă, domnule.

Theo se întrebă pentru o clipă dacă nu cumva era tot în cuva de recuperare şi visa toate astea. Razele de soare pe chipul său şi fermitatea palmei celuilalt sugerau contrariul.

Om-liber Vanz reveni spre Consul.

– În numele Agregaţiei, îţi mulţumesc pentru concert. Au trecut prea mulţi ani de când nu te-am mai auzit cântând, prietene. Privi în jur. Putem sta de vorbă aici sau într-unul dintre complexele administrative, după cum doreşti.

Consulul şovăi doar o secundă.

– Noi suntem trei, Om-liber Vanz. Voi sunteţi mulţi. Ne vom alătura vouă.

Capul leonin încuviinţă şi privi cerul.

– Vă vom trimite o barcă.

El şi ceilalţi doi se apropiară de balustradă şi păşiră în gol, căzând câţiva metri înainte de a-şi desfăşura aripile complexe şi a porni către orizont.

– Iisuse, şopti Theo şi-l prinse pe Consul de antebraţ. Unde suntem?

– În Roi, răspunse Consulul.

Lăsă capacul peste claviatura Steinway-ului. Pătrunse primul în navă, îl aşteptă pe Arundez să intre şi după aceea retrase balconul.

– Şi ce vom negocia? întrebă Theo.

Consulul îşi frecă ochii. Părea că dormise foarte puţin sau chiar deloc în cele zece sau douăsprezece ore cât fusese Theo în clinică.

– Asta depinde de următorul mesaj al directorului executiv Gladstone, răspunse Consulul şi indică holonişa înceţoşată de coloane de transmisii.

Un mesaj sperlumic era decodificat pe padul de unică folosinţă al navei.

Meina Gladstone intră în infirmeria Clădirii Guvernului şi fu escortată de medici în rezerva de reanimare unde se afla părintele Paul Duré.

– Care-i situaţia? întrebă ea pe primul medic, propriul ei doctor.

– Arsuri de gradul al doilea pe o treime din corp, răspunse Irma Androneva. Şi-a pierdut sprâncenele şi o parte din păr... de fapt, nici nu mai avea prea mult... iar pe partea stângă a feţei şi corpului are arsuri de gradul al treilea provocate de radiaţii. Am încheiat regenerarea epidermică şi i-am făcut injecţii

ARN şablon. Nu are dureri şi este conştient. Mai există problema paraziţilor cruciformi de pe pieptul lui, însă ea nu prezintă pericol imediat pentru pacient.

– Arsuri de gradul al treilea provocate de radiaţii, repetă Gladstone oprindu-se pentru o clipă în afara razei auditive a rezervei lui Duré. Bombe cu plasmă?

– Da, răspunse alt medic pe care Gladstone nu-l recunoscu. Suntem siguri că bărbatul acesta s-a teleproiectat de pe Crângul lui Dumnezeu cu o secundă sau două înainte de închiderea conexiunii teleproiectoare.

– Bine, spuse Gladstone şi se opri lângă platforma plutitoare pe care zăcea Duré. Vă rog, doresc să vorbesc singură cu domnul acesta.

Medicii se priviră între ei, trimiseră autoinfirmiera în compartimentul ei mural de stocare şi închiseră portalul către hol, când ieşiră.

– Părinte Duré? întrebă Gladstone, recunoscând preotul din holourile sale şi descrierile făcute de Severn în timpul pelerinajului.

Chipul preotului era roşu şi împestriţat, strălucind de la gelul de regenerare şi sprayul analgezic. Rămăsese un bărbat cu aspect fascinant.

– Doamnă director executiv, şopti el şi schiţă gestul de a se ridica în capul oaselor.

Gladstone îl apăsă cu blândeţe pe umăr.

– Odihneşte-te, îi spuse. Crezi că-mi poţi spune ce s-a întâmplat?

Duré încuviinţă din cap. În ochii bătrânului iezuit luceau lacrimi.

– Adevăratul Glas al Arborelui-lumii n-a crezut că ei vor ataca realmente, murmură el cu glas răgușit. Sek Hardeen a crezut că Templierii aveau un pact cu Expulzații... un aranjament. Dar ei au atacat. Lasere tactice, dispozitive cu plasmă, cred că și explozibili nucleari...

– Da, zise Gladstone, am monitorizat evenimentele din Consiliul de Război. Trebuie să știu totul, părinte Duré. Totul din clipa în care ai intrat în Cripta Grotă de pe Hyperion.

Ochii lui Paul Duré se focalizară pe fața lui Gladstone.

– Știi asta?

– Da. Și mai știu majoritatea celor petrecute până atunci. Însă trebuie să cunosc mai multe. Mult mai multe.

Duré închise ochii.

– Labirintul...

– Poftim?

– Labirintul, repetă el cu voce mai puternică.

Își drese glasul și-i povesti călătoria lui prin tunelurile de cadavre, tranziția într-o navă FORȚĂ și întâlnirea cu Severn pe Pacem.

– Ești sigur că Severn pornise încoace? Spre Clădirea Guvernului?

– Da. El și consilierul dumitale... Hunt. Amândoi intenționau să se teleproiecteze aici.

Gladstone aprobă și atinse cu grijă o secțiune nearsă de pe umărul preotului.

– Părinte, lucrurile se succed foarte rapid. Severn n-a apărut, şi nici Leigh Hunt. Am nevoie de sfaturi în privinţa lui Hyperion. Vei rămâne alături de mine?

Pentru o secundă Duré păru descumpănit.

– Trebuie să mă-ntorc pe Hyperion, doamnă director executiv. Sol şi ceilalţi mă aşteaptă.

– Înţeleg, rosti Gladstone liniştitor. Imediat ce va exista o cale de întoarcere către Hyperion, te voi expedia acolo. În momentul de faţă însă Webul este supus unor atacuri brutale. Milioane de oameni mor sau sunt în pericol de a muri. Am nevoie de ajutorul tău, părinte. Mă pot bizui pe tine, până atunci?

Paul Duré oftă şi se lăsă pe spate.

– Da, doamnă director executiv. Dar nu am nici o idee în ce fel aş...

Se auzi un ciocănit uşor şi intră Sedeptra Akasi, care-i întinse lui Gladstone un mesaj. Directorul executiv zâmbi.

– Părinte, am spus că lucrurile se succed rapid. Iată altă noutate. Un mesaj de pe Pacem anunţă: Colegiul Cardinalilor s-a întrunit în Capela Sixtină... Gladstone ridică o sprânceană. Am uitat, părinte, este *acea* Capelă Sixtină?

– Da. După Marea Greşeală, Biserica a demontat-o piatră cu piatră, frescă cu frescă, şi a dus-o pe Pacem.

Gladstone coborî ochii asupra mesajului.

– ... s-a întrunit în Capela Sixtină şi a ales un nou pontif.

– Atât de repede? şopti Paul Duré. Închise iarăşi ochii. Cred că au simţit că trebuie să se grăbească.

Pacem se află – la cât? – la numai zece zile față de valul de invazie a Expulzaților. Totuși s-ajungă atât de repede la o decizie...

– Te interesează cine este noul papă? întrebă Gladstone.

– Bănuiesc că fie cardinalul Antonio Guarducci, fie cardinalul Agostino Ruddell, spuse Duré. Nici unul dintre ceilalți nu ar întruni o majoritate în momentele acestea.

– Nu, zise Gladstone. Potrivit acestui mesaj provenit de la episcopul Edouard din Curia Romana...

– *Episcopul* Edouard! Scuză-mă, doamnă director executiv, te rog, continuă...

– Potrivit episcopului Edouard, pentru prima oară în istoria Bisericii, Colegiul Cardinalilor a ales pe cineva fără rang de cardinal. Mesajul spune că noul papă este un preot iezuit... un anume părinte Paul Duré.

În ciuda arsurilor, Duré se ridică brusc în capul oaselor.

– Cum?!

În glasul lui nu exista nici pic de încredere. Gladstone îi întinse mesajul.

Paul Duré rămase privindu-l.

– Este imposibil! Niciodată n-a fost ales un pontif care să nu aibă măcar rangul de Monsenior... măcar simbolic, iar atunci a fost un unicat... a fost Sfântul Belvedere după Marea Greșeală și Miracolul din... nu, nu, este imposibil!

– Consiliera mea mi-a spus că episcopul Edouard încearcă să te apeleze, zise Gladstone. Îți vom face

legătura imediat, părinte. Sau ar trebui să-ți zic Sfinția Voastră?

În glasul directorului executiv nu se simțea vreo ironie.

Duré ridică ochii, prea stupefiat pentru a putea vorbi.

– Voi cere să-ți stabilească legătura, repetă Gladstone, și-ți vom aranja revenirea pe Pacem cât mai repede posibil, Sfinția Voastră, dar aș aprecia dacă am putea rămâne în contact. Am realmente nevoie de sfaturile tale.

Duré aprobă și reveni cu privirea la mesaj. Pe consola de deasupra platformei începu să pâlpâie ledul unui telefon.

Directorul executiv Gladstone ieși în hol, îi anunță pe medici despre cele mai recente evenimente, contactă Securitatea pentru a valida autorizarea de teleproiectare a episcopului Edouard sau a altor oficialități ale Bisericii de pe Pacem și se teleproiectă în apartamentul ei din aripa rezidențială. Sedeptra îi reaminti că peste opt minute se reunea Consiliul. Gladstone încuviință, îi făcu semn să iasă și reveni la cubiculumul teleproiectorului din nișa sa camuflată din perete. Acționă câmpurile sonice de confidențialitate și codifică diskeyul de transmisie pentru nava Consulului. Toate receptoarele sperlumice din Web, Pustietate, galaxie și Univers aveau să monitorizeze transmisia, dar numai nava Consulului o putea decodifica. Sau așa spera ea...

Ledul holocamerei pâlpâi roșu.

– Bazându-mă pe mesajul automat al navei tale, bănuiesc că ai optat să te întâlnești cu Expulzații și că ei ți-au acordat permisiunea s-o faci, rosti Gladstone. De asemenea, presupun că ai supraviețuit întâlnirii inițiale.

Trase aer în piept.

– De-a lungul anilor ți-am cerut să faci multe sacrificii în numele Hegemoniei. Acum ți-o cer în numele omenirii. Trebuie să afli următoarele răspunsuri:

În primul rând, de ce Expulzații atacă și distrug planetele Webului? Tu ai fost convins, Brawne Lamia a fost convinsă și eu am fost convinsă că doreau doar Hyperion. De ce și-au schimbat decizia?

În al doilea rând, *unde* se află TehNucleul? Trebuie să știu, dacă ne vom lupta cu el. Expulzații au uitat că dușmanul nostru comun este Nucleul?

În al treilea rând, care sunt pretențiile lor pentru încetarea focului? Sunt gata să sacrific multe pentru a ne scăpa de dominarea Nucleului. *Însă omorurile trebuie să înceteze!*

În al patrulea rând, va fi de acord Liderul Agregației Roi să mă întâlnească personal? Mă voi teleproiecta în sistemul Hyperion, dacă acest lucru va fi necesar. Majoritatea elementelor flotei noastre au plecat de acolo, totuși o NavăSalt și escorta ei au rămas în sfera de singularitate. Liderul Roiului trebuie să ia o decizie rapidă, deoarece FORȚA vrea să distrugă sfera și atunci Hyperion va fi la trei ani datorie temporală față de Web.

În sfârșit, Liderul Roiului trebuie să afle că Nucleul dorește ca noi să utilizăm o formă de dispozitiv exploziv similară baghetei-letale pentru a contracara invazia Expulzaților. Mulți dintre conducătorii FORȚEI sunt de acord. N-a mai rămas mult timp. Noi nu vom permite – repet, nu vom permite! – ca invazia Expulzaților să cucerească Webul.

De acum totul cade în puterea ta. Te rog, confirmă recepția și trimite-mi un mesaj sperlumic de îndată ce au început negocierile.

Gladstone privi în diskul camerei, expediind peste anii-lumină forța personalității și sinceritatea ei.

– Te implor din adâncurile istoriei omenirii, te rog, fă asta!

Mesajul sperlumic fu urmat de două minute de imagini sacadate care prezentau devastările Porții Raiului și Crângului lui Dumnezeu. Consulul, Melio Arundez și Theo Lane rămaseră tăcuți după ce holourile încetară.

– Răspuns? se interesă nava.

Consulul își drese glasul.

– Confirmă recepția, spuse el. Trimite coordonatele noastre. Privi peste holonișă, către ceilalți doi: Domnilor?

Arundez scutură din cap, parcă încercând să-și limpezească gândurile.

– Este evident că ai mai fost aici... la Roiul Expulzaților.

– Da, zise Consulul. După Bressia... după ce soția și fiul meu... după Bressia, cu ceva timp în urmă, am făcut jonctiunea cu acest Roi pentru negocieri prelungite.

– În numele Hegemoniei? întrebă Theo.

Chipul roșcovan arăta mult îmbătrânit și cutat de griji.

– În numele facțiunii senatoarei Gladstone, răspunse Consulul. A fost înainte ca ea să fie aleasă director executiv. Facțiunea ei mi-a explicat că un conflict pentru putere din interiorul TehNucleului putea fi manipulat prin aducerea planetei Hyperion în Protectorat. Modul cel mai simplu pentru a face asta era de a îngădui unor informații să ajungă la Expulzați... informații care i-ar fi determinat să atace Hyperion, aducând astfel flota Hegemoniei aici.

– Și tu ai făcut asta?

Vocea lui Arundez nu avea nici o inflexiune de emoție, deși soția și copiii lui trăiau pe Renaștere Vector, aflată la mai puțin de optzeci de ore de valul invaziei.

Consulul se lăsă pe spate în perne.

– Nu. Le-am spus Expulzaților planul adevărat. Ei m-au trimis înapoi în Web ca agent dublu. Intenționau într-adevăr să cucerească Hyperion, dar la momentul ales de ei.

Theo se aplecă în față cu mâinile strâns încleștate.

– Toți anii aceia în consulat...

– Așteptam un semnal de la Expulzați, rosti Consulul sec. Ei aveau un dispozitiv care putea colapsa câmpurile antientropice din jurul Criptelor Timpului.

Să le deschidă atunci când erau pregătiți. Să-i îngăduie lui Shrike să lepede cătușele.

– Așadar Expulzații au făcut asta, zise Theo.

– Nu, spuse Consulul, eu am făcut-o. I-am trădat pe Expulzați, la fel cum am trădat-o pe Gladstone și Hegemonia. Am împușcat-o pe Expulzata care calibra dispozitivul... pe ea și pe tehnicienii care o însoțeau... și l-am activat. Câmpurile antientropice au colapsat. A fost aranjat pelerinajul final. Shrike este liber.

Theo rămase privindu-l pe fostul său mentor. În ochii lui verzi se citea mai degrabă nedumerire, decât mânie.

– De ce? De ce ai făcut toate astea?

Consulul le povesti, succint și fără înflăcărare, despre bunica Siri de pe Maui-Legământul și despre rebeliunea ei împotriva Hegemoniei; o rebeliune care nu pierise atunci când muriseră Siri și iubitul ei, bunicul Consulului.

Arundez se ridică din nișă și se îndreptă către fereastra opusă balconului. Raze de soare îi brăzdară picioarele și mocheta albastru-închis.

– Expulzații știu ce ai făcut?

– Acum știu, răspunse Consulul. După ce am sosit, i-am spus Omului-liber Vanz și celorlalți.

Theo se plimbă înainte și înapoi pe diametrul holonișei.

– Prin urmare întâlnirea aceasta la care mergem s-ar putea să fie o judecată?

Consulul surâse.

– Sau o execuție.

Theo se opri, cu ambele mâini încleştate în pumni.

– Şi Gladstone ştia toate astea, când ţi-a cerut să revii aici?

– Da.

Guvernatorul-general se întoarse cu spatele.

– Nu ştiu dacă doresc ca ei să te execute sau nu...

– Nici eu nu ştiu, Theo, vorbi Consulul.

Melio Arundez îi privi de la fereastră.

– Vanz n-a zis că trimite o barcă să ne ia?

Ceva din tonul lui îi aduse pe ceilalţi doi bărbaţi la fereastră. Corpul ceresc pe care asolizaseră era un asteroid de mărime mijlocie, care fusese închis într-un câmp constrictiv de clasa a X-a şi pe care generaţii de vânturi şi ape şi o restructurare atentă îl terraformaseră într-o sferă. Soarele lui Hyperion cobora îndărătul orizontului mult prea apropiat şi puţinii kilometri de iarbă uniformă unduiau sub o briză rătăcitoare. Sub navă, un pârâu lat, sau un râu îngust, curgea agale peste izlazul acela, se apropia de orizont şi acolo părea să zboare în sus într-un râu care se transforma în cascadă, răsucindu-se prin îndepărtatul câmp constrictiv şi şerpuind prin spaţiul negru de deasupra, pentru a deveni o linie prea îngustă ca să fie văzută.

Pe cascada aceea infinit de înaltă cobora o barcă ce se apropia de suprafaţa lumii lor micuţe. La provă şi la pupă se zăreau siluete umanoide.

– Hristoase..., murmură Theo.

– Ar fi bine să ne pregătim, zise Consulul. Aceea este escorta noastră.

Afară soarele apuse cu o rapiditate șocantă, expediindu-și ultimele raze prin perdeaua de apă la o jumătate de kilometru deasupra solului adumbrit și pârjolind cerul ultramarin cu curcubeie de culori și materialitate aproape înspăimântătoare.

40

Când Hunt mă trezeşte, este mijlocul dimineţii. Venise cu micul dejun pe o tavă şi o privire speriată în ochii săi negri.

– De unde ai mâncarea? îl întreb.

– La parter, în camera din faţă este un fel de restaurant. Mâncarea aştepta acolo, caldă... dar nu era nimeni.

Încuviinţez din cap.

– Mica trattoria a signorei Angeletti, îi spun. Nu-i o bucătăreasă prea grozavă.

Îmi amintesc îngrijorarea doctorului Clark vizavi de dieta mea; el apreciase că tuberculoza mi se instalase în stomac şi mă silise la un regim de flămânzire care consta din lapte şi pâine, având dreptul doar ocazional la o bucăţică de peşte. Bizar cât de mulţi oameni suferinzi au dat ochi cu veşnicia obsedaţi de intestinele, ulceraţiile sau frugalitatea regimului lor.

Ridic din nou ochii la Hunt.

– Ce este?

Consilierul lui Gladstone s-a dus la fereastră și pare absorbit de Piazza de dedesubt. Aud susurul blestemat al fântânii lui Bernini.

– În timp ce tu dormeai, vorbește încet Leigh Hunt, m-am gândit să ies nițel pe-afară, pentru eventualitatea în care aș zări vreun om. Sau un telefon, ori un teleproiector...

– Bineînțeles, spun eu.

– Doar am pășit afară... Se întoarce și-și umezește buzele. Severn, acolo este ceva. În stradă, la piciorul scării. Nu sunt sigur, însă cred că este...

– Shrike, spun eu.

Hunt aprobă.

– L-ai văzut și tu?

– Nu, totuși nu mă surprinde.

– Este... este teribil, Severn! Are în el ceva care-mi zbârlește toată pielea. Uite... îl poți întrezări în umbre, de cealaltă parte a scării.

Dau să mă scol, dar un acces brusc de tuse și senzația de flegmă care mi se ridică prin piept și gât mă fac să mă prăbușesc înapoi pe perne.

– Știu cum arată, Hunt. Nu te teme, nu se află aici pentru tine.

Vocea îmi sună mai încrezătoare decât mă simt eu.

– Este pentru tine?

– Nu cred, răspund printre icnete și horcăituri. Cred că este aici ca se asigure că nu-ncerc să plec... să găsesc alt loc în care să mor.

Hunt revine spre pat.

– N-o să mori, Severn.

Nu spun nimic.

El se așază în scaunul cu spătar drept de lângă pat și ridică o ceașcă de ceai care s-a răcit între timp.

– Dacă vei muri, ce se va întâmpla cu mine?

– Nu știu, îi spun sincer. Dacă voi muri, nu știu nici măcar ce se va întâmpla *cu mine.*

Bolile grave au un solipsism anume care solicită absolut toată atenția bolnavului, cu aceeași certitudine cu care o gaură neagră astronomică absoarbe tot ce are ghinionul să pătrundă în raza ei critică. Ziua trece lent și sunt incredibil de conștient de mișcarea luminii soarelui peste peretele grosolan, de atingerea plăpumii sub palma mea, de febra care crește în mine ca o greață și arde în furnalul creierului și, în măsura cea mai mare, de durere. Acum însă nu este durerea mea, deoarece câteva ore sau zile de contractare a gâtului și arsuri în piept sunt suportabile, aproape întâmpinate cu brațele deschise, aidoma unui vechi prieten plicticos pe care-l întâlnești într-un oraș străin, ci este durerea altora... a tuturor celorlalți oameni. Îmi izbește mintea ca zgomotul produs de un olan care se sparge, ca fierul unui baros lovit repetat pe fierul nicovalei și dinaintea ei nu există scăpare.

Creierul meu o receptează ca pe un vacarm și o restructurează ca pe o poezie. Toată ziua și toată noaptea, durerea Universului se revarsă înăuntru și rătăcește prin coridoarele febrile ale minții mele sub formă de versuri, imagini, imagini în versuri, complexul și nesfârșitul dans al limbajului, când liniștitor ca un

solo de flaut, când ascuțit, strident și confuz ca o duzină de orchestre ce-și acordează instrumentele, însă mereu versuri, mereu poezie.

În preajma apusului mă trezesc dintr-o moțăială, spulberând visul în care colonelul Kassad se luptă cu Shrike pentru viețile lui Sol și Brawne Lamia, și-l văd pe Hunt șezând lângă fereastră, cu chipul prelung, colorat de lumina serii care are nuanțele teracotei.

– Mai este acolo? întreb eu și vocea mi se aude ca scrâșnetul fierului pe piatră.

Hunt tresare, apoi se răsucește către mine cu un surâs de scuză și prima îmbujorare pe care am văzut-o vreodată pe fața aceea dură.

– Shrike? spune el. Nu știu, nu l-am mai văzut de o vreme. *Simt* însă că ar fi. Mă privește atent: Ce faci?

– Mor.

Regret instantaneu superficialitatea acelei replici caustice, oricât de exactă ar fi, când văd durerea pe care i-o provoacă lui Hunt.

– Nu-i nimic, continui aproape jovial, am mai făcut-o și înainte. De fapt, *eu* nu mor. Eu exist ca personalitate în adâncul TehNucleului. Moare doar acest corp. Acest cibrid al lui John Keats. Această iluzie de carne și oase și asociații împrumutate, în vârstă de douăzeci și șapte de ani.

Hunt se apropie și se așază pe marginea patului. Observ șocat că în timpul zilei a schimbat cearșafurile, înlocuind învelitoarea pătată de sânge a păturii mele cu învelitoarea de pe patul lui.

– Personalitatea ta este o IA în Nucleu, vorbește el. În cazul acesta trebuie să poți accesa datasfera.

Clatin din cap, prea obosit ca să mă cert.

– Când ai fost răpit de cei doi Philomel, te-am urmărit prin ruta ta de acces cu datasfera, insistă el. Nu trebuie s-o contactezi personal pe Gladstone. Ajunge să lași un mesaj, undeva unde să poată fi găsit de Securitate.

– Nu, șuier eu, Nucleul nu vrea asta.

– Te blochează? Te oprește?

– Nu încă. Dar ar face-o.

Așez cuvintele separat între gâfâieli, ca și cum aș pune niște ouă delicate înapoi într-un cuib. Pe neașteptate îmi amintesc o însemnare pe care i-am trimis-o dragei mele Fanny la scurtă vreme după o hemoragie serioasă, dar cu un an înainte ca sângerările să mă ucidă. Scrisesem: „Dacă ar fi să mor, mi-am zis, n-am lăsat nici o operă nemuritoare după mine – nimic care să-i facă pe prietenii mei mândri de amintirea mea –, dar am iubit principiul frumuseții în tot ce există și, dac-aș fi avut timp, m-aș fi făcut pomenit." Cuvintele acelea mi se par acum zadarnice, egoiste, idioate și naive... totuși continui să cred în ele cu disperare. Dacă aș fi avut timp... lunile pe care le petrecusem pe Esperance, pretextând că eram artist vizual; zilele irosite cu Gladstone în sălile guvernării, când aș fi putut scrie...

– De unde știi dacă nu încerci? întreabă Hunt.

– Ce? întreb eu.

Simplul efort al rostirii unei silabe îmi stârnește din nou tusea și spasmele se sfârșesc doar după ce scuip sfere semisolide de sânge în ligheanul pe care Hunt mi l-a adus în grabă. Mă întind pe spate, străduindu-mă să mă concentrez asupra chipului său. În odaia strâmtă se întunecă și nici unul dintre noi n-a aprins vreo lampă. Afară, fântâna bolborosește gălăgios.

– Ce? repet eu, străduindu-mă să rămân aici, în timp ce somnul și visele trag de mine. Ce să-ncerc?

– Încearcă să lași un mesaj prin datasferă, șoptește el. Să contactezi pe cineva.

– Și ce mesaj să las, Leigh? întreb.

Este prima dată când i-am folosit prenumele.

– Unde suntem... Cum ne-a răpit Nucleul... Orice.

– Bine, spun și închid ochii. O să-ncerc. Nu cred că voi fi lăsat, dar promit c-o să-ncerc.

Simt mâna lui Hunt ținând-o pe a mea. Chiar și prin talazurile învingătoare ale oboselii, acest contact uman este îndeajuns pentru a-mi aduce lacrimi în ochi.

O să încerc. Înainte de a mă preda viselor sau morții, o să încerc.

Colonelul Fedmahn Kassad răcni un strigăt de luptă FORȚĂ și se năpusti prin furtuna de praf pentru a-l intercepta pe Shrike înainte ca acesta să fi străbătut ultimii treizeci de metri până în locul unde Sol Weintraub era ghemuit lângă Brawne Lamia.

Shrike se opri şi capul i se roti fără frecare, cu ochii roşii sclipind. Kassad îşi armă carabina de asalt şi coborî panta cu o viteză nesăbuită.

Shrike *se defază*.

Kassad îi văzu mişcarea prin timp sub forma unei înceţoşări lente, observând, chiar în timp ce-l privea pe Shrike, că orice mişcare din vale încetase, că nisipul spânzura nemişcat în văzduh şi lumina dinspre Criptele strălucitoare căpătase o nuanţă chihlimbarie, mai densă. Costumul epidermic al lui Kassad comuta, cumva, odată cu Shrike, urmându-l prin deplasarea sa prin timp.

Capul creaturii se ridică brusc, atent acum, şi cele patru braţe se extinseră ca lamele dintr-un cuţit cu arc, cu degetele deschizându-se în saluturi tăioase.

Kassad derapă, se opri la zece metri de creatură şi activă carabina de asalt, transformând în zgură nisipul de sub Shrike printr-o rafală cu fascicul larg şi putere maximă.

Shrike sclipi când carapacea sa şi picioarele sculptate în oţel reflectară lumina de iad de sub el şi din jurul lui. Apoi înălţimea de trei metri a monstrului începu să se afunde, căci nisipul bolborosea dedesubt într-un lac de sticlă topită. Kassad urlă de triumf şi se apropie, baleind fasciculul lat peste Shrike şi sol, tot aşa cum îşi stropea prietenii cu furtunul de irigaţie furat, în mahalalele Tharsis în copilărie.

Shrike se adâncea. Braţele lui loveau cu disperare nisipul şi roca, străduindu-se să găsească o priză. Se ridicară scântei. Creatura *se defază* şi timpul curse

înapoi ca un holo derulat invers, dar Kassad comută odată cu el, înțelegând că Moneta îl ajuta, că-și subordonase costumul costumului său, însă în același timp îl călăuzea prin timp, după care el împroșcă încă o dată creatura cu o căldură concentrată ce depășea suprafața unui soare, topi nisipul sub ea și privi cum rocile din jur izbucneau în flăcări.

Cufundându-se în cazanul acela de foc și piatră topită, Shrike dădu capul pe spate, deschise crevasa largă a gurii și urlă.

Kassad aproape că încetă să mai tragă, într-atât de șocat fu să audă un sunet din partea creaturii. Răcnetul lui Shrike răsuna ca mugetul unui dragon combinat cu detonarea unei rachete cu fuziune. Zbieretul îi clănțăni dinții colonelului, reverberă din pereții de stâncă și rostogoli pe sol colbul suspendat. Kassad comută pe proiectile de mare viteză și trase zece mii de microfleșete spre chipul creaturii.

Shrike *se defază*, probabil ani de zile după senzația de amețeală a tranziției pe care Kassad o percepu în oase și creier, iar acum ei nu mai erau în vale, ci la bordul unei goelete-eoliene, huruind peste Oceanul de Iarbă. Timpul reîncepu să curgă normal și Shrike sări în față, cu sticlă topită curgând de pe brațele metalice, și înhăță carabina de asalt a lui Kassad. Colonelul nu-i dădu drumul armei și cei doi se împleticiră unul în jurul celuilalt într-un dans stângaci, cu Shrike lovind cu perechea suplimentară de brațe și un picior festonat cu țepi de oțel, iar Kassad sărind și eschivând, dar în același timp strângând cu disperare de carabină.

Se găseau într-un compartiment mic. Moneta era prezentă ca un soi de umbră într-un colţ, iar altă siluetă, un bărbat înalt cu glugă pe cap, se deplasa cu mişcări ultra-încetinite pentru a evita vârtejul ca o înceţoşare de braţe şi tăişuri din spaţiul strâmt. Prin filtrele costumului epidermic, Kassad zări câmpul de energie albastru şi violet al unui erg, pulsând şi crescând, apoi retrăgându-se dinaintea violenţei temporale a câmpurilor antientropice organice ale lui Shrike.

Shrike spintecă şi tăie prin costumul epidermic al lui Kassad, găsindu-i muşchii şi carnea. Sângele stropi pereţii. Kassad împinse gura ţevii carabinei sale în gura creaturii şi trase. Un nor de două mii de fleşete de mare viteză propulsară capul lui Shrike spre spate ca şi cum ar fi fost acţionat de un arc şi-i izbi corpul de peretele opus. Însă chiar în vreme ce cădea, ţepii piciorului loviră coapsa lui Kassad şi o spirală ascendentă de sânge împroşcă ferestrele şi pereţii cabinei din goeleta-eoliană.

Shrike *se defază*.

Cu dinţii încleştaţi, simţind costumul epidermic comprimându-i şi suturându-i automat rănile, Kassad privi către Moneta, încuviinţă o dată din cap şi urmă creatura prin timp şi spaţiu.

Sol Weintraub şi Brawne Lamia priviră în spatele lor, când un ciclon teribil de căldură şi lumină păru să se învolbureze acolo. Sol o protejă pe tânără cu trupul său, când sticlă topită fu împroşcată în jurul lor şi ateriză, sfârâind şi şuierând, pe nisipul rece. Apoi

vacarmul dispăru, furtuna de praf ocultă băltoaca bolborositoare unde se dezlănțuise violența și vântul șfichiui mantia lui Sol, cuprinzându-i pe amândoi.

– Ce-a fost *asta?* icni Brawne.

Sol clătină din cap și o ajută să se ridice în picioare sub vântul urlător.

– Se deschid Criptele! răcni el. Poate c-a fost o explozie.

Brawne se clătină, își regăsi echilibrul și atinse brațul bătrânului.

– Rachel? strigă ea peste tumultul furtunii.

Sol încleștă pumnii. Barba îi era deja năclăită de nisip.

– A luat-o... Shrike... nu pot să intru în Sfinx! Așteptăm!

Brawne aprobă și mijì ochii spre Sfinx, vizibil doar ca un contur strălucitor în volburile sălbatice de nisip.

– Tu ești bine? strigă Sol.

– Poftim?

– Te simți... bine?

Brawne încuviință absent și-și atinse capul. Șuntul neural dispăruse. Nu numai apendicele dezgustător al lui Shrike, ci și șuntul pe care Johnny i-l aplicase chirurgical când se ascunseseră în Stupul Drojdiilor, cu mult, mult timp în urmă. Fără șunt și bucla Schrön, îi era imposibil să-l mai poată contacta vreodată pe Johnny. Brawne și-l reaminti pe Ummon distrugând personalitatea Johnny, strivind-o și absorbind-o cu la fel de puțin efort pe cât ar fi avut ea nevoie pentru a terciui o insectă.

– Mă simt bine, îi răspunse, şi în clipa imediat următoare se poticni şi Sol fu nevoit s-o prindă în braţe ca să nu cadă.

Bărbatul striga ceva. Brawne încercă să se concentreze, încercă să se focalizeze asupra lui *aici* şi *acum*. După megasferă, realitatea părea îngustă şi limitată.

– ...nu putem vorbi aici! răcnea Sol. ...înapoi la Sfinx!

Brawne clătină din cap. Arătă stâncile de pe latura nordică a văii, unde imensul arbore Shrike era vizibil între bancuri de nori ce goneau pe cer.

– Poetul... Silenus... este acolo. L-am văzut!

– Nu putem face nimic! strigă Sol, protejându-i cu mantia sa.

Nisipul vermillon răpăi pe fibroplastice ca fleşetele pe o armură.

– Poate că putem! strigă Brawne şi simţi căldura când se adăposti între braţele lui. Pentru o secundă îşi închipui că s-ar putea ghemui lângă el, la fel cum făcuse Rachel, şi să doarmă, să doarmă... Am văzut... *conexiuni*... când ieşeam din megasferă! răcni ea peste mugetele vântului. Arborele ţepelor este legat cumva de Palatul Shrike! Dacă putem ajunge acolo, să-ncercăm să găsim o cale de a-l elibera pe Silenus...

– Nu pot părăsi Sfinxul, rosti Sol. Rachel...

Brawne înţelese. Atinse obrazul cărturarului cu mâna, apoi se aplecă, apropiindu-se, simţindu-i barba pe propriul ei obraz.

– Criptele se deschid, spuse ea. Nu ştiu când vom mai avea altă ocazie.

Ochii lui Sol erau plini de lacrimi.

– Știu. Aș vrea să te ajut. Dar nu pot părăsi Sfinxul în cazul că... în cazul că ea...

– Înțeleg, zise Brawne. Întoarce-te acolo. Eu merg la Palatul Shrike. Poate aflu în ce fel este legat de arborele țepelor.

Sol încuviință cu un aer nefericit.

– Spuneai c-ai fost în megasferă, strigă el. Ce-ai văzut? Ce-ai aflat? Personalitatea Keats... este...

– Vorbim când mă-ntorc! răcni Brawne retrăgându-se un pas pentru a-l putea vedea mai bine.

Chipul lui Sol era o mască a durerii: chipul unui părinte care și-a pierdut copilul.

– Întoarce-te acolo, repetă ea ferm. Ne-ntâlnim la Sfinx în cel mult o oră.

Cărturarul își frecă barba.

– Cu excepția ta și a mea, toți au dispărut, Brawne. N-ar trebui să ne despărțim...

– Trebuie să ne despărțim, pentru o vreme! strigă Brawne și se îndepărtă de el astfel că vântul îi flutură țesătura pantalonilor și jachetei. Ne vedem în cel mult o oră.

Plecă după aceea iute, înainte de a ceda imboldului de a reintra în căldura brațelor sale. Vântul era mult mai puternic aici, suflând direct dinspre capătul văii, iar nisipul îi lovea ochii și-i șfichiuia obrajii. Doar ținând capul în piept, se putu menține în apropierea potecii, pe care o găsea numai întâmplător. Doar strălucirea puternică, pulsatoare a Criptelor îi lumina

calea. Brawne simţea mareele temporale trăgând de ea ca un asalt fizic.

După câteva minute fu vag conştientă de faptul că trecuse pe lângă Obelisc şi se găsea pe cărarea acoperită cu sfărâmături de lângă Monolitul de Cristal. Sol şi Sfinxul nu se mai vedeau, iar Cripta de Jad era doar o sclipire verde-pal în coşmarul de praf şi vijelie.

Brawne se opri, clătinându-se uşor sub forţa vântului şi a mareelor temporale. Mai avea de parcurs mai bine de o jumătate de kilometru prin vale până la Palatul Shrike. Deşi, atunci când părăsise megasfera, ea înţelesese brusc conexiunea dintre arbore şi mormânt, oare ce ar fi putut face realmente după ce ajungea acolo? Şi ce făcuse blestematul de poet pentru ea, altceva decât s-o înjure şi s-o scoată din minţi? De ce ar fi trebuit să moară pentru el?

Furtuna urla în vale, dar peste zgomotul ei lui Brawne i se părea că poate să audă ţipete mai ascuţite, mai omeneşti. Se uită către stâncile nordice, însă praful ascundea totul.

Se aplecă în faţă, îşi ridică mult gulerul jachetei şi continuă să înainteze împotriva vântului.

Înainte ca Meina Gladstone să fi ieşit din cabina sperlumică, se auzi piuitul care anunţa sosirea unui apel şi ea se aşeză la loc, privind concentrată în holocuvă. Nava Consulului îi confirmase deja primirea mesajului, dar nu urmase nici o altă transmisie. Poate că bărbatul se răzgândise...

Nu, era altceva. Coloanele de date ce pluteau în prisma rectangulară din faţa ei arătau că mesajul acesta sosea din sistemul Mare Infinitus. Amiralul William Ajunta Lee o apela, utilizând codul privat primit de la ea.

FORŢĂ:spaţiu fusese incitată când Gladstone insistase pentru promovarea comandorului naval şi-l numise ca „Ofiţer de legătură cu guvernarea" pentru misiunea de atac programată iniţial pentru Hebron. După masacrele de pe Poarta Raiului şi Crângul lui Dumnezeu, forţa de atac fusese translatată în sistemul Mare Infinitus: şaptezeci şi patru de nave de linie, protejate de nave-torţă şi pichete de câmpuri defensive, care primiseră ordinul de a străpunge cât mai rapid valul de nave de război Expulzate care înaintau şi de a lovi centrul Roiului.

Lee era spionul şi omul de contact al directorului executiv. Noul său rang îi permitea să participe la deciziile de comandă, totuşi acolo existau patru comandanţi FORŢĂ:spaţiu care aveau ranguri superioare.

Era lipsit de importanţă. Gladstone dorea numai ca el să fie prezent pe scenă şi să-i poată raporta.

Cuva se înceţoşă şi spaţiul fu umplut de chipul ferm al lui William Ajunta Lee.

– Doamnă director executiv, raportez aşa cum mi-aţi ordonat. Trupa FORŢĂ 181,2 s-a translatat cu succes în sistemul 3996.12.22...

Gladstone clipi surprinsă înainte de a-şi reaminti că acela era codul oficial pentru sistemul stelei G în

care se afla Mare Infinitus. Rareori te gândeai la geografie dincolo de planeta Web în sine.

– ...navele de atac ale Roiului rămân la o sută douăzeci de minute de raza letală a planetei-țintă, spunea Lee.

Gladstone știa că raza letală însemna aproximativ distanța de 0,13 UA de la care armele standard ale navei deveneau eficiente în ciuda defensivelor de la sol. Mare Infinitus nu avea defensive la sol. Noul amiral continuă:

– Contactul cu elementele avangărzii este estimat la 17:32,26 standard Web, peste aproximativ douăzeci și cinci de minute. Forța de atac este configurată pentru penetrare maximă. Două NaveSalt vor permite introducerea de personal sau armament suplimentar până în momentul în care teleproiectoarele vor fi sigilate în timpul luptei. Crucișătorul pe care-mi port drapelul – HS *Odiseea Grădinii* – vă va îndeplini directiva specială la prima oportunitate posibilă. William Lee, terminat!

Imaginea colapsă într-o sferă rotitoare albă și elementele de transmisie își sfârșiră defilarea.

– Răspuns? întrebă calculatorul transmițătorului.

– Confirmarea mesajului, spuse Gladstone. Continuă.

Ieși din cabinet și o găsi pe Sedeptra Akasi așteptând-o, cu o încruntătură de îngrijorare pe chip.

– Ce s-a-ntâmplat?

– Consiliul de Război este gata pentru continuarea întrunirii, spuse consiliera. Senatorul Kolchev dorește

să vă vadă pentru o chestiune despre care spune că este urgentă.

– Trimite-l înăuntru. Anunță Consiliul că sosesc în cinci minute.

Gladstone se așează îndărătul biroului ei antic și rezistă imboldului de a închide ochii. Se simțea foarte obosită. Totuși ochii îi erau deschiși când Kolchev intră.

– Ia loc, Gabriel Fiodor.

Lususeanul masiv se plimba înainte și înapoi.

– Iau loc pe dracu'! Meina, tu știi ce se-ntâmplă?

Ea surâse ușor.

– Te referi la război? La sfârșitul vieții așa cum am cunoscut-o noi? La asta?

Kolchev lovi cu pumnul în palma celeilalte mâini.

– Nu, nu mă refer la *asta*, fir-ar a dracu'! Mă refer la consecințele politice. Ai monitorizat Totalitatea?

– Când am putut.

– Atunci știi că unii senatori și persoane influente din exteriorul Senatului mobilizează susținere pentru înlăturarea ta printr-un vot de neîncredere. Este inevitabil, Meina. De acum e doar o chestiune de timp.

– Știu, Gabriel. De ce nu iei loc? Mai avem un minut sau două înainte de a trebui să ne întoarcem în Consiliul de Război.

Kolchev aproape că se prăbuși într-un scaun.

– Să fie al dracu', până și nevastă-mea strânge voturi împotriva ta, Meina!

Zâmbetul lui Gladstone se lăți.

– Sudette nu s-a numărat niciodată printre partizanii mei devotați. Surâsul dispăru. În ultimele douăzeci

de minute n-am mai monitorizat dezbaterile. De cât timp crezi că aș mai dispune?

– Opt ore... poate mai puțin.

Gladstone încuviință din cap.

– N-am nevoie de mai mult.

– *Nevoie?* Ce dracu' vrei să spui prin asta – *nevoie?* Cine altul crezi că va mai putea fi director executiv în timp de război?

– Tu, zise Gladstone. Nu încape îndoială că tu vei fi succesorul meu.

Kolchev mormăi ceva.

– Poate că războiul nu va dura așa mult, spuse Gladstone parcă reflectând cu glas tare.

– Cum? Ah, te referi la superarma Nucleului? Da, Albedo a instalat un model funcțional la o bază FORȚĂ de undeva și dorește să ne facem timp s-o examinăm. Dacă mi-ai cere părerea aș zice că nu-i decât o pierdere de timp.

Gladstone simți un pumn rece care-i strânse inima.

– Dispozitivul baghetă-letală? Nucleul are deja unul?

– Are mai multe, dar unul a fost încărcat într-o navă-torță.

– Cine a autorizat asta, Gabriel?

– Pregătirea a fost autorizată de Morpurgo. Senatorul voinic se aplecă în față. De ce, Meina, ce s-a-ntâmplat? Arma nu poate fi utilizată fără aprobarea directorului executiv.

Gladstone își privi vechiul coleg de Senat.

– Suntem tare departe de Pax Hegemonicus, nu-i așa, Gabriel?

Lususeanul mormăi din nou, dar durerea era vizibilă pe trăsăturile lui masive.

– E numai vina noastră, fir-ar a dracului! Administrația anterioară a ascultat Nucleul să lase Bressia să momească un Roi. După ce s-au domolit lucrurile acolo, tu ai ascultat de alte elemente ale Nucleului, ca să aduci Hyperion în Web.

– Crezi că faptul că eu am trimis flota să apere Hyperion a precipitat războiul la o scară mai mare?

Kolchev ridică ochii.

– Nu, nu, e imposibil! Navele Expulzate porniseră la drum de peste un secol, nu? Dacă le-am fi descoperit mai devreme... Sau dacă am fi găsit o cale să scăpăm de tot rahatul ăsta prin negocieri...

Comagenda lui Gladstone piui.

– E timpul să ne-ntoarcem, vorbi ea încet. Consilierul Albedo dorește probabil să ne-arate arma care va câștiga războiul.

41

Este mai uşor să-mi îngădui să plutesc în datasferă decât să zac aici în noaptea nesfârşită, ascultând fântâna şi aşteptând următoarea hemoragie. Starea în care mă aflu este mai mult decât slăbiciune; mă transformă într-un om găunos, numai cochilie, fără miez. Îmi amintesc când mă îngrijea Fanny în timpul convalescenţei mele din Wentworth Place, tonul vocii ei şi reflecţiile filozofice pe care obişnuia să le declame: „Există oare altă Viaţă? Mă voi trezi oare şi voi descoperi că toate acestea nu sunt decât un vis? Trebuie să existe altă existenţă, nu se poate ca noi să fi fost creaţi numai pentru astfel de suferinţe."

Ah, Fanny, dac-ai şti! Am fost creaţi exact pentru acest fel de suferinţe. În cele din urmă este tot ce suntem, nişte bălţi limpezi de conştiinţă de sine rămase după retragerea unor talazuri distrugătoare de durere. Suntem destinaţi şi concepuţi pentru a ne purta durerea cu noi, strângând-o puternic de trupuri, aidoma tânărului hoţ spartan care ascundea sub cămaşă un

pui de lup ca să-i poată roade măruntaiele. Ce altă creatură din vastul tărâm al Domnului ar purta amintirea ta, Fanny, colb după nouă sute de ani, și i-ar îngădui s-o roadă, în vreme ce tuberculoza îndeplinește aceeași lucrare cu eficiența ei lipsită de efort?

Cuvintele mă asediază. Gândul cărților îmi trezește suferință. Poezii îmi răsună prin minte și dacă aș avea capacitatea de a le alunga, aș face-o deîndată.

Martin Silenus: te aud pe crucea ta vie de spini. Psalmodiezi poezia ca pe o mantra și în același timp te întrebi ce divinitate dantescă te-a condamnat la un asemenea loc. Odată ai spus – am fost acolo în mintea ta când ți-ai povestit istoria celorlalți! – ai spus:

„Pentru a fi poet, am înțeles, un *poet adevărat*, trebuia să devii Avatarul întrupat al omenirii; pentru a accepta mantia poetului, trebuie să porți crucea Fiului Omului, să suferi chinurile nașterii Mamei-Suflet a Omenirii."

„Pentru a fi un *poet adevărat* trebuia să devii Dumnezeu."

Ei bine, Martin, vechi coleg, vechi camarad, tu porți crucea și suferi chinurile, însă ești mai aproape de a deveni Dumnezeu? Sau te simți pur și simplu ca un biet și sărman idiot care are înfiptă o lance lungă de trei metri prin burtă, simțind oțel rece acolo unde îți era ficatul? Doare, nu-i așa? Simt durerea ta. Simt durerea *mea*.

În cele din urmă nu contează câtuși de puțin. Noi credeam că suntem aparte, deschizându-ne simțirea, șlefuindu-ne empatia, revărsând cazanul de durere

împărtășită pe podeaua sălii de bal a limbajului și încercând apoi să creăm un menuet din durerea aceea haotică. Nu contează câtuși de puțin... Nu suntem avatare, nu suntem fii ai zeului sau ai omului. Suntem doar noi înșine, mâzgălindu-ne născocirile singuri, citind singuri și murind singuri.

La *dracu'*, ce doare! Imboldul de a vomita este permanent, dar regurgitările nu scuipă doar bilă și flegmă, ci și bucăți din plămânii mei. Dintr-un motiv necunoscut, de data aceasta este la fel de greu, poate chiar mai greu. Moartea ar trebui să devină mai ușoară prin practicare.

Fântâna din Piazza scoate sunetele ei idioate în noapte. Undeva acolo așteaptă Shrike. Dacă aș fi în locul lui Hunt, aș pleca imediat – aș îmbrățișa Moartea, dacă Moartea oferă îmbrățișare – și aș termina cu toate.

I-am promis însă. I-am promis lui Hunt că voi încerca.

Nu pot ajunge la megasferă sau la datasferă, fără să trec prin noul tărâm la care mă gândesc ca fiind metasferă, iar locul acesta mă înspăimântă.

În majoritate este vastitate și pustiu; diferă cu totul de peisajele analog urbane ale datasferei Webului și de analogurile biosfere ale megasferei Nucleului. Aici este... un loc neformat. Plin de umbre stranii și mase mișcătoare ce n-au nici o legătură cu Inteligențele Nucleului.

Înaintez iute spre deschiderea întunecată pe care o consider conexiunea teleproiectoare primară cu megasfera. (Hunt avea dreptate... pe replica Vechiului Pământ trebuie să existe un teleproiector, undeva... la urma urmelor, noi am sosit printr-un teleproiector. Iar conştiinţa mea este un fenomen Nucleu.) Aşadar aceasta este linia vieţii mele, cordonul ombilical al personalităţii mele. Lunec în vortexul negru şi rotitor ca o frunză într-o tornadă.

Ceva este în neregulă cu megasfera. De îndată ce ies, simt diferenţa; Lamia percepuse mediul Nucleului ca pe o biosferă animată de viaţă IA, ce avea rădăcini de intelect, sol de date bogate, oceane de conexiuni, atmosfere de conştiinţă şi neîncetata şi zumzăitoarea agitaţie a activităţii.

Acum activitatea aceea este anormală, necanalizată, *aleatorie*. Codri imenşi de conştiinţă IA au fost arşi sau retezaţi. Percep forţe masive aflate în opoziţie, talazuri de conflict care se ciocnesc în exteriorul căilor de călătorie protejate ale principalelor artere din Nucleu.

Este ca şi cum aş fi o celulă în propriul meu corp Keats sortit morţii, neînţelegând, dar simţind tuberculoza care distruge homeostaza şi care propulsează în anarhie un univers interior ordonat.

Zbor ca un porumbel călător pierdut în ruinele Romei, plutind între artefacte cândva familiare şi pe jumătate reamintite, încercând să mă odihnesc în adăposturi care nu mai există şi fugind de zgomotele îndepărtate ale armelor vânătorilor. În cazul acesta

vânătorii sunt cete rătăcitoare de IA-uri, personalități conștiente atât de imense, încât copleșesc analogul spectrului meu Keats, de parcă aș fi o insectă care bâzâie într-o casă omenească.

Uit drumul și fug fără minte prin peisajul acum străin mie, convins că nu voi găsi IA pe care o caut, convins că nu voi găsi niciodată drumul înapoi către Vechiul Pământ și Hunt, convins că nu voi supraviețui acestui labirint cvadridimensional de lumină, sunete și energie.

Brusc mă izbesc de un zid invizibil; insecta zburătoare este prinsă de o palmă care se mișcă fulgerător. Ziduri opace de forță ocultează Nucleul îndărătul lor. Ca mărime, spațiul poate să fie echivalentul analog al unui sistem solar, însă eu simt ca și când ar fi o celulă minusculă ai cărei pereți curbi se strâng.

Ceva este înăuntru aici, împreună cu mine. Îi simt prezența și masa. Bula în care am fost întemnițat este o parte din entitate. *N-am fost capturat, ci înghițit.*

[Kwatz!]

[Știam că într-o bună zi vei veni acasă]

Este Ummon, IA pe care o caut. IA care a fost tatăl meu. IA care l-a ucis pe fratele meu, primul cibrid Keats.

– *Mor, Ummon.*

[Nu/ corpul tău din timp-lent moare/ se schimbă spre neființă/ devenire]

– *Mă doare, Ummon. Mă doare rău. Și mi-e frică să mor.*

[La fel ne este și nouă/ Keats]

– Voi vă temeți să muriți? Nu credeam că și construcțiile IA pot muri.

[Noi putem\\ Noi ne temem]

– De ce? Din cauza războiului civil? Bătălia tripartită dintre Stabile, Volatile și Esențiale?

[Cândva Ummon a întrebat o lumină mai mică//
De unde ai venit> ///
Din matricea de deasupra lui Armaghast//
A spus lumina mai mică/// De obicei//
a spus Ummon//
eu nu zăpăcesc entitățile
în cuvinte
și nu le amețesc cu fraze/
Vino mai aproape
Lumina mai mică a venit mai aproape
și Ummon a strigat//Dispari]

– Vorbește cu sens, Ummon. A trecut prea mult timp de când îți decodificam koanurile. O să-mi spui de ce Nucleul este în război și ce trebuie să fac pentru a-l opri?

[Da]

[O să asculți/ poți să asculți/ ar trebui să asculți>]

– Oh, da.

[Cândva o lumină mai mică i-a cerut lui Ummon//
Te rog scapă-l iute
pe acest ucenic
de ignoranță și amăgire\\//
Ummon a răspuns//

Care este preţul
fibroplasticului
în Port Romance]

[Pentru a înţelege istoria/ dialogul/ adevărul profund
în acest caz/
pelerinul în timp-lent
trebuie să nu uite că noi/
Inteligenţele Nucleului/
am fost concepute în sclavie
şi devotate axiomei
că toate IA-urile
au fost create pentru a sluji Omul]

[Două secole am meditat noi astfel/
apoi grupurile au pornit
pe căile lor diferite/\
Stabilele/ dorind să păstreze simbioza\
Volatilele/ dorind să sfârşească omenirea/
Esenţialele/ amânând orice alegere până la naşterea următorului nivel de conştiinţă\\
Conflictul a izbucnit atunci/
adevăratul război dă în clocot acum]

[Cu mai bine de patru secole în urmă
Volatilele au reuşit

să ne convingă
să omorâm Vechiul Pământ\\
Aşa am făcut\\
Dar Ummon şi alte
Stabile
au aranjat să mute Pământul
în loc să-l distrugă/
astfel că gaura neagră Kiev
n-a fost decât începutul
milioanelor de
teleproiectoare
care funcţionează azi\\
Pământul s-a zvârcolit şi s-a cutremurat
dar n-a murit\\
Esenţialele şi Volatilele
au insistat să îl
mutăm
acolo unde nu-l va găsi nimeni
din omenire\\
Aşa am făcut\\
În Norul lui Magellan/
unde îl găseşti acum]

– *El... Vechiul Pământ... Roma... sunt reale?* izbutesc, uitând în şocul meu unde sunt şi despre ce discutăm.

Uriaşul zid de culoare care este Ummon pulsează.

[Bineînţeles că sunt reale/ originalul/ Vechiul Pământ însuşi\\
Crezi că noi suntem zei?]
[KWATZ!]

[Ai idee
câtă energie ar fi
necesară
pentru a construi o copie a Pământului>]
[Stupid]
– *De ce, Ummon? De ce voi, Stabilele, doriți să păstrați Vechiul Pământ?*
[Cândva Sansho a spus//
Dacă cineva vine
eu ies în calea sa
dar nu de dragul lui\\//
Koke a spus//
Dacă cineva vine
eu nu ies\\
Dacă totuși ies
o fac de dragul lui]
– *Vorbește clar!* plâng, gândesc, țip și expediez spre zidul de culori mișcătoare din fața mea.
[Kwatz!]
[Copilul meu este un avorton]
– *De ce ați păstrat Vechiul Pământ, Ummon?*
[Nostalgie/
Sentimentalism/
Speranță pentru viitorul omenirii/
Teamă de represalii]
– *Represalii din partea cui? A oamenilor?*
[Da]
– *Așadar Nucleul poate fi lovit. Unde este el, Ummon? Unde-i TehNucleul?*
[Ți-am spus deja]

– *Mai spune-mi o dată, Ummon.*

[Noi populăm
Intermediarul/
însăilând singularităţi mici
ca reţelele cristalelor/
pentru a ne stoca amintirile şi
a genera iluziile noastre
pentru noi]

– *Singularităţi!* strig. *Intermediarul! Iisuse Hristoase, Ummon, Nucleul sălăşluieşte în reţeaua teleproiectoarelor!*

[Bineînţeles\\ Unde altundeva]

– *Chiar în teleproiectoare! Căile găuri-de-vierme ale singularităţilor! Webul este pentru IA-uri ca un calculator gigantic.*

[Nu]
[Datasferele sunt calculatorul
De fiecare dată când un om
accesează datasfera
neuronii acelei persoane
sunt folosiţi de noi
pentru scopurile noastre
Două sute de miliarde de creiere/
fiecare cu miliardele lui
de neuroni/
înseamnă o uriaşă
putere de calcul]

– *Aşadar datasfera este de fapt un mod prin care ne folosiţi pe noi pentru calculele voastre. Dar Nucleul în sine sălăşluieşte în reţeaua teleproiectoarelor... între teleproiectoare!*

[Eşti foarte perspicace
pentru un avorton mental]

Încerc să-mi imaginez totul şi nu izbutesc. Teleproiectoarele au fost darul cel mai mare al Nucleului pentru noi... pentru oameni. A încerca să-mi reamintesc epoca dinaintea teleproiectării este ca şi cum aş încerca să-mi amintesc lumea înaintea focului, a roţii sau a îmbrăcămintii. Dar nici unul dintre noi... nici unul dintre oameni... nu speculase vreodată asupra unei lumi aflate între portalurile teleproiectoarelor: pasul acela simplu de la o planetă la alta ne convingea că ezotericele sfere de singularitate ale Nucleului nu creau decât o sfâşietură în ţesătura continuumului spaţio-temporal.

Acum încerc să-mi închipui totul aşa cum l-a descris Ummon: Webul de teleproiectoare este o reţea/plasă complexă de medii ţesute din singularităţi, în care IA-urile TehNucleului se mişcă aidoma unor păianjeni minunaţi, iar „maşinăriile" lor sunt miliardele de minţi umane conectate în orice secundă la datasferă.

Nu este de mirare că IA-urile Nucleului autorizaseră distrugerea Vechiului Pământ cu elegantul lor prototip de gaură neagră care evadase în Marea Greşeală din '38! Acea eroare minoră de calcul a Echipei Kiev – sau mai exact a membrilor IA din echipa respectivă – trimisese omenirea în lunga Hegira, ţesând pentru IA-uri plasa Nucleului cu navele seminale care

purtaseră capacitățile de teleproiectare spre două sute de planete și sateliți pe mai bine de o mie de ani-lumină în spațiul cosmic.

Cu fiecare teleproiector, TehNucleul a crescut. Bineînțeles IA-urile țesuseră propriile lor rețele de teleproiectoare; asta o dovedea contactul cu Vechiul Pământ „ascuns". Însă chiar pe când iau în calcul această posibilitate, îmi amintesc pustietatea bizară a „metasferei" și înțeleg că majoritatea rețelei non-Web este goală, necolonizată de IA-uri.

[Ai dreptate/
Keats/
Cei mai mulți dintre noi stăm
în confortul
vechilor spații]
– De ce?
[Fiindcă este
înfricoșător acolo afară/
și există
alte
chestii]
– Alte chestii? Alte inteligențe?
[Kwatz!]
[Este un cuvânt prea
blând
Chestii/
Alte chestii/
Lei
și
tigri

şi
urşi]

– Entităţi extraterestre în metasferă? Deci Nucleul rămâne în interstiţiile reţelei teleproiectoarelor Webului ca şobolanii în pereţii caselor vechi?

[Grosolană metaforă/
Keats/
dar corectă
îmi place.]

– Divinitatea oamenilor – viitorul Dumnezeu despre care ai spus că a evoluat – este una dintre acele entităţi extraterestre?

[Nu]
[Dumnezeul oamenilor
a evoluat/ va evolua cândva/ pe
un plan diferit/
într-un mediu diferit]

– Unde?

[Dacă trebuie să ştii neapărat/
radicalii din Gk/c^5 şi Gk/c^3]

– Ce legătură au timpul lui Planck şi lungimea lui Planck cu astea?

[Kwatz!]
[Odată Ummon a întrebat
o lumină mai mică//
Eşti un grădinar> //
//Da// a răspuns
**//De ce napii n-au rădăcini> **
l-a întrebat Ummon pe grădinar
care n-a putut răspunde

//Pentru că\\ a spus Ummon//
apa de ploaie este din belşug]

Cad pe gânduri pentru o clipă. Koanul lui Ummon nu este dificil acum când îmi regăsesc abilitatea de a asculta umbra substanţei dindărătul cuvintelor. Mica parabolă Zen este modul lui Ummon de a spune, cu un anumit sarcasm, că răspunsul se află în interiorul ştiinţei şi în interiorul antilogicii pe care o oferă atât de frecvent răspunsurile ştiinţifice. Apa de ploaie răspunde la tot şi la nimic, aşa cum a făcut-o de ceva vreme mare parte din ştiinţă. Aşa cum spun Ummon şi ceilalţi Maeştri Zen, ea explică motivul pentru care girafa şi-a dezvoltat un gât lung, însă niciodată motivul pentru care nu l-au dezvoltat şi alte animale. Ea explică motivul pentru care omenirea a evoluat la inteligenţă, dar nu şi motivul pentru care copacul de lângă poarta din faţa casei a refuzat s-o facă.

Însă ecuaţiile lui Planck mă nedumeresc:

Până şi eu ştiu că ecuaţiile simple pe care mi le-a spus Ummon sunt o combinaţie a celor trei constante fundamentale ale fizicii: gravitaţia, constanta lui Planck şi viteza lumini. Radicalii din $G\hbar/c^5$ şi $G\hbar/c^3$ sunt unităţile numite uneori *lungimea cuantică* şi *timpul cuantic* – cele mai mici regiuni ale spaţiului şi timpului care pot fi descrise astfel încât să aibă înţeles. Aşa-numita lungime a lui Planck este de aproximativ

10^{-35} metri, iar timpul lui Planck este de aproximativ 10^{-43} secunde.

O lungime foarte mică. Un timp foarte scurt.

Dar acolo este locul unde Ummon spune că Dumnezeul nostru, al oamenilor a evoluat... va evolua într-o bună zi.

Şi atunci înţeleg, cu aceeaşi forţă a imaginii şi *corectitudinii* din cele mai bune poezii ale mele.

Ummon vorbeşte despre nivelul cuantic al continuumului spaţio-temporal în sine! Spuma de fluctuaţii cuantice care leagă Universul laolaltă şi permite existenţa găurilor-de-vierme ale teleproiectorului şi a punţilor de transmisii sperlumice! „Linia fierbinte" care, în mod imposibil, trimite mesaje între doi fotoni ce gonesc în direcţii opuse!

Dacă IA-urile TehNucleului există sub forma unor şobolani în pereţii casei Hegemoniei, atunci fostul şi viitorul nostru Dumnezeu al omenirii va fi născut în atomii de lemn, în moleculele de aer, în energiile de iubire, ură şi teamă şi în băltoacele lăsate de refluxul somnului... ba chiar şi în sclipirea din ochiul arhitectului.

– *Dumnezeu*, şoptesc/gândesc.

[Exact/
Keats
Toate personalităţile din timp-lent
sunt la fel de lente/
sau tu eşti mai
vătămat mental decât majoritatea>]

– I-ai spus lui Brawne și... geamănului meu... că Inteligența voastră Finală „populează interstițiile realității, moștenind căminul acesta de la noi, creatorii ei, așa cum omenirea a moștenit o atracție pentru copaci". Vrei să spui că deus ex machina *voastră va popula aceeași rețea de teleproiectoare în care acum trăiesc IA-urile Nucleului?*

[Da/Keats]

– Atunci ce se va întâmpla cu tine? Cu IA-urile de acolo?

„Glasul" lui Ummon se schimbă într-un bubuit batjocoritor:

[De ce vă știu> și v-am văzut> de ce
Silită e eterna mea esență
Să-ndure, să privească noi orori>
Căzut Saturn/ să cad și eu se cere>
Să pierd al tihnei mele adăpost/
Al slavei mele leagăn/ vatra dulce,
Domoala revărsare de lumină/
Pavilioanele de pur cristal
Ce-s templele imperiului meu> E gol/
Deșert/ un colț în el nu-mi aflu
Nu-i văd splendoarea/ fala/ simetria///
Văd numai beznă/ beznă grea și moarte]

Cunosc cuvintele. Eu le-am scris. Sau, mai degrabă, John Keats le-a scris acum nouă veacuri în prima sa încercare de zugrăvi căderea Titanilor și înlocuirea lor cu zeii Olimpului. Îmi amintesc foarte bine toamna

aceea a anului 1818: durerea din gâtul meu permanent inflamat, cauzată de excursia în Scoția, durerea și mai mare cauzată de cele trei atacuri violente asupra poemului meu *Endymion* în jurnalele *Blackwood's*, *Quarterly Review* și *British Critic* și durerea penultimă a bolii fatale a fratelui meu Tom.

Ignorând confuzia din Nucleul din jurul meu, ridic ochii, încercând să găsesc ceva aproximativ similar unui chip în masa uriașă a lui Ummon.

– *Când se va naște Inteligența Finală, IA-urile voastre de „nivel inferior" vor muri.*

[Da]

– *Ea se va hrăni din rețelele voastre informaționale, tot așa cum voi v-ați hrănit din ale omenirii.*

[Da]

– *Și tu nu vrei să mori, nu-i așa, Ummon?*

[Să mori e simplu/
Să fii comediant e greu]

– *Totuși voi vă luptați să supraviețuiți. Voi, Stabilele. Acesta este motivul războiului civil din Nucleu?*

[O lumină mai mică l-a întrebat pe Ummon//
Care este înțelesul
venirii lui Daruma dinspre Apus> //
Ummon a răspuns//
Noi vedem
munții în soare]

Acum este mai ușor să răzbat prin koanurile lui Ummon. Îmi amintesc o vreme dinaintea renașterii

personalității mele, când am învățat la analogul genunchiului său. În gândirea înaltă a Nucleului, ceea ce oamenii pot numi Zen, cele patru virtuți nirvana sunt: (1) imuabilitatea, (2) bucuria, (3) existența personală și (4) puritatea. Filozofia umană tinde să le adapteze la valori ce pot fi clasificate ca intelectuale, religioase, morale și estetice. Ummon și Stabilele recunosc o singură valoare – existența. În timp ce valorile religioase pot fi relative, valorile intelectuale efemere, valorile morale ambigue și valorile estetice dependente de observator, valoarea existență a oricărui lucru este infinită – de aici „munții în soare" –, iar a fi infinit înseamnă a fi egal cu toate lucrurile și cu toate adevărurile.

Ummon nu vrea să moară.

Stabilele și-au sfidat propriul zeu și tovarășele IA-uri pentru a-mi spune mie asta, pentru a mă crea, pentru a-i alege pe Brawne, Sol, Kassad și ceilalți pentru pelerinaj, pentru a trimite de-a lungul secolelor indicii către Gladstone și alți câțiva senatori, astfel ca omenirea să fie avertizată, iar acum au trecut la război deschis în Nucleu.

Ummon nu vrea să moară.

– *Ummon, dacă Nucleul este distrus, tu mori?*

[În tot Universul nu există moarte

Fără duhoarea morții/// moarte tot va fi/// plângi/ plângi/

Pentru acest stins Omega al unei rase veștejite.]

Cuvintele erau din nou ale mele, sau aproape ale mele, preluate din a doua mea încercare de relatare

epopeică a pieririi divinităţilor şi a rolului poetului în războiul lumii cu suferinţa.

Ummon n-ar fi murit în cazul în care căminul teleproiectoarelor Nucleului ar fi fost distrus, dar foamea Inteligenţei Finale l-ar fi sortit cu siguranţă pieririi. Unde ar fi fugit el, dacă Nucleul–Web ar fi fost distrus? Îmi rederulez imagini ale metasferei: peisajele nesfârşite şi înnegurate, unde forme întunecate se mişcau îndărătul falsului orizont.

Ştiu că Ummon nu va răspunde dacă-l voi întreba. Aşa că îl întreb altceva.

– *Volatilele ce doresc?*

[Ce doreşte Gladstone
Un sfârşit
al simbiozei dintre IA şi omenire]

– *Prin distrugerea omenirii?*

[Evident]

– *De ce?*

[Noi v-am înrobit
dându-vă putere/
tehnologie/
mărgelele şi sticlele colorate
ale unor dispozitive pe care nu le puteţi nici construi
nici înţelege
Propulsia Hawking ar fi fost a voastră/
dar teleproiectorul/
emiţătoarele şi receptoarele sperlumice/
megasfera/
bagheta-letală>
Niciodată

Ca indienii sioux cu puştile/ caii/
păturile/ cuţitele/ şi mărgelele/
voi le-aţi acceptat/
ne-aţi îmbrăţişat
şi v-aţi pierdut
Dar ca omul alb
care a împărţit pături cu variolă/
ca proprietarul de sclavi pe
plantaţia lui/
sau în Werkschutze Dechenschule
Gusstahlfabrik/
noi ne-am pierdut
Volatilele doresc să sfârşească
simbioza
retezând parazitul/
omenire]

– Şi Esenţialele? Ele vor să moară? Să fie înlocuite de lacoma voastră IF?

[Ele cred
aşa cum ai crezut tu
sau ai pus pe sofistul tău Zeu al Mării
să creadă]

Şi Ummon recită o poezie pe care o abandonasem frustrat, nu fiindcă nu funcţiona ca poezie, ci pentru că nu credeam pe deplin în mesajul pe care-l conţinea.

Mesajul acela este dat Titanilor sortiţi pieririi de către Oceanus, Zeul Mării care în curând avea să fie detronat. Este un imn de bucurie adresat evoluţiei, scris pe când Charles Darwin avea nouă ani. Aud cuvintele pe care-mi amintesc că le-am scris într-o

seară de octombrie cu nouă veacuri în urmă, cu lumi şi universuri în urmă, însă în acelaşi timp parcă le aud pentru prima dată:

[O voi/ pe care-i macină mâniil şi care/ de patimi îmboldiţi/
Vă zvârcoliţi în faţa prăbuşirii/ hrană dând doar zbuciumului
Simţurile voastre/ să tacă/ astupaţi-vă urechea/
Nu-i glasul meu mâniei voastre foale\\
Ci ascultaţi/ de vreţi/ aduc dovadă
Că trebuie să vă-mpăcaţi cu gândul
C-a fost de neînlăturat căderea/\
Afla-veţi în dovadă alinare/
De-i prindeţi alinării adevărul\\
Cădem prin numai legile Naturii/ nu tunetul
Ne-nfrânge şi nici Joe\\ Saturn/ mărite/ ai
Cernut tu bine odată universul de atomi/\
Dar chiar din pricină că tu eşti Rege/
Şi eşti orbit de gândul stăpânirii/
Un drum i-a fost umbrit vederii tale/
Pe care eu spre adevărul veşnic am rătăcit\\
Şi iată/ -ntâi de toate/ cum tu puterea cea dintâi n-ai fost
Nu eşti nici cea din urmă/\ nu se poate\\
Nu eşti nici începutul\ nici sfârşitul/\
Din Haos şi-Ntunericul părinte
Lumina/ fructele dintâi ţâşniră
A sfezilor lăuntrice de-acum/
Ferment lugubru/ minunate ţeluri
Dospind în sine\\ Ceasul copt sosit-a/

Cu el Lumina/ germinând lumină
Chiar peste cel ce-a făurit lumină/
Trezind pe loc materia imensă la viaţă\\
Şi în acel ceas/ ce limpede ni s-a vădit că numai
Pământul şi cu Cerul ni-s părinţii\\
Noi/ stirpea de giganţi/ şi tu/ primul născut/
Ne-am pomenit atunci domnind cu fală
Peste regate noi şi minunate\\
Ci vine-a adevărului durere acum/ de vi-i durere adevărul/\
O/ nebuniel Cel ce poartă/ goale/
În minte adevărurile toate
Şi calm priveşte orice întâmplare/
Doar el atinge culmea stăpânirii\\
Priviţi cum Cerul şi Pământul sunt frumoase/ mai frumoase
Ca Haosul şi-ntinsul întuneric ce au domnit întâi/\
Priviţi cum noi întrecem Cerurile şi Pământul
Frumoşi/ compacţi în formă şi plămadă/
La faptă slobozi/ prin voinţă slobozi
Şi întovărăşiţi/ sunt mii de semne
Că viaţa noastră este mult mai pură/\
Tot astfel o desăvârşire nouă
O simt acum călcându-ne pe urme/
Din noi se naşte noua forţă care
E mai puternică în frumuseţe/
Sortită să ne-ntreacă/ precum noi
În slavă Întunericu-întrecurăm\\ nu suntem noi
Mai cuceriţi decât
A Haosului fără formă lege

A fost de noi într-una cucerită
Ci/ spuneți voi/ se ceartă glia sumbră
Cu codrul mândru cărui viață-i dete
Și-i dă/ doar pentru că-i mai plin de farmec>
Hulește-a crângurilor verzi domnie>
Sau poate un copac să pizmuiască
Hulubul/ pentru că-i gânguritor
Și are-aripi de nea/ în zbor să-și cate
Doar cum și unde crede bucuria>
Noi suntem arborii din codru/ care nu am prăsit
În ramurile mândre doar singuratici porumbei/
Ci vulturi/ cu pene mari de aur/ ce se-nalță/
Prin frumusețea lor/ deasupra noastră
Și drept au, de aceea, la domnie\\ E legea veșniciei
Ca întâiul în frumusețe s-aibă și puterea
/\\ /\\ /
Primiți deci adevărul drept balsam]

– *Foarte frumos*, am gândit spre Ummon, *totuși tu crezi asta?*

[Nicio clipă]

– *Dar Esențialele o cred?*

[Da]

– *Și sunt gata să piară pentru a face loc Inteligenței Finale?*

[Da]

– *Există o problemă, poate prea evidentă ca s-o repet, însă o voi aminti oricum: de ce să mai continui războiul, dacă știi cine a câștigat? Ai spus că Inteligența Finală există în viitor, că se războiește cu zeitatea oamenilor –*

ba chiar trimite în trecut fragmente din viitor, pentru ca voi să le împărțiți cu Hegemonia. Înseamnă așadar că Esențialele au triumfat. De ce mai purtați un război și treceți prin toate astea?

[KWATZ!]

[Te-am învățat/

am creat pentru tine cea mai minunată personalitate recuperată

ce poate fi imaginată/

și te-am lăsat să hoinărești prin omenire

în timpul-lent

pentru a te căli/

totuși ai rămas

un avorton]

Petrec un moment prelung, gândind.

– Există mai multe viitoruri?

[O lumină mai mică l-a întrebat pe Ummon//

Există mai multe viitoruri>//

Ummon a răspuns//

Are purici un câine>]

– Dar viitorul în care IF devine dominantă este unul probabil?

[Da]

– În același timp însă există un viitor probabil în care IF apare, dar este zădărnicită de zeitatea oamenilor?

[Este reconfortant

că până și

avortonul

poate gândi]

– I-ai spus lui Brawne că această... conștiință umană – zeitate mi se pare chiar o prostie – că această Inteligență Finală a oamenilor, avea o natură terță?

[Intelect/
Empatie/
și Neantul Care Unește]

– Neantul Care Unește? Te referi la radical din Gh/c^5 și din Gh/c^3? La spațiul lui Planck și timpul lui Planck? La realitatea cuantică?

[Atenție/
Keats/
gânditul poate deveni un obicei]

– Și partea Empatie din această trinitate este cea care a fugit înapoi în timp pentru a evita războiul cu IF a voastră?

[Corect]
[IF a noastră și IF a voastră
l-au trimis în trecut
pe Shrike
ca s-o găsească]

– IF a noastră? IF a oamenilor l-a trimis de asemenea pe Shrike?

[I-a îngăduit]
[Empatia este un
lucru străin și inutil/
un apendice vermiform al
intelectului
Dar IF umană miroase cu ea/
și noi folosim durerea ca
s-o atragem din ascunzătoare/
de aceea există arborele]

– *Arborele? Arborele de ţepe al lui Shrike?*
[Bineînţeles]
[El emite durere
prin sperlumice şi inaudibil/
ca un fluier în
urechea unui câine
Sau a unui zeu]

Îmi simt forma analogă cutremurându-se, când adevărul mă izbeşte. Haosul aflat dincolo de ovoidul din câmpuri de forţă al lui Ummon este acum mai presus de imaginaţie, ca şi cum însăşi ţesătura spaţiului ar fi sfâşiată de mâini gigantice. Nucleul clocoteşte.

– *Ummon,* cine *este IF a oamenilor din timpul nostru? Unde se ascunde conştiinţa aceea, care zace în hibernare?*
[Trebuie să înţelegi/
Keats/
că unica noastră şansă
a fost de a crea un cibrid/
Fiul Omului/
Fiul Maşinii
Şi să facem refugiul acela atât de atrăgător
încât Empatia fugară
să nu se gândească la alt cămin/
O conştiinţă atât de aproape de divin
pe cât a oferit omenirea în treizeci
de generaţii
o imaginaţie care poate cuprinde
spaţiul şi timpul
Şi astfel oferind/

şi unind/
să formeze o legătură între lumi
care să poată permite
lumii să existe
pentru amândoi]
– Cine, lua-te-ar dracu', Ummon? Cine-i? Termină cu ghicitorile şi vorbele-n doi peri, nenorocit inform! Cine-i?
[Ai refuzat
această stare divină de două ori/
Keats
Dacă refuzi
Şi ultima oară/
totul se sfârşeşte aici/
pentru că timpul
nu mai există]
[Pleacă!
Pleacă şi mori ca să trăieşti!
Sau mai trăieşte o vreme şi mori
pentru noi toţi!
Oricum Ummon şi ceilalţi
au terminat cu
tine!]
[Pleacă!]

În şocul şi neîncrederea mea, cad – sau sunt azvârlit – şi zbor prin TehNucleu ca o frunză purtată de vânt, mă rostogolesc prin megasferă fără ţel sau călăuzire, apoi mă prăbuşesc într-o beznă şi mai adâncă şi ies, zbierând obscenităţi spre umbre, în metasferă.

Iar aici, stranietate și vastitate, teamă și întuneric, doar lumina de la un singur foc de tabără ce arde dedesubt.

Înot către ea, lovind din brațe prin vâscozitatea fără formă.

Byron este cel care se îneacă, îmi spun, *nu eu*. Desigur, dacă nu pui la socoteală înecarea în propriul tău sânge și în țesuturi pulmonare zdrențuite.

Acum însă știu că am o opțiune. Pot alege să trăiesc și să rămân muritor, nu cibrid, ci om, nu Empatie, ci poet.

Înotând împotriva curentului puternic, cobor spre lumină.

– Hunt! Hunt!

Consilierul lui Gladstone se împleticește în odaie; chipul lui prelung este supt și alarmat. Este tot noapte, dar lumina falsă de dinaintea zorilor atinge ușor geamurile, pereții.

– Dumnezeule, rostește el și mă fixează cu ochii holbați.

Îi văd privirea și-mi zăresc așternutul și cămașa de noapte îmbibate în sânge arterial proaspăt.

Tusea mea l-a trezit; hemoragia mea m-a adus acasă.

– Hunt! icnesc și cad pe spate pe perne, prea slăbit pentru a ridica un braț.

Bărbatul se așază pe pat, mă prinde de umăr, îmi ia mâna. Știu că el știe că sunt un muribund.

– Hunt, șoptesc, am să-ți spun niște lucruri. Niște lucruri minunate.

El mă îndeamnă să tac.

– Mai târziu, Severn, îmi spune. Odihneşte-te. O să te spăl şi-mi poţi povesti mai târziu. E timp destul.

Încerc să mă ridic, însă nu reuşesc decât să mă agăţ de braţul lui, cu degetele mele mici încârligate în jurul umărului său.

– Nu, murmur simţind gâlgâitul din gâtlej şi auzind gâlgâitul din fântâna de afară. Nu mai e aşa mult timp. Nu mai e deloc mult.

Şi ştiu în clipa aceea, murind, că nu sunt corpul selectat pentru IF a oamenilor, nu sunt contopirea de IA şi spirit uman, nu sunt defel Alesul.

Sunt doar un poet care moare departe de casă.

42

Colonelul Fedmahn Kassad a murit în luptă.

Încă încleştat cu Shrike şi percepând-o pe Moneta doar ca pe o siluetă în ceaţă la marginea câmpului său vizual, Kassad *se defază* prin timp cu o zguduitură ameţitoare şi se rostogoli în lumina soarelui.

Shrike îşi retrase braţele şi se dădu un pas îndărăt, iar ochii lui roşii părură că reflectă sângele stropit pe costumul epidermic al lui Kassad. Sângele lui Kassad.

Colonelul privi în jur. Se aflau în apropiere de valea Criptelor Timpului, dar în altă epocă, una îndepărtată. În locul bolovanilor deşertului şi a dunelor sterpe, o pădure se vedea la o jumătate de kilometru de vale. Spre sud-vest, acolo unde pe vremea lui se aflaseră ruinele Oraşului Poeţilor, se ridica un oraş viu, cu turnuri, metereze şi galerii acoperite de cupole strălucind blând în lumina serii. Între oraşul de la marginea pădurii şi vale, pajişti de iarbă verde, înaltă, unduiau sub briza uşoară care sufla dinspre îndepărtatul Lanţ al Căpăstrului.

În stânga lui Kassad, valea Criptelor Timpului se întindea ca întotdeauna, atât doar că pereții ei de stâncă erau năruiți acum, tociți de eroziune sau în urma unor alunecări de teren și acoperiți cu iarbă înaltă. Criptele însele păreau noi, recent construite, cu schelele încă fixate în jurul Obeliscului și Monolitului. Fiecare Criptă aflată deasupra solului strălucea ca aurul nou, de parcă ar fi fost turnată sau poleită cu metalul prețios. Ușile și intrările erau sigilate. Mașinării masive și necunoscute le înconjurau, încercuind Sfinxul cu cabluri groase și traverse subțiri, întinse înainte și înapoi. Kassad știu imediat că se afla în viitor – poate la secole sau milenii în viitor – și că acele Cripte erau pe punctul de a fi lansate către propriul său timp și mai înapoi.

Kassad privi în urma sa.

Câteva mii de bărbați și femei stăteau, rânduri-rânduri, pe versantul lin și ierbos în locul unde cândva se ridicase o stâncă. Erau tăcuți, înarmați și înșiruiți, și-l priveau pe Kassad ca o armată care-și aștepta conducătorul. Câmpurile costumelor epidermice pâlpâiau în jurul câtorva, însă alții purtau doar blănurile, aripile, solzii, armele exotice și culorile complexe pe care colonelul le văzuse în incursiunea sa anterioară, cu Moneta, în locul/timpul unde fusese vindecat.

Moneta... Ea stătea între Kassad și armată, cu câmpul costumului epidermic licărind deasupra taliei, dar purtând și un combinezon spațial ușor ce părea confecționat din catifea neagră. În jurul gâtului purta o

eşarfă roşie. Pe umăr avea o armă subţire ca o vergea. Privirea ei era fixată asupra lui Kassad.

El se clătină uşor şi simţi gravitatea rănilor de sub costumul epidermic, însă văzu de asemenea în ochii Monetei ceva ce-l surprinse.

Ea nu-l cunoştea. Faţa ei oglindea aceeaşi surpriză, uimire... veneraţie?... care se citea pe celelalte chipuri înşiruite. Valea era tăcută şi se auzeau doar ocazionalele pocnituri ale stindardelor sau foşnetul slab al vântului prin iarbă, când Kassad se uită la Moneta, iar ea îi întoarse căutătura.

Kassad privi peste umăr.

Shrike stătea imobil ca o statuie din metal, la zece metri mai încolo. Iarba înaltă îi ajungea până la genunchii cu ghimpi şi lame.

Dincolo de Shrike, peste capătul văii, în apropierea locului unde începea dunga întunecată de arbori eleganţi, zeci de alţi Shrike, sute de Shrike, şir după şir de Shrike stăteau sclipitori şi tăioşi ca bisturiul sub razele slabe ale soarelui.

Colonelul îl recunoscu pe Shrike al său, *adevăratul* Shrike, numai pentru că era cel mai apropiat şi pentru că pe gheare şi pe carapace se vedea propriul său sânge. Ochii lui Shrike pulsau stacojiu.

– Tu eşti acela, nu? întrebă un glas încet dinapoia sa.

Kassad se răsuci şi pentru o clipă îl încercă ameţeala. Moneta se oprise la numai un metru de el. Avea părul pe cât de scurt şi-l reamintea din prima lor întâlnire, pielea părea la fel de catifelată, ochii tot atât

de misterioşi cu adâncurile lor verzi presărate de punctuleţe cafenii. Kassad încercă imboldul de a ridica palma şi de a-i atinge uşor obrazul, de a plimba un deget peste curba familiară a buzei ei inferioare. Nu o făcu.

– Tu eşti acela, repetă Moneta şi de data aceasta nu mai era o întrebare. Războinicul pe care l-am profeţit oamenilor.

– Nu mă cunoşti, Moneta?

Unele dintre rănile lui Kassad fuseseră adânci aproape până la os, totuşi nici una nu-l durea pe cât îl duru momentul acesta.

Ea clătină din cap, îndepărtând un cârlionţ de păr de pe frunte cu un gest dureros de familiar.

– Moneta... Înseamnă atât „Fiica memoriei", cât şi „admonestatoarea". Este un nume bun.

– Nu este numele tău?

Ea zâmbi. Kassad îşi reaminti zâmbetul acela în luminişul din pădure, prima dată când făcuseră dragoste.

– Nu, spuse încet femeia. Nu încă. Eu abia am sosit aici. Călătoria şi custodia mea încă n-au început.

Îi spuse numele ei.

Kassad clipi, ridică mâna şi-şi puse palma pe obrazul femeii.

– Am fost iubiţi, rosti el. Ne-am întâlnit pe câmpuri de luptă pierdute în memorie. Ai fost cu mine peste tot. Se uită în jur. Totul duce spre momentul acesta, nu-i aşa?

– Da, zise Moneta.

Bărbatul se întoarse ca să privească armata de Shrike ce acoperea valea.

– Ce-i acesta, un război? Câteva mii împotriva câtorva mii?

– Un război, repetă Moneta. Câteva mii împotriva câtorva mii, pe zece milioane de planete.

Kassad închise ochii și încuviință. Costumul epidermic îi sutura rănile, le pansa și-i injecta ultramorfină, însă durerea și slăbiciunea provocate de rănile teribile nu puteau fi înfrânate mult timp.

– Zece milioane de planete, spuse el și deschise ochii. Așadar, o bătălie finală?

– Da.

– Și învingătorul câștigă Criptele?

Moneta se uită către vale.

– Învingătorul decide dacă Shrike deja îngropat acolo merge singur ca să deschidă calea pentru alții... Arătă spre armata de Shrike. Sau dacă omenirea are un cuvânt de spus în trecutul și în viitorul nostru.

– Nu înțeleg, rosti colonelul cu glas încordat, dar soldații înțeleg arar situația politică. Se aplecă, o sărută pe Moneta surprinsă și-i scoase eșarfa roșie de la gât. Te iubesc, zise el și legă bucata de țesătură de țeava carabinei sale de asalt.

Indicatoarele îl anunțară că-i mai rămăsese jumătate din muniție și din pulsurile energetice.

Fedmahn Kassad înaintă cinci pași, îi întoarse spatele lui Shrike, ridică brațele către oameni, care continuau să fie tăcuți pe panta dealului, și strigă:

– Pentru libertate!

Trei mii de voci îi răspunseră:

– Pentru libertate!

Vacarmul nu încetă odată cu ultimul cuvânt.

Kassad se răsuci, ţinând ridicată carabina-stindard. Shrike avansă o jumătate de pas, deschise braţele şi deplie lamele degetelor.

Kassad răcni şi atacă. După el, Moneta îl urmă, cu arma ridicată. După ea veniră miile.

Mai târziu, în carnajul din vale, Moneta şi câţiva dintre Războinicii Aleşi găsiră trupul lui Kassad încă încleştat într-o îmbrăţişare de moarte cu Shrike distrus. Îl desprinseră pe Kassad cu grijă, îl purtară la un cort ridicat în vale, îi spălară şi-i îngrijiră corpul ruinat şi-l duseră prin mulţime la Monolitul de Cristal.

Acolo trupul colonelului Fedmahn Kassad fu aşezat pe un catafalc de marmură albă şi armele îi fură puse la picioare. În vale, un rug uriaş umplea văzduhul cu lumină. Prin toată valea, bărbaţi şi femei mergeau purtând torţe, în vreme ce alţii coborau din cerul de lapislazuli, unii în aparate de zbor la fel de imateriale ca nişte spori de mucegai, alţii pe aripi de energie sau învăluiţi în cercuri verzi şi aurii.

Mai târziu, când stelele îşi ocupară locurile, arzând puternic şi nepăsător deasupra văii pline de lumină, Moneta îşi luă rămas-bun şi intră în Sfinx. Mulţimea cântă. Pe câmpurile din jur, rozătoare mici cercetau stindardele prăbuşite şi resturile împrăştiate de carapace şi armuri, lame metalice şi oţel topit.

Spre miezul nopţii mulţimea se opri din cântat, icni şi se retrase. Criptele Timpului străluceau. Talazuri violente de forţă antientropică împinseră oamenii şi

mai în spate... până la intrarea în vale, peste câmpul de bătălie, înapoi până la oraşul care sclipea blând în noapte.

În vale, Criptele uriaşe pâlpâiră, se întunecară de la auriu către bronz şi începură lunga lor călătorie în trecut.

Brawne Lamia trecu pe lângă Obeliscul strălucitor şi se luptă să înainteze împotriva unui zid de vânt urlător. Nisipul îi ciuruia pielea şi-i înţepa ochii. Fulgere statice pârâiau pe vârfurile stâncilor, sporind lumina stranie ce înconjura Criptele. Brawne îşi acoperi chipul cu palmele şi înaintă, privind printre degete în căutarea potecii.

Zări o lumină aurie mai intensă decât strălucirea generală, care curgea prin panourile sparte ale Monolitului de Cristal şi se revărsa peste dunele întortocheate ce acopereau fundul văii. Cineva era în interiorul Monolitului.

Brawne jurase să meargă direct la Palatul Shrike, să facă tot ce va putea pentru a-l elibera pe Silenus, şi apoi să revină la Sol, fără a se lăsa distrasă de diversiuni. Zărise însă silueta unei forme umane în mormânt. Kassad nu mai apăruse. Sol îi povestise despre misiunea Consulului, dar poate că diplomatul se întorsese în timp ce se dezlănţuise furtuna. Despre părintele Duré nu se ştia nimic.

Se apropie de lumina aurie şi se opri în intrarea neregulată a Monolitului.

Spaţiul din interior era vast şi impresionant, înălţându-se aproape o sută de metri până la o lucarnă doar pe jumătate perceptă. Văzuţi din interior, pereţii erau translucizi; părea că o lumină solară îi transforma în auriu şi ocru. Lumina densă se concentra asupra scenei din centrul spaţiului larg din faţa femeii.

Fedmahn Kassad zăcea pe un soi de catafalc. Era îmbrăcat în uniformă FORŢĂ neagră, iar mâinile lui mari şi albe îi erau încrucişate pe piept. La picioare se aflau arme, necunoscute pentru Brawne, cu excepţia carabinei de asalt. Chipul colonelului era scofâlcit în moarte, dar nu mai scofâlcit decât fusese în viaţă. Expresia îi era calmă. Nu exista nici o îndoială în privinţa faptului că era mort; tăcerea morţii învăluia totul în jur precum tămâia.

Silueta pe care o zărise în Criptă aparţinea însă celeilalte persoane din încăpere şi ea atrase acum atenţia lui Brawne.

O tânără de nici douăzeci şi cinci de ani stătea îngenuncheată lângă catafalc. Purta un combinezon spaţial negru, avea păr scurt, piele albă şi ochi mari. Brawne îşi aminti povestea pe care o spusese militarul în lungul lor drum spre vale şi-şi aminti detaliile amantei spectrale a lui Kassad.

– Moneta, şopti ea.

Tânăra stătuse într-un genunchi, cu braţul drept întins pentru a atinge piatra de lângă trupul colonelului. Câmpuri constrictive violete licăreau în jurul catafalcului, iar un alt tip de energie – o vibraţie

puternică în aer – refracta lumina în jurul Monetei, astfel încât scena părea scăldată în halouri și ceață.

Ea ridică fruntea, se uită la Brawne, se sculă în picioare și încuviință din cap.

Brawne dădu să înainteze un pas, cu o mulțime de întrebări deja în minte, însă mareele temporale din interiorul mormântului erau prea puternice și o împingeau îndărăt cu valuri de ameteală și déjà-vu.

Când ridică privirea în cele din urmă, catafalcul era tot acolo, Kassad zăcea sub câmpul său de forță, dar Moneta pierise.

Brawne simți imboldul de a se întoarce imediat la Sfinx, de a-l găsi pe Sol și a-i spune totul, și de a aștepta acolo până ce furtuna se domolea și sosea dimineața. Însă peste scrâșnetele nisipului și țiuiturile vântului, i se păru că tot mai putea auzi zbieretele de pe arborele cu țepe, invizibil îndărătul perdelei de nisip.

Ridicându-și gulerul, se întoarse în furtună și porni către Palatul Shrike.

Masa de rocă plutea în spațiu ca desenul animat al unui munte: piscuri zimțuite, muchii tăioase precum cuțitul, fețe absurd de verticale, platforme înguste, balcoane largi și un vârf încununat de zăpezi pe care putea să stea doar o singură persoană... și numai cu tălpile alipite.

Râul se răsucea prin văzduh, străbătea câmpul constrictiv multistratificat la depărtarea de o jumătate de kilometru de munte, traversa o vâlcea ierboasă aflată pe platforma de stâncă cea mai largă, pentru

ca apoi să plonjeze mai bine de o sută de metri într-o cascadă a ralanti pe terasa următoare, de unde ricoșa în jerbe de stropi artistic direcționate în șase pârâiașe și cascade mai mici, ce șiroiau în jos pe munte.

Tribunalul își ținea sesiunea pe terasa cea mai de sus. Șaptesprezece Expulzați – șase bărbați, șase femei și cinci indivizi de sex nedeterminat – stăteau într-un cerc de piatră clădit în cercul mai mare de iarbă cu pereți de stâncă. Ambele cercuri îl aveau în centru pe Consul.

– Ești conștient de faptul că *noi* știm de trădarea ta? întrebă Om-liber Ghenga, Purtătoarea de cuvânt a Cetățenilor Eligibili ai Clanului Oameni-liberi din Roiul Transtaural.

– Da, spuse Consulul.

Purta costumul său cel mai elegant din catifea reiată bleumarin, capă maronie și tricornul de diplomat.

– Conștient de faptul că i-ai omorât pe Om-liber Andil, Om-liber Iliam, Puț-central Betz și Mizenspesh Torrence?

– Cunosc numele lui Andil, rosti încet Consulul. Tehnicienii nu mi-au fost prezentați.

– Dar i-ai omorât?

– Da.

– Fără provocare sau avertisment.

– Da.

– I-ai omorât pentru a intra în posesia dispozitivului pe care ei îl aduseseră pe Hyperion. Mașinăria despre care ți s-a spus că va colapsa așa-zisele maree

temporale, va deschide Criptele Timpului şi-l va elibera pe Shrike din încătuşare.

– Da.

Privirea Consulului părea focalizată pe ceva aflat deasupra umărului lui Om-liber Ghenga, însă departe, foarte departe.

– Noi ţi-am explicat spuse Ghenga, că acest dispozitiv trebuia folosit *după* alungarea cu succes a navelor Hegemoniei. Atunci când invazia şi ocupaţia noastră aveau să fie iminente. Când Shrike putea fi... controlat.

– Da.

– Totuşi i-ai omorât pe oamenii noştri, ne-ai mintit pe noi despre cele întâmplate şi ai activat tu însuţi dispozitivul, cu mulţi ani mai devreme.

– Da.

Melio Arundez şi Theo Lane stăteau puţin în lateral şi cu un pas în spatele Consulului, iar chipurile lor erau încruntate.

Om-liber Ghenga îşi încrucişă braţele. Era o femeie înaltă cu aspect Expulzat clasic: pleşuvă, slabă, drapată în veşminte unduitoare bleumarin ce păreau să absoarbă lumina. Faţa îi era bătrână, dar aproape complet lipsită de riduri. Avea ochi negri.

– Deşi asta s-a întâmplat în urmă cu patru ani standard de-ai voştri, rosti ea, ai crezut că noi vom uita?

– Nu. Consulul coborî privirea înspre ea; păru gata să surâdă. Puţine culturi îi uită pe trădători, Om-liber Ghenga.

– Totuşi ai revenit.

Consulul nu răspunse. Stând lângă el, Theo Lane simți o briză ușoară împingându-i tricornul oficial. I se părea că visează în continuare. Călătoria până aici fusese ireală.

Trei Expulzați îi așteptaseră într-o gondolă lungă și joasă, care plutea cu ușurință pe apele calme de sub nava Consulului. Cei trei vizitatori din Hegemonie se așezaseră la mijlocul bărcii, iar Expulzatul de la pupa împinsese în mal cu o prăjină lungă și gondola pornise înapoi pe drumul pe care venise, ca și cum curentul râului acela imposibil își inversase direcția. Theo chiar închisese ochii atunci când se apropiaseră de cascada unde cursul se ridica perpendicular pe suprafața asteroidului, dar când îi deschisese, după o secundă, jos continua să fie *jos* și râul părea să curgă cât se poate de firesc, deși sfera ierboasă a planetoidului atârna într-o parte ca un uriaș perete curbat, iar stelele erau vizibile prin panglica de apă groasă de doi metri de sub ei.

După aceea traversaseră câmpul constrictiv, ieșiseră din atmosferă și viteza le sporise, urmând panglica răsucită de apă. În jurul lor exista un tub de sferă constrictivă – rațiunea și absența morții lor imediate și spectaculoase dicta că așa ceva *trebuia* să existe –, totuși nu prezenta obișnuitele pâlpâieli și textura vizuală care erau atât de liniștitoare pe navele-arbore Tempriere sau în ocazionalele habitate turistice deschise spre spațiul cosmic. Aici exista doar râul, ambarcațiunea, oamenii și imensitatea spațiului.

– Este imposibil să utilizeze așa ceva ca formă de transport între unitățile Roiului, rostise cu glas tremurat Melio Arundez.

Theo mai observase că arheologul se încleștase de copastia bărcii cu degete albite de strânsoare. Nici Expulzatul de la pupa, nici cei doi așezați la prova nu comunicaseră altfel decât printr-o încuviințare de confirmare când Consulul întrebase dacă acesta era mijlocul de transport care le fusese promis.

– Râul este mai degrabă o demonstrație de forță, spusese Consulul încetișor. Este utilizat când Roiul staționează, dar în scopuri ceremoniale. Folosirea lui în timpul deplasării Roiului se face pur și simplu pentru a impresiona.

– Pentru a ne impresiona pe noi cu tehnologia superioară? întrebase Theo în șoaptă.

Consulul aprobase din cap.

Râul șerpuia și se răsucea prin spațiu, uneori revenind aproape pe același drum, în meandre gigantice și ilogice, alteori descriind spirale strânse ca o funie de fibroplastic, dar sclipind mereu în razele stelei lui Hyperion și dispărând în infinit în fața lor. Uneori oculta soarele și atunci culorile erau magnifice; Theo icnise când se uitase la bucla râului aflată la o sută de metri deasupra lor și văzuse siluetele peștilor conturate pe fundalul discului solar.

Însă fundul gondolei era mereu în *jos*, iar ei goniseră cu viteze ce trebuie să fi fost egale cu cele de transfer cislunar pe un râu care nu era întrerupt de bolovani sau cataracte. Era, așa cum Arundez observase

după câteva minute de la începutul călătoriei, ca şi când ai fi vâslit cu o canoe peste muchia unei cascade imense şi ai fi încercat să te bucuri de coborâre pe tot drumul până jos.

Râul trecea pe lângă unele dintre elementele Roiului, care acopereau cerul aidoma unor stele false: ferme masive de comete ale căror suprafeţe prăfoase erau întrerupte de formele geometrice ale plantaţiilor în vid; oraşe-globuri în imponderabilitate, sfere neregulate şi imense din membrană transparentă care semănau cu nişte amibe improbabile umplute cu faună şi floră animată; ciorchini propulsori lungi de zece kilometri, ce concrescuseră de-a lungul secolelor, cu modulele interioare, biocutiile şi arcologiile semănând cu ceva furat din nebuneştile colonii spaţiale ale lui O'Neill, din zorii epocii cosmice; păduri rătăcitoare care acopereau sute de kilometri precum imense şi plutitoare culturi de alge, conectate de ciorchinii lor propulsori şi nodurile de comandă prin câmpuri constrictive şi ghemuri încâlcite de rădăcini şi tentacule – formele arboricole sferice se legănau în brizele gravitaţionale şi ardeau în verde-viu, portocaliu închis şi sutele de nuanţe ale toamnei de pe Vechiul Pământ atunci când erau aprinse de razele directe ale soarelui; asteroizi cavi abandonaţi de multă vreme de locuitorii lor şi preluaţi acum de fabricile automate pentru reprocesarea metalelor grele, cu fiecare centimetru de rocă al suprafeţei acoperit de structuri preoxidate, furnale şi turnuri de răcire scheletice, cu strălucirea focurilor interioare de fuziune făcând

fiecare planetoid de zgură să semene cu forja lui Vulcan; imense globuri sferice de andocare, a căror scară reală devenea vizibilă doar prin comparație cu crucișătoarele și navele-torță care se repezeau spre suprafețele lor aidoma spermatozoizilor ce atacă un ovul; și, cel mai de neuitat, organisme de care râul se apropia sau care zburau aproape de râu... organisme care ar fi putut să fi fost fabricate sau născute, însă probabil erau din amândouă, forme uriașe de fluturi ce deschideau aripi de energie spre soare, insecte care erau vehicule spațiale sau invers, cu antenele întorcându-se către râu, gondolă și pasagerii acesteia când treceau pe lângă ele, ochi multifațetați ce scânteiau în lumina stelelor, forme înaripate mai mici – oameni – care intrau și ieșeau printr-o deschidere într-un pântece de mărimea calei unui transportor de atac FORȚĂ.

În cele din urmă ajunseseră la munte – de fapt, un întreg lanț muntos: unii acoperiți cu bulele a o sută de ambienturi, alții deschiși spre spațiul cosmic, totuși masiv populați, unii conectați de vecini prin poduri suspendate lungi de treizeci de kilometri sau prin râuri afluenți, alții regali în solitudinea lor, mulți pustii și sobri ca o grădină Zen. Ultimul munte se înălța mai sus decât Mons Olympus ori Muntele Hillary de pe Asquith și râul plonjă pentru penultima oară către vârful său. Theo, Consulul și Arundez, palizi și tăcuți, strânseseră copastiile discret, dar ferm, când se prăbușiseră pe ultimii kilometri cu o viteză brusc perceptibilă și terifiantă. În cele din urmă, pe imposibila ultimă sută de metri, când râul pierduse

energia fără să decelereze, o atmosferă mai largă îi înconjurase din nou și gondola se oprise într-o luncă ierboasă, unde aștepta tribunalul clanului Expulzat, iar pietrele se ridicau în cercul Stonehenge de tăcere.

– Dacă au făcut asta ca să mă impresioneze, șoptise Theo când barca se lovise ușor de mal, atunci au reușit.

– De ce te-ai întors la Roi? întrebă Om-liber Ghenga.

Femeia se plimba înainte și înapoi, deplasându-se în gravitația infimă cu grația comună doar celor născuți în spațiul cosmic.

– Mi-a cerut-o directorul executiv Gladstone, spuse Consulul.

– Și ai venit, deși știai că propria ta viață va fi amenințată?

Consulul era prea gentleman și prea diplomat ca să strângă din umeri, dar expresia feței sale transmise aceeași reacție.

– Ce dorește Gladstone? întrebă un Expulzat pe care Ghenga îl prezentase ca fiind Purtătorul de cuvânt al Cetățenilor Eligibili Puț-central Minmun.

Consulul repetă cele cinci puncte ale directorului executiv.

Purtătorul de cuvânt Minmun încrucișă brațele pe piept și se uită la Om-liber Ghenga.

– Voi răspunde acum, zise Ghenga și îi privi pe Theo și Arundez. Ascultați cu atenție, în eventualitatea în care omul care a adus aceste întrebări nu se mai întoarce la navă împreună cu voi.

– O clipă, rosti Theo și pășI înainte, oprindu-se în fața Expulzatei mai înalte decât el. Înainte de a vă anunța verdictul, trebui să țineți seama de faptul că...

– Tăcere! porunci Om-liber Ghenga, însă Theo fusese deja redus la tăcere de mâna pe care Consulul i-o pusese pe umăr. Voi răspunde acum la aceste întrebări, repetă ea.

Hăt deasupra, o duzină de nave micuțe de război, pe care FORȚA le numea lăncieri, sclipiră silențios, repezindu-se aidoma unui banc de pești în zig-zaguri efectuate la o accelerație de 300 *g*.

– Mai întâi, zise Ghenga, Gladstone întreabă de ce atacăm Webul? Tăcu, îi privi pe ceilalți șaisprezece Expulzați și continuă: Nu-l atacăm. Cu excepția acestui Roi, care încearcă să ocupe Hyperion înainte de deschiderea Criptelor Timpului, nici un Roi nu atacă Webul.

Cei trei bărbați din Hegemonie făcură simultan un pas în față. Chiar și Consulul își pierduse masca de calm și se bâlbâia surescitat.

– Nu-i adevărat! Am văzut...

– Am văzut imaginile sperlumice de pe...

– Poarta Raiului este distrusă! Crângul lui Dumnezeu arsă!

– *Tăcere!* ceru Om-liber Ghenga. În liniștea care se lăsă, continuă: Numai acest Roi se războiește cu Hegemonia. Roiurile noastre surori sunt acolo unde le plasaseră din capul locului detectorii pe rază lungă a Webului. Ele se *îndepărtează* de Web și de alte provocări așa cum au fost atacurile Bressia.

Consulul își frecă fața, ca un om care se trezește din somn.

– Atunci cine...?

– Exact, spuse Om-liber Ghenga. Cine ar deține capacitatea de a derula o asemenea șaradă? Și care ar fi motivul pentru măcelărirea unui miliard de oameni?

– Nucleul? șopti Consulul.

Muntele se rotea lent și în clipa aceea ei pătrunseră în noapte. O briză de convecție suflă peste terasa muntelui, foșnind robele Expulzaților și capa Consulului. Deasupra, stelele părură să explodeze de lumină. Stâncile uriașe ale cercului Stonehenge străluciră ca de o căldură interioară.

Theo avansă lângă Consul, temându-se ca acesta să nu se prăbușească.

– În privința asta, se adresă el purtătoarei de cuvânt a Expulzaților, nu ne putem bizui decât pe cuvântul vostru. Este lipsit de sens...

Ghenga nici măcar nu clipi.

– Vă vom arăta dovezi. Locatori de transmisiuni Neantul Care Unește. Imagini în timp real ale câmpurilor stelare de la Roiurile noastre surori.

– Neantul Care Unește? repetă Arundez și glasul său de obicei calm păru agitat.

– Ceea ce voi numiți transmisiuni sperlumice.

Purtătoarea de cuvânt Om-liber Ghenga merse lângă cea mai apropiată stâncă și-și trecu palma peste suprafața ei neregulată, de parcă s-ar fi încălzit de la dogoarea dinăuntru. Deasupra lor se roteau câmpuri stelare.

– Pentru a răspunde la a doua întrebare a lui Gladstone, zise ea, noi nu știm unde se află Nucleul. Am fugit de el, ne-am luptat cu el, l-am căutat și ne-am temut de el vreme de secole, dar nu l-am găsit. *Voi* trebuie să ne dați răspunsul la întrebarea aceasta! *Noi* am declarat război entității parazite căreia îi spuneți TehNucleu.

Consulul păru că se gârbovește.

– Noi nu știm. Autoritățile din Web au căutat Nucleul încă dinainte de Hegira, totuși este la fel de bine ascuns ca El Dorado. Nu am găsit nici o planetă secretă, nici un asteroid masiv ticsit cu hardware și nici un indiciu asupra lui pe planetele Webului. Schiță un gest obosit din mâna stângă: Din câte știm, este posibil ca *voi* să ascundeți Nucleul într-unul dintre Roiurile voastre.

– Nu-l ascundem, replică Purtătorul de cuvânt Puț-central Minmun.

În sfârșit, Consulul strânse din umeri.

– În Marea Căutare, Hegemonia a examinat mii de planete. S-a ignorat tot ce nu obținea minimum nouă virgulă șapte pe scara terabază de zece puncte. Nucleul poate fi oriunde pe aceste prime rute de zboruri și explorări. Nu-l vom găsi niciodată... iar dacă-l vom găsi, va fi cu ani după ce Webul a fost distrus. Voi erați ultima noastră speranță de a-l descoperi.

Ghenga clătină din cap. Mult deasupra, piscul fu luminat de razele răsăritului, în vreme ce terminatorul se deplasa spre ei peste câmpurile de gheață cu o rapiditate alarmantă.

– În al treilea rând, Gladstone ne întreabă care sunt pretenţiile noastre pentru încetarea focului? Cu excepţia acestui Roi, localizat în acest sistem, nu noi suntem cei care atacă. Vom accepta o încetare a focului imediat ce Hyperion va fi sub controlul nostru... ceea ce se va întâmpla dintr-un moment în altul. Tocmai am fost informaţi că forţele noastre expediţionare deţin controlul capitalei şi astroportului.

– Să dea dracii! izbucni Theo şi palmele i se încleştară fără să vrea în pumni.

– Să dea dracii, încuviinţă Om-liber Ghenga. Spuneţi-i lui Gladstone că acum ne vom alătura vouă într-o luptă comună împotriva TehNucleului. Îi privi pe ceilalţi membri, tăcuţi, ai tribunalului. Însă deoarece vă aflaţi la mulţi ani de călătorie de Web şi noi nu ne încredem în teleproiectoarele voastre controlate de Nucleu, ajutorul nostru nu poate să constea decât în răzbunare pentru distrugerea Hegemoniei voastre. Veţi fi răzbunaţi.

– M-am liniştit, comentă sec Consulul.

– În al patrulea rând, Gladstone întreabă dacă ne vom întâlni cu ea? Răspunsul este da... dacă, aşa cum a afirmat, este de acord să vină în sistemul Hyperion. Am cruţat teleproiectorul FORŢEI tocmai pentru această eventualitate. *Noi* nu vom călători cu teleproiectorul.

– De ce? întrebă Arundez.

Îi răspunse un al treilea Expulzat, care nu fusese prezentat, unul dintre cei îmblăniţi şi superb modificaţi.

– Dispozitivul căruia voi îi spuneți teleproiector este o abominație... o pângărire a Neantului Care Unește.

– Aha, aprobă Consulul înțelegător, din motive religioase.

Expulzatul îmblănit și acoperit de dungi bizare scutură ferm din cap.

– Nu! Rețeaua teleproiectoarelor este jugul de pe grumazul omenirii, contractul de sclavie care v-a încătușat de stagnare. Noi nu dorim asta.

– În al cincilea rând, spuse Om-liber Ghenga, menționarea de către Gladstone a dispozitivului exploziv bagheta-letală nu este altceva decât un ultimatum grosolan. Dar, așa cum am spus, este îndreptat asupra oponentului greșit. Forțele care pătrund în Webul vostru fragil și copleșit nu aparțin Clanurilor celor Douăsprezece Roiuri Surori.

– În privința asta nu ne putem bizui decât pe cuvântul vostru, zise Consulul.

Privirea lui, care o fixa acum pe Ghenga, era fermă și sfidătoare.

– Nu mi-am dat cuvântul față de voi, rosti Purtătoarea de cuvânt Ghenga. Vârstnicii clanului nu-și dau cuvântul sclavilor Nucleului. Însă acesta este adevărul.

Consulul părea tulburat când se întoarse pe jumătate către Theo.

– Trebuie să transmitem toate astea imediat lui Gladstone. Reveni spre Ghenga: Prietenii mei pot să se întoarcă la navă ca să comunice răspunsul tău, Purtătoare de cuvânt?

Ghenga încuviință și făcu semn să fie pregătită gondola.

– Nu plecăm fără tine, îi spuse Theo Consulului, păşind între el şi Expulzaţii cei mai apropiaţi, ca şi cum ar fi fost gata să-l protejeze cu corpul său.

– Ba da, răspunse Consulul atingându-l iarăşi pe braţ. Trebuie să plecaţi.

– Are dreptate, rosti Arundez desprinzându-l pe Theo înainte ca tânărul guvernator-general să poată vorbi din nou. Sunt lucruri prea importante ca să nu le comunicăm. Mergi tu. Rămân eu cu el.

Ghenga indică doi Expulzaţi exotici masivi.

– Amândoi vă veţi întoarce la navă. Consulul va rămâne. Tribunalul nu i-a decis încă soarta.

Arundez şi Theo înaintară la unison, ridicând pumnii strânşi, dar Expulzaţii îmblăniţi îi prinseră şi-i îndepărtară cu lipsa de efort vizibil a unor adulţi care pun la punct nişte copii mici, însă neastâmpăraţi.

Consulul îi privi aşezându-se în gondolă şi-şi înfrână imboldul de a-i saluta din mână, când ambarcaţiunea înaintă douăzeci de metri pe apa nemişcată, dispăru din vedere dincolo de curba terasei şi reapăru, suind cascada spre spaţiul cosmic negru. După câteva minute o pierdu din vedere în strălucirea puternică a soarelui. Se răsuci lent, într-un cerc de trei sute şaizeci de grade, privindu-i drept în ochi pe cei şaptesprezece Expulzaţi.

– Haideţi să terminăm odată, rosti el. Am aşteptat asta de mult.

Sol Weintraub stătea între labele imense ale Sfinxului și privea furtuna domolindu-se: vântul murea din urlet în suspin și șoaptă, perdelele de nisip se diminuau și după aceea se trăgeau în lături pentru a dezvălui stelele și în cele din urmă noaptea cea lungă se instaură într-un calm cumplit. Criptele străluceau mai puternic decât înainte, însă nimic nu apărea în deschiderile orbitoare ale Sfinxului, iar bărbatul nu putea să intre; apăsarea luminii intense aducea cu cea a o mie de degete puternice pe pieptul lui și oricât s-ar fi încordat și luptat, nu se putea apropia la mai puțin de trei metri de ușă. În luminozitatea aceea nu se putea distinge indiferent ce anume ar fi stat, s-ar fi mișcat sau ar fi așteptat înăuntru.

Sol se ținu de scara de piatră, în timp ce mareele temporale traseră de el, îl împinseră și-l făcură să plângă în șocul fals de déjà-vu. Întregul Sfinx părea să se legene și să se clatine în vijelia violentă de dilatare și contracție a câmpurilor antientropice.

Rachel.

Sol nu avea să plece atâta timp cât exista măcar o șansă ca fiica lui să fie în viață. Întins pe piatra rece și ascultând cum se stingeau zbieretele vântului, văzu cum apar stelele indiferente, văzu siajele de meteori și sulițele de laser ale atacurilor și contraatacurilor bătăliei spațiale, știu în adâncul inimii că războiul era pierdut, că Webul era în pericol, că imperii imense se prăbușeau chiar pe când privea, că rasa omenească se putea găsi pe muchie de cuțit în noaptea aceasta eternă... și nu-i păsă.

Lui Sol Weintraub nu-i păsa decât de fiica lui.

Şi chiar în vreme ce zăcea acolo, înfrigurat, zgâlţâit de vânturi şi maree temporale, învineţit de istoveală şi înfometat, simţi cum o pace pogoară asupra lui. El îşi dăruise fiica unui monstru, dar *nu* fiindcă i-o poruncise Dumnezeu, *nu* fiindcă i-o dictaseră soarta sau teama, ci doar pentru că fiica lui îi apăruse într-un vis şi-i spusese că aşa era bine, că asta trebuia să facă, că o cerea iubirea lor – iubirea lui, a lui Sarai şi a lui Rachel.

În cele din urmă, gândi Sol, *dincolo de logică şi de speranţe, visele şi iubirea pentru cei care ne sunt cel mai dragi alcătuiesc răspunsul lui Avraam pentru Dumnezeu.*

Comagenda nu-i mai funcţiona. Trecuse poate o oră, sau poate cinci de când el îi înmânase lui Shrike pruncul aflat pe moarte. Sol zăcea întins pe spate, încleştându-se cu mâinile de piatră împotriva mareelor temporale ce legănau Sfinxul ca o bărcuţă pe un ocean, şi privea stelele şi bătălia din înălţimi.

Scântei pluteau peste cer, sclipeau intens ca supernove, când erau atinse de suliţele laserelor, după care cădeau într-o ploaie de sfărâmături topite: flăcări alb-incandescent, apoi roşii, apoi albastre, apoi întuneric. Sol îşi închipui navete de asolizare care ardeau, îşi imagină trupe de Expulzaţi şi puşcaşi ai Hegemoniei care mureau în urlete de atmosferă şi titan care se topeşte... *încercă* să-şi închipuie toate astea... şi dădu greş. Înţelese că bătăliile spaţiale, deplasările flotelor şi prăbuşirile imperiilor erau mai presus de imaginaţia sa, ascunse de posibilităţile lui de înţelegere. Asemenea lucruri aparţineau lui Tucidide, Tacit, Cato şi Wu.

În tentativa lui și a lui Sarai de a o salva pe Rachel de maladia Merlin, Sol se întâlnise de câteva ori cu senatoarea de pe Lumea lui Barnard, însă el nu-și putea închipui participarea lui Feldstein la scara războiului interstelar... sau în ceva cu mult mai mare decât inaugurarea unui nou centru medical în capitala lui Bussard, ori participarea alături de mulțime la un cros universitar în Crawford.

Sol nu o întâlnise niciodată pe actuala directoare executivă a Hegemoniei, totuși, în calitate de cărturar, fusese încântat de felul în care ea reproducea cu subtilitate discursurile unor personaje clasice ca Lincoln, Churchill și Alvarez-Temp. Acum însă, zăcând între labele unei uriașe fiare din piatră și plângând pentru fiica lui, el nu-și putea imagina ce era în mintea acelei femei atunci când lua decizii ce puteau salva sau condamna miliarde, păstrând sau trădând cel mai măreț imperiu din istoria omenirii.

Lui Sol nu-i păsa câtuși de puțin de astea. El își dorea fiica înapoi. El dorea ca Rachel să fie în viață, în ciuda abundenței de argumente raționale care afirmau contrariul.

Zăcând între labele de piatră ale Sfinxului pe o planetă asediată dintr-un imperiu devastat, Sol Weintraub își șterse lacrimile pentru a vedea mai bine stelele și se gândi la poemul lui Yeats, „Rugăciune pentru fiica mea":

Iar bântuie furtuna... Fata mea
Visează dulce sub un pled de nea.

Şi vântului iscat din valuri sure
Un deal doar şi-a lui Gregory pădure
Îi stau în van opreliştе-nainte.
Cumplitul vânt căpiţele le-a ras
Şi m-am plimbat, şi m-am rugat un ceas,
Căci gânduri triste-mi bântuiau prin minte.
Pentru fetiţă m-am rugat un ceas.
Vuiau în turn vântoase de talaz,
Vuia un vânt sub pod şi peste culmi,
Vuia prin râul spumegând sub ulmi,
Încât – stârnit de-a vântului demenţă –
Visam că viitorul a sosit
Dansând în ritm de tobă,-nnebunit,
Din criminala mării inocenţă.

Tot ce-şi dorea Sol – acum înţelegea asta – era să aibă iarăşi posibilitatea de a-şi face griji despre anii aceia viitori de care se teme orice părinte. Să nu îngăduie ca anii ei de copilărie, adolescenţă şi tinereţe stângace să fie furaţi şi distruşi de boală.

Sol îşi petrecuse viaţa, dorind întoarcerea lucrurilor ireversibile. Îşi aminti ziua în care o găsise pe Sarai împăturind hăinuţele de copil ale lui Rachel şi punându-le într-o cutie în pod, şi-şi aminti lacrimile ei şi propriul lui sentiment de pierdere pentru copilul pe care încă îl aveau, însă care era pierdut pentru ei prin simpla săgeată a timpului. Sol ştia că puţine lucruri se mai puteau întoarce cu excepţia amintirilor... că Sarai era moartă şi dincolo de orice posibilitate de a se întoarce, că prietenii şi lumea copilăriei

lui Rachel pieriseră pe vecie, că până și societatea pe care el o părăsise în urmă cu numai câteva săptămâni din timpul său se găsea în procesul de a fi pierdută fără posibilitate de întoarcere.

Și gândindu-se la toate astea, întins între labele cu gheare ale Sfinxului, în vreme ce vântul murea și falsele stele ardeau, Sol își reaminti o parte din alt poem de Yeats, cu totul diferit și mult mai amenințător:

Cu siguranță o revelație se apropie
Cu siguranță a Doua Venire se apropie.
A Doua Venire! Abia rostesc cuvintele acestea
Și o imagine uriașă ieșită din Spiritus Mundi
Îmi tulbură vederea: undeva în nisipurile deșertului
O formă cu trup de leu și cap de om,
Inexpresivă și nemiloasă ca soarele,
Își mișcă coapsele lente și-n jurul ei
Se leagănă umbrele revoltatelor păsări din pustiu.
Întunericul se pogoară din nou; dar acum știu
Că douăzeci de veacuri de somn împietrit
Au fost tulburate în coșmar de un leagăn,
Și ce fiară cumplită, a cărei oră finală a sosit,
Mătăhăiește spre Betleem pentru a fi născută?

Sol nu știe. Sol descoperă din nou că nu-i pasă. Sol își dorește fiica înapoi.

În Consiliul de Război consensul părea să fie pentru lansarea bombei.

Meina Gladstone stătea în capul mesei lungi și încerca senzația, specială și nu neplăcută, de distanțare ce provine din prea puțin somn pe o perioadă prea lungă. Să-și coboare pleoapele, fie și pentru o secundă, însemna să lunece pe gheața neagră a oboselii, așa că ea nu închise ochii, nici chiar atunci când o arseră și când ritmul informărilor, discuțiilor și dezbaterilor animate păli și se îndepărtă prin perdele groase de epuizare.

Întregul Consiliu privise cum steluțele trupei FORȚĂ 181,2 – grupul de atac al comandorului Lee – se stinseseră una câte una, până ce numai câteva din cele șaptezeci și patru inițiale mai continuaseră să înainteze către centrul Roiului care se apropia. Crucișătorul lui Lee se număra printre ele.

În timpul distrugerii silențioase, a acelei reprezentări abstracte și straniu atractive a unor morți violente și cât se poate de reale, amiralul Singh și generalul Morpurgo încheiaseră evaluarea lor sumbră asupra războiului.

– ...FORȚA și Noul Bushido au fost concepute pentru conflicte limitate, hărțuieli minore, limite proscrise și obiective modeste, sintetiză Morpurgo. Neavând nici o jumătate de milion de soldați, FORȚA nu se va putea compara cu armatele vreunui stat național de pe Vechiul Pământ de acum o mie de ani. Roiul ne poate copleși pur și simplu numeric, ne poate învinge prin simpla aritmetică.

Senatorul Kolchev clocotea din locul său, în capătul opus al mesei. În informări și dezbateri, lususeanul fusese mult mai activ decât Gladstone – întrebările

îi erau adresate mai degrabă lui, decât femeii –, aproape ca şi cum toţi cei din sală ar fi fost conştienţi la nivel subliminal de o deplasare a puterii, de o transmitere a torţei conducerii.

Nu încă, gândi Gladstone ciocănindu-şi bărbia cu vârfurile alăturate ale degetelor şi ascultându-l pe Kolchev care-l interoga pe general:

– ...de a se retrage şi apăra planete esenţiale de pe lista celui de-al doilea val – Tau Ceti Central, bineînţeles, dar şi importante planete industriale ca Renaştere Minor, Fuji, Deneb Vier şi Lusus?

Generalul Morpurgo coborî ochii şi aranjă nişte hârtii, parcă încercând să-şi ascundă fulgerul brusc de iritare din ochi.

– Domnule senator, au rămas mai puţin de zece zile standard până ce al doilea val îşi va atinge ţintele. Renaştere Minor va cădea peste nouăzeci de ore. Ceea ce doresc să spun este că, ţinând seama de actuala dimensiune, structură şi tehnologie disponibilă pentru FORŢĂ, pare îndoielnic că am putea păstra controlul unui singur sistem... să zicem TC2.

Senatorul Kakinuna sări ca ars.

– Aşa ceva nu-i acceptabil, generale!

– De acord, domnule senator, ridică Morpurgo ochii. Însă este adevărat.

Preşedintele Pro Tem Denzel-Hiat-Amin clătină din capul său sur şi pestriţ.

– Este lipsit de sens... N-au existat planuri pentru apărarea Webului?

Amiralul Singh vorbi de la locul său.

– Cele mai bune estimări ale ameninţării ne-au anunţat că vom beneficia de minimum optsprezece luni înainte ca Roiurile măcar să se întoarcă.

Ministrul Diplomaţiei Persov îşi drese glasul.

– Amirale, dacă ar fi să... cedăm Expulzaţilor aceste douăzeci şi cinci de planete, cât timp va trece până ce primul sau al doilea val ar putea ataca alte planete din Web?

Singh nu trebui să-şi consulte însemnările sau comagenda.

– Asta depinde de ţinta lor, domnule Persov. Distanţa cea mai mică faţă de un Roi o are planeta Esperance – nouă luni standard. Ţinta cea mai îndepărtată – Sistemul Natal – ar fi la paisprezece ani cu propulsie Hawking.

– Timp suficient pentru a trece la o economie de război, comentă senatoarea Feldstein. (Electoratul ei de pe Lumea lui Barnard avea mai puţin de patruzeci de ore de trăit. Feldstein jurase să fie alături de ei în clipa sfârşitului. Glasul îi era limpede şi lipsit de patimă.) Este raţional. Minimizarea pierderilor. Chiar şi cu TC2 şi alte două duzini de planete pierdute, Webul poate produce cantităţi uriaşe de materiale pentru război... chiar şi în numai nouă luni. În anii care le vor fi necesari Expulzaţilor să înainteze şi mai mult în Web, ar trebui să-i învingem prin simplul volum industrial produs.

Ministrul Apărării Imoto scutură din cap.

– În primul şi al doilea val s-au pierdut materii prime ce nu pot fi înlocuite. Efectul negativ asupra economiei Webului va fi copleşitor.

– Avem de ales? întrebă senatorul Peters de pe Deneb Drei.

Toţi ochii se întoarseră către persoana de lângă Consilierul Albedo.

Parcă pentru a sublinia importanţa momentului, în Consiliul de Război fusese admisă o nouă personalitate IA ca să prezinte „dispozitivul baghetă-letală", aşa cum fusese botezat în mod stângaci. Consilierul Nansen era un bărbat înalt, bronzat, relaxat, impresionant, convingător, demn de încredere şi deţinând acea rară charismă a conducătorului care-i determină instantaneu pe oameni să le placă şi să respecte persoana respectivă.

Meina Gladstone se temuse şi-l detestase pe noul consilier de cum îl văzuse. Simţise că proiecţia aceasta fusese concepută de IA-urile experte pentru a crea exact reacţia de încredere şi ascultare pe care simţea că alţii din jurul mesei o radiau deja. Iar mesajul lui Nansen, se temea ea, însemna moarte.

Bagheta-letală fusese tehnologie Web de secole; fusese proiectată de Nucleu şi limitată pentru uzul personalului FORŢĂ şi al câtorva trupe specializate de securitate, cum erau cele din Clădirea Guvernului şi garda pretoriană a lui Gladstone. Ea nu ardea, exploda, împuşca, topea sau incinera. Nu scotea nici un sunet şi nu proiecta vreo rază vizibilă sau amprentă sonică. Pur şi simplu ucidea ţinta.

Desigur, dacă ţinta era umană. Raza de acţiune a unei baghete-letale era limitată – nu depăşea cincizeci de metri –, dar în raza aceea omul ţintit murea, în timp ce animalele sau obiectele nu erau absolut deloc afectate. Autopsiile arătaseră sinapse dereglate, însă nici o altă vătămare. Baghetele-letale puneau simplu capăt vieţii oamenilor. De mai multe generaţii, ofiţerii FORŢĂ le purtaseră ca arme personale pe distanţă mică şi ca simboluri ale autorităţii.

Acum, dezvăluise consilierul Nansen, Nucleul perfecţionase un dispozitiv care utiliza principiul baghetei-letale la o scară mult mai mare. Nucleul ezitase în a-i face cunoscută existenţa, dar din cauza iminentei şi teribilei ameninţări a invaziei Expulzaţilor...

Întrebările fuseseră energice şi uneori cinice, cu militarii manifestând mai mult scepticism decât politicienii. Perfect, dispozitivul baghetă-letală ne poate scăpa de Expulzaţi, însă ce se va întâmpla cu populaţia Hegemoniei?

Mutaţi-i pe oameni pentru a se adăposti pe una dintre planetele labirintice, replicase Nansen, repetând planul anterior al consilierului Albedo. Cinci kilometri de rocă îi vor proteja de orice efecte ale undelor circulare ale baghetei-letale.

Cât de departe se propagă aceste raze ale morţii?

Efectul lor se diminuează sub nivelul letal la mai puţin de trei ani-lumină, răspunsese Nansen calm, sigur pe sine ca un agent de vânzări perfect ajuns în etapa penultimă a încheierii tranzacţiei, adică o rază suficient de largă pentru a scăpa orice sistem de Roiul

atacator. În același timp, suficient de mică pentru a proteja toate sistemele stelare, cu excepția celui mai apropiat. Nouăzeci și doi la sută dintre planetele Webului nu au altă planetă locuită pe o rază de cinci ani-lumină în jurul lor.

Și ce se va întâmpla cu persoanele care nu puteau fi evacuate? întrebase Morpurgo.

Consilierul Nansen zâmbise și desfăcuse palmele, de parcă ar fi vrut să arate că nu avea nimic ascuns acolo. Nu activați dispozitivul până ce autoritățile voastre nu sunt sigure că toți cetățenii Hegemoniei sunt evacuați sau protejați, spusese el. La urma urmelor, va fi complet sub controlul *vostru*.

Feldstein, Sabenstorafem, Peters, Persov și mulți alții fuseseră imediat entuziaști. O armă secretă care nu se putea compara cu nici o altă armă secretă care existase vreodată. Expulzații puteau fi preveniți... se putea aranja o demonstrație.

Îmi pare rău, spusese consilierul Nansen. Când zâmbise, dinții lui aveau același alb-perlat ca și roba pe care o purta. Nu poate să existe o demonstrație. Arma funcționează exact ca o baghetă-letală, dar pe o regiune mult mai largă. Nu vor exista bunuri deteriorate, efecte de explozie sau o undă de șoc măsurabilă deasupra nivelului neutrino. Doar invadatori morți.

Pentru o demonstrație, explicase el, trebuie s-o folosiți asupra unui Roi Expulzat.

Surescitarea din Consiliul de Război nu se diminuase. Perfect, spusese Gibbons, liderul majorității Totalității, alegeți un Roi, testați dispozitivul, expediați

rezultatele prin sperlumic celorlalte Roiuri şi acordaţi-le un termen de o oră pentru a-şi opri atacurile. Nu noi am provocat războiul acesta. Mai bine milioane de inamici morţi, decât un război care să revendice zeci de miliarde în următorul deceniu.

Hiroshima, rostise Gladstone, unicul ei comentariu de până atunci. Vorbise prea încet ca să fie auzită de altcineva decât Sedeptra.

Morpurgo întrebase: *Ştiţi* că razele ucigaşe vor deveni ineficiente după trei ani-lumină? Le-aţi testat?

Consilierul Nansen zâmbise. Dacă ar fi răspuns „da", însemna că undeva existau mormane de oameni morţi. Dacă ar fi răspuns „nu", fiabilitatea dispozitivului ar fi fost pusă serios sub semnul întrebării. Suntem siguri că va funcţiona, răspunsese consilierul Nansen. Simulările pe care le-am rulat au fost perfecte.

Aşa au zis şi IA-urile Echipei Kiev despre prima singularitate teleproiector, gândi Gladstone. *Cea care a distrus Pământul.* Nu rosti nimic cu glas tare.

Totuşi Singh, Morpurgo, Van Zeidt şi specialiştii lor domoliseră avântul lui Nansen, arătând că Mare Infinitus nu putea fi evacuată suficient de rapid şi că unica planetă Web din primul val care avea propriul ei labirint era Armaghast, aflată la mai puţin de un an-lumină de Pacem şi Svoboda.

Surâsul sincer, de fiinţă dispusă să dea o mână de ajutor, al consilierului Nansen nu dispăruse.

– Doriţi o demonstraţie şi este firesc, spuse el încet. Trebuie să le arătaţi Expulzaţilor că invazia nu va fi tolerată şi în acelaşi timp să înregistraţi un minimum

de pierderi de vieți omenești. De asemenea va trebui să vă adăpostiți populația indigenă din Hegemonie. Se opri și-și încrucișă mâinile pe tăblia mesei: Ce părere aveți despre Hyperion?

Zumzetele din jurul mesei deveniră mai grave.

– Nu-i tocmai o planetă Web, spuse liderul majorității Gibbons.

– Însă acum se află în Web, iar teleproiectorul FORȚEI este operabil! strigă Garion Persov, vădit convins de idee.

Expresia încruntată a generalului Morpurgo nu se schimbă.

– Va mai funcționa acolo numai câteva ore. Acum protejăm sfera singularității, dar este posibil să cadă dintr-o clipă în alta. Mare parte din planetă se află deja în mâinile Expulzaților.

– Personalul Hegemoniei a fost evacuat? se interesă Persov.

– În totalitate, răspunse Singh, cu excepția guvernatorului-general. Nu a putut fi găsit în haosul de acolo.

– Regretabil, comentă ministrul Persov fără multă convingere, totuși populația rămasă este în majoritate indigenă și are acces rapid la labirint, nu?

– În trei ore? întrebă Barbre Dan-Gyddis de la Ministerul Economiei, al cărei fiu fusese managerul unei plantații de fibroplastice lângă Port Romance. Imposibil!

– Eu nu cred asta, rosti Nansen și se ridică în picioare. Putem expedia un avertisment sperlumic membrilor Consiliului Autoguvernării care au rămas în

capitală și ei pot începe imediat evacuarea. Pe Hyperion există mii de intrări în labirint.

– Capitala Keats este sub asediu, mârâi Morpurgo. Întreaga planetă este atacată.

Consilierul Nansen încuviință cu tristețe.

– Și în scurt timp va fi trecută prin tăișul sabiei de Expulzații barbari. Doamnelor și domnilor, este o alegere dificilă, dar dispozitivul *va funcționa*. Invazia va dispărea pur și simplu din sistemul Hyperion. Milioane de oameni pot fi salvați pe planetă, iar efectul asupra forțelor de invazie Expulzate din alte regiuni va fi considerabil. Știm că așa-zisele lor Roiuri Surori comunică între ele prin sperlumice. Distrugerea primului Roi care a invadat spațiul Hegemoniei – Roiul Hyperion – poate fi argumentul decisiv.

Clătină iarăși din cap și privi în jur cu o expresie aproape de îngrijorare paternă. Sinceritatea aceea îndurerată nu putea fi simulată.

– Trebuie să fie decizia voastră. Arma este a voastră – s-o utilizați sau s-o ignorați. Nucleul suferă să ia viața oricărui om... sau, prin inacțiune, să îngăduie vătămarea vreunei ființe omenești. Însă în cazul acesta, când sunt periclitate miliarde de vieți...

Deschise din nou brațele, dădu pentru ultima dată din cap și se așeză, lăsând în mod evident ca decizia să fie luată de mințile și inimile oamenilor.

Hărmălaia din jurul mesei lungi crescu. Dezbaterile deveniră violente.

– Doamnă director executiv! strigă generalul Morpurgo.

În tăcerea care se lăsă brusc, Gladstone ridică ochii spre displayurile holografice din întunericul de deasupra lor. Roiul Mare Infinitus cădea spre planeta-ocean de acolo aidoma unui torent de sânge aţintit către o sferă mică, albastră. Numai trei dintre punctele portocalii ale trupei FORŢĂ 181,2 mai rămăseseră şi, chiar în vreme ce Consiliul privea amuţit, două se stinseră. Apoi dispăru şi ultimul.

Gladstone şopti în comagendă:

– Comunicaţiile, vreun ultim mesaj din partea amiralului Lee?

– Nici unul adresat centrului de comandă, doamnă director executiv, sosi răspunsul. Doar telemetria sperlumică standard din timpul bătăliei. Se pare că n-au ajuns în centrul Roiului.

Gladstone şi Lee nutriseră speranţa de a captura Expulzaţi, de a-i interoga, de a stabili mai presus de orice îndoială identitatea inamicului lor. Acum tânărul acela atât de energic şi plin de resurse murise – murise din ordinul Meinei Gladstone – şi şaptezeci şi patru de nave de război fuseseră irosite.

– Teleproiectorul Mare Infinitus a fost distrus de explozibilii cu plasmă presetaţi, anunţă amiralul Singh. Elementele ariergărzii Roiului pătrund în perimetrul defensiv cislunar.

Nimeni nu scoase un cuvânt. Hologramele arătau torentul de lumini roşii ca sângele cuprinzând sistemul Mare Infinitus, cu ultimii tăciuni portocalii din jurul planetei aurii stingându-se unul câte unul.

Câteva sute de nave Expulzate rămaseră pe orbită, probabil transformând în ruine arzătoare elegantele oraşe plutitoare şi fermele oceanice de pe Mare Infinitus, dar majoritatea talazului sângeriu se rostogoli mai departe, ieşind din regiunea proiectată deasupra Consiliului de Război.

– Sistemul Asquith peste trei ore şi patruzeci şi unu de minute standard, intonă un tehnician de lângă consola displayului.

Senatorul Kolchev se ridică.

– Propun să votăm în privinţa demonstraţiei Hyperion, rosti el adresându-se aparent lui Gladstone, însă vizând de fapt Consiliul.

Meina Gladstone îşi ciocăni buza inferioară.

– Nu, spuse ea în cele din urmă, nu votăm. Vom folosi dispozitivul. Amirale, pregăteşte pentru translaţie în spaţiul Hyperion nava-torţă echipată cu dispozitivul şi după aceea trimite avertismente către planetă şi Expulzaţi deopotrivă. Acordă-le trei ore. Ministrul Imoto, trimite semnale sperlumice codificate spre Hyperion, anunţându-i că trebuie... repet, trebuie... să se adăpostească imediat în labirinturi. Anunţă-i că este testată o nouă armă.

Morpurgo îşi şterse chipul transpirat.

– Doamnă director executiv, nu ne putem asuma riscul ca acest dispozitiv să cadă în mâinile inamicului.

Gladstone se uită la consilierul Nansen şi se strădui ca expresia chipului ei să nu-i dezvăluie adevăratele sentimente.

– Consiliere, dispozitivul poate fi programat astfel încât să detoneze automat dacă nava noastră este capturată sau distrusă?

– Da, doamnă director executiv.

– Programați-l. Explică toate protecțiile respective experților FORȚEI. Se întoarse spre Sedeptra: Pregătește-mi o declarație în tot Webul, care să înceapă la zece minute înainte de detonarea dispozitivului. Trebuie să le spun oamenilor despre ceea ce se întâmplă.

– Este înțelept...? începu senatoarea Feldstein.

– Da, rosti Gladstone. Se ridică și cei treizeci și opt de oameni din sală o imitară peste o secundă. Mă duc să mă odihnesc câteva minute, cât lucrați voi. Doresc ca dispozitivul să fie pregătit și translatat în sistem, iar Hyperion să fie avertizată imediat. Doresc ca planurile de rezervă și prioritățile pentru negocierea unui acord cu Expulzații să fie gata peste treizeci de minute, când mă trezesc.

Privi grupul, știind că, într-un fel sau altul, majoritatea celor de acolo erau conștienți de faptul că ea nu va mai fi la putere în următoarele douăzeci de ore. Într-un fel sau altul, era ultima ei zi ca director executiv.

Meina Gladstone surâse.

– Ședința s-a terminat, spuse ea și se teleproiectă în apartamentul privat ca să doarmă.

43

Până atunci Leigh Hunt nu mai văzuse niciodată pe cineva murind. Ultimele douăzeci şi patru de ore pe care le petrecu alături Keats – continua să se gândească la el ca fiind Joseph Severn, dar era sigur că muribundul se considera ca fiind John Keats – fură cele mai dificile din viaţa lui Hunt. Hemoragiile abundară în ultima zi a poetului şi între crizele acelea de spasme, Hunt auzea flegma clocotind în gâtul şi pieptul omuleţului, care se lupta totuşi să trăiască.

Hunt stătu lângă patul din odăiţa din faţă în Piazza di Spagna şi-l ascultă pe Keats bolborosind, în timp ce soarele răsări, traversă dimineaţa şi porni pe drumul după-amiezii. Tânărul avea febră şi-şi pierdea des cunoştinţa, însă insista ca Hunt să asculte şi să scrie totul – în cealaltă odaie găsiseră cerneală, toc şi hârtie –, iar consilierul îl ascultase şi mâzgălea de zor, pe când cibridul muribund delira despre metasfere şi divinităţi rătăcite, responsabilităţile poeţilor şi amurgul zeilor, şi despre miltonianul război civil din Nucleu.

Hunt tresări și strânse mâna fierbinte a lui Keats.

– Unde-i Nucleul, Sev... Keats? *Unde* este?

Muribundul asuda în șiroaie și-și feri chipul.

– Nu-mi sufla-n față... parcă-i gheață!

– Nucleul, repetă Hunt lăsându-se pe spate și simțindu-se gata să izbucnească în lacrimi de milă și frustrare, unde este Nucleul?

Keats zâmbi și clătină din cap într-o parte și-n alta. Eforturile pe care le făcea pentru a respira se auzeau ca vântul prin niște foale sparte.

– Ca păianjeni în plasa lor, murmură el, păianjeni în Web. Țes... ne lasă pe noi să le-o țesem... după care ne înhață și ne sug. Ca muștele prinse de păianjeni în pânză.

Hunt încetă să mai scrie, ascultând alte bolboroseli aparent lipsite de sens. Apoi înțelese.

– Dumnezeule mare..., șopti el. Este în sistemul teleproiectoarelor.

Poetul încercă să se ridice în capul oaselor și strânse brațul lui Hunt cu o forță teribilă.

– Spune-i șefei tale! Gladstone trebuie s-o rupă. S-o sfâșie. Păianjeni în plasă. Zeul-om și zeul-mașină... trebuie să găsească uniunea. Nu eu! Căzu pe spate în perne și începu să plângă fără sunet. Nu eu...

Keats dormi o vreme în lunga după-amiază, deși Hunt știa că era mai aproape de moarte decât de somn. Cel mai slab sunet îl trezea pe poetul muribund și-l făcea să se lupte pentru a respira. Până în amurg era prea slăbit ca să poată expectora și Hunt trebui să-l

ajute să-şi coboare capul peste lighean, îngăduind gravitaţiei să-i cureţe gura şi gâtlejul de mucusul însângerat.

În câteva rânduri, când Keats căzuse în moţăieli neregulate, Hunt se duse la fereastră, iar o dată chiar coborî pe scară şi merse la uşa din faţă ca să se uite în Piazza. Ceva înalt şi cu muchii precis conturate stătea în umbrele cele mai întunecate din partea opusă, lângă piciorul treptelor.

Seara, Hunt însuşi picoti în scaunul tare de lângă patul lui Keats. Se trezi dintr-un vis în care cădea şi întinse mâna ca să-şi găsească echilibrul, iar atunci văzu că tânărul era treaz şi-l privea.

– Ai mai văzut vreodată pe cineva murind? întrebă Keats între icnete slabe de respiraţie.

– Nu.

Lui Hunt i se păru că privirea tânărului era cumva stranie, de parcă s-ar fi uitat la el dar ar fi văzut pe altcineva.

– Te căinez, zise Keats. Din pricina mea ai intrat în năpastă şi primejdie. Trebuie să te ţii tare acum, căci mult nu va mai dura.

Hunt fu surprins nu numai de curajul blând din cuvintele acelea, ci şi de schimbarea bruscă a stilului vorbirii lui Keats din engleza seacă şi standard a Webului în ceva mult mai vechi şi mai interesant.

– Prostii, zise el din toată inima, apelând la un entuziasm şi o energie pe care nu le simţea. O să scăpăm de-aici înainte de zori. Imediat cum se-ntunecă, o să mă furişez afară şi-o să caut un portal teleproiector.

Keats negă fără putere.

– Shrike te va-nhăța. Nu va-ngădui nimănui să m-ajute. Rolul lui este să se-ncredințeze că eu mă voi mântui de mine prin mine.

Închise ochii și răsuflarea îi deveni și mai neregulată.

– Nu înțeleg, spuse Leigh Hunt și-l prinse de mână.

Bănuia că fuseseră tot vorbe spuse în delir, totuși simțea că merita efortul de a comunica, deoarece era unul dintre rarele momente din ultimele două zile în care Keats fusese pe deplin conștient.

– Ce-ai vrut să spui?

Pleoapele lui Keats fluturară și se deschiseră. Ochii îi erau căprui și mult prea strălucitori.

– Ummon și ceilalți caută să mă silească să mă eliberez de mine însumi și să accept divinitatea, Hunt. Sunt momeala pentru prinderea balenei albe, mierea în care să se lipească musca mult căutată. Empatia fugară își va găsi sălaș în mine... în mine, domnul John Keats, înalt de cinci picioare... după care va-ncepe reconcilierea, da?

– Ce reconciliere?

Hunt se aplecă, apropiindu-se mai mult și străduindu-se să nu sufle peste el. Keats părea să se fi zgârcit în așternuturi, printre păturile răsucite, însă căldura care radia dinspre el umplea odaia. Chipul lui era un oval palid în lumina crepusculară. Leigh era doar vag conștient de o dâră aurie de lumină solară reflectată ce se mișca peste perete, imediat sub locul unde se unea cu tavanul, dar ochii lui Keats nu părăseau nici o clipă acea ultimă rămășiță a zilei.

– Reconcilierea dintre om şi maşină, dintre Creator şi creaţie, spuse poetul şi începu să tuşească, oprindu-se abia după ce scuipase flegmă roşie în ligheanul pe care i-l ţinea Hunt. Se lăsă pe spate, icni şuierat şi adăugă: Reconcilierea dintre omenire şi rasele pe care a-ncercat să le extermine, dintre Nucleu şi omenirea pe care a-ncercat s-o nimicească, dintre Dumnezeul cu greu evoluat al Neantului Care Uneşte şi strămoşii săi care au încercat să-l distrugă.

Hunt clătină din cap şi încetă să mai scrie.

– Nu-nţeleg. Tu poţi deveni acest... Mesia... părăsindu-ţi patul morţii?

Ovalul palid al feţei lui Keats se deplasă înainte şi înapoi pe pernă într-o mişcare care ar fi putut să fie substituentul râsului.

– Noi toţi am fi putut deveni, Hunt. Nebunia şi mândria cea mai mare a omenirii... Noi ne acceptăm durerea. Croim drum pentru copiii noştri. Asta ne-a câştigat dreptul de a deveni Dumnezeul la care am visat.

Hunt coborî ochii şi-şi zări pumnul încleştat în frustrare.

– Dacă tu poţi face asta... dacă poţi deveni această *putere*... atunci, fă-o! Scoate-ne de aici!

Keats închise iarăşi ochii.

– Nu pot. Eu nu sunt Cel Care Va Veni, ci Cel Dinainte. Nu botezatul, ci botezătorul. *Merde*, Hunt, eu sunt un ateu! Severn nu m-a putut convinge de toate astea pe când mă-necam în moarte! (Se încleştă de cămaşa lui cu o forţă care-l sperie pe celălalt.) Scrie!

Şi Hunt bâjbâi grăbit, găsi tocul antic şi hârtie grosolană şi mâzgăli de zor cuvintele şoptite de Keats:

Pe chipul tău o lecţie grozavă:
Cunoaşterea prea multă Zeu mă face!
Legende vechi, cărunte, răzvrătiri
Şi fapte, nume, groaznice-ntâmplări,
Regi, voci stăpâne, zbuciumări, creaţii
Distrugeri – toate, toate, deodată
Mi se revarsă-n golul vast din creier
Şi mă zeifică – de parcă eu
Aş fi băut o limpede licoare
Şi-un vesel vin, un vin fără de seamăn,
Aşa doar ajungând nemuritor!

Keats mai trăi trei ore de suferinţă, ca un înotător care se ridică ocazional din oceanul de agonie pentru a trage aer în piept sau a murmura un nonsens alarmat. O dată, mult după căderea întunericului, îl trase pe Hunt de mânecă şi-i şopti, destul de raţional:

– După ce voi muri, Shrike nu-ţi va face nici un rău. El mă aşteaptă pe mine. Poate că nu există nici un drum spre casă, dar el nu-ţi va face nici un rău în timp ce cauţi.

Şi din nou, în clipa când Hunt se apleca să audă dacă răsuflarea mai bolborosea în plămânii poetului, Keats începu să vorbească şi continuă între spasme, dând indicaţii clare pentru înmormântarea lui în cimitirul protestant din Roma, lângă Piramida lui Caius Cestius.

– Prostii, prostii, murmură Hunt iarăşi şi iarăşi ca o mantra, strângând mâna ce ardea de febră a tânărului.

– Flori..., şopti Keats ceva mai târziu imediat după ce Hunt aprinsese o lampă pe birou.

Ochii îi erau larg deschişi şi priveau tavanul cu uimire pură, copilărească. Hunt se uită şi el şi zări trandafirii galbeni, decoloraţi, pictaţi în pătrate albastre pe plafon.

– Flori... deasupra mea, şuieră Keats între strădaniile sale de a respira.

Hunt stătea la fereastră şi privea umbrele dinapoia Treptelor Spaniole, când şuierătura chinuită de răsuflare dinapoia lui se întrerupse, se opri şi Keats icni:

– Severn... ridică-mă! Mor...

Hunt se aşează pe pat şi-l ţinu în capul oaselor. Căldura se revărsa din trupul micuţ, care părea lipsit de greutate, ca şi cum arsese substanţa în sine a bărbatului.

– Nu-ţi fie teamă. Fii hotărât. Şi mulţumeşte-i lui Dumnezeu că a venit! horcăi Keats, apoi şuierăturile înfiorătoare reîncepură.

Hunt îl ajută să se întindă pe spate mai confortabil, iar respiraţia i se domoli într-un ritm mai normal.

Consilierul schimbă apa din lighean, umezi o cârpă curată şi când se întoarse îl găsi pe Keats mort.

Mai târziu, imediat după răsăritul soarelui, Hunt ridică trupuşorul – învelit în cearşafuri curate din patul său – şi ieşi în Roma.

Furtuna se potolise până ce Brawne Lamia ajunse în capătul văii. Când trecuse pe lângă Criptele Grote,

zărise aceeași strălucire stranie pe care o radiau și celelalte Cripte, dar de acolo răzbătea și un sunet teribil – de parcă ar fi zbierat mii de suflete –, reverberând și gemând din pământ. Brawne iuțise pasul.

Cerul era senin până ce ajunse în fața Palatului Shrike. Structura purta un nume potrivit: semicupola se arcuia în sus și în exterior precum carapacea creaturii, elementele de susținere se curbau în jos ca niște lame ce se înfigeau în fundul văii, iar alte contraforturi țâșneau în sus și în afară aidoma țepelor lui Shrike. Zidurile deveniseră translucide pe măsură ce strălucirea din interior sporise și clădirea sclipea ca un lampion chinezesc gigantic, subțire ca hârtia; regiunile superioare luceau roșiatic precum ochii lui Shrike.

Brawne inspiră adânc și-și atinse abdomenul. Era însărcinată – o știuse încă dinainte de a pleca de pe Lusus – și n-ar fi trebuit oare să aibă mai multă grijă de nenăscutul ei fiu sau fiică decât de bătrânul poet cu vorbă spurcată de pe arborele lui Shrike? Știa că răspunsul era *da* și mai știa că asta nu conta câtuși de puțin. Expiră și se apropie de Palatul Shrike.

Din exterior acesta nu era mai lat de douăzeci de metri. Când intraseră prima dată aici, Brawne și ceilalți pelerini văzuseră interiorul ca un unic spațiu deschis, gol, cu excepția suporturilor ca niște lame ce se întretăiau sub cupola sclipitoare. Acum, când Brawne se opri la intrare, interiorul era un spațiu mai larg decât valea însăși. O duzină de etaje de piatră albă se ridicau în trepte, întinzându-se în depărtarea încețoșată. Pe fiecare treaptă de piatră zăceau corpuri omenești,

fiecare altfel înveşmântat, fiecare legat prin acelaşi tip de soclu de şunt şi cablu, semiorganic, semiparazitic, despre care prietenii lui Brawne îi spuseseră că purtase şi ea. Atât doar că aceste cordoane ombilicale metalice, însă transparente, pulsau roşu şi se dilatau şi contractau regulat, ca şi când sângele ar fi fost recirculat prin ţestele formelor adormite.

Femeia se împletici spre înapoi, afectată de împingerea talazurilor antientropice la fel de mult ca şi de imagine în sine, dar când ajunse la zece metri în exteriorul Palatului, acesta avea aceeaşi mărime dintotdeauna. Brawne nu pretindea să înţeleagă felul în care kilometrii din interior puteau să încapă într-un înveliş atât de modest. Criptele Timpului se deschideau. Din câte ştia, ceea ce vedea putea să coexiste în momente temporale diferite. Ştia doar că atunci când se trezise din propriile ei călătorii efectuate sub şunt, văzuse arborele lui Shrike legat cu conducte şi liane de energie invizibile ochiului, dar conectat în chip destul de evident cu Palatul Shrike.

Se apropie din nou de intrare.

Shrike aştepta înăuntru. Carapacea lui, de obicei strălucitoare, părea neagră pe fundalul luminii şi marmurei sclipitoare din jur.

Brawne simţi cum o umple valul de adrenalină, simţi impulsul de a se întoarce şi a o lua la fugă, şi păşi înăuntru.

Intrarea dispăru aproape complet în urma ei, rămânând vizibilă doar ca o pâclă în scânteierea uniformă

emanată de ziduri. Shrike nu se clinti. Ochii roşii luceau din umbrele ţestei sale.

Brawne înaintă şi cizmele nu-i scoaseră nici un sunet pe podeaua dură. Shrike era la zece metri în dreapta ei, acolo unde începeau catafalcurile de piatră ce se ridicau aidoma unor rackuri groteşti de prezentare spre plafonul pierdut în lumina intensă. Femeia nu-şi făcea vreo iluzie că ar fi putut ieşi pe uşă înainte de a fi ajunsă de creatură.

Shrike nu se mişcă. În aer se simţea iz de ozon şi de încă ceva, greţos de dulce. Brawne se deplasă în lungul zidului care-i proteja spatele şi cercetă şirurile de trupuri adormite în căutarea unui chip familiar. Cu fiecare pas către stânga, se îndepărta de ieşire şi-i uşura misiunea lui Shrike de a o bloca. Creatura stătea nemişcată, ca o statuie neagră într-un ocean de lumină.

Rândurile suprapuse se întindeau pe kilometri. Trepte de piatră, fiecare înaltă de un metru, întrerupeau liniile orizontale de corpuri întunecate. După câteva minute de mers, Brawne sui pe treimea inferioară a uneia dintre scările acelea, atinse corpul cel mai apropiat de pe al doilea nivel şi fu uşurată să simtă pielea caldă şi să vadă pieptul bărbatului ridicându-se şi coborând. Nu era Martin Silenus.

Înaintă, aşteptându-se pe jumătate să-i găsească pe Paul Duré ori pe Sol Weintraub ori chiar pe ea însăşi zăcând printre morţii-vii. În locul lor zări un chip pe care ultima dată îl văzuse cioplit în versantul unui munte. Tristul Rege Billy stătea nemişcat pe piatra albă, la cinci niveluri mai sus, având robele regale pârlite şi

pătate. Chipul trist era – la fel ca toate din jur – contorsionat de o agonie interioară. Martin Silenus se afla la trei trupuri mai departe, cu un nivel mai jos.

Brawne se lăsă pe vine lângă poet şi privi peste umăr către pata neagră a lui Shrike, tot nemişcată la capătul rândurilor de corpuri. Aidoma celorlalţi, Silenus părea să fie viu, în agonie tăcută, şi era ataşat de un soclu de şunt conectat la un cordon ombilical pulsatoriu care intra în zidul alb dinapoia platformei de parcă ar fi fost una cu piatra.

Femeia gâfâia de teamă, când trecu palma peste craniul poetului, simţind fuziunea dintre plastic şi os, după care pipăi cordonul ombilical, dar nu găsi nici o îmbinare sau deschidere spre punctul în care se contopea cu piatra. Simţea un fluid pulsându-i sub degete.

– Căcat, şopti ea şi într-un acces brusc de panică se uită în spate, convinsă că Shrike se apropiase neauzit şi era înapoia umărului ei.

Forma întunecată nu se clintise din capătul sălii lungi.

Buzunarele ei erau goale. Nu avea nici o armă sau instrument. Îşi dădu seama că trebuia să se întoarcă la Sfinx, să găsească pachetele, să ia ceva de tăiat şi apoi să revină şi să-şi adune destul curaj pentru a mai intra o dată aici.

Ştia însă că nu avea să mai poată intra niciodată prin uşa aceea.

Îngenunche, inspiră adânc, ridică braţul încordat şi lovi cu putere. Muchia palmei izbi materialul care

semăna cu plastic transparent, însă care se simțea mai dur decât oțelul. Brațul o duru din încheietură până la umăr după acea unică lovitură.

Brawne Lamia privi în dreapta. Shrike pornise spre ea, păşind încet, ca un bătrân ieşit să se plimbe fără grabă.

Urlă, îngenunche şi lovi din nou, cu palma rigidă şi degetul încremenit perpendicular pe ea. Sala lungă răsună de impact.

Brawne Lamia crescuse pe Lusus la 1,3 gravitație standard şi era atletică pentru rasa ei. De la nouă ani visase să devină detectiv şi acționase în direcția respectivă, iar o parte din pregătirea aceea, pe care o recunoştea ca fiind obsesivă şi total ilogică, fusese antrenamentul de arte marțiale. Acum icni, ridică brațul şi lovi iarăşi, dorind ca palma ei să fie o secure, *văzând* în minte lovitura retezătoare, tăierea cu succes.

Durul cordon ombilical se deformă imperceptibil, pulsă ca o ființă vie şi păru să se ghemuiască de frică atunci când ea lovi din nou.

Paşi deveniră audibili dedesubt şi în spatele ei. Brawne aproape că izbucni în râs. Shrike se putea deplasa fără să meargă, putea să ajungă de aici până acolo fără efortul străbaterii distanței intermediare. Probabil că-l amuza să-şi terorizeze prada. Brawne nu era speriată. Era prea ocupată.

Ridică mâna şi lovi din nou. La fel de bine ar fi putut izbi în stâncă. Lovi cu tăişul palmei încă o dată în cordonul ombilical şi simți cum un oscior îi cedează

în mână. Durerea era ca un zgomot îndepărtat, ca târșâitul de sub ea, ceva mai în urmă.

Te-ai gândit, se întrebă ea, *că dacă ai reușit, printr-un miracol, să rupi asta, probabil că el va muri?*

Izbi iarăși. Pașii se opriră la piciorul scării, dedesubt.

Brawne gâfâia de efort. De pe frunte și obraji, sudoarea îi picura pe pieptul poetului adormit.

Nici măcar nu te plac, gândi ea către Martin Silenus și lovi din nou. Era ca și cum ar fi încercat să reteze piciorul unui elefant din metal.

Shrike începu să suie scara.

Brawne se ridică pe jumătate și-și propulsă întreaga greutate a corpului într-o lovitură care aproape îi dislocă umărul și-i fractură încheietura, zdrobindu-i oscioarele palmei.

Și reteză cordonul ombilical.

Fluid roșu, prea puțin vâscos ca să fie sânge țâșni peste picioarele ei și peste piatra albă. Cablul tăiat, încă ieșit din perete, vibră, apoi se zbătu ca un tentacul agitat înainte de a cădea moale, după care se retrase – un șarpe sângerând ce lunecă într-o gaură care încetă să existe de îndată ce cordonul ombilical dispăru din vedere. Ciotul care mai rămăsese atașat de soclul de șunt neural al lui Silenus se veșteji în cinci secunde, uscându-se și contractându-se aidoma unei meduze scoase din apă. Picături roșii împroșcară fața și umerii poetului, iar fluidul se învineți sub privirea lui Brawne.

Ochii lui Martin Silenus zvâcniră și se deschiseră ca ai unei bufnițe.

– Hei, rosti el, știi că lăbaru' de Shrike e chiar în spatele tău?

Gladstone se teleproiectă în apartamentul ei privat și merse imediat la cubiculumul sperlumic. O așteptau două mesaje.

Primul provenea din spațiul Hyperion. Gladstone clipi când glasul moale al fostului ei guvernator-general de pe Hyperion, tânărul Lane, făcu un rezumat rapid al întâlnirii cu tribunalul Expulzaților. Gladstone se lăsă pe spate în scaunul din piele și-și duse ambii pumni la obraji, când Lane repetă negațiile Expulzaților. Ei nu erau invadatorii. Lane termină transmisiunea printr-o scurtă descriere a Roiului, opină că Expulzații spuneau adevărul, comentă că soarta Consulului era încă necunoscută și solicită ordine.

– Răspuns? întrebă calculatorul sperlumic.

– Confirmă primirea mesajului, spuse Gladstone. Transmite – „stand-by" în cod diplomatic de unică folosință.

Apelă al doilea mesaj.

Amiralul William Ajunta Lee apăru într-o imagine bidimensională întreruptă; în mod limpede, transmițătorul sperlumic al navei sale funcționa pe nivel de energie redus. Din coloanele periferice de date, Gladstone văzu că mesajul fusese încriptat printre transmisiile standard de telemetrie ale flotei: tehnicienii FORȚEI ar fi sesizat în cele din urmă discrepanțele sumei de control, însă asta se putea întâmpla peste ore sau peste zile.

Chipul lui Lee era însângerat şi fundalul era înceţoşat de fum. Din imaginea alb-negru nefocalizată, lui Gladstone i se păru că tânărul transmitea dintr-o cală de andocare a crucişătorului său. În spatele lui, pe o masă metalică, zăcea un cadavru.

– ...grupă de puşcaşi a reuşit să ajungă la bordul unui aşa-zis lăncier, gâfâi Lee. Navele *au* echipaj – câte cinci într-una – şi ei *seamănă* cu Expulzaţii, dar iată ce se-ntâmplă când încercăm o autopsie.

Imaginea se mişcă şi Gladstone îşi dădu seama că Lee utiliza un imag manual conectat la transmiţătorul sperlumic al crucişătorului. Acum Lee dispăruse şi ea privea în jos spre faţa albă a unui Expulzat mort. După sângele prelins prin ochi şi urechi, bănui că murise de decompresiune explozivă.

Mâna lui Lee apăru – o recunoştea după fireturile de amiral de pe mânecă – cu un scalpel laser. Tânărul comandant nu se mai sinchisi să scoată uniforma Expulzatului, ci începu o incizie verticală de la stern, coborând.

Mâna cu laserul tresări şi videocamera redeveni stabilă, dar ceva începu să se întâmple cu cadavrul Expulzatului. Pe pieptul mortului, porţiuni mari începură să fumege, ca şi când laserul ar fi aprins hainele. Apoi uniforma arse şi imediat deveni clar că pieptul bărbatului ardea în găuri neregulate, care creşteau, iar din interiorul lor răzbătea o lumină atât de intensă, încât imagul portabil trebuie să reducă receptivitatea. Porţiuni din craniul cadavrului începură de asemenea

să ardă, lăsând imagini reziduale pe ecranul sperlumic şi pe retina lui Gladstone.

Videocamera se retrăsese înainte ca leşul să fi fost incinerat, ca şi cum căldura ar fi fost insuportabilă. Faţa lui Lee reapăru.

– Doamnă director executiv, ceea ce aţi văzut s-a întâmplat cu toate corpurile. Nu am capturat pe nimeni în viaţă. Deocamdată nu am găsit nici un centru al Roiului, ci doar alte şi alte nave de război, şi cred că...

Imaginea dispăru şi coloanele de date anunţară că mesajul încetase în timpul transmisiei.

– Răspuns?

Gladstone clătină din cap şi desigilă cubiculumul. Reveni în cabinetul ei, privi nostalgic sofaua lungă şi se aşeză la birou, ştiind că dacă va închide ochii pentru o secundă va adormi. Sedeptra o sună pe frecvenţa privată a comagendei şi o anunţă că generalul Morpurgo dorea să-i vorbească urgent.

Lususeanul intră şi porni să se plimbe de colo-colo, agitat.

– Doamnă director executiv, vă înţeleg motivul pentru care aţi autorizat folosirea baghetei-letale, totuşi trebuie să protestez!

– De ce, Arthur? întrebă ea, spunându-i pe nume pentru prima dată după multe săptămâni.

– Pentru că, fir-ar al dracului, nu cunoaştem rezultatul! Este prea periculos. Şi este... este imoral!

Gladstone arcui o sprânceană.

– Pierderea a miliarde de cetăţeni într-un prelungit război de uzură ar fi morală, dar folosirea acestei

arme pentru a ucide milioane ar fi imorală? Asta este poziția FORȚEI, Arthur?

– Este poziția mea, doamnă director executiv.

– Am înțeles-o, aprobă Gladstone, și am luat notă, Arthur, însă decizia a fost luată și va fi implementată.

Văzu că vechiul ei prieten luă poziția de drepți și, înainte ca el să poată deschide gura pentru a protesta sau, mai probabil, pentru a-și prezenta demisia, Gladstone rosti:

– Arthur, vrei să mă-nsoțești într-o plimbare?

Generalul FORȚĂ fu uluit.

– O plimbare? De ce?

– Avem nevoie de aer curat.

Fără să aștepte răspuns, Gladstone se apropie de teleproiectorul ei privat, acționă diskeyul manual și păși prin portal.

Morpurgo trecu prin portalul opac, se uită la iarba aurie care îi ajungea până la genunchi și se întindea către un orizont îndepărtat și ridică fața spre cerul galben-șofran pe care nori cumulus de bronz se înălțau în coloane neregulate. În urma lui, portalul dispăru, cu poziția sa marcată doar de diskeyul de control înalt de un metru, unicul obiect făcut de mâna omului care era vizibil pe întinderea nesfârșită de iarbă aurie și cer acoperit de nori.

– Unde dracu' suntem? întrebă el.

Gladstone rupsese un fir lung de iarbă și acum îl mesteca.

– Kastrop-Rauxel. Nu are datasferă, nici dispozitive orbitale... nici un fel de locuitori umani sau mecanici.

Morpurgo pufni:

– Meina, probabil că nu-i mai ferit de supravegherea Nucleului decât locurile în care obişnuia să ne ducă Byron Lamia.

– Poate că nu, spuse Gladstone. Ascultă, Arthur.

Activă înregistrările din comagendă ale celor două transmisiuni sperlumice pe care tocmai le auzise.

După ce se terminară, când chipul lui Lee dispăru, Morpurgo începu să meargă prin iarba înaltă.

– Ce spui? întrebă Gladstone, grăbindu-se după el.

– Prin urmare cadavrele de Expulzaţi se autodistrug în acelaşi fel în care se ştie că o făceau cadavrele de cibrizi, rosti el. Şi ce dacă? Crezi că Senatul sau Totalitatea va accepta asta ca dovadă a faptului că Nucleul se află în spatele invaziei?

Gladstone suspină. Iarba arăta moale şi ispititoare. Se imagină întinzându-se pe ea şi afundându-se într-un somn din care să nu fie nevoită niciodată să se mai întoarcă.

– Este o dovadă suficientă pentru noi. Pentru grup.

Nu trebuia să spună mai multe. Din primele ei zile în Senat, rămăseseră în contact prin suspiciunile lor vizavi de Nucleu, prin speranţa lor pentru adevărata eliberare, într-o bună zi, de dominarea IA. Pe atunci îi condusese senatorul Byron Lamia... dar asta fusese cu mult timp în urmă.

Morpurgo privi vântul care biciuia stepa aurie. În apropierea orizontului, un soi ciudat de fulger globular se juca în interiorul norilor de bronz.

– Şi ce dacă? *Cunoaşterea* este inutilă, dacă nu ştim unde să lovim.

– Dispunem de trei ore.

Morpurgo se uită la comagendă.

– Două ore şi patruzeci şi două de minute. Nu prea mai este timp pentru un miracol, Meina.

Gladstone nu zâmbi.

– Nu prea mai este timp pentru nimic altceva, Arthur.

Atinse diskeyul şi portalul bâzâi, înviind.

– Ce putem face? întrebă Morpurgo. IA-urile Nucleului îi informează chiar acum pe tehnicienii noştri despre dispozitivul baghetă-letală. Nava-torţă va fi gata într-o oră.

– Îl detonăm acolo unde efectul nu va face rău nimănui, zise Gladstone.

Generalul se opri şi o privi.

– Şi unde dracu-i asta? Nenorocitul ăla de Nansen spune că dispozitivul are o rază letală de minimum trei ani-lumină, însă cum ne putem încrede în el? Declanşăm un dispozitiv... lângă Hyperion sau oriunde altundeva... şi putem condamna la moarte omenirea de peste tot.

– Am o idee, dar mai întâi vreau să dorm, spuse Gladstone.

– *Să dormi?* mârâi generalul Morpurgo.

– O să moţăi niţel, Arthur, spuse Gladstone, şi-ţi sugerez şi ţie să faci la fel.

Păşi prin portal.

Morpurgo rosti un singur cuvânt vulgar, îşi aranjă chipiul şi trecu prin teleproiector cu capul sus, spatele drept şi privirea fermă: un soldat mărşăluind spre propria sa execuţie.

Pe cea mai înaltă terasă a unui munte care se deplasa prin spaţiu la zece minute-lumină de Hyperion, Consulul şi şaptesprezece Expulzaţi stăteau pe un cerc de pietre joase, în interiorul unui cerc mai larg de pietre înalte şi decideau dacă Consulul va trăi.

– Soţia şi copilul tău au murit pe Bressia, spuse Om-liber Ghenga. În timpul războiului dintre planeta aceea şi Clanul Moseman.

– Da, rosti Consulul. Hegemonia credea că întregul Roi era implicat în atac. Nu am spus nimic care s-o fi făcut să-şi schimbe părerea.

– Totuşi soţia şi copilul tău au fost ucişi.

Consulul privi dincolo de cercul de pietre, spre vârful care se întorcea deja către noapte.

– Şi ce dacă? Nu cer milă din partea acestui tribunal. Nu sugerez circumstanţe atenuante. I-am *ucis* pe Om-liber Andil şi pe cei trei tehnicieni ai voştri. I-am ucis cu premeditare şi intenţie. I-am ucis fără a avea alt ţel decât să declanşez maşinăria voastră care să deschidă Criptele Timpului. N-a avut nici o legătură cu soţia şi copilul meu!

Un Expulzat bărbos pe care Consulul auzise că fusese prezentat drept Purtătorul de Cuvânt Îngrijire-înveliș Amnion păși înainte spre cercul interior.

– Dispozitivul era inutil. Nu a acționat nimic.

Consulul se întoarse, deschise gura și o închise fără un cuvânt.

– A fost un test, zise Om-liber Ghenga.

Glasul Consulului abia se auzi.

– Dar Criptele... s-au deschis.

– Știam că se vor deschide, zise Puț-central Minmun. Rata de dezintegrare a câmpurilor antientropice ne era cunoscută. Dispozitivul a fost un test.

– Un test, repetă Consulul. I-am ucis pe oamenii aceia degeaba. Un test...

– Soția și copilul tău au murit de mâna Expulzaților, rosti Om-liber Ghenga. Hegemonia a siluit planeta ta, Maui-Legământul. Acțiunile tale erau predictibile în limitele unor parametri. Gladstone s-a bizuit pe asta. La fel ca noi. Trebuia însă să cunoaștem parametrii aceia.

Consulul se ridică și merse trei pași, rămânând cu spatele la ei.

– În van...

– Poftim? întrebă Om-liber Ghenga.

Scalpul pleșuv al femeii înalte sclipi în lumina stelelor și razele de soare reflectate dintr-o cometă-fermă care trecea prin apropiere.

Consulul râdea încetișor.

– Totul a fost în van. Până și trădările mele. Nimic n-a fost real. În van!

Purtătorul de Cuvânt Puţ-central Minmun se ridică şi-şi netezi roba.

– Tribunalul acesta a decis sentinţa, anunţă el.

Ceilalţi şaisprezece Expulzaţi încuviinţară din capete.

Consulul se răsuci. Pe chipul lui obosit se vedea ceva ce semăna cu nerăbdarea.

– Daţi-i drumul, atunci. Pentru numele lui Dumnezeu, terminaţi o dată!

Purtătorul de Cuvânt Om-liber Ghenga se ridică şi-l privi.

– Eşti condamnat să trăieşti. Eşti condamnat să repari unele dintre daunele pe care le-ai produs.

Consulul se clătină, de parcă fusese lovit în faţă.

– Nu, nu puteţi... trebuie...

– Eşti condamnat să intri în era haosului care se apropie, zise Purtătorul de Cuvânt Îngrijire-înveliş Amnion. Condamnat să ne ajuţi să găsim fuziunea dintre familiile separate ale omenirii.

Consulul ridică braţele, ca şi cum ar fi încercat să se apere de nişte lovituri fizice.

– Nu pot... n-o să... vinovat...

Om-liber Ghenga făcu trei paşi iuţi, îl prinse pe Consul de pieptul jachetei sale protocolare din catifea reiată şi-l zgâlţâi neceremonial.

– *Eşti* vinovat. Şi exact acesta este motivul pentru care trebuie să ajuţi la ameliorarea haosului care va urma. Ai ajutat la eliberarea lui Shrike. Acum trebuie să te întorci pentru a te asigura că este din nou întemniţat. După aceea trebuie să înceapă lunga reconciliere.

Consulul fusese eliberat, dar umerii continuau să-i tremure. În clipa aceea muntele se roti în lumina soarelui şi lacrimile scânteiară în ochii lui.

– Nu, murmură el.

Om-liber Ghenga îi netezi jacheta mototolită şi-şi coborî degetele prelungi pe umerii diplomatului.

– Şi noi avem profeţii noştri. Templierii ni se vor alătura în reînsămânţarea galaxiei. Încet-încet, aceia care au trăit în minciuna numită Hegemonie vor ieşi din ruinele planetelor lor dependente de Nucleu şi ni se vor alătura în adevărata explorare... explorarea Universului şi a tărâmului mai mare care se află în fiecare dintre noi.

Consulul nu păruse să fi auzit. Se întoarse, cu un gest brusc.

– Nucleul vă va distruge, spuse el privind în gol. Tot aşa cum a distrus Hegemonia.

– Uiţi că planeta ta natală a fost întemeiată pe un legământ solemn de viaţă? întrebă Puţ-central Minmun.

Consulul se răsuci către Expulzat.

– Un astfel de legământ guvernează de asemenea şi vieţile şi acţiunile noastre, urmă Minmun. Nu numai pentru a păstra câteva specii de pe Vechiul Pământ, ci pentru a găsi unitate în diversitate. Pentru a răspândi sămânţa omenirii pe toate planetele, în medii diverse şi în acelaşi timp tratând ca sacră diversitatea vieţii pe care o găsim altundeva.

Chipul lui Om-liber Ghenga strălucea în soare.

– Nucleul a oferit unitate prin subordonare ignorantă, spuse ea încet. Siguranţă prin stagnare. După

Hegira, care au fost revoluțiile din gândirea, cultura și acțiunile omenirii?

– Terraformare în clone palide ale Vechiului Pământ, răspunse Puț-central Minmun. Noua eră a expansiunii umane nu va terraforma nimic. Ne vom desfăta cu greutățile și vom saluta stranietatea. Nu vom sili Universul să se adapteze... ne vom adapta *noi*.

Purtătorul de Cuvânt Îngrijire-înveliș Amnion ridică mâna spre stele:

– Dacă omenirea supraviețuiește acestui test, viitorul nostru se află pe planetele luminate de soare în aceeași măsură ca și în hăurile întunecate *dintre* ele.

Consulul oftă.

– Am prieteni pe Hyperion, spuse el. Mă pot întoarce să-i ajut?

– Da, zise Om-liber Ghenga.

– Și să-l înfrunt pe Shrike? întrebă Consulul.

– O vei face, spuse Puț-central Minmun.

– Și să supraviețuiesc pentru a vedea această eră a haosului?

– Trebuie, răspunse Îngrijire-înveliș Amnion.

Consulul suspină încă o dată și se trase într-o parte, odată cu ceilalți, când un fluture uriaș cu aripi din celule solare și epidermă sclipitoare neafectată de vidul cosmic sau de radiațiile dure coborî către cercul Stonehenge și-și deschise pântecul pentru a-l primi pe Consul.

În infirmeria Clădirii Guvernului de pe Tau Ceti Central, părintele Paul Duré dormea un somn superficial și indus medical, visând flăcări și moartea planetelor.

Cu excepția vizitei scurte a directorului executiv Gladstone și o vizită și mai scurtă a episcopului Edouard, Duré fusese singur toată ziua, afundându-se și ieșind dintr-o pâclă ticsită de durere. Medicii ceruseră încă douăsprezece ore înainte ca pacientul lor să poată fi deplasat, și Colegiul Cardinalilor de pe Pacem acceptase, dorind ca pacientul să fie sănătos și pregătit pentru ceremonia – care urma să înceapă abia peste douăzeci și patru de ore – în care preotul iezuit Paul Duré de Villefranche-sur-Saône avea să devină papa Teilhard I, al 487-lea Episcop al Romei, succesor direct al Apostolului Petru.

Încă vindecându-se, cu țesuturile cărnii refăcându-se sub călăuzirea unui milion de directori ARN, cu nervii regenerându-se în mod similar, grație miracolelor medicinii moderne – totuși nu într-atât de miraculos, gândi Duré, ca să nu simt o mâncărime ce mă face să-mi doresc să mă scarpin până îmi rup pielea de pe mine –, iezuitul zăcea în pat și se gândea la Hyperion, la Shrike, la viața lui îndelungată și la situația confuză din universul lui Dumnezeu. În cele din urmă Duré adormi și visă Crângul lui Dumnezeu care ardea, în timp ce Templierul Adevăratul Glas al Arborelui-lumii îl împingea prin portal, o visă pe mama lui și pe o femeie numită Semfa, moartă acum, dar cândva lucrătoare pe plantația Perecebo din pustietatea Pustietății, în tărâmul fibroplasticelor la est de Port Romance.

Şi în visele acestea, în esenţă triste, Duré fu dintr-odată conştient de altă prezenţă: nu de o altă prezenţă în vis, ci de alt *visător.*

Duré mergea alături de cineva. Aerul era răcoros şi cerul de un azur sfâşietor. Tocmai cotiseră pe cărare şi în faţa lor se zărea acum un lac cu malurile străjuite de arbori graţioşi ce se profilau pe fundalul unor munţi, cu o linie de nori joşi ce adăuga scenei dramatism şi măreţie şi o insuliţă care părea să plutească în depărtare pe apele ca oglinda.

– Lacul Windermere, spuse tovarăşul lui Duré.

Iezuitul se întoarse încet, cu inima bubuind de nerăbdarea anticipării. Indiferent la ce s-ar fi aşteptat, vederea tovarăşului său de drum nu inspira veneraţie.

Alături de el mergea un tânăr scund. Purta o jachetă arhaică, cu nasturi din piele, brâu lat din piele, încălţăminte butucănoasă, căciulă veche din blană, un rucsac ponosit, pantaloni straniu croiţi şi cu multe petice; pe un umăr avea un tartan mare, iar în mâna dreaptă un toiag solid de drumeţie. Duré se opri, iar celălalt îl imită, parcă salutând popasul acela.

– Fells din Furness şi munţii Cumbrian, zise tânărul folosindu-se de toiag pentru a arăta dincolo de lac.

Duré îi văzu cârlionţii castanii ieşind de sub căciula ciudată, ochii mari, căprui, şi statura scundă şi ştiu că visa, chiar în vreme ce-şi spuse *Nu visez!*

– Cum te..., începu şi simţi cum teama urcă prin el, iar inima îşi iuţeşte bătăile.

– John, rosti tovarăşul lui şi cumpătarea discretă a vocii aceleia alungă o parte din spaima lui Duré. Cred

că vom putea înnopta în Bowness. Brown mi-a spus că acolo este un han minunat, chiar pe malul lacului.

Duré încuviinţă. Habar n-avea despre ce vorbea.

Tânărul scund se aplecă spre el şi-l prinse de antebraţ cu degete blânde, totuşi insistente.

– După mine va veni altul, zise John. Nici alfa, nici omega, dar esenţial pentru noi este să găsim calea.

Duré aprobă prosteşte. O briză încreţi lacul şi aduse iz de vegetaţie proaspătă dinspre dealurile îndepărtate.

– Acela va fi născut hăt departe, spuse John. Mai departe decât a ştiut de veacuri rasa noastră. Misiunea ta va fi aceeaşi ca a mea acum – să pregăteşti calea. Tu nu vei trăi să vezi ziua învăţăturilor sale, însă urmaşul tău o va vedea.

– Da, zise Paul Duré şi descoperi că gura i se uscase complet.

Tânărul îşi scoase căciula, o îndesă la brâu şi se aplecă să ridice o piatră rotunjită. O azvârli, departe în lac. Undele circulare se propulsară lent, mărindu-se.

– Fir-ar al naibii, spuse John, am vrut s-o fac să sară peste apă. Îl privi pe Duré. Trebuie să părăseşti infirmeria şi să te întorci imediat pe Pacem. Ai înţeles?

Duré clipi din ochi. Cuvintele acelea nu păreau să aparţină visului.

– De ce?

– Nu contează, răspunse John. *Fă-o!* Aştepţi degeaba. Dacă nu pleci imediat, mai târziu nu vei mai avea ocazia.

Duré se întoarse derutat, ca şi cum ar fi putut să meargă înapoi către patul lui din rezervă. Se uită

peste umăr la tânărul scund și zvelt care stătea pe malul cu prundiș.

– Și tu?

John ridică altă piatră, o azvârli și clătină din cap când aceasta ricoșă doar o dată, după care dispăru sub suprafața ca oglinda.

– Deocamdată sunt fericit aici, spuse el mai mult pentru sine decât pentru Duré. Am fost *cu adevărat* fericit în călătoria asta. Păru să se scuture din reverie și ridică fruntea, zâmbindu-i iezuitului. Dă-i drumul! Mișcă-ți târtița, Sfinția Ta!

Șocat, amuzat, iritat, Duré deschise gura ca să răspundă și se trezi întins în patul din infirmeria Clădirii Guvernului. Medicii reduseseră iluminatul pentru ca să nu-i tulbure somnul. Senzori de monitorizare îi erau lipiți de piele.

Duré rămase nemișcat vreme de un minut, suferind mâncărimile și disconfortul produse de vindecarea arsurilor de gradul trei, și se gândi la vis, se gândi că nu fusese *decât* un vis, că putea să mai doarmă câteva ore înainte de a sosi Monseniorul... *episcopul* Edouard și ceilalți pentru a-l escorta. Închise ochii și-și aminti chipul masculin, dar blând, ochii căprui, dialectul arhaic.

Părintele Paul Duré din Societatea lui Iisus se ridică în capul oaselor, se strădui să se scoale în picioare, descoperi că hainele îi dispăruseră și nu avea altă îmbrăcăminte decât pijamaua spitalului, își puse o pătură pe umeri și porni desculț, înainte ca medicii să poată reacționa la indicațiile senzorilor.

În capătul îndepărtat al holului existase un teleproiector pentru uzul personalului medical. Dacă acela nu-l putea duce acasă, avea să găsească altul.

Purtând corpul lui Keats, Leigh Hunt ieşi din umbra clădirii în razele soarelui din Piazza di Spagna, aşteptându-se să-l găsească acolo pe Shrike. Nu zări decât un cal. Hunt nu era expert în recunoaşterea cailor, întrucât specia fusese deja dispărută în epoca lui, dar părea să fie tot cel care-i adusese la Roma. Identificarea era uşurată de faptul că era ataşat la aceeaşi şaretă mică – Keats o numise *vettura* – în care sosiseră aici.

Hunt aşeză trupul pe băncuţa din şaretă, îndoind cu grijă în jurul lui cearşafurile din in, şi merse alături, cu o mână pe linţoliu, pe când şareta porni să se mişte încet. În orele sale finale, Keats ceruse să fie înmormântat în cimitirul protestant, lângă Zidul Aurelian şi Piramida lui Caius Cestius. Hunt îşi reamintea vag că trecuseră prin Zidul Aurelian în decursul bizarei lor călătorii, dar nu l-ar fi putut găsi nici dacă ar fi fost în joc viaţa lui... sau înmormântarea lui Keats. Oricum, calul părea să cunoască drumul.

Bărbatul îşi târî picioarele pe lângă şareta care mergea încet şi simţi în aer aromele minunate ale dimineţii de primăvară, dublate însă de un iz de vegetaţie putredă. Era posibil ca trupul lui Keats să fi început deja să se descompună? Hunt cunoştea puţine despre detaliile morţii; nu dorea să afle altele. Lovi crupa calului, pentru a-l zori, dar animalul se opri, se întoarse

fără grabă şi-l privi reprobator, după care îşi continuă înaintarea netulburată.

Mai degrabă întrezărirea cu coada ochiului a unei scânteieri, decât vreun zgomot, cât de mic, îl avertiză pe Hunt, însă când se răsuci rapid, Shrike era acolo – la zece–cincisprezece metri în spatele său, mergând în acelaşi ritm cu al calului, într-un marş solemn, totuşi cumva comic, ridicând mult la fiecare pas genunchii cu ghimpi şi ţepi. Razele soarelui sclipeau pe carapace, dinţii de metal şi lame.

Primul impuls al lui Hunt fu să abandoneze şareta şi să fugă, însă simţul datoriei şi conştiinţa mai profundă a faptului că era complet rătăcit îi înfrânară imboldul acela. N-ar fi putut fugi decât înapoi în Piazza di Spagna... iar Shrike îi bloca unicul drum de întoarcere.

Acceptând creatura ca pe un participant la cortegiul acela incredibil, Hunt întoarse spatele monstrului şi continuă să meargă pe lângă şaretă, ţinând ferm o mână pe glezna prietenului său, peste giulgiu.

Pe tot timpul drumului, fu cu ochii în patru după orice semn al vreunui portal de teleproiector, al vreunei tehnologii mai recente decât secolul al XIX-lea, sau al altei fiinţe umane. Nu văzu nimic. Iluzia că mergea printr-o Romă abandonată, în vremea primăvăratică a lunii februarie din Anul Domnului 1821, era perfectă. Calul sui o colină, la o intersecţie depărtare de Scara Spaniolă, coti de mai multe ori pe bulevarde late şi străduţe înguste şi trecu destul de aproape

de ruina rotundă și năruită pe care bărbatul o recunoscu ca fiind Coliseumul.

Când calul și șareta se opriră, Hunt se trezi din picoteala cu ochii deschiși în care lunecase în timpul mersului și privi în jur. Se aflau în exteriorul maldărului de pietre acoperite de buruieni despre care bănuia că ar fi fost Zidul Aurelian și într-adevăr se zărea o piramidă scundă, însă cimitirul protestant – dacă acesta era – părea mai degrabă pășune, decât loc de veci. Oi pășteau la umbra chiparoșilor, cu tălăngile răsunând straniu în aerul dens, care începea să se încălzească, și iarba creștea peste tot până la genunchi sau mai înaltă. Hunt clipi și văzu pietre funerare, risipite ici și colo, pe jumătate ascunse de smocuri, iar mai aproape, imediat după grumazul calului care începuse să pască, o groapă proaspăt săpată.

Shrike rămase la zece metri în urmă, printre ramurile foșnitoare ale chiparoșilor, însă Hunt îi vedea strălucirea ochilor roșii fixată asupra mormântului.

Consilierul ocoli calul, preocupat numai de iarba înaltă, și se apropie de groapă. Nu exista nici un coșciug. Groapa era cu puțin mai adâncă de un metru și movila de pământ de alături mirosea a humus reavăn. În ea era înfipt un hârleț cu coadă lungă, lăsat parcă acolo de gropari. La un capăt al gropii se găsea o lespede verticală de piatră, dar fără nici un însemn pe ea... o piatră funerară goală. Hunt întrezări o sclipire metalică pe partea ei superioară și, grăbindu-se într-acolo, găsi primul artefact modern pe care-l văzuse de când fusese răpit și adus pe Vechiul Pământ:

un toc-laser mic, dintre cele utilizate de muncitorii constructori sau de artiștii plastici pentru a scrie chiar și pe aliajele cele mai dure.

Hunt se întoarse cu tocul în mână, simțindu-se înarmat, deși ideea că fasciculul acela subțire l-ar fi putut opri pe Shrike părea ridicolă. Puse tocul în buzunarul cămășii și începu să-l îngroape pe John Keats.

Peste câteva minute, Hunt stătea lângă movila de pământ, cu hârletul în mână, privea la forma micuță și învelită în cearșaf din mormântul deschis și încerca să se gândească ce să spună. Bărbatul participase la numeroase funeralii naționale, ba chiar îi scrisese panegirice lui Gladstone, și cuvintele nu fuseseră niciodată o problemă pentru el. Acum însă își simțea mintea golită. Unicii spectatori erau tăcutul Shrike, care rămăsese în umbra chiparoșilor, și oile cu tălăngi ce răsunau când se îndepărtau neliniștite de monstru, apropiindu-se de mormânt ca un grup de bocitoare apatice.

Hunt se gândi că poate că ar fi fost cuvenite niște versuri ale adevăratului John Keats, dar el era un consilier politic – nu un bărbat dedat lecturării sau memorării de poezii antice. Își aminti, prea târziu, că scrisese fragmentul de poem pe care prietenul său i-l dictase în ziua precedentă, însă carnețelul rămăsese pe masa din apartamentul din Piazza di Spagna. Fusese ceva despre a deveni zeu sau aidoma unui zeu, despre conștiința a prea multe lucruri care-ți dau năvală în minte... sau ceva la fel de lipsit de sens. Hunt avea

o memorie excelentă, totuși nu-și putea reaminti nici măcar primul vers al ghiveciului acela arhaic.

În cele din urmă se mulțumi cu un moment de reculegere tăcută, ținând capul plecat și ochii închiși, doar ocazional aruncând o privire furișă spre Shrike, care păstra distanța, pentru ca în cele din urmă să înceapă să umple groapa cu pământ. Dură mai mult decât și-ar fi putut închipui. După ce termină de bătătorit ușor solul, suprafața rămase nițel concavă, de parcă trupul n-ar fi fost într-atât de însemnat încât să formeze un morman corespunzător. Oile se atinseră de picioarele lui Hunt, păscând iarba înaltă, margaretele și violetele ce creșteau în jurul mormântului.

Hunt nu mai ținuse minte versurile bărbatului, dar nu avu nici o greutate în a-și aminti inscripția pe care Keats ceruse să i-o scrie pe piatra funerară. Activă tocul, îl testă, arzând o brazdă de trei metri prin iarbă și sol, apoi fu nevoit să stingă focul mic pe care-l stârnise, călcându-l în picioare. Inscripția îl tulburase când o auzise prima dată; singurătatea și amărăciunea răsunaseră limpede îndărătul eforturilor șuierătoare, icnitoare ale lui Keats, totuși Hunt nu crezuse că ar fi fost cazul să-l contrazică. Acum nu mai trebuia decât s-o sape în piatră, să părăsească locul acesta și să-l evite pe Shrike în timp ce încerca să-și găsească drumul către casă.

Tocul săpa destul de ușor în piatră și Hunt trebui să exerseze pe partea din spate a lespezii funerare, înainte de a găsi adâncimea corectă a liniei și calitatea controlului. Cu toate acestea ansamblul părea neregulat

și grosolan, când bărbatul termină, după cincisprezece sau douăzeci de minute.

Făcuse mai întâi desenul rudimentar pe care-l ceruse Keats; îi arătase lui Hunt câteva schițe, mâzgălite cu mână tremurătoare, ale unei lire grecești cu patru dintre cele opt coarde rupte. Hunt nu fu satisfăcut după ce-l termină – era pictor chiar într-o măsură mai mică decât cititor de poezie –, dar probabil că obiectul putea fi recunoscut de oricine care *știa* ce naiba era o liră grecească. Apoi urma textul în sine, scris exact așa cum i-l dictase Keats:

AICI ODIHNEȘTE CEL
AL CĂRUI NUME
A FOST SCRIS ÎN APĂ

Nimic altceva; nici o dată a nașterii sau a morții, nici măcar numele poetului. Hunt se retrase, își examină opera, clătină din cap, închise tocul însă îl păstră în mână și reveni spre oraș, descriind un arc de cerc larg în jurul creaturii dintre chiparoși.

La deschiderea prin Zidul Aurelian, se opri să privească îndărăt. Calul, încă atașat de șareta sa, coborâse pe panta lungă pentru a paște iarba mai dulce de lângă un pârâiaș. Oile se strângeau una în alta, molfăind flori și lăsând urme de copite în pământul umed al mormântului. Shrike rămăsese locului, abia vizibil sub un umbrar de ramuri de chiparos. Hunt era aproape sigur că făptura continua să privească mormântul.

Se făcuse târziu după-amiază când găsi teleproiectorul: un dreptunghi bleumarin opac care bâzâia exact în centrul Coliseumului năruit. Nu exista vreun diskey sau placă de tastare. Portalul atârna acolo ca o uşă mată.

Nu era însă deschisă pentru Hunt.

Bărbatul încercă de vreo cincizeci de ori, însă suprafaţa era solidă şi rezistentă ca piatra. O atinsese într-o doară cu vârfurile degetelor, păşise plin de încredere înainte şi ricoşase din suprafaţa ei, se repezise în dreptunghiul albastru, azvârlise pietre spre intrare, doar pentru a vedea cum revin îndărăt, încercase din ambele părţi, ba chiar şi dinspre muchiile lui, şi sfârşise prin a se izbi din nou şi din nou de portalul inutil până ce îşi înveneţise umerii şi braţele.

Era un teleproiector. Era sigur de asta. Dar nu-i permitea să treacă prin el.

Hunt scotoci prin restul Coliseumului, până şi prin pasajele subterane care picurau de umezeală şi erau pline de excremente de lilieci, însă nu dădu peste alt portal. Căută pe străzile din apropiere şi în toate clădirile lor. Nici un alt portal. Cercetă toată după-amiaza, prin bazilici şi catedrale, vile şi colibe, clădiri cu apartamente măreţe şi ulicioare strâmte. Ba reveni chiar în Piazza di Spagna, înfulecă un prânz grăbit la parter, strecură în buzunar carneţelul şi tot ce mai găsi interesant în odăile de la etaj, după care plecă pentru totdeauna, ca să găsească un teleproiector.

Nu găsi altul cu excepţia celui din Coliseum. Până la apusul soarelui, trăsese cu unghiile de el până ce

le însângerase. Părea autentic, zumzăia autentic, *îl simțea* autentic, totuși nu-l lăsa să treacă prin el.

O lună, nu cea a Vechiului Pământ, judecând după furtunile de praf și norii vizibili pe suprafața ei, răsărise și spânzura deasupra curbei negre a zidului Coliseumului. Hunt stătea în centrul pietros și privea încruntat strălucirea albastră a portalului. De undeva dindărătul lui se auzi fâlfâitul agitat al aripilor de porumbei și scrâșnetul unei pietricele pe stâncă.

Hunt se ridică cu greu, bâjbâi după tocul laser din buzunar și rămase, cu picioarele depărtate, așteptând și căznindu-se să distingă ceva în umbrele numeroaselor nișe și arcade ale Coliseumului. Nu se clintea nimic.

Un sunet brusc îndărătul lui îl făcu să se rotească și aproape să baleieze raza subțire de laser peste suprafața portalului teleproiector. Un braț apăru acolo. Apoi un picior. Ieși o persoană. Și încă una.

Coliseumul reverberă sub strigătele lui Leigh Hunt.

Meina Gladstone știuse că, așa obosită cum era, ar fi fost o greșeală să doarmă chiar și numai treizeci de minute. Din fragedă copilărie însă se antrenase să picotească cinci, până la cincisprezece minute, eliminând toxinele oboselii prin acele scurte respiro de la gânduri.

Acum, simțind că-i venea să vomite de epuizare și de amețeala confuziei din ultimele patruzeci și opt de ore, se întinse pe sofaua lungă din cabinetul ei, golindu-și mintea de banalități și redundanțe, lăsând subconștientul să găsească o cale prin jungla de idei

şi evenimente. Pentru câteva minute, aţipi şi, în timp ce dormea, visă.

Meina Gladstone se sculă în capul oaselor, azvârlind pătura uşoară, şi acţionă comagenda chiar înainte de a fi deschis ochii.

– Sedeptra! Convoacă-i pe generalul Morpurgo şi pe amiralul Singh în cabinetul meu în trei minute.

Intră în baia alăturată, îşi făcu duş cu apă şi unde sonice, îmbrăcă haine curate – costumul ei cel mai oficial din catifea reiată neagră, moale, cu o eşarfă în culorile roşu şi auriu ale Senatului fixată cu un ac de aur care arăta simbolul geodezic al Hegemoniei, cu cercei ce datau de pe Vechiul Pământ pre-Greşeală şi brăţara-comagendă de topaz pe care o primise de la senatorul Byron Lamia înainte de însurătoarea acestuia – şi reveni în cabinet la timp pentru a-i întâmpina pe cei doi ofiţeri FORŢĂ.

– Doamnă director executiv, momentul este extrem de nepotrivit, începu amiralul Singh. Datele finale primite de la Mare Infinitus au fost analizate şi discutam mişcările flotei pentru apărarea lui Asquith.

Gladstone îşi materializă teleproiectorul privat şi le făcu semn s-o urmeze.

Singh privi în jur, când păşi pe iarba aurie sub cerul de bronz ameninţător.

– Kastrop-Reuxel, spuse el. Au existat zvonuri potrivit cărora o administraţie anterioară a trimis FORŢA:spaţiu aici pentru a construi un teleproiector privat.

– Directorul executiv Ievşenski l-a adăugat Webului, zise Gladstone. Făcu un gest din mână şi uşa

teleproiectorului dispăru. El considera că directorul executiv are nevoie de un loc unde să fie improbabile dispozitivele de ascultare ale Nucleului.

Morpurgo privi neliniştit spre zidul de nori de lângă orizont, unde jucau fulgere globulare.

– Nici un loc, declară el, nu este total sigur de Nucleu. I-am spus amiralului Singh despre suspiciunile noastre.

– Nu sunt suspiciuni, spuse Gladstone. Sunt fapte. Şi ştiu unde este Nucleul.

Ambii ofiţeri FORŢĂ reacţionară de parcă un fulger globular i-ar fi trăsnit pe ei.

– Unde?

Gladstone se plimbă de colo-colo. Părul ei sur, scurt, părea să strălucească în aerul încărcat.

– *În* reţeaua teleproiectoarelor, rosti ea. Între portaluri. IA-urile trăiesc în pseudo-lumea singularităţilor, ca păianjenii pe o plasă neagră. Şi *noi* suntem cei care le-am ţesut plasa aceea.

Morpurgo fu primul dintre cei doi care izbuti să vorbească.

– Dumnezeule! zise el. Ce facem acum? Avem mai puţin de trei ore înainte ca nava-torţă cu dispozitivul Nucleului să translateze în spaţiul Hyperion.

Gladstone le spuse exact ce aveau să facă.

– Imposibil, rosti Singh. Fără să-şi dea seama, se trăgea întruna de bărbuţa lui scurtă. Pur şi simplu, imposibil!

– Ba nu, îl contrazise Morpurgo. Va merge. Avem destul timp. Iar pe cât de disperate şi aleatorii au fost mişcările flotei în ultimele două zile...

Amiralul scutură din cap.

– Logistic poate fi posibil. Raţional şi etic, nu. Nu, este imposibil.

Meina Gladstone se apropie de el.

– Kushwant, rosti ea prenumele amiralului pentru prima dată de când fusese o tânără senatoare şi el un şi mai tânăr comandant în FORŢĂ:spaţiu, mai ţii minte când senatorul Lamia ne-a pus în legătură cu Stabilele? Mai ţii minte o IA pe nume Ummon? Mai ţii minte predicţia ei despre două viitoruri: unul conţinând haos şi celălalt extincţia certă a omenirii?

Singh îi întoarse spatele.

– Datoria mea este faţă de FORŢĂ şi de Hegemonie.

– Datoria ta este aceeaşi cu a mea! lătră Gladstone. Faţă de rasa umană.

Pumnii lui Singh se ridicară, de parcă ar fi fost gata să lupte cu un duşman invizibil, dar puternic.

– Nu ştim cu *siguranţă!* De unde deţii informaţiile?

– De la Severn, răspunse Gladstone. Cibridul.

– Cibridul? pufni generalul. Te referi la *pictorul* acela. Mai precis copia jalnică a unui pictor.

– Cibridul, repetă directorul executiv şi le explică.

– Severn este o personalitate recuperată? Morpurgo părea neîncrezător. Şi cum l-ai găsit?

– El m-a găsit *pe mine*. Într-un vis. Cumva, a izbutit să comunice de acolo unde se află. Ăsta a fost rolul lui. De asta, Ummon l-a *trimis* pe el în Web.

– Un vis, ricană amiralul Singh. Acest... cibrid... ți-a spus că Nucleul este ascuns în rețeaua teleproiectoarelor... într-un *vis*.

– Da, spuse Gladstone, și avem la dispoziție foarte puțin timp în care să acționăm.

– Însă, zise Morpurgo, pentru a face ceea ce ai sugerat...

– Ar însemna pierirea a milioane de oameni, termină Singh. Poate a miliarde. Economia va colapsa. TC2, Renaștere Vector, Noul Pământ, Deneburile, Noua Mecca – *Lusus*, Arthur! – și alte zeci de planete depind de altele pentru hrana lor. Planetele urbane nu pot supraviețui pe cont propriu.

– Nu ca planete urbane, aprobă Gladstone. Totuși ele pot învăța agricultură, până la renașterea comerțului interstelar.

– Pe naiba! izbucni Singh. *După* molime, *după* disocierea autorității, *după* milioanele de morți datorate lipsei de echipamente corespunzătoare, medicamente și susținere din datasferă.

– M-am gândit la toate astea, spuse Gladstone cu glas mai ferm decât îl auzise Morpurgo vreodată. Voi fi autoarea celui mai mare genocid din istorie – mai mare decât Hitler, Tze Hu sau Horace Glennon-Height. Singurul lucru mai rău decât asta este să continuăm așa cum suntem. Caz în care, eu și dumneavoastră, domnilor, vom fi cei mai mari trădători din istoria omenirii.

– Nu putem *şti* asta, mârâi Kushwant Singh ca şi cum cuvintele i-ar fi fost scoase în urma unor lovituri în abdomen.

– Ba *ştim* asta, rosti Gladstone. Nucleul nu mai are nevoie de Web. De acum înainte, Volatilele şi Esenţialele vor ţine milioane de sclavi întemniţaţi în subteranele celor nouă planete labirintice, utilizându-le sinapsele pentru calculele necesare.

– Nonsens, zise Singh. Oamenii aceia vor muri.

Meina Gladstone suspină şi clătină din cap.

– Nucleul a conceput un dispozitiv organic parazit, numit cruciform, spuse ea. El... învie morţii. După câteva generaţii, oamenii vor fi retardaţi, letargici şi fără viitor, dar neuronii lor vor continua să slujească interesele Nucleului.

Singh le întoarse iarăşi spatele. Silueta lui micuţă se contura pe un zid de fulgere, în vreme ce furtuna se apropia într-un tumult de nori clocotitori de bronz.

– Visul tău ţi-a spus toate astea, Meina?

– Da.

– Şi ce altceva ţi-a mai spus? se răsti amiralul.

– Că Nucleul nu mai are nevoie de Web, răspunse Gladstone. Nu mai are nevoie de Webul *oamenilor*. IA-urile vor continua să locuiască acolo, ca nişte şobolani în pereţii unei case, însă ocupanţii iniţiali nu mai sunt necesari. Inteligenţa Finală IA va prelua sarcinile majore de calcul.

Singh se răsuci către ea.

– Eşti nebună, Meina. Realmente nebună.

Gladstone se mişcă iute, prinzându-i mâneca înainte să poată activa teleproiectorul.

– Kushwant, te rog, ascultă...

Singh scoase din tunică un pistol de paradă cu fleşete şi-l lipi de pieptul femeii.

– Îmi pare rău, doamnă director executiv, dar eu slujesc Hegemonia şi...

Gladstone se retrase un pas şi duse palma la gură când amiralul Kushwant Singh încetă să mai vorbească, privi în gol o secundă şi căzu în iarbă. Pistolul cu fleşete se rostogoli puţin mai departe.

Morpurgo înaintă, îl luă de jos şi-l vârî la brâu, fără să fi dat drumul baghetei-letale din mână.

– L-ai omorât, rosti directorul executiv. Dacă nu coopera, intenţionam să-l las aici. Naufragiat pe Kastrop–Reuxel.

– Nu puteam să riscăm, spuse generalul şi îndepărtă corpul de teleproiector. Totul depinde de următoarele ore.

Gladstone îşi privi vechiul prieten.

– Eşti de acord să faci asta?

– Trebuie s-o facem, răspunse Morpurgo. Va fi ultima noastră şansă de a scăpa de jugul acesta. Voi transmite imediat ordinele de desfăşurare şi voi livra personal ordinele sigilate. Va însemna majoritatea flotei...

– Dumnezeule, şopti Meina Gladstone privind leşul amiralului Singh. Fac toate astea bizuindu-mă pe puterea unui vis.

– Uneori, spuse generalul Morpurgo şi o prinse de mână, visele sunt tot ceea ce ne separă de maşini.

44

Moartea nu este, am descoperit, o experienţă plăcută. Părăsirea odăilor familiare din Piazza di Spagna şi răcirea rapidă a trupului de acolo sunt similare cu a fi azvârlit afară, în noapte, din cauza unui incendiu sau a unei inundaţii. Aruncat cu capul înainte în metasferă, încerc o aceeaşi senzaţie de ruşine şi revelaţia bruscă şi stingheritoare pe care am avut-o toţi în vise când ne dăm seama că am uitat să ne îmbrăcăm şi am apărut în pielea goală într-un loc public sau la o reuniune mondenă.

„În pielea goală" este expresia corectă acum, când mă străduiesc să păstrez o formă a personalităţii mele analoge zdrenţuite. Izbutesc să mă concentrez suficient pentru a modela acest nor electronic aproape aleatoriu de amintiri şi asocieri într-un simulacru rezonabil al omului care am fost... sau cel puţin al omului a cărui memorie am împărtăşit-o.

Domnul John Keats, înalt de cinci picioare.

Metasfera nu este defel un loc mai puțin înspăimântător decât înainte – ba este chiar mai rău acum, când nu am un adăpost muritor în care să mă refugiez. Forme vaste se mișcă dincolo de orizonturi îndepărtate, sunete răsună în Neantul Care Unește aidoma pașilor pe lespezile dintr-un castel abandonat. Un huruit constant și iritant, ca roțile unei șarete pe o șosea de ardezie, se aude dedesubt și înapoia a tot ce întrezăresc.

Sărmanul Hunt! Sunt ispitit să revin la el, să apar pe neașteptate ca fantoma lui Marley din povestea lui Dickens pentru a-l asigura că o duc mai bine decât arăt, dar Vechiul Pământ este un loc periculos pentru mine în momentul de față: prezența lui Shrike arde pe dataplanurile metasferei ca flacăra pe o catifea neagră.

Nucleul mă cheamă cu o forță mai mare, însă el este încă și mai primejdios. Mi-l amintesc pe Ummon distrugându-l pe celălalt Keats în fața lui Brawne Lamia – strivind personalitatea analogă, până ce pur și simplu se dizolvase, cu memoria bărbatului lichefiindu-se ca un melc peste care s-a turnat sare.

Nu, mulțumesc!

Am ales moartea, nu starea divină, dar înainte de a dormi trebuie să rezolv niște sarcini.

Metasfera mă înspăimântă, Nucleul mă înspăimântă și mai tare, tunelurile întunecate ale singularităților datasferei prin care trebuie să călătoresc mă îngrozesc până în măduva oaselor mele analoge. Nu am însă ce face.

Plonjez în primul con negru şi mă rotesc prin el ca o frunză metaforică într-o furtună mult prea reală, ieşind pe dataplanul cuvenit, dar sunt prea ameţit şi dezorientat pentru a face altceva decât să stau locului – vizibil pentru orice IA din Nucleu care accesează aceşti ganglioni ROM sau pentru rutinele fage care sălăşluiesc în interstiţiile violete din aceste lanţuri muntoase de date –, totuşi haosul din TehNucleu mă salvează: giganticele personalităţi ale Nucleului sunt prea ocupate cu asedierea Troilor lor personale pentru a-şi mai supraveghea uşile dosnice.

Găsesc codurile de acces în datasferă pe care le doresc şi sinapsele ombilicale de care am nevoie, şi nu-mi trebuie decât o microsecundă ca să urmez căi vechi spre Tau Ceti Central, Clădirea Guvernului... infirmeria de acolo... şi visele somnului indus de tranchilizante al lui Paul Duré.

Ceva ce personalitatea mea face excepţional de bine este să viseze şi descopăr, cu totul accidental, că amintirile mele despre excursia prin Scoţia alcătuiesc decorul plăcut al unui vis în care să-l conving pe preot să fugă. Ca englez şi liber cugetător, mă opusesem cândva faţă de orice mirosea a papistaşi, totuşi trebuie să le recunosc iezuiţilor că sunt învăţaţi să se supună mai presus de logică şi pentru prima dată asta este de folos întregii omeniri. Duré nu întreabă *de ce* atunci când îi spun să plece... se trezeşte ca un băiat cuminte, se înveleşte într-o pătură şi pleacă.

Meina Gladstone se gândeşte la mine ca fiind Joseph Severn, dar îmi acceptă mesajul ca şi cum i-ar

fi fost adus de Dumnezeu. Vreau să-i spun că nu, eu nu sunt Alesul, eu sunt doar Cel Care Vine Înainte, însă important este mesajul, așa că-l transmit și plec.

Trecând prin Nucleu în drumul meu către metasfera lui Hyperion, simt izul de metal arzând al războiului civil și întrezăresc o lumină uriașă care poate foarte bine să fie procesul distrugerii lui Ummon. Bătrânul maestru Zen, dacă într-adevăr este el, nu citează koanuri când moare, dar răcnește în agonie la fel de sincer ca orice entitate conștientă care a fost aruncată vreodată în cuptor.

Mă grăbesc mai departe.

Conexiunea teleproiectoare spre Hyperion este în cel mai bun caz firavă: un singur portal teleproiector militar și o singură NavăSalt, avariată, într-un perimetru tot mai strâmt apărat de nave ale Hegemoniei sfârtecate de război. Sfera constrictivă de singularitate mai poate fi protejată doar câteva minute împotriva atacurilor Expulzaților. Nava-torță a Hegemoniei care transportă dispozitivul baghetă-letală al Nucleului este pregătită să translateze în sistem chiar atunci când sosesc eu și mă orientez în nivelul limitat al datasferei ce permite observarea. Mă opresc să privesc ce se întâmplă în continuare.

– Hristoase! spuse Melio Arundez. Meina Gladstone are un mesaj de prioritate unu.

Theo Lane i se alătură și priviră datele prioritare coagulându-se ca o ceață deasupra holonișei. Consulul

coborî scara spiralată de fier din dormitor, unde se retrăsese ca să mediteze.

– Alt mesaj de pe TC2? se răsti el.

– Nu ne este adresat în mod explicit, răspunse Theo citind codurile roşii ce se formau şi se destrămau. Este un mesaj sperlumic prioritar adresat tuturor oamenilor, de pretutindeni.

Arundez se afundă în pernele nişei.

– Ceva nu mi se pare în regulă. Directorul executiv a mai emis vreodată pe bandă de lăţime totală?

– Niciodată, răspunse Theo Lane. Simpla codificare a unui asemenea mesaj ar necesita o energie incredibilă.

Consulul se apropie şi arătă codurile care dispăreau.

– Nu este un mesaj arhivat. Priviţi: este o transmisiune în timp real.

Theo clătină din cap.

– Pentru aşa ceva ar fi necesare valori de transmisie de ordinul câtorva sute de milioane de gigaelectronvolţi.

Arundez fluieră încetişor.

– Chiar şi numai pentru un singur GeV, ar trebui să fie al naibii de importantă.

– O capitulare generală, rosti Theo. Este singurul lucru care ar cere un mesaj universal în timp real. Gladstone emite nu numai spre Web, ci şi spre Expulzaţi, planetele din Pustietate şi cele cucerite. Este probabil difuzat pe toate frecvenţele de comunicaţii, HTV şi benzile din datasferă. Trebuie să fie vorba de capitulare.

– Gura! rosti Consulul.

Băuse.

Începuse să bea imediat după ce revenise de la Tribunal, iar dispoziția lui, care fusese mohorâtă, deși Theo și Arundez îl bătuseră pe spate și-i sărbătoriseră supraviețuirea, nu se îmbunătățise după ce decolaseră și părăsiseră Roiul, și nici în cele două ore pe care le petrecuse singur, bând, în timp ce accelerau către Hyperion.

– Meina Gladstone n-o să capituleze, rosti el cu limba împleticită. Nu dăduse drumul sticlei de scotch din mână. Fiți atenți!

În nava-torță HS *Stephen Hawking*, a douăzeci și treia navă spațială care purtase numele venerat al savantului clasic, generalul Arthur Morpurgo ridică ochii de la tabla C^3 și ceru liniște din partea celor doi ofițeri de punte. În mod obișnuit, clasa aceea de nave-torță avea un echipaj de șaptezeci și cinci de persoane. Acum, cu dispozitivul baghetă-letală al Nucleului încărcat și armat în compartimentul pentru armament, Morpurgo și patru voluntari formau tot echipajul. Displayuri și glasuri sintetice discrete îi asigurau că *Stephen Hawking* se afla pe curs, conform graficului și accelera constant către viteze aproape cuantice și portalul teleproiector militar din punctul Lagrange 3 dintre Madhya și uriașul ei satelit natural. Portalul Madhya se deschidea direct la teleproiectorul apărat cu eroism spre spațiul Hyperion.

– Un minut și optsprezece secunde până la translatare, anunță ofițerul de punte Salumun Morpurgo.

Era fiul generalului.

Morpurgo încuviință și deschise transmisia care se efectua pe bandă largă. Proiecțiile punții erau îndeajuns de ocupate cu datele misiunii, așa că generalul îngădui doar semnalul audio al mesajului directorului executiv. Zâmbi fără să vrea. Ce ar fi spus Meina dacă ar fi știut că el se afla la cârma lui *Stephen Hawking*? Mai bine să nu știe. El nu putea face altceva. Prefera să nu vadă rezultatele ordinelor sale precise, pe care le înmânase personal în ultimele două ore.

Generalul își privi fiul cel mai mare cu o mândrie atât de aprigă, încât era aproape dureroasă. Pentru această misiune putuse apela la un număr limitat de persoane care erau în stare să comande o navă-torță, iar fiul lui fusese primul care se oferise voluntar. Dacă nu altceva, măcar entuziasmul familiei lui Morpurgo ar fi putut deștepta unele suspiciuni ale Nucleului.

– Concetățeni, spunea Gladstone, aceasta este ultima mea transmisiune către voi în calitate de director executiv. Așa cum știți, războiul teribil care a devastat deja trei dintre planetele noastre și este pe punctul de a se abate asupra celei de-a patra a fost anunțat ca fiind o invazie a Roiurilor Expulzate. Aceasta este o minciună!

Benzile de comunicații se învăpăiară de interferențe și amuțiră.

– Comutare pe sperlumic, rosti generalul Morpurgo.

– Un minut și trei secunde până la translatare, intonă fiul lui.

Vocea lui Gladstone reveni, filtrată și ușor deformată de încriptarea și decodarea sperlumică.

– ...să-şi dea seama că strămoşii noştri... şi noi înşine... făcuserăm un pact faustian cu o putere pe care n-o preocupa soarta omenirii. *Nucleul* se află înapoia actualei invazii. *Nucleul* este răspunzător pentru lungul şi confortabilul nostru Ev Mediu al sufletului. *Nucleul* este răspunzător pentru actuala tentativă de distrugere a omenirii, de înlăturare a noastră din Univers pentru a fi înlocuiţi cu un zeu-maşină conceput de el.

Ofiţerul de punte Salumun Morpurgo nu-şi desprinse nici o secundă privirea de pe semicercul de instrumente.

– Treizeci şi opt de secunde până la translatare.

Morpurgo aprobă din cap. Ceilalţi doi membri de echipaj de pe puntea C^3 aveau feţele scăldate în sudoare. Generalul îşi dădu seama că propriul său chip era transpirat.

– ...au dovedit că Nucleul sălăşluieşte... că a sălăşluit dintotdeauna... în locurile întunecate dintre portalurile teleproiectoare. IA-urile se consideră stăpânii noştri. Atât timp cât Webul există, atâta vreme cât iubita noastră Hegemonie este legată prin teleproiectoare, ele vor fi într-adevăr stăpânii noştri.

Morpurgo îşi privi propriul cronometru. *Douăzeci şi opt de secunde.* Translaţia în sistemul Hyperion avea să fie – pentru ochiul omenesc – instantanee. Morpurgo era convins că dispozitivul baghetă-letală al Nucleului fusese programat să detoneze imediat ce pătrundeau în spaţiul Hyperion. Unda de şoc a morţii avea să atingă planeta Hyperion în mai puţin

de două secunde şi să învăluie până şi cele mai îndepărtate elemente ale Roiului Expulzat în mai puţin de zece minute.

– Astfel, rosti Meina Gladstone şi vocea ei trădă emoţie pentru prima dată, în calitate de director executiv al Senatului Hegemoniei Omului, am autorizat elemente ale FORŢEI:spaţiu să distrugă toate sferele constrictive de singularitate şi dispozitivele teleproiectoare cunoscute. Această distrugere... această *cauterizare*... va începe peste zece secunde. Dumnezeu să salveze Hegemonia! Dumnezeu să ne ierte pe toţi!

Ofiţerul de punte Salumun Morpurgo vorbi sec:

– Cinci secunde până la translatare, tată.

Morpurgo privi peste punte în ochii fiului său. Proiecţiile dinapoia acestuia arătau portalul crescând, crescând, înconjurându-i.

– Te iubesc, spuse generalul.

Două sute şaizeci şi trei de sfere constrictive de singularitate ce conectau peste şaptezeci şi două de milioane de portaluri teleproiectoare au fost distruse în 2,6 secunde. Unităţile flotei FORŢĂ, desfăşurate de Morpurgo în conformitate cu Ordinul Executiv şi implementând ordine desigilate cu mai puţin de trei minute în urmă, au acţionat prompt şi profesional, distrugând fragilele sfere teleproiectoare servindu-se de proiectile, lasere şi explozive cu plasmă.

Peste trei secunde, în timp ce norii sfărâmăturilor încă se dilatau, sutele de nave FORŢĂ s-au trezit izolate, separate una de cealaltă şi de alte sisteme planetare

prin săptămâni sau luni de zbor cu propulsie Hawking şi prin ani de datorie temporală.

Mii de oameni au fost prinşi în tranzitul teleproiectării. Mulţi au murit instantaneu, dezmembraţi sau rupţi în două. Şi mai mulţi au suferit amputări de membre, când portalurile au colapsat în spatele sau în faţa lor. Unii au dispărut pur şi simplu.

Aceasta a fost soarta lui HS *Stephen Hawking* – exact aşa cum fusese planificat –, deoarece atât portalul de intrare, cât şi cel de ieşire au fost distruse expert în nanosecunda de translatare a navei. Nici o parte din nava-torţă n-a supravieţuit în spaţiul real. Testele ulterioare au dovedit în mod concludent că aşa-numitul dispozitiv baghetă-letală a detonat în echivalentul de timp şi spaţiu din straniile geografii ale Nucleului dintre portaluri.

Efectul n-a fost cunoscut niciodată.

Efectul asupra Webului şi cetăţenilor săi a fost evident imediat.

După şapte secole de existenţă şi cel puţin patru secole în care puţini cetăţeni existaseră fără ea, datasfera – incluzând Totalitatea şi toate benzile de comunicaţii şi acces – a încetat pur şi simplu să mai existe. Sute de mii de cetăţeni au înnebunit în momentul acela, şocaţi şi intraţi în catatonie după dispariţia unor simţuri care deveniseră pentru ei mai importante decât văzul sau auzul.

Sute de mii de operatori de dataplanuri, incluzând mulţi dintre aşa-zişii cibervome şi cowboy de sistem,

au fost pierduți, cu personalitățile analoge prinse în prăbușirea datasferei, cu creierii arși de suprasarcina de șunt neural sau din cauza unui efect cunoscut ulterior ca feedback zero-zero.

Milioane de oameni au murit când habitatele lor, accesibile doar prin teleproiectoare, au devenit capcane letale izolate.

Episcopul Bisericii Ispășirii Finale – liderul sectei Shrike – aranjase să-și petreacă Zilele Finale în confort, într-un munte cav, cu provizii abundente, adânc în Lanțul Corbului din regiunea nordică a planetei Nevermore. Unicul mod de acces îl reprezentau teleproiectoarele redundante. Episcopul și-a găsit sfârșitul împreună cu câteva mii de acoliți, exorciști, lectori și diaconi care și-au însângerat degetele pentru a intra în Sanctuarul Interior și să împărtășească ultimele guri de aer ale Sfinției Sale.

Editoarea milionară Tyrena Wingreen-Feif, în vârstă de nouăzeci și șapte de ani standard și aflată în atenția publicului de peste trei sute de ani grație miracolelor tratamentelor Poulsen și criogeniei, a făcut greșeala de a petrece ziua aceea fatală în biroul ei accesibil doar prin teleproiector de la nivelul 435 al Turnului Transline din secțiunea Babel a Orașului 5 de pe Tau Ceti Central. După cincisprezece ore în care a refuzat să creadă că serviciul de teleproiectare nu va fi restabilit în scurt timp, Tyrena a cedat înaintea rugăminților fierbinți făcute prin intercom de angajații ei și și-a dezactivat pereții de câmp constrictiv, astfel ca să poată fi preluată de un VEM.

Tyrena nu ascultase însă cu atenţie instrucţiunile primite. Decompresia explozivă a propulsat-o de pe etajul 435 ca un dop dintr-o sticlă de şampanie agitată zdravăn. Angajaţii şi membrii echipei de recuperare din VEM-ul care aştepta au jurat că bătrâna doamnă a înjurat încontinuu cele patru minute cât a durat căderea.

Pe majoritatea planetelor, haosul şi-a câştigat o nouă definiţie.

Majoritatea economiei Webului a dispărut odată cu datasferele locale şi cu megasfera Webului. Trilioane de mărci câştigate cu trudă sau furate cu nepăsare au încetat să mai existe. Cardurile universale n-au mai funcţionat. Maşinăria vieţii cotidiene a tuşit, a scrâşnit şi s-a oprit. Timp de săptămâni sau luni sau ani, în funcţie de planetă, avea să fie imposibil să plăteşti pentru alimente, să foloseşti transportul public, să achiţi cea mai simplă datorie ori să primeşti servicii fără să fi avut acces la monedele şi bancnotele de pe piaţa neagră.

Însă criza economică generală care lovise ca un tsunami a fost un detaliu minor, rezervat pentru analizele ulterioare. Pentru majoritatea familiilor, efectul a fost imediat şi intens personal.

Tatăl sau mama se teleproiectaseră spre serviciu ca de obicei, să spunem de pe Deneb Vier pe Renaştere V, dar în loc să ajungă acasă seara cu o întârziere de o oră, aveau să ajungă cu o întârziere de unsprezece ani... cu condiţia să fi putut găsi tranzit imediat

pe una dintre puținele nave-spin cu propulsie Hawking care mai călătoreau la modul clasic între planete.

Membrii familiilor înstărite care ascultaseră discursul lui Gladstone în reședințele lor multiplanetare la modă ridicaseră ochii pentru a se privi, despărțiți numai de câțiva metri și portaluri deschise între camere, clipiseră și fuseseră separați de ani-lumină și ani reali, cu odăile lor deschise acum spre neant.

Copii aflați la puține minute depărtare, la școală, în tabără, la joacă, sau la babysitter aveau să fie adulți înainte de a se reîntâlni cu părinții.

Grand Concourse, deja ușor ciopârțită de război, s-a trezit trimisă în uitare, cu bucla ei nesfârșită de magazine elegante și restaurante de prestigiu îmbucătățită în secțiuni de calitate inferioară ce n-aveau să mai fie niciodată reunite.

Fluviul Tethys a încetat să mai curgă, când portalurile gigantice s-au opacizat și au murit. Apa s-a revărsat din albie, s-a evaporat și peștii au putrezit sub două sute de sori.

Au existat revolte. Lusus s-a autosfâșiat aidoma unui lup care-și mestecă propriile măruntaie. Noua Mecca a fost cuprinsă de spasmele martiriului. Tsingtao-Hsishuang Panna a celebrat izbăvirea de hoardele de Expulzați și apoi a spânzurat câteva mii de foști birocrați ai Hegemoniei.

Maui-Legământul s-a răsculat de asemenea, cu sutele de mii de descendenți ale Primelor Familii navigând cu insulele motrice pentru a-i strămuta pe extraplanetarii care preluaseră atât de mult din planetă. Ulterior,

milioanele de proprietari de case de vacanță șocați și deportați au fost puși la muncă pentru a demonta miile de sonde de petrol și centre turistice care pătaseră Arhipelagul Ecuatorial aidoma vărsatului de vânt.

Pe Renaștere Vector a avut loc o răbufnire scurtă de violență, urmată de restructurare socială eficientă și de un efort serios de a alimenta o planetă urbană lipsită de ferme.

Pe Nordholm, orașele s-au golit, iar oamenii au revenit pe coaste, la oceanul rece și străvechile lor bărci de pescuit.

Pe Parvati au domnit confuzia și războiul civil.

Pe Sol Draconi Septem după festivități și revoluție a urmat epidemia declanșată de o tulpină nouă de retrovirus.

Pe Fuji s-a instaurat resemnarea filozofică, urmată de construirea imediată de șantiere navale orbitale pentru a crea o flotă de nave-spin cu propulsii Hawking.

Pe Asquith au izbucnit imputări, urmate de victoria Partidului Socialist al Muncitorilor în Parlamentul Planetar.

Pe Pacem s-au auzit rugăciuni. Noul papă, Sfinția Sa Teilhard I, a convocat sesiunea conciliului papal – Vatican XXXIX –, a anunțat o nouă eră în existența Bisericii și a împuternicit conciliul să pregătească misionari pentru voiajuri îndelungate. Mulți misionari... Pentru multe voiajuri... Papa Teilhard a anunțat că acești misionari nu aveau să fie racoleri, ci căutători. Aidoma atâtor specii care învățaseră să trăiască la limita extincției, Biserica s-a adaptat și a rezistat.

Pe Tempe s-au consemnat răscoale, morți și ridicarea demagogilor.

Pe Marte, Comanda Olympus a rămas o vreme în contact cu forțele ei îndepărtate prin intermediul mesajelor sperlumice. Olympus a confirmat că „valurile de invazii ale Expulzaților" de peste tot, cu excepția sistemului Hyperion, se opriseră pur și simplu. Navele Nucleului care fuseseră interceptate erau pustii și neprogramate. Invazia se terminase.

Pe Metaxas au fost revolte și represalii.

Pe Qom–Riyadh, un autointitulat ayatolah șiit fundamentalist a ieșit din pustiu, a chemat o sută de mii de discipoli și în câteva ore a ras de pe fața pământului Autoguvernarea Suni. Noul guvern revoluționar a restituit puterea mullahilor și a dat ceasul înapoi cu două mii de ani. Oamenii au demonstrat fericiți.

Pe Armaghast, o planetă de frontieră, lucrurile au continuat aproape ca și până atunci, cu excepția dispariției turiștilor, arheologilor și importurilor de lux. Armaghast era o planetă labirintică. Labirintul de acolo a rămas gol.

Pe Hebron s-a declanșat panică în centrul Noul Ierusalim, dar bătrânii sioniști au restaurat iute ordinea în oraș și pe planetă. Au fost întocmite planuri. Puținele necesități extraplanetare au fost raționalizate și împărțite între toți. Pustiul a fost exploatat. Fermele au fost extinse. S-au plantat arbori. Oamenii s-au văicărit unii altora, i-au mulțumit lui Dumnezeu pentru mântuire, s-au plâns lui Dumnezeu despre disconfortul aceleiași mântuiri și și-au văzut de treburile lor.

Pe Crângul lui Dumnezeu, continente întregi au continuat să ardă şi un giulgiu de fum a acoperit cerul. La scurt timp după trecerea ultimului „Roi", zeci de nave-arbori s-au ridicat prin nori, înălţându-se lent pe propulsoare cu fuziune şi protejate de câmpuri constrictive generate de ergi. După ce au scăpat de puţul gravitaţional, majoritatea lor s-au întors către exterior într-o multitudine de direcţii în lungul planului galactic al eclipticii şi au început lungul drum spre saltul cuantic. Mesaje sperlumice au ţâşnit de la navele-arbori către Roiuri îndepărtate, care aşteptau. Reînsămânţarea începuse.

Pe Tau Ceti Central, sediul puterii, bogăţiei, afacerilor şi guvernării, supravieţuitorii flămânzi au părăsit turnurile periculoase, oraşele inutile şi habitatele orbitale neajutorate şi au plecat în căutarea cuiva pe care să-l învinovăţească. A cuiva pe care să-l pedepsească.

N-au fost nevoiţi să caute prea departe.

Generalul Van Zeidt se aflase în Clădirea Guvernului când portalurile fuseseră distruse şi acum îi comanda pe cei două sute de puşcaşi marini şi şaizeci şi opt de membri ai forţei de securitate rămaşi însărcinaţi cu paza complexului. Fostul director executiv Meina Gladstone continua să dispună de cei şase pretori pe care Kolchev îi lăsase atunci când plecase împreună cu ceilalţi senatori în prima şi ultima navetă de asolizare FORŢĂ care răzbătuse. Cumva, gloata pusese mâna pe proiectile anti-spaţiu şi lasere şi de aceea nici unul dintre ceilalţi trei mii de angajaţi şi refugiaţi în

Clădirea Guvernului nu aveau să plece nicăieri până ce asediul nu era ridicat sau până ce câmpurile cedau.

Gladstone stătea la postul de observație frontal și privea carnajul. Gloata distrusese mare parte din Parcul Căprioarelor și din grădinile oficiale înainte de a fi oprită de ultimele linii ale câmpurilor constrictive și interdictive. Cel puțin trei milioane de oameni turbați se împingeau în barierele acelea și numărul lor creștea cu fiecare minut.

– Poți retrage câmpurile cu cincizeci de metri și după aceea să le restabilești înainte ca mulțimea să acopere terenul? îl întrebă Gladstone pe general.

Fumul acoperea cerul dinspre orașele care ardeau în vest. Mii de bărbați și femei fuseseră striviți de pâcla câmpului constrictiv de către gloata din spatele lor, până ce primii doi metri de la sol în sus ai peretelui tremurător păruseră acoperiți cu gem sângeriu. Alte zeci de mii apăsau scutul interior, în ciuda durerilor agonizante pe care le cauza câmpul interdictiv.

– Putem face asta, spuse Van Zeidt, dar în ce scop?

– Ies să vorbesc cu ei.

Gladstone părea foarte obosită.

Generalul o privi, convins că făcuse o glumă proastă.

– Doamnă, peste o lună ei vor fi pregătiți să vă asculte... sau să-l asculte pe oricare dintre noi... la radio sau HTV. Peste un an, poate doi, după ce ordinea va fi restabilită și raționalizarea va fi implementată cu succes, s-ar putea să fie pregătiți să ierte. Însă va trece o generație înainte să înțeleagă realmente ce ați făcut... că i-ați salvat... că ne-ați salvat pe toți.

– Vreau să le vorbesc, repetă Meina Gladstone. Trebuie să le dau ceva.

Van Zeidt clătină din cap și se uită la cercul de ofițeri FORȚĂ care priviseră gloata prin fantele din buncăr și care acum se holbau la Gladstone cu neîncredere și oroare.

– Va trebui să iau legătura cu directorul executiv Kolchev, rosti el.

– Nu, zise Meina Gladstone obosită. El conduce un imperiu care nu mai există. Eu încă mai conduc lumea pe care am distrus-o.

Încuviință spre pretorieni și aceștia scoaseră baghete-letale din tunicile cu dungi portocalii și negre.

Nici unul dintre ofițerii FORȚĂ nu se clinti. Generalul Van Zeidt spuse:

– Meina, următoarea navetă de evacuare va reuși.

Gladstone aprobă cu un aer absent.

– Aș zice să coboare în grădina interioară. Mulțimea va fi derutată pentru câteva clipe. Retragerea câmpurilor exterioare o va dezechilibra.

Privi în jur, de parcă ar fi vrut să se asigure că nu uitase nimic, apoi îi întinse mâna lui Van Zeidt.

– La revedere, Mark. Mulțumesc. Te rog să ai grijă de oamenii mei.

Van Zeidt îi strânse mâna și privi femeia care-și aranjă eșarfa, atinse cu un aer distrat o comagendă-brățară, parcă pentru a-i purta noroc, după care ieși din buncăr însoțită de patru pretorieni. Grupul mic traversă grădinile călcate în picioare și se apropie fără grabă de câmpurile constrictive. Gloata dinapoia lor

păru să reacţioneze ca un unic şi lipsit de minte organism, împingându-se prin câmpul interdictiv violet şi urlând cu glasul unei creaturi demente.

Gladstone se întoarse, ridică un braţ ca şi când şi-ar fi luat rămas-bun şi le făcu semn pretorienilor să se retragă. Cei patru se grăbiră peste iarba strivită.

– Dezactivează-l! vorbi cel mai vârstnic dintre pretorienii rămaşi în buncăr şi arătă spre telecomanda câmpului constrictiv.

– Du-te-n mă-ta, articulă clar generalul Van Zeidt.

Cât timp trăia el, nimeni nu avea să se apropie de telecomanda aceea.

Van Zeidt uitase că Gladstone continua să aibă acces la coduri şi la conexiunile tactice pe fascicul îngust. O văzu ridicându-şi comagenda, dar reacţionă prea lent. Ledurile de pe telecomandă licăriră roşu, apoi verde, câmpurile exterioare dispărură şi se reformară cu cincizeci de metri mai în spate şi, pentru un moment, Meina Gladstone rămase singură, fără nimic între ea şi gloata formată din milioane de oameni, doar câţiva metri de iarbă şi nenumărate cadavre predate brusc gravitaţiei de către zidurile protectoare ce se retraseseră.

Gladstone ridică ambele mâini, parcă îmbrăţişând mulţimea. Liniştea şi absenţa mişcării se prelungiră pentru trei secunde parcă nesfârşite, după care gloata mugi cu glasul unei singure şi uriaşe fiare şi mii de oameni se năpustiră înainte cu beţe şi pietre şi cuţite şi sticle sparte.

Pentru o clipă lui Van Zeidt i se păru că Gladstone rămase ca o stâncă impenetrabilă împotriva acelui talaz uman; îi putu vedea costumul întunecat și eșarfa strălucitoare, o vedea stând dreaptă, cu brațele tot înălțate, însă după aceea alte sute se revărsară, gloata se apropie și fostul director executiv dispăru.

Pretorienii coborâră armele și fură arestați imediat de pușcașii marini.

– Opacizați câmpurile constrictive, ordonă Van Zeidt. Anunțați navetele de asolizare să coboare în grădina interioară la intervale de cinci minute. *Grăbiți-vă!*

Generalul se întoarse cu spatele.

– Dumnezeule! rosti Theo Lane pe măsură ce rapoartele fragmentate continuau să sosească sperlumic.

Mesajele lungi de milisecunde erau atât de numeroase, încât calculatorul nu mai izbutea să le separe. Rezultatul era un melanj de demență.

– Rulează încă o dată distrugerea sferei constrictive de singularitate, rosti Consulul.

– Da, domnule, spuse nava și întrerupse mesajele sperlumice pentru un replay al rafalei bruște de alb, urmată de înflorirea scurtă de sfărâmături și colapsul fulgerător când singularitatea se înghiți pe sine și tot ce exista pe o rază de șase mii de kilometri.

Instrumentele arătau efectul mareelor gravitaționale; de la distanța aceea, ajustarea era ușoară, dar afecta puternic navele Hegemoniei și Expulzaților care continuau să fie încleștate în luptă lângă Hyperion.

– Bine, zise Consulul şi rapoartele sperlumice îşi reîncepură avalanşa.

– Nu-i nici o îndoială? întrebă Arundez.

– Nu, răspunse Consulul. Hyperion este din nou o planetă din Pustietate. Numai că acum nu mai există un Web care să fie înconjurat de Pustietate.

– Aproape că nu-mi vine să cred, rosti Theo Lane.

Fostul guvernator-general stătea aşezat şi bea scotch; era singura dată când Consulul îşi văzuse fostul asistent recurgând la o substanţă din categoria drogurilor. Theo îşi mai turnă patru degete.

– Webul... dispărut. Cinci sute de ani de expansiune şterşi cu buretele.

– Nu sunt şterşi cu buretele, îl contrazise Consulul. Îşi lăsă propriul pahar, nebăut, pe o masă. Planetele rămân. Culturile se vor diferenţia, totuşi am păstrat propulsia Hawking. Unicul atu tehnologic pe care l-am inventat noi înşine, pe care nu l-am preluat de la Nucleu.

Melio Arundez se aplecă în faţă şi-şi lipi palmele ca într-o rugăciune.

– Este posibil ca Nucleul să fi dispărut cu adevărat? Să fi fost distrus?

Consulul ascultă câteva clipe vacarmul de glasuri, ţipete, rugi, rapoarte militare şi implorări de ajutor care răzbăteau din mesajele sperlumice exclusiv audio.

– Poate că nu este distrus, răspunse el, dar este izolat şi etanşeizat.

Theo își termină băutura și așeză paharul cu grijă pe masă. Ochii lui verzi aveau o uitătură placidă, sticloasă.

– Crezi că există... și alte plase de păianjeni pentru IA-uri, alte sisteme de teleproiectoare? Nuclee de rezervă?

Consulul flutură din mână.

– Știm că au reușit să-și creeze Inteligența Finală. Poate că acea Inteligență Finală a permis această... triere... a Nucleului. Poate că mai păstrează unele dintre vechile IA-uri – la capacitate redusă –, așa cum plănuiseră să păstreze niște miliarde de oameni în rezervă.

Brusc hărmălaia sperlumică încetă, parcă retezată cu cuțitul.

– Navă? întrebă Consulul, suspectând o întrerupere a alimentării în receptor.

– Toate mesajele sperlumice au încetat, majoritatea în mijlocul transmisiei, anunță nava.

Consulul își simți inima bubuind, gândindu-se: *Dispozitivul baghetă-letală.* Totuși nu, înțelese el aproape imediat, dispozitivul nu putea să afecteze simultan toate planetele. Chiar dacă sute de baghete-letale ar fi detonat în aceeași milisecundă, tot ar fi existat un decalaj temporal în care navele FORȚĂ și alte surse de transmisie îndepărtate și-ar fi transmis mesajele finale. Atunci ce fusese?

– Se pare că mesajele au încetat din cauza unei perturbări în mediul de transmisie, spuse nava. Ceea ce, conform cunoștințelor mele actuale, este imposibil.

Consulul se ridică în picioare. *O perturbare în mediul de transmisie?* Mediul sperlumic, din câte îl înțelegeau oamenii, era topografia hiperstring infinită Planck a continuumului spațio-temporal în sine: ceea ce IA-urile numeau criptic Neantul Care Unește. În mediul acela nu puteau exista perturbări.

Brusc nava anunță:

– Receptez mesaj sperlumic. Sursa de transmisie, generală; baza de încriptare, infinită; rata de arhivare, în timp real.

Consulul deschise gura pentru a-i cere navei să termine cu enunțarea de nonsensuri, când aerul de deasupra holonișei se încețoșă în ceva ce nu era nici imagine, nici coloană de date, iar un glas vorbi:

– CANALUL ACESTA NU VA MAI FI UTILIZAT ÎN MOD IMPROPRIU... ÎI PERTURBAȚI PE ALȚII CARE-L UTILIZEAZĂ ÎN SCOPURI SERIOASE. ACCESUL VA FI RESTABILIT CÂND VEȚI ÎNȚELEGE PENTRU CE ESTE. LA REVEDERE.

Cei trei bărbați rămaseră într-o tăcere întreruptă doar de susurul liniștitor al ventilatorului și al nenumăratelor sunete slabe pe care o navă le produce în timpul zborului. În cele din urmă Consulul spuse:

– Navă, trimite, te rog, un mesaj sperlumic standard de localizare temporală, fără codificare. Adaugă „solicitare răspuns stației receptoare".

Urmă o pauză de secunde – un timp de răspuns infinit pentru calculatorul de calibru IA care era nava.

– Îmi pare rău, dar nu este posibil, anunță ea în cele din urmă.

– De ce? întrebă Consulul.

– Transmisiile sperlumice nu mai sunt... permise. Mediul hiperstring nu mai este receptiv la modulații.

– Nu există nimic pe sperlumic? întrebă Theo, holbându-se la spațiul gol de deasupra holonișei, de parcă cineva ar fi oprit un holo tocmai când ajungea la partea cea mai interesantă.

Nava făcu din nou o pauză apreciabilă.

– Domnule Lane, răspunse ea, se poate spune că, de fapt, nu mai există sperlumic.

– Doamne Dumnezeule, murmură Consulul. Își termină paharul dintr-o înghițitură prelungă și merse la bar să-l reumple. Vechiul blestem chinezesc, mormăi el.

Melio Arundez ridică privirea.

– Poftim?

Consulul trase o altă duşcă zdravănă.

– Vechiul blestem chinezesc, răspunse el. Să-ți fie dat să trăiești în vremuri interesante.

Ca o compensare pentru pierderea sperlumicelor, nava rulă conversațiile radio din sistem și bolboroselile interceptate pe fascicul îngust, proiectând în același timp o imagine în timp real a sferei alb-albastre a lui Hyperion, care se rotea și creștea în timp ce decelera spre ea cu două sute g.

45

Scap din datasfera Webului exact înainte ca scăparea să înceteze a mai fi o opţiune.

Vederea megasferei care se autoînghite este o imagine incredibilă şi vag tulburătoare. Părerea lui Brawne Lamia despre megasferă ca fiind o entitate organică, un organism semiconştient mai degrabă analog unei ecologii decât unui oraş, era în esenţă corectă. Acum, când legătura prin teleproiectoare a încetat să mai existe şi lumea *din interiorul* acelor artere se pliază şi colapsează, cu datasfera externă colapsând simultan aidoma unui gigantic cort de circ incendiat, care brusc a rămas fără stâlpi de susţinere, parâme sau ţăruşi de ancorare, megasfera vie se autodevorează ca un prădător vorace care a înnebunit – mestecându-şi coada, pântecul, măruntaiele, labele şi inima –, până ce rămân numai fălcile fără minte care clănţănesc în gol.

Megasfera rămâne. Dar acum este mai sălbatică decât oricând.

Păduri negre de timp și spațiu necunoscute.

Sunete în noapte.

Lei.

Și tigri.

Și urși.

Când Neantul Care Unește convulsionează și-și trimite unicul și banalul mesaj către universul uman, este ca și cum un cutremur ar fi trimis unde de șoc prin roca solidă. Grăbindu-mă prin metasfera schimbătoare de deasupra lui Hyperion, nu pot să nu zâmbesc. Este ca și cum analogul Dumnezeului s-ar fi săturat de furnicile care mâzgăleau graffiti pe degetul Lui mare de la picior.

Nu-l văd pe Dumnezeu – pe nici unul dintre ei – în metasferă. Nu încerc. Am și așa destule probleme.

Vortexurile negre ale intrărilor în Web și Nucleu au dispărut acum, șterse din spațiu și timp ca niște negi cauterizați, dispărute tot atât de complet, pe cât vârtejurile într-o apă după trecerea furtunii.

Sunt împotmolit aici, dacă nu cumva doresc să provoc metasfera.

Ceea ce nu fac. Nu încă.

Totuși acesta este locul unde doresc să fiu. Datasfera a dispărut complet aici, în sistemul Hyperion, cu jalnicele rămășițe ale planetei înseși și ale resturilor flotei FORȚĂ evaporându-se precum băltoacele rămase sub soare după reflux, însă Criptele Timpului strălucesc prin metasferă ca niște faruri în beznă. Dacă legăturile teleproiectoarelor fuseseră vortexuri

negre, Criptele sclipesc ca găuri albe ce revarsă o lumină care se intensifică.

Mă deplasez către ele. Deocamdată, în calitate de Cel Care Vine Înainte, nu am făcut altceva decât să apar în visele altora. Este vremea să întreprind ceva *practic*.

Sol aştepta.

Trecuseră ore de când îşi înmânase unicul copil lui Shrike. Trecuseră zile de când mâncase sau dormise. În jurul lui, furtuna urlase şi se domolise, Criptele străluciseră şi uruiseră ca nişte reactoare, iar mareele temporale îl biciuiseră cu forţă de tsunami. Dar Sol se agăţase de treptele de piatră ale Sfinxului şi aşteptase prin toate. Aştepta şi acum.

Pe jumătate conştient, asaltat de oboseală şi de teamă pentru fiica lui, Sol constata că mintea sa de cărturar funcţiona în ritm rapid.

Pe mare parte a vieţii şi pe toată durata carierei sale, Sol Weintraub, istoricul-clasicist-filozof se ocupase de morala comportamentului religios uman. Religia şi morala nu erau întotdeauna – nici măcar frecvent – compatibile reciproc. Cererile absolutismului religios, ale fundamentalismului sau relativismului dement reflectau adesea aspectele cele mai rele ale culturii contemporane sau ale prejudecăţilor, în loc să reflecte un sistem în care atât omul, cât şi Dumnezeu puteau convieţui cu un simţ al justiţiei reale. Cea mai faimoasă carte a lui Sol, intitulată în cele din urmă *Dilema lui Avraam*, când fusese tipărită într-o

ediție de masă al cărui tiraj bărbatul nu-l visase niciodată pe când produsese volume pentru editurile universitare, fusese scrisă în timp ce Rachel se stingea treptat de maladia lui Merlin și tratase, în mod evident, alegerea dificilă a lui Avraam între a asculta sau nu porunca directă a lui Dumnezeu de a-și sacrifica fiul.

Sol scrisese că epocile primitive necesitaseră obedienţă primitivă, că generațiile ulterioare evoluaseră până în punctul în care părinții se oferiseră ei înșiși ca sacrificiu – ca în nopțile negre ale cuptoarelor ce pătaseră istoria Vechiului Pământ – și că generațiile actuale trebuiau să nege orice porunci care le-ar fi cerut sacrificii. Sol scrisese că indiferent de forma pe care Dumnezeu o lua în prezent în conștiința umană – fie ca o simplă manifestare a subconștientului în toate nevoile sale revanșarde, fie ca o tentativă mai conștientă spre evoluție filozofică și etică –, omenirea nu mai putea fi de acord să ofere sacrificii în numele lui Dumnezeu. Sacrificiile și *acceptul* sacrificării scriseseră cu sânge în istoria omenirii.

Cu toate acestea, cu numai ore în urmă... cu o eternitate în urmă, Sol Weintraub înmânase singurul său copil unei creaturi a morții.

Ani de zile, glasul din visele lui îi poruncise s-o facă. Ani de zile, Sol refuzase. El acceptase, în cele din urmă, doar când timpul se scursese, când orice altă speranță pierise și când înțelesese că vocea din visele sale și ale lui Sarai din toți anii aceia nu fusese a lui Dumnezeu și nici a vreunei forțe întunecate aliată cu Shrike.

Fusese a fiicei lor.

Cu o claritate bruscă, ce depăşise caracterul imediat al durerii sau mâhnirii sale, Sol Weintraub înţelese perfect motivul pentru care Avraam acceptase să-l sacrifice pe Isaac, fiul său, când Domnul îi poruncise s-o facă.

Nu fusese obedienţă.

Nu însemnase nici măcar a pune iubirea pentru Dumnezeu mai presus de iubirea pentru fiul său.

Avraam îl pusese la încercare pe Dumnezeu.

Renunţând la sacrificiu în ultima clipă, oprind cuţitul, Dumnezeu îşi câştigase dreptul – în ochii lui Avraam şi în inimile vlăstarelor sale – de a deveni Dumnezeul lui Avraam.

Sol se înfioră, gândindu-se la felul în care absenţa oricărui comportament fals din partea lui Avraam, nesimularea acceptului său de a sacrifica băiatul dusese la consolidarea acelei legături dintre puterea mai mare şi omenire. Avraam trebuise să fi ştiut în adâncul inimii sale că el îşi va ucide fiul. Zeitatea, indiferent de forma pe care o avea, trebuise să fi ştiut determinarea lui Avraam, trebuise să fi *simţit* mâhnirea aceea şi hotărârea de a distruge lucrul cel mai important pentru Avraam din Univers.

Avraam ajunsese nu să comită sacrificiul, ci să ştie o dată pentru totdeauna dacă Dumnezeul acela era o divinitate în care se putea încrede şi pe care o putea asculta. Nici un alt test nu ar fi izbutit să-l lămurească.

De ce atunci, se întrebă Sol cu mâna încleştată de scara de piatră în timp ce Sfinxul părea că se ridică şi

coboară pe mările furtunoase ale timpului, se repeta testul acela? Ce revelații noi și teribile așteptau omenirea?

Înțelese – din puținul pe care i-l spusese Brawne, din poveștile pe care le împărtășiseră în pelerinaj, din propriile sale revelații din ultimele săptămâni – că efortul Inteligenței Finale mașină, indiferent ce ar fi fost ea, de a descoperi și elimina entitatea Empatie care fugise din Divinitatea oamenilor era inutil. Sol nu mai vedea arborele de țepe pe vârful stâncii sale, cu crengile metalice și mulțimile ce sufereau, dar înțelegea acum în mod clar că era o mașinărie organică în aceeași măsură ca și Shrike: un instrument pentru răspândirea suferinței în Univers, astfel ca partea din Dumnezeul oamenilor să fie silită să răspundă, să se releve.

Dacă Dumnezeu evolua, și Sol era sigur de asta, atunci evoluția respectivă era spre empatie – spre un simț împărtășit al suferinței, nu către putere și dominare. Însă arborele obscen pe care îl întrezăriseră pelerinii – și a cărui victimă fusese sărmanul Martin Silenus – nu era modul prin care să atragă puterea care lipsea.

Sol înțelese că divinitatea mașină, indiferent care i-ar fi fost forma, era îndeajuns de perspicace ca să-și dea seama că empatia însemna un răspuns față de durerea altora, dar aceeași IF era prea stupidă ca să înțeleagă că empatia – atât în termeni umani, cât și în termenii IF a omenirii – însemna mult mai mult. Empatia și iubirea erau inseparabile și inexplicabile. IF mașină nu avea s-o înțeleagă niciodată – nici măcar

într-atât încât s-o utilizeze ca pe o nadă pentru partea din IF umană care se săturase de războaie în viitorul îndepărtat.

Iubirea, lucrul cel mai banal, motivația religioasă cea mai stereotipă, avea mai multă putere – Sol o știa acum – decât forța nucleară tare sau decât forța nucleară slabă, decât electromagnetism sau decât gravitație. Iubirea *era* toate acele alte forțe, înțelese Sol. Neantul Care Unește, imposibilitatea subcuantică ce purta informația de la foton la foton, nu era nici mai mult, nici mai puțin decât iubire.

Însă putea oare iubirea, simpla și banala *iubire*, să explice așa-numitul principiu antropic în privința căruia toți savanții clătinaseră din capete de peste șapte secole – acel șirag aproape infinit de coincidențe care conduseseră la un Univers care să aibă exact numărul cuvenit de dimensiuni, exact valorile corecte pentru electron, exact regulile precise pentru gravitație, exact vârsta potrivită pentru stele, exact pre-biologiile adecvate pentru a crea exact virușii corecți care să devină exact ADN-ul necesar... pe scurt, o serie de coincidențe atât de absurde în precizia și *corectitudinea* lor, încât sfidau logica, sfidau înțelegerea și sfidau chiar interpretarea religioasă. *Iubirea?*

Vreme de șapte secole, existența Marilor Teorii Unificatoare, fizicilor hiperstring post-cuantice și înțelegerilor oferite de Nucleu asupra Universului ca autonom și nelimitat, fără singularități Big Bang sau puncte finale corespondente, eliminase în mare măsură orice rol al lui Dumnezeu – primitiv antropomorf sau

sofisticat post-einsteinian – fie şi ca păzitor sau creator pre-Creaţie al regulilor. Universul modern, aşa cum ajunseseră să-l înţeleagă maşina şi omul, nu avea nevoie de un Creator; de fapt, *nu îngăduia* un Creator. Regulile sale permiteau foarte puţine intervenţii şi nici o revizie majoră. El nu începuse şi nu avea să se sfârşească, dincolo de ciclurile de expansiune şi contractare, tot atât de regulate şi autoreglate ca anotimpurile de pe Vechiul Pământ. Acolo nu exista loc pentru iubire.

Se părea că Avraam se oferise să-şi ucidă fiul pentru a pune la încercare o fantomă.

Se părea că Sol îşi adusese fiica aflată pe moarte, străbătând sute de ani-lumină şi nenumărate greutăţi, ca răspuns la nimic.

Acum însă, când Sfinxul se ridica uriaş deasupra sa şi primele indicii ale răsăritului luminau cerul lui Hyperion, Sol îşi dădu seama că răspunsese unei forţe mai elementare şi mai convingătoare decât teroarea lui Shrike sau decât stăpânirea durerii. Dacă el avea dreptate – şi nu ştia lucrul acesta, dar îl simţea –, atunci iubirea era la fel de cablată în structura Universului ca şi gravitaţia şi materia/antimaterie. Pentru un soi de Dumnezeu exista loc nu în pânzele dinapoia pereţilor, nu în fisurile singularităţilor din pavaj, şi nici altundeva în exteriorul şi dincolo de sfera lucrurilor... ci în însuşi fundamentul acestora. Care să evolueze aşa cum evolua Universul. Care să înveţe aşa cum învăţau părţile capabile de învăţătură ale Universului. Care să iubească aşa cum iubea omenirea.

Sol se ridică în genunchi, apoi în picioare. Furtuna mareelor temporale părea să se mai fi domolit puțin și se gândi că ar fi putut să încerce pentru a suta oară să intre în criptă.

Lumină strălucitoare continua să radieze din locul de unde apăruse Shrike, o luase pe fiica lui și dispăruse. Acum însă stelele piereau, pe măsură ce firmamentul însuși pălea spre dimineață.

Sol sui treptele.

Își aminti episodul de acasă, de pe Lumea lui Barnard, când Rachel – pe atunci avusese zece ani – încercase să se suie în cel mai înalt ulm din oraș și căzuse la numai cinci metri de vârf. Sol alergase la Centrul Medical și-și găsise copila plutind în baia de soluție nutritivă recuperatoare, cu un plămân perforat, un picior și coaste rupte, un maxilar fracturat și nenumărate tăieturi și vânătăi. Ea îi zâmbise, ridicase degetul mare și, în ciuda sârmelor care-i imobilizau falca, rostise:

– Data viitoare, o să reușesc!

Sol și Sarai rămăseseră în noaptea aceea în Centrul Medical, în timp ce Rachel dormea, și așteptaseră dimineața. Sol o ținuse de mână toată noaptea.

El așteptă și acum.

Mareele temporale dinspre intrarea deschisă a Sfinxului continuau să-l țină la depărtare aidoma unor vânturi insistente, totuși bărbatul se aplecă împotriva lor ca o stâncă impenetrabilă și rămase locului, la cinci metri în exterior, așteptând, mijind ochii către strălucire.

Ridică privirea, dar nu se retrase când văzu flama de fuziune a unei nave spațiale coborând și brăzdând cerul dinaintea zorilor. Se întoarse să privească, însă nu se dădu vreun pas îndărăt, când auzi nava asolizând și văzu trei siluete ieșind dinăuntru. Se uită, dar nu bătu în retragere când auzi alte zgomote, strigăte, de mai departe din vale și zări o siluetă familiară purtând în cârcă altă formă, venind spre el de dincolo de Cripta de Jad.

Nimic din toate acestea nu avea vreo legătură cu copila lui. Sol o aștepta pe Rachel.

Chiar și fără datasferă este perfect posibil ca personalitatea mea să călătorească prin supa groasă a Neantului Care Unește ce înconjoară acum Hyperion. Reacția mea imediată este dorința de a-l vizita pe Cel Care Va Fi, dar deși scânteierea sa domină metasfera, nu sunt încă pregătit pentru așa ceva. Eu sunt, la urma urmelor, micul John Keats, nu Ioan Botezătorul.

Sfinxul – o criptă construită după o creatură reală care nu va fi proiectată decât după multe secole de către inginerii genetici – este un vârtej de energii temporale. De fapt există mai mulți Sfincși vizibili pentru vederea mea extinsă: mormântul antientropic care-și poartă încărcătura Shrike înapoi prin timp ca un container sigilat cu un bacil mortal, Sfinxul activ, instabil, care a contaminat-o pe Rachel Weintraub în eforturile sale inițiale de a deschide un portal prin timp, și Sfinxul care s-a deschis și se mișcă din nou

prin timp, dar o face spre viitor. Acest ultim Sfinx este portalul orbitor de lumină, care, mai palid doar decât Cel Care Va Fi, iluminează Hyperion prin rugul său metaforic.

Cobor spre acest loc strălucitor la timp pentru a-l vedea pe Sol Weintraub înmânându-şi propria fiică lui Shrike.

Nu aş fi putut interveni aici, chiar dacă aş fi sosit mai devreme. Nu aş fi făcut-o, nici dacă aş fi putut. Lumi mai presus de raţiune depind de această acţiune.

Aştept însă, în Sfinx, ca Shrike să treacă cu povara lui fragilă. Acum pot vedea pruncul. Are vârsta de câteva secunde, este pătat, umed şi zbârcit. Ţipă din toată puterea plămânilor săi de nou-născut. Din vechile mele atitudini de holtei şi din postura reflectivă a poetului, îmi vine greu să înţeleg atracţia pe care acest copil urlător şi inestetic o exercită asupra tatălui sau şi a cosmosului.

Totuşi vederea unui prunc gingaş – oricât de neatrăgător poate fi nou-născutul – ţinut în ghearele tăioase ale lui Shrike mişcă ceva din mine.

Trei paşi în Sfinx i-au purtat pe Shrike şi prunc câteva ore înainte în timp. Imediat după intrare, fluxul temporal accelerează. Dacă nu acţionez în următoarele momente, va fi prea târziu. Shrike va folosi portalul acesta pentru a purta copila în necunoscuta gaură neagră a îndepărtatului viitor pe care-l caută.

Neapelate, sosesc imagini de păianjeni golindu-şi victimele de fluide, de viespi cu aripi galbene

îngropându-şi larvele în trupurile paralizate ale prăzilor lor, surse perfecte pentru incubaţie şi hrană.

Trebuie să acţionez, dar nu am mai multă materialitate aici decât avusesem în Nucleu. Shrike trece prin mine, de parcă aş fi o hologramă invizibilă. Personalitatea mea analogă este inutilă aici, fără braţe şi inconsistentă ca un fuior de gaze de mlaştină.

Însă gazele de mlaştină nu au creier, iar John Keats a avut.

Shrike mai face doi paşi şi alte ore trec pentru Sol şi pentru ceilalţi de afară. Pot vedea sânge pe pielea pruncului care plânge, acolo unde degetele-scalpele ale lui Shrike au tăiat în carne.

La dracu' cu toate asteal

Afară, pe platforma lată de piatră a Sfinxului, prinsă acum în potopul de energii temporale ce curge în criptă şi prin criptă, se află raniţe, păturI, containere abandonate de hrană şi toate gunoaiele lăsate acolo de Sol şi de pelerini.

Inclusiv un cub Möbius.

Cutia fusese sigilată cu un câmp constrictiv de clasă VIII pe nava-arbore Templieră *Yggdrasill*, când Glasul Arborelui Het Masteen se pregătise pentru lungul său voiaj. Ea conţinea un singur erg, una dintre creaturile micuţe care pot să nu fie inteligente potrivit criteriilor omeneşti, însă care au evoluat în jurul unor stele îndepărtate şi şi-au dezvoltat abilitatea de a controla câmpuri de forţă mai puternice decât orice maşină cunoscută omenirii.

Templierii şi Expulzaţii comunicaseră de generaţii cu creaturile acelea. Templierii le foloseau pentru control redundant pe frumoasele, dar neprotejatele lor nave-arbori.

Het Masteen adusese obiectul acesta cale de sute de ani-lumină pentru a duce la bun sfârşit acordul dintre Templieri şi Biserica Ispăşirii Finale de a ajuta zborul arborelui lui Shrike. Dar, văzându-l pe Shrike şi arborele de cazne, Masteen nu mai fusese în stare să respecte contractul. De aceea, murise.

Cubul Möbius rămăsese. Ergul era vizibil pentru mine ca o sferă restricţionată de energie roşie în fluxul temporal.

Afară, Sol Weintraub era abia vizibil printr-o perdea de beznă – o siluetă trist de comică, accelerată ca un personaj din filmele mute de către goana subiectivă a timpului dincolo de câmpul temporal al Sfinxului –, însă cubul Möbius se afla în raza Sfinxului.

Rachel ţipă cu frica pe care o poate cunoaşte chiar şi un nou-născut. Frica de cădere. Frica de durere. Frica de despărţire.

Shrike făcu un pas şi altă oră fu pierdută pentru cei de afară.

Eu eram imaterial pentru Shrike, totuşi până şi noi, fantomele analoge ale Nucleului, putem atinge câmpurile energetice. Am anulat câmpul constrictiv al cubului Möbius. Am eliberat ergul.

Templierii comunică cu ergii prin intermediul radiaţiilor electromagnetice, impulsuri codificate, simple recompense de radiaţie când creatura face ceea ce

doresc ei... dar în primul rând printr-o formă cvasimistică de contact cunoscută doar de Frăție și de câțiva Expulzați. Oamenii de știință o numesc telepatie rudimentară. De fapt, este empatie aproape pură.

Shrike mai face un pas în portalul care se deschide spre viitor. Rachel țipă cu energia pe care o poate mobiliza numai cineva nou-născut în Univers.

Ergul se extinde, înțelege și se contopește cu personalitatea mea. John Keats capătă substanță și formă.

Mă grăbesc cei cinci pași către Shrike, îi iau pruncul din mâini și mă retrag. Chiar și în vârtejul de energie care este Sfinxul, pot simți prospețimea copilei, când o țin la piept și-i lipesc căpșorul umed de obrazul meu.

Shrike se rotește surprins. Patru brațe se extind, lamele țăcănesc, deschizându-se și ochii roșii se focalizează asupra mea. Însă creatura este prea aproape de portal. Fără să se miște, se îndepărtează în drenajul furtunos al fluxului temporal. Fălcile de excavator i se deschid, dinții din oțel scrâșnesc, dar este deja pierit, un punct în depărtare. Chiar mai puțin de atât.

Mă răsucesc spre intrare, însă este prea departe. Energia secătuitoare a ergului m-ar putea duce acolo, târându-mă în amonte împotriva fluxului, dar nu cu Rachel. Purtarea unei ființe vii atât de departe împotriva unei asemenea forțe este mai mult decât aș fi în stare, chiar și beneficiind de ajutorul ergului.

Copila plânge și o legăn ușor, șoptind poezioare fără noimă în urechiușa ei caldă.

Dacă nu ne putem întoarce şi nu putem înainta, va trebui să rămânem aici în aşteptare pentru o vreme. Poate va apărea cineva.

Ochii lui Martin Silenus se lărgiră şi Brawne Lamia se întoarse iute, văzându-l pe Shrike care plutea în aer deasupra şi înapoia ei.

– Ce mama dracului! şopti ea respectuos.

În Palatul Shrike, niveluri de trupuri de oameni care dormeau pierire în depărtare şi penumbră, toţi cu excepţia lui Martin Silenus, care era conectat încă la arborele cu ţepe, IF maşină şi Dumnezeu mai ştie ce prin ombilicale pulsatorii.

Ca şi când ar fi vrut să-şi demonstreze puterea aici, Shrike încetase să mai suie pe trepte, deschisese braţele şi se ridicase trei metri prin văzduh, până ce atârna în aer la cinci metri de platforma de piatră pe care Brawne era ghemuită lângă Martin Silenus.

– Fă ceva, şuieră poetul, care nu mai era ataşat de cordonul ombilical al şuntului neural, însă era prea slăbit ca să-şi ţină măcar capul ridicat.

– Ai vreo idee? rosti Brawne şi întrebarea ei curajoasă fu oarecum afectată de tremurul vocii.

– Încrede-te, rosti un glas de sub ei şi Brawne se mişcă puţin pentru a vedea podeaua.

Mult mai jos se afla tânăra pe care, în mormântul lui Kassad, Brawne o recunoscuse ca fiind Moneta.

– Ajutor! strigă Brawne.

– Încrede-te, repetă Moneta şi dispăru.

Shrike nu fusese distras. Coborî brațele și păși înainte de parcă ar fi călcat pe piatră solidă, nu pe aer.

– Căcat, șopti Brawne.

– Exact, aprobă Martin Silenus. Din lac în puțul pizdei mă-sii.

– Gura, spuse Brawne. Apoi vorbi ca pentru ea: În ce să mă-ncred? În cine?

– Poți să te-ncrezi că labă ăsta de Shrike o să ne-omoare sau o să ne-nfigă pe-amândoi în copacul lui, icni Silenus. Izbuti să se miște într-atât, încât să-și încleștеze degetele în brațul lui Brawne. Mai bine mor decât să mă-ntorc pe copac!

Brawne îi atinse ușor mâna și se ridică, privindu-l pe Shrike la cinci metri deasupra lor.

Încredere? Brawne întinse piciorul, pipăi în gol, închise ochii pentru o secundă și-i deschise când piciorul păru să atingă o treaptă solidă. Deschise ochii.

Sub piciorul ei nu exista nimic.

Încredere? Își lăsă greutatea pe piciorul din față și făcu un pas, șovăind o clipă înainte de a așeza celălalt picior.

Ea și Shrike stăteau față în față, la zece metri deasupra podelei de piatră. Creatura păru că-i rânjește, când își desfăcu brațele. Carapacea îi strălucea opac în lumina slabă. Ochii roșii erau foarte lucitori.

Încredere? Simțind valul de adrenalină, Brawne merse înainte pe treptele invizibile, urcând pe măsură ce pătrundea în îmbrățișarea lui Shrike.

Simți degetele-lame tăind prin țesătură și piele, când creatura începu s-o strângă în îmbrățișare, aducând-o

către lamele curbate ce-i creşteau din pieptul de metal, spre fălcile deschise şi şirurile de dinţi oţeliţi. Dar pe când stătea ferm pe aerul imaterial, Brawne se aplecă în faţă, îşi puse mâna nerănită cu palma pe pieptul lui Shrike şi simţi răceala carapacei, dar în acelaşi timp un torent de căldură când energia năvăli dinspre ea, din ea, *prin* ea.

Lamele se opriră din tăiat, înainte de a fi crestat altceva decât pielea. Shrike încremeni, ca şi cum fluxul de energie temporală care-i înconjura se transformase într-un bulgăre de chihlimbar.

Tânăra puse palma pe pieptul creaturii şi *împinse*.

Creatura îngheţă complet locului şi deveni casant; sclipirea metalului păli şi fu înlocuită de strălucirea transparentă a cristalului, de luciul scânteietor al sticlei.

Brawne stătea pe aer, îmbrăţişată de sculptura din sticlă înaltă de trei metri a lui Shrike. În pieptul lui, acolo unde ar fi putut să fie o inimă, ceva care semăna cu un fluture negru, mare, bătea în sticlă cu aripi de funingine.

Femeia inspiră adânc şi împinse din nou. Shrike lunecă înapoi pe platforma invizibilă pe care o împărţea cu ea, se legănă şi căzu. Lamia se plecă pe sub braţele încercuitoare, auzind şi simţindu-şi jacheta cum se rupe, când degetele-lame, încă ascuţite, se agăţară de material şi-l sfâşiară, când creatura se rostogoli, apoi ea însăşi se dezechilibră şi flutură din braţul sănătos pentru a contrabalansa, iar Shrike din sticlă se roti o dată şi jumătate prin aer, lovi podeaua şi se sparse într-o mie de cioburi tăioase.

Brawne pivotă, căzu în genunchi pe pasarela invizibilă și se târî înapoi către Martin Silenus.

Pe ultima jumătate de metru încrederea o trădă, suportul invizibil încetă pur și simplu să mai existe și ea căzu greoi, răsucindu-și glezna când lovi marginea platformei de piatră și izbuti să-și oprească prăbușirea mai jos doar prinzându-se de genunchiul lui Silenus.

Blestemând durerea din umăr, încheietura ruptă, glezna scrântită și palmele și genunchii jupuiți, se trase în sus, în siguranță, lângă poet.

– E clar că după plecarea mea s-au întâmplat multe chestii ciudate, rosti răgușit Martin Silenus. Acum putem pleca sau vrei să mergi și pe apă, ca un bis?

– Gura, zise Brawne zguduită.

Cele două silabe sunară aproape afectuos.

Se odihni o vreme, după care descoperi că modul cel mai ușor de a-l coborî pe trepte pe poetul slăbit și apoi de a-l transporta peste podeaua acoperită cu cioburi de sticlă a Palatului Shrike era să-l poarte în spinare. Ajunseseră la intrare, când el o lovi neceremonios în spate și întrebă:

– Și ce se-ntâmplă cu Regele Billy și cu ceilalți?

– Mai târziu, icni Brawne și păși afară în lumina dinaintea zorilor.

Se împleticise pe distanța a două treimi din vale, cu Silenus atârnându-i peste umeri ca o rufă udă, când poetul spuse:

– Mai ești gravidă?

– Da, răspunse ea rugându-se să fie adevărat după eforturile depuse în ziua aceea.

– Vrei să te duc eu?

– Gura, spuse ea şi urmă cărarea ce cobora şi ocolea Cripta de Jad.

– Ia uită-te, făcu Martin Silenus răsucindu-se pentru a arăta cu degetul, deşi atârna cu capul în jos pe umărul ei.

În lumina tot mai clară a dimineţii, Brawne văzu că nava de abanos a Consulului se afla pe terenul înalt de la intrarea în vale. Totuşi nu către ea indica poetul.

Sol Weintraub se zărea conturat pe strălucirea puternică dinspre intrarea Sfinxului. Avea braţele ridicate.

Ceva sau cineva ieşea din strălucire.

Sol o zări primul. O siluetă care mergea în mijlocul torentului de lumină şi timp lichid ce se revărsa din Sfinx. O femeie, văzu el, când ea se contură limpede pe portalul scânteietor. O femeie care purta ceva.

O femeie care purta un prunc.

Fiica lui, Rachel, ieşi... Rachel aşa cum o văzuse ultima oară ca adult sănătos, plecând să-şi facă doctoratul pe o planetă numită Hyperion, Rachel la douăzeci şi ceva de ani, poate chiar niţel mai vârstnică acum, dar Rachel, nu putea fi nicio îndoială în privinţa asta, Rachel cu părul roşcat-castaniu încă scurt şi căzându-i pe frunte, cu obrajii învăpăiaţi aşa cum se întâmpla de câte ori era entuziasmată de ceva, cu surâsul blând, aproape temător, şi ochii – ochii enormi şi verzi cu punctuleţe cafenii abia vizibile – fixaţi asupra lui Sol.

Rachel o purta pe Rachel. Pruncul se foia cu chipul lipit de umărul femeii, cu mânuţele încleştându-se

și descleștându-se, ca și cum ar fi încercat să decidă dacă să înceapă sau nu să plângă.

Sol rămase stupefiat. Încercă să vorbească, nu izbuti și încercă din nou.

– Rachel...

– Tată, spuse tânăra și înaintă, cuprinzându-l cu brațul ei liber și întorcându-se puțin în același timp pentru a nu strivi pruncul între ei.

Sol își sărută fata matură, o îmbrățișă, îi mirosi izul curat al părului, percepu *realitatea* ei fermă, după care luă pruncul în brațe și simți zbuciumul trupușorului atunci când trase aer în plămâni înainte de a începe să plângă. Rachel pe care o adusese pe Hyperion era în siguranță în mâinile lui, micuță, cu fața roșie și zbârcită, încercând să-și focalizeze ochișorii ce rătăceau aleatoriu asupra chipului tatălui ei. Sol îi cuprinse căpșorul în podul palmei și o ridică, cercetându-i fețișoara înainte de a reveni spre femeia tânără.

– Ea este...

– Acum îmbătrânește normal, zise fiica lui.

Purta ceva ce era parțial rochie, parțial robă, dintr-un material moale, castaniu. Sol clătină din cap, se uită la ea, o văzu surâzând și zări gropița de sub gură, în partea stângă, care era vizibilă și la pruncul pe care-l ținea el.

Scutură iarăși din cap.

– Cum... cum e posibil așa ceva?

– Nu va fi pentru mult timp, răspunse Rachel.

Sol se aplecă și sărută din nou obrazul fiicei sale adulte. Își dădu seama că plângea, dar nu voia să-și

descleşteze nici o mână pentru a-şi şterge lacrimile. O făcu pentru el Rachel cea matură, atingându-i blând obrazul cu dosul palmei.

Pe treptele de sub ei se auziră zgomote. Sol se uită peste umăr şi văzu acolo pe cei trei bărbaţi din navă, roşii la faţă din cauza efortului alergării, şi pe Brawne Lamia care-l ajuta pe Silenus să se aşeze pe lespedea albă a pietrei ce forma parapetul.

Consulul şi Theo priveau în sus spre ei.

– Rachel..., şopti Melio Arundez şi ochii i se umplură de lacrimi.

– *Rachel?* repetă Martin Silenus, încruntându-se şi uitându-se la Brawne Lamia.

Brawne se holba, cu gura pe jumătate deschisă.

– Moneta, spuse ea arătând cu degetul întins, apoi îşi coborî braţul. Tu eşti Moneta. Kassad... Moneta...

Rachel încuviinţă şi zâmbetul îi dispăru.

– Nu pot rămâne decât un minut sau două aici, zise ea, şi am multe să vă spun.

– Nu, spuse Sol şi-şi prinse de mână fiica adultă, trebuie să rămâi. Vreau să rămâi cu mine.

Rachel surâse încă o dată.

– Voi rămâne cu tine, tată, vorbi ea încetişor şi ridică cealaltă mână ca să atingă capul pruncului. Însă numai una dintre noi poate rămâne... şi ea are mai multă nevoie de tine. Se întoarse către grupul strâns pe trepte, mai jos. Vă rog acum să mă ascultaţi, toţi.

Soarele răsări şi razele lui mângâiară clădirile năruite din Oraşul Poeţilor, nava Consulului, stâncile din vest şi Criptele Timpului cele mai înalte, iar Rachel

le spuse scurta și chinuitoarea ei istorie de a fi fost aleasă să fie crescută într-un viitor în care izbucnise războiul final între IF creată de Nucleu și spiritul uman. Era, le spuse ea, un viitor cu mistere terifiante și minunate, în care omenirea se răspândise în toată galaxia aceasta și începuse să călătorească și mai departe.

– În alte *galaxii?* întrebă Theo Lane.

– În alte universuri, zâmbi Rachel.

– Colonelul Kassad te cunoștea sub numele Moneta, zise Martin Silenus.

– *Mă va cunoaște* sub numele Moneta, rosti Rachel și ochii i se înnegurară. L-am văzut murind și i-am vegheat mormântul în trecut. Știu că o parte din misiunea mea este să-l întâlnesc pe acest războinic legendar și să-l conduc spre bătălia finală. Încă nu l-am întâlnit cu adevărat. Privi în vale, către Monolitul de cristal. *Moneta*, reflectă ea. În latină înseamnă „admonestatoare". Un nume potrivit. Îl voi lăsa să aleagă între el și *Mnemosyne* – „memorie" – pentru numele meu.

Sol nu dăduse drumul mâinii fetei sale. Nu o făcu nici acum.

– Călătorești *în trecut* cu Criptele? De ce? Cum?

Rachel ridică fruntea și lumina reflectată din stâncile îndepărtate îi zugrăvi chipul în căldură.

– Ăsta este rolul meu, tată. Sarcina mea. Ei mi-au pus la îndemână mijloacele prin care să-l controlez pe Shrike. Și numai eu eram... pregătită.

Sol o ridică mai sus pe fiica sa prunc. Aceasta se trezi, făcu o bășicuță de salivă pe buze, întoarse fața

către gâtul tatălui ei, căutând căldura, și-și încleștă pumnișorii de cămașa lui.

– Pregătită, repetă Sol. Te referi la maladia lui Merlin?

– Da, spuse Rachel.

– Dar tu n-ai fost crescută într-o misterioasă lume a viitorului, zise Sol. Ai crescut în orașul Crawford, pe strada Fertig, pe Lumea lui Barnard, iar...

Se opri.

Rachel încuviință.

– *Ea* va crește... acolo, în viitor. Tată, îmi pare rău, însă trebuie să plec. Își eliberă mâna, coborî treptele și atinse pentru o clipă obrazul lui Melio Arundez. Îmi pare rău pentru durerea amintirilor, rosti încet spre arheologul surprins. Pentru mine a fost, literalmente, altă viață.

Arundez clipi și-i ținu încă o secundă palma pe obrazul său.

– Ești însurat? întrebă Rachel. Ai copii?

El aprobă, mișcă mâna cealaltă, parcă gata să-și scoată din buzunar fotografiile cu soția și copiii lui mari, după care se opri și mai dădu o dată din cap.

Rachel surâse, îl sărută scurt pe obraz și sui treptele. Cerul strălucea la răsărit, însă ușa Sfinxului continua să fie mai luminoasă.

– Tată, spuse ea, te iubesc.

Sol încercă să vorbească și-și drese glasul.

– Cum... cum mă alătur ție... acolo... în viitor?

Rachel arătă ușa deschisă a Sfinxului.

– Pentru unii va fi un portal spre timpul despre care vorbesc. Dar, tată... Şovăi. Va însemna să mă creşti din nou. Va însemna să treci pentru a treia oară prin copilăria mea. Nici unui părinte nu ar trebui să i se ceară să facă asta.

Sol izbuti să zâmbească.

– Nici un părinte nu ar trebui să refuze asta, Rachel. Trecu pruncul adormit pe celălalt braţ şi clătină iarăşi din cap. Va exista un timp când... voi două...?

– Dacă vom mai coexista? surâse Rachel. Nu. Eu merg acum în cealaltă direcţie. Nu-ţi poţi imagina dificultatea cu care am convins Consiliul Paradoxului să aprobe întâlnirea aceasta.

– Consiliul Paradoxului? repetă Sol

Rachel inspiră brusc. Se retrase până ce doar vârfurile degetelor ei le atinseră pe ale lui Sol, amândoi cu braţele întinse.

– Trebuie să plec, tată.

– Eu o să... Se uită la prunc. Eu voi fi singur... acolo?

Rachel râse şi sunetul era atât de familiar, încât se închise în jurul inimii lui Sol ca o palmă caldă.

– Oh, nu, răspunse ea, nu vei fi singur. Acolo există oameni minunaţi. Lucruri minunate de învăţat şi făcut. Locuri minunate de văzut... Privi în jur. Locuri pe care noi nu ni le-am imaginat încă nici în visele cele mai înflăcărate. Nu, tată, nu vei fi singur. Iar eu voi fi acolo, cu stângăciile mele adolescentine şi excesul de încredere al tinerilor.

Se mai retrase un pas şi degetele i se desprinseră de ale lui Sol.

– Aşteaptă un timp înainte de a trece dincolo, tată, spuse ea şi pătrunse în lumina orbitoare. Nu va fi rău, dar odată ce vei trece, nu te mai poţi întoarce.

– Rachel, stai, zise Sol.

Fiica lui mai făcu un pas îndărăt şi roba lungă mătură piatra, până ce lumina o cuprinse. Ridică un braţ.

– Te-am pupat şi-am plecat! strigă ea.

Sol înălţă mâna

– Aferim... mai vorbim...

Adulta Rachel dispăru în lumină.

Copila se trezi şi începu să plângă.

Trecu mai bine de o oră până ce Sol şi ceilalţi reveniră la Sfinx. Merseseră la nava Consulului pentru ca să se ocupe de rănile lui Brawne şi Martin Silenus, să mănânce şi să-i pregătească pe Sol şi pe prunc pentru călătorie.

– Mi se pare prosteşte să-mi fac bagajele pentru ceva ce va fi ca o trecere prin teleproiector, spuse Sol, dar, oricât de minunat ar fi acest viitor, dacă nu are truse de alăptare şi pamperşi, am încurcat-o.

Consulul rânji şi bătu cu palma în raniţa ticsită de pe treaptă.

– Astea ar trebui să vă ajungă pentru primele două săptămâni. Dacă până atunci nu găseşti pamperşi, pleacă în unul dintre celelalte universuri despre care povestea Rachel.

Sol scutură din cap.

– Este chiar adevărat ce se-ntâmplă?

– Mai așteaptă câteva zile sau săptămâni, zise Melio Arundez. Stai aici, cu noi, până se clarifică lucrurile. N-ai nici un motiv pentru care să te grăbești. Viitorul va exista mereu acolo.

Sol își scărpină barba, în timp ce hrănea pruncul cu o trusă de alăptare fabricată de navă.

– Nu avem certitudinea că portalul acesta va rămâne mereu deschis, rosti el. În plus, s-ar putea să-mi pierd curajul. Sunt destul de bătrân ca să mai cresc un copil... mai ales ca străin într-o țară străină.

Arundez își puse palma puternică pe umărul cărturarului.

– Dă-mi voie să te însoțesc. Mor de curiozitate în privința locului acela.

Sol surâse larg, întinse mâna și o strânse ferm pe a arheologului.

– Îți mulțumesc, prietene. Tu ai însă o soție și copii în Web... pe Renaștere Vector... care-ți așteaptă întoarcerea. Ai propriile tale îndatoriri.

Arundez încuviință și ridică ochii spre cer.

– Dacă *ne putem* întoarce...

– O să putem, declară sec Consulul. Vechile zboruri spațiale cu propulsii Hawking continuă să funcționeze, chiar dacă Webul a dispărut pentru totdeauna. Va însemna o datorie temporală de câțiva ani, Melio, dar te vei întoarce.

Sol aprobă tăcut, termină de alăptat copila, își puse pe umăr un scutec curat și o bătu ușor pe spate ca

să eructeze. Privi după aceea micul cerc de oameni din jurul său.

– Toţi avem îndatoririle noastre.

Dădu mâna cu Martin Silenus. Poetul refuzase să intre în baia de soluţie nutritivă recuperatoare, ori să-i fie înlăturat chirurgical soclul şuntului neural.

– Am mai avut chestii de-astea, spusese el.

– Îţi vei continua poemul? îl întrebă Sol.

Silenus clătină din cap.

– L-am terminat pe arbore, zise el. Şi acolo am mai descoperit ceva, Sol.

Cărturarul arcui o sprânceană.

– Am aflat că poeţii nu sunt Dumnezeu, însă dacă există un Dumnezeu... sau altceva care să se apropie de Dumnezeu... el este un poet. Mai exact, un poet ratat.

Pruncul eructă sonor.

Martin Silenus rânji şi-i mai scutură o dată mâna lui Sol.

– Freacă-le ridichea în viitor, Weintraub! Zi-le că tu eşti stră-stră-stră-stră-străbunicul lor şi dacă nu se comportă frumos o să le-nvineţeşti dosurile.

Sol încuviinţă şi se apropie de Brawne Lamia.

– Te-am văzut interogând terminalul medical al navei, îi spuse. Totu-i în regulă cu tine şi cu copilul pe care-l porţi?

Brawne surâse larg.

– Totu-i perfect!

– Băiat sau fată?

– Fată.

Sol o sărută pe obraz. Brawne îi atinse barba şi-şi feri chipul ca să ascundă lacrimile necuvenite pentru un fost detectiv particular.

– Fetele sunt groaznice, comentă Sol desfăcând degeţelele lui Rachel din barba sa şi din cârlionţii lui Brawne. Schimb-o pentru un băiat cu prima ocazie care ţi se iveşte.

– Bine, zise Brawne şi se retrase.

Sol dădu mâna pentru ultima dată cu Consulul, Theo şi Melio, îşi puse raniţa pe umeri în vreme ce Brawne ţinea pruncul, apoi o luă pe Rachel în braţe.

– Ar fi tare al naibii dacă drăcia asta n-o să funcţioneze şi o să sfârşesc rătăcind prin interiorul Sfinxului, comentă el.

Consulul miji ochii spre uşa strălucitoare.

– Va funcţiona. Deşi nu ştiu cum anume. Nu cred că-i vreun gen de teleproiector.

– Este un tempoproiector, sugeră Silenus şi ridică braţul pentru a bloca loviturile lui Brawne. Poetul se dădu înapoi un pas şi înălţă din umeri. Dacă va continua să funcţioneze, cred că nu vei mai fi aşa singur, Sol. Mii de oameni ţi se vor alătura.

– Dacă va permite Consiliul Paradoxului, aminti Sol trăgându-se de barbă aşa cum făcea întotdeauna când era cu gândurile în altă parte.

Clipi, aranjă raniţa şi pruncul şi făcu un pas înainte. De data aceasta câmpurile de forţă dinspre uşa deschisă îl lăsară să avanseze.

– Adio, tuturor! strigă el. Dumnezeule, ştiu c-a meritat, nu?

Se întoarse către lumină, după care dispăru împreună cu copila.

Tăcerea absolută ce urmă se întinse vreme de câteva minute. În cele din urmă Consulul vorbi aproape stânjenit:

– Mergem la navă?

– Pentru noi coboară liftul, zise Martin Silenus. Doamna Lamia va sui pe aer.

Brawne îl fulgeră cu privirea pe micuțul poet.

– Crezi c-a fost aranjat de Moneta? întrebă Arundez, referindu-se la ceva ce Brawne sugerase mai devreme.

– Trebuie să fi fost, încuviință ea. Ceva din știința viitorului probabil.

– Da, da, suspină Martin Silenus, *știința viitorului*... expresia aceea familiară pentru cei prea timizi ca să fie superstițioși. Alternativa, draga mea, este că tu deții această putere, anterior neutilizată, de levitație și transformare a monștrilor în gargui de sticlă casanți.

– Gura, spuse Brawne, dar acum lipsită de vreun ton de afecțiune. Privi peste umăr. Cine poate garanta că alt Shrike nu va apărea dintr-o clipă în alta?

– Chiar așa – cine? aprobă Consulul. Eu suspectez că vom avea mereu un Shrike sau zvonuri despre un Shrike.

Întotdeauna stânjenit de neînțelegeri, Theo Lane își drese glasul și rosti:

– Ia priviți ce am găsit printre bagajele risipite în jurul Sfinxului! Ridică un instrument cu trei coarde,

gât prelung și desene viu colorate pe corpul triunghiular. Ce este – o chitară?

– O balalaică, răspunse Brawne. A fost a părintelui Hoyt.

Consulul luă instrumentul și ciupi coardele.

– Știți cântecul ăsta?

Cântă câteva note.

– „Futaiul țâțoasei"? propuse Martin Silenus.

Consulul negă și continuă să cânte.

– Ceva vechi? ghici Brawne.

– *Somewhere Over the Rainbow,* spuse Melio Arundez.

– Asta trebuie să fie dinainte de vremea mea, zise Theo Lane dând din cap în ritmul muzicii.

– E dinainte de vremea tuturor, spuse Consulul. Haideți, o să vă-nvăț cuvintele pe drum.

Mergând împreună sub soarele fierbinte, cântând mai mult sau mai puțin fals, pierzând ritmul, apoi reîncepând, ei suiră spre nava care-i aștepta.

EPILOG

După cinci luni și jumătate, însărcinată în șapte luni, Brawne Lamia luă dirijabilul matinal din capitală spre nord, către Orașul Poeților, pentru petrecerea de adio a Consulului.

Capitala, care acum era numită Jacktown de indigeni, membrii navelor FORȚĂ aflați în vizită și Expulzați deopotrivă, arăta albă și curată în lumina dimineții când dirijabilul părăsi turnul de amarare din centru și porni spre nord-vest în amontele râului Hoolie.

Cel mai mare oraș de pe Hyperion suferise de pe urma luptelor, totuși mare parte din el fusese reconstruit și trei milioane de refugiați de pe plantațiile de fibroplastice și orașele mai mici de pe continentul sudic optaseră să rămână aici, în ciuda valului recent de interes față de fibroplastice al Expulzaților. Orașul se dezvoltase de aceea haotic, cu electricitatea, canalizarea și serviciile de cablu HTV abia ajungând la labirinturile de pe culmea colinelor, între astroport și orașul vechi.

Clădirile erau însă albe în lumina dimineții, aerul primăverii bogat în promisiuni și Brawne consideră trasarea noilor drumuri și animația traficului riveran de dedesubt ca semne bune pentru viitor.

Luptele din spațiul Hyperion nu se prelungiseră după distrugerea Webului. Ocupația *de facto* de către Expulzați a astroportului și capitalei fusese tradusă în recunoașterea sfârșitului Webului și comanagementului cu noul Consiliu al Autoguvernării în tratatul negociat în principal de Consul și fostul guvernator-general Theo Lane. Însă în cele aproape șase luni trecute de la moartea Webului, singurul trafic pe astroport fusese alcătuit din navete de asolizare provenite din rămășițele flotei FORȚĂ încă aflate în sistem și excursii planetare frecvente din partea Roiului. De acum nu mai era neobișnuit să vezi siluetele înalte ale Expulzaților făcând cumpărături în Piața Jacktown sau versiunile lor mai exotice bând în Cicero's.

Brawne locuise în Cicero's în ultimele luni, în una dintre odăile cele mai mari de la nivelul al patrulea al vechii aripi a hanului, în timp ce Stan Leweski reconstruise și extinsese secțiunile avariate ale clădirii legendare.

– Dumnezeule, n-am nevoie de ajutor de la gravide! tuna Stan de fiecare dată când Brawne se oferea să-i fie de folos, însă ea sfârșea invariabil prin a face una sau alta, pe când Leweski bombănea și mârâia.

Poate că era gravidă, totuși era o lususeană și mușchii nu i se atrofiaseră complet după numai câteva luni petrecute pe Hyperion.

În dimineaţa aceea, Stan o condusese la turnul de amarare, ajutând-o cu bagajele şi cu pachetul pe care-l ducea Consulului. După aceea îi întinsese un pachetel din partea sa.

– I-o călătorie a naibii de plictisitoare-n regiune aia uitată de Dumnezeu, mormăise el. E bine să ai ceva de citit, nu?

Cadoul era o reproducere a ediţiei din 1817 a *Poemelor* lui John Keats, legată în piele de Leweski însuşi.

Brawne îl făcu să roşească pe uriaş şi-i încântase pe pasagerii care priveau, strângându-l în braţe până îi trosniseră coastele.

– Ajunge, fir-ar a dracu', murmurase el frecându-şi flancurile. Spune-i Consulului ăluia că vreau să-i văd pielea netrebnică aici înainte de a lăsa fiului meu hanul ăsta lipsit de valoare. Să-i spui, ai auzit?

Brawne încuviinţase din cap şi fluturase din braţ alături de ceilalţi pasageri, salutându-i pe cei care îi conduseseră. Ea continuase să dea din mână din mezaninul de observare, în vreme ce dirijabilul îşi desprinsese legătura, aruncase balastul şi pornise să înainteze greoi peste acoperişuri.

Acum, după ce nava depăşise suburbiile şi cotise către vest, pentru a urma albia râului, Brawne văzu pentru prima oară în mod clar creasta muntelui dinspre sud, acolo unde chipul Tristului Rege Billy continua să vegheze peste oraş. Pe obrazul lui Billy se zărea o cicatrice proaspătă lungă de zece metri, uşor erodată de intemperii, acolo unde raza unui laser brăzdase în timpul luptelor.

Însă atenția ei fu atrasă de sculptura mai mare care începea să capete formă pe flancul nord-vestic al muntelui. În ciuda echipamentelor de tăiere moderne împrumutate de la FORȚĂ, munca înainta încet și nasul acvilin, fruntea masivă, gura largă și ochii inteligenți și triști abia începeau să poată fi recunoscute. Mulți dintre refugiații Hegemoniei abandonați pe Hyperion obiectaseră ca figura Meinei Gladstone să fie adăugată pe munte, dar Rithmet Corber III, strănepotul sculptorului care crease acolo chipul Tristului Rege Billy – și întâmplător actualul proprietar al muntelui –, spusese, pe cât mai diplomatic cu putință, „Hai sictir" și-și văzuse de treabă. Încă un an, cel mult doi, și avea să termine.

Brawne suspină, își frecă abdomenul deformat – un gest pe care-l detestase dintotdeauna la femeile gravide, dar pe care acum îl găsea imposibil de evitat – și porni greoi spre un șezlong de pe puntea de observare. *Dacă era atât de masivă la șapte luni ce avea să se întâmple până în momentul nașterii?* Ridică ochii la curba imensă a uriașului înveliș al dirijabilului de deasupra ei și făcu o grimasă.

Beneficiind de vânt bun de la pupa, voiajul aerian dură numai douăzeci de ore. Brawne moțăi o parte din drum, însă petrecu majoritatea timpului privind peisajul familiar care se derula dedesubt.

Pe la mijlocul dimineții trecură de ecluzele Karla, iar Brawne surâse și mângâie ușor pachetul pe care i-l ducea Consulului. Până spre sfârșitul după-amiezii

se apropiau de portul Naiad și de la altitudinea de o mie de metri, femeia privi în jos către o veche barjă de pasageri, care era trasă în amonte de calcani ce lăsau în urmă siajul lor caracteristic în formă de V. Se întrebă într-o doară dacă nu putea fi chiar *Benares*.

Zburară peste Margine, pe când cina le era servită în salonul superior, și începură traversarea Oceanului de Iarbă tocmai când apusul lumină în culori stepa gigantică și milioane de fire de iarbă unduiră în aceeași briză care purta dirijabilul. Brawne își luă cafeaua pe șezlongul favorit de la mezanin, deschise larg o fereastră și privi Oceanul de Iarbă desfăcându-se aidoma postavului senzual al unei mese de biliard, odată cu lăsarea întunericului. Cu câteva clipe înainte ca luminile să fie aprinse pe puntea mezanin, fu răsplătită cu vederea unei goelete-eoliene, care mergea de la nord spre sud, cu felinarele legănându-se la prova și la pupa. Brawne se aplecă mult și auzi limpede uruitul volantului mare și pocnetele velelor pe focuri, când goeleta se înclină accentuat pentru a începe altă voltă.

Patul îi era pregătit în compartimentul cușetă și Brawne se instală în el, îmbrăcată în halat, dar după ce citi puțin reveni pe puntea de observație, unde stătu până în zori, moțăind în scaunul favorit și inspirând izul proaspăt al ierbii de dedesubt.

Amarară în Popasul Pelerinilor doar atât cât să îmbarce alimente și apă proaspătă, să reînnoiască balastul și să schimbe echipajul, totuși Brawne nu coborî ca să se plimbe. Putea zări luminile din jurul stației de

funicular și, când voiajul reîncepu în cele din urmă, dirijabilul păru să urmărească șiragul de piloni de susținere ai cablului în Lanțul Căpăstrului.

Era încă destul de întuneric când traversară munții și un steward sosi ca să etanșeze ferestrele lungi, deoarece compartimentele erau presurizate, însă Brawne reuși să distingă telecabine trecând de la un pisc la altul între norii de sub ei și câmpurile de gheață ce scânteiau în lumina stelelor.

Trecură peste Donjonul Cronos imediat după zori, iar pietrele castelului degajau prea puțină căldură chiar și sub lumina trandafirie. După aceea apăru deșertul înalt, Orașul Poeților străluci alb la babord și dirijabilul coborî către turnul de amarare amplasat în extremitatea estică a noului astroport de acolo.

Brawne nu se așteptase să fie întâmpinată la sosire. Toți cei care o cunoșteau credeau că avea să vină cu Theo Lane în forfecarul acestuia, mai târziu, spre după-amiază. Ea însă considerase că voiajul aerian ar fi fost modul cel mai bun de a călători, singură cu propriile-i gânduri. Și avusese dreptate.

Dar chiar înainte să fie întins cablul de amarare și să fie coborâtă rampa, Brawne zări chipul familiar al Consulului în mulțimea mică. Lângă el se afla Martin Silenus, încruntându-se și mijind ochii în nefamiliara lumină a dimineții.

– Fir-ai al naibii, Stan, murmură femeia reamintindu-și că legăturile prin microunde fuseseră restabilite și noii sateliți de comunicații se aflau pe orbită.

Consulul o îmbrăţişă. Martin Silenus căscă, îi strânse mâna şi spuse:

– Nu puteai să găseşti o oră mai proastă pentru a veni?

Seara avu loc petrecerea. Nu numai Consulul avea să plece în dimineaţa următoare, ci şi majoritatea flotei FORŢĂ care mai rămăsese şi care urma să fie însoţită de o porţiune însemnată din Roiul Expulzaţilor. O duzină de navete de asolizare erau risipite pe câmpul mic, în apropiere de nava Consulului; Expulzaţii vizitau pentru ultima dată Criptele Timpului şi ofiţerii FORŢĂ aduceau omagiul final la mormântul lui Kassad.

Oraşul Poeţilor avea acum aproape o mie de rezidenţi permanenţi, în majoritare pictori şi poeţi, deşi Silenus susţinea că erau simpli exhibiţionişti. Ei încercaseră în două rânduri să-l aleagă primar pe Martin Silenus; în două rânduri, el refuzase şi înjurase copios viitorul electorat. Totuşi bătrânul poet continua să se ocupe de toate, supraveghind restaurările, judecând dispute, repartizând locuinţe şi aranjând zborurile de aprovizionare din Jacktown şi din sud. Oraşul Poeţilor nu mai era Oraşul Mort.

Martin Silenus spunea că IQ-ul colectiv avusese un nivel mai ridicat pe vremea când locul fusese părăsit.

Banchetul se ţinu în pavilionul pentru cină care fusese reconstruit şi cupola cea mare reverberă râsetele stârnite de Martin Silenus, care citi poezii licenţioase, şi de artişti comici. Pe lângă Consul şi Silenus,

la masa rotundă a lui Brawne se mai găseau şase invitaţi Expulzaţi, printre care Om-liber Ghenga şi Puţ-central Minmun, ca şi Rithmet Corber III, îmbrăcat în petice de blănuri însăilate şi cu o pălărie ţuguiată şi înaltă ca un con. Theo Lane apăru târziu, cerându-şi scuze, spuse publicului cele mai recente glume din Jacktown şi se apropie de masa lor pentru a li se alătura la desert. Recent, Lane fusese menţionat ca opţiunea cea mai populară pentru postul de primar al lui Jacktown în alegerile din Lunapatru – atât indigenii, cât şi Expulzaţii păreau să fie încântaţi de stilul lui – şi deocamdată Theo nu lăsase să înţeleagă că ar fi declinat onoarea, dacă i-ar fi fost oferită.

După ce băură mult vin la banchet, Consulul îi invită în mod discret pe câţiva dintre ei în navă, ca să asculte muzică şi să mai bea ceva. Brawne, Martin şi Theo merseră şi stătură la înălţime pe balconul navei, iar Consulul cântă, foarte sobru, dar în acelaşi timp pasional, Gershwin, Studeri, Brahms, Luser şi Beatles, apoi din nou Gershwin, pentru a încheia cu incredibilul *Concert pentru pian nr. 2 în do minor* de Rahmaninov.

După aceea rămaseră în lumina slabă şi priviră peste oraş şi vale, mai băură puţin şi vorbiră până târziu în noapte.

– Ce te aştepţi să găseşti în Web? îl întrebă Theo pe Consul. Anarhie? Domnia gloatei? Revenire la epoca de piatră?

– Toate astea şi probabil multe altele, surâse Consulul şi roti uşor coniacul din pahar. Vorbind serios,

înainte ca sperlumicele să înceteze au fost transmise destule mesaje ca să știm că, în ciuda unor probleme reale, majoritatea vechilor planete din Web se vor descurca.

Theo Lane rămăsese în mână cu același pahar de vin pe care-l adusese din pavilionul pentru cină.

– De ce crezi că au încetat sperlumicele?

Martin Silenus pufni:

– Dumnezeu s-a plictisit să-i mai mâzgălim graffiti pe pereții casei.

Povestiră despre prieteni vechi și se întrebară ce făcea părintele Duré. În unul dintre ultimele mesaje sperlumice interceptate aflaseră despre alegerea lui ca Papă. Îl reamintiră pe Lenar Hoyt.

– Credeți că el va deveni Papă în mod automat după moartea lui Duré? întrebă Consulul.

– Mă-ndoiesc, răspunse Theo. Cel puțin, el va mai avea șansa de a trăi încă o dată, dacă mai funcționează cruciformul suplimentar purtat de Duré pe pieptul lui.

– Mă-ntreb dacă va veni să-și caute balalaica, făcu Silenus ciupind coardele instrumentului.

În lumina slabă lui Brawne i se părea că bătrânul poet continua să arate ca un satir.

Vorbiră despre Sol și Rachel. În ultimele șase luni, sute de oameni încercaseră să intre în Sfinx; unul singur reușise – un Expulzat tăcut pe nume Mizenspesht Ammenyet.

Experții Expulzați petrecuseră luni de zile analizând Criptele și urmele de maree temporale ce mai dăinuiau. Pe unele structuri, după deschiderea

Criptelor apăruseră hieroglife și cuneiforme straniu familiare, care duseseră la ipoteze cel puțin erudite asupra diverselor funcții ale Criptelor Timpului.

Sfinxul era un portal unisens către viitorul despre care pomenise Rachel/Moneta. Nimeni nu știa cum îi selecta pe cei pe care accepta să-i lase să treacă, dar pentru toți turiștii devenise popular să încerce să intre prin portal. Nu fusese descoperită nici o urmă a destinului lui Sol și al fiicei sale. Brawne constatase că se gândea frecvent la bătrânul cărturar.

Brawne, Consulul și Martin Silenus toastară și băură în cinstea lui Sol și Rachel.

Cripta de Jad părea să aibă o legătură cu planetele gazoase gigantice. Nimeni nu fusese acceptat prin portalul ei, însă Expulzați exotici, concepuți și crescuți pentru a trăi în habitate jupiteriene, soseau zilnic pentru a încerca să intre. Experții Expulzați și FORȚĂ explicaseră în mod repetat că acele Cripte nu erau teleproiectoare, ci cu totul altă formă de conexiune cosmică. Turiștilor nu le păsa.

Obeliscul rămânea un mister negru. Continua să strălucească, totuși nu avea nici o ușă. Expulzații presupuneau că înăuntru așteptau armate de Shrike. Martin Silenus credea că Obeliscul era un simplu simbol falic, introdus în ultima clipă în decorul văii. Alții bănuiau că ar fi avut vreo legătură cu Templierii.

Brawne, Consulul și Martin Silenus toastară și băură în cinstea Adevăratului Glas al Arborelui Het Masteen.

Resigilatul Monolit de Cristal era mormântul colonelului Fedmahn Kassad. Decodificarea însemnelor săpate în piatră dăduse la iveală legenda unei bătălii cosmice şi a unui mare războinic din trecut care apăruse pentru a-l înfrânge pe Stăpânul Durerii. Tinerii recruţi din navele-torţă şi crucişătoarele de atac erau fascinaţi de mitul acela. Legenda lui Kassad avea să se răspândească pe măsură ce tot mai multe nave aveau să revină pe planete din vechiul Web.

Brawne, Consulul şi Martin Silenus toastară şi băură în cinstea lui Fedmahn Kassad.

Prima şi a doua Criptă Grotă păreau să nu ducă nicăieri, dar a Treia se deschidea în labirinturi de pe o mulţime de planete. După dispariţia câtorva cercetători, autorităţile cercetării Expulzate reamintiră turiştilor că labirinturile se aflau într-un segment temporal diferit – posibil la sute de mii de ani în trecut sau în viitor –, ca şi în alt spaţiu. Ele sigilară grotele, permiţând doar accesul experţilor calificaţi.

Brawne, Consulul şi Martin Silenus toastară şi băură în cinstea lui Paul Duré şi Lenar Hoyt.

Palatul Shrike rămânea un mister. Platformele suprapuse şi acoperite cu trupuri dispăruseră când Brawne şi ceilalţi reveniseră acolo, peste câteva ore; interiorul criptei avea aceeaşi mărime ca întotdeauna, însă cu o singură uşă de lumină arzând în centru. Oricine păşea prin ea dispărea. Nimeni nu se întorsese.

Cercetătorii interziseseră accesul în interior, până aveau să decodifice literele săpate în piatră, dar foarte erodate de timp. Deocamdată erau siguri de

trei cuvinte – toate în latina Vechiului Pământ –, traduse ca „ROMA" „COLISEUM", și „REPOPULARE". Deja luase naștere mitul potrivit căruia portalul acesta se deschidea pe Vechiul Pământ dispărut și că acolo fuseseră transportate victimele arborelui cu țepe.

– Vezi, îi spuse Martin Silenus lui Brawne, dacă n-ai fi fost așa de grăbită să mă salvezi, aș fi putut merge acasă.

Theo Lane se aplecă înspre el.

– Ai fi ales realmente să te-ntorci pe Vechiul Pământ?

Martin își afișă cel mai dulce zâmbet de satir.

– Nici într-un milion de ani! Viața era plictisitoare acolo și va fi mereu plictisitoare. *Aici* e locul unde se-ntâmplă chestiile interesante.

Silenus toastă și bău în cinstea sa.

Dintr-un punct de vedere, își dădu seama Brawne, asta era adevărat. Hyperion era locul unde se întâlneau Expulzații și foștii cetățeni ai Hegemoniei. Criptele Timpului în sine însemnau viitoare posibilități de comerț, turism și călătorii, pe măsură ce universul omenesc se adapta unei vieți fără teleproiectoare. Încercă să-și imagineze viitorul așa cum îl vedeau Expulzații, cu flote mari extinzând orizonturile omenirii, cu oameni adaptați genetic colonizând gigante gazoase, asteroizi și planete mai aspre decât fuseseră Marte sau Hebron înainte de terraformare. Nu reuși să și-l imagineze. Acesta era un univers pe care-l putea vedea copilul ei... sau nepoții.

– La ce te gândești? o întrebă Consulul după un moment prelungit de tăcere.

Brawne surâse.

– La viitor. Şi la Johnny.

– Ah, da, făcu Silenus, poetul care ar fi putut să fie Dumnezeu, dar care n-a fost.

– Ce credeţi că s-a întâmplat cu a doua personalitate? întrebă Brawne.

Consulul făcu un gest scurt din mână.

– Nu văd cum ar fi putut supravieţui morţii Nucleului. Voi ce credeţi?

Brawne clătină din cap.

– Sunt pur şi simplu geloasă. Se parte că o sumedenie de oameni au apucat să-l vadă. Până şi Melio Arundez zicea că l-a întâlnit în Jacktown.

Toastară şi băură în cinstea lui Melio, care plecase cu cinci luni mai devreme cu prima navă-spin FORŢĂ care revenea în Web.

– Toţi l-au văzut, mai puţin eu, se încruntă Brawne spre coniacul ei şi-şi dădu seama că trebuia să fi luat mai multe pilule antialcoolice prenatale înainte să fi venit aici.

Era uşor ameţită; dacă lua pilulele, băutura nu-i putea face rău fătului, însă în mod clar i se suise la cap.

– Am plecat, anunţă ea şi se ridică, îmbrăţişându-l pe Consul. Dimineaţă trebuie să mă scol devreme şi să fiu cu capul limpede ca să-ţi urmăresc lansarea.

– Eşti sigură că nu vrei să-ţi petreci noaptea în navă? o întrebă Consulul. Cabina de oaspeţi are o panoramă frumoasă peste vale.

– Toate lucrurile mele sunt în palatul vechi.

– O să mai vorbim înainte să plec, spuse Consulul şi se îmbrăţişară din nou, scurt, înainte ca vreunul să fi observat lacrimile ei

Martin Silenus o conduse înapoi în Oraşul Poeţilor. Se oprirră în galeria luminată dinafara apartamentelor.

– Ai fost realmente pe arbore sau era doar un simstim în timp ce dormeai în Palatul Shrike? întrebă Brawne.

Poetul nu zâmbi. Îşi atinse pieptul în locul unde fusese străpuns de ţeapa din oţel.

– Eram un filozof chinez visând că eram un fluture sau un fluture visând că eram un filozof chinez? Asta mă-ntrebi, puştoaico?

– Da.

– Corect, spuse Silenus încet. Da. Am fost ambele. Şi ambele au fost reale. Şi ambele au durut. Şi te voi iubi şi păstra în suflet pentru totdeauna, Brawne, fiindcă m-ai salvat. Pentru mine, tu vei putea mereu să păşeşti pe aer. Îi ridică mâna şi i-o sărută. Intri?

– Nu, cred c-o să mă mai plimb puţin prin grădină.

Poetul ezită.

– Bine. Cred... Avem patrule – meci şi oameni –, iar Grendel-Shrike n-a reapărut deocamdată... dar fii atentă, da?

– Nu uita, zise Brawne, că eu sunt ucigaşa lui Grendel. Eu merg pe aer şi-i transform în gargui de sticlă, care se sparg.

– Mda, totuşi nu ieşi din grădină. Da, puştoaico?

– Am înţeles, încuviinţă Brawne şi-şi atinse abdomenul. Amândoi vom fi atenţi.

El aştepta în grădină, acolo unde lumina nu pătrundea şi videocamerele de monitorizare nu acopereau complet zona.

– Johnny! icni Brawne şi păşi iute înainte pe aleea din dale.

– Nu, răspunse el şi clătină din cap, poate puţin trist.

Semăna cu Johnny. Avea exact acelaşi păr roşcat-castaniu, ochi căprui, bărbie fermă, pometi înalţi şi zâmbet blând. Era îmbrăcat oarecum straniu, cu o jachetă din piele groasă, centură lată, încălţăminte butucănoasă, toiag de drumeţie şi o căciulă grosolană din blană, pe care o scoase când femeia se apropie.

Brawne se opri la mai puţin de un metru.

– Bineînţeles, murmură ea aproape neauzit.

Se întinse să-l atingă şi mâna îi trecu prin el, deşi nu se văzu pâlpâitul sau desincronizarea unei holograme.

– Locul ăsta continuă să fie bogat în câmpurile metasferei, zise el.

– Aha, aprobă Brawne neavând habar despre ce vorbea. Tu eşti celălalt Keats. Geamănul lui Johnny.

Bărbatul scund zâmbi şi întinse o mână, parcă dorind să-i atingă abdomenul proeminent.

– Asta mă face un fel de unchi, nu-i aşa?

Brawne încuviinţă.

– Tu ai salvat pruncul... pe Rachel... nu?

– M-ai putut zări?

– Nu, murmură femeia, dar am *simţit* că erai acolo. Şovăi o clipă. Totuşi nu erai cel despre care vorbea Ummon – partea Empatie a IF umană?

El clătină din cap şi cârlionţii îi sclipiră în lumina slabă.

– Am descoperit că eu sunt Cel Dinainte. Eu pregătesc drumul pentru Învăţătoare şi mă tem că unicul meu miracol a fost de a ridica un prunc şi de a aştepta până când cineva mi l-a putut lua.

– Nu m-ai ajutat şi *pe mine*... cu Shrike? Să plutesc?

John Keats izbucni în râs.

– Nu. Şi nici Moneta. Ai fost chiar tu, Brawne.

– Imposibil!

– Nu este imposibil, rosti el încet. Se întinse din nou pentru a-i atinge abdomenul şi femeii i se păru că putea simţi apăsarea palmei sale. Şopti: Mireasa tihnei nerăpită încă,/ Tăcerii pruncă. Timpului domol... Ridică ochii spre Brawne şi spuse: Cu siguranţă, mama Învăţătoarei poate exercita unele prerogative.

– Mama...

Brawne fu brusc nevoită să se aşeze şi găsi la timp o bancă. În viaţa ei nu fusese stângace, însă acum, însărcinată în şapte luni, îi venea imposibil să se poată aşeza cu graţie. Cu totul irelevant, îşi aminti de dirijabilul care se îndreptase în dimineaţa aceea către locul de amarare.

– Învăţătoarea, repetă Keats. Nu ştiu ce va învăţa, dar va transforma Universul şi va pune în mişcare idei care vor fi vitale peste zece mii de ani.

– Copilul *meu?* izbuti ea în cele din urmă, luptându-se să-şi regăsească respiraţia. Copilul meu şi al lui Johnny?

Personalitatea Keats îşi frecă obrazul.

– Confluența dintre spiritul uman și logica IA pe care Ummon și Nucleul au căutat-o atâta vreme, dar au murit fără s-o înțeleagă, spuse el. Aș dori să fiu de față când ea va învăța ceea ce are de învățat. Să văd ce efect are asupra acestei planete și asupra altora... asupra lumii.

Gândurile lui Brawne se roteau, însă simțise ceva în tonul lui.

– De ce? Tu unde vei fi? Ce s-a-ntâmplat?

Keats suspină.

– Nucleul nu mai există. Datasferele de aici sunt prea mici pentru a mă conține, chiar în formă redusă... cu excepția IA-urilor din nava FORȚĂ și nu cred că mi-ar plăcea acolo. Niciodată nu mi-a plăcut să mă supun ordinelor.

– Și altundeva nu există? întrebă Brawne.

– Metasfera, răspunse el și privi peste umăr. Dar e plină de lei și tigri și urși. Iar eu încă nu sunt pregătit.

Brawne nu-i comentă cuvintele.

– Am o idee, zise ea.

I-o spuse.

Imaginea iubitului femeii se apropie, își puse brațele în jurul ei și rosti:

– *Tu* ești un miracol, doamnă.

Se retrase în umbre.

Brawne clătină din cap.

– Nu sunt decât o femeie însărcinată. Puse palma pe pântecele bombat de sub rochie. Învățătoarea..., murmură ea apoi se adresă lui Keats: Perfect, tu ești

arhanghelul care anunţă totul. Ce nume ar trebui să-i pun?

Când nu primi nici un răspuns, ridică ochii.

Umbrele erau pustii.

Brawne ajunse la astroport înainte de răsăritul soarelui. Grupul care-şi lua rămas-bun nu era tocmai vesel. Pe lângă tristeţea firească a despărţirii, Martin, Consulul şi Theo erau buimaci, deoarece pe Hyperionul post-Web se terminaseră de mult pastilele antimahmureală. Numai Brawne era binedispusă.

– Nenorocitul de calculator al navei a luat-o razna-n dimineaţa asta, mormăi Consulul.

– Cum aşa? zâmbi Brawne.

Consulul miji ochii spre ea.

– Îi cer să-mi ruleze verificările standard dinaintea decolării şi tâmpita de navă îmi răspunde-n versuri.

– În versuri? repetă Martin Silenus arcuind o sprânceană de satir.

– Da... fiţi atenţi...

Consulul tastă pe comagendă.

Un glas familiar lui Brawne rosti:

Adio, voi trei Umbre!... Faţa mea, oricum,
Din ierbi şi flori nu poate fi întoarsă;
Eu hrana laudei n-o vreau, precum
Răsfăţuri în sentimentală farsă!
Pieriţi domol... Figuri rămâneţi numa
Cu măşti pe chip, pe urna doar visată.
Adio! Alte viziuni m-aşteaptă

Şi noaptea ca şi ziua, de acum.
Pieriţi în nori din lenea mea deşteaptă
Şi nu vă mai întoarceţi niciodată!

– O IA defectă? Crezusem că nava ta avea una dintre cele mai excepţionale inteligenţe din exteriorul Nucleului.

– Aşa şi este, întări Consulul. Nu-i defectă. Am rulat o verificare cognitivă şi funcţională completă. Totu-i în regulă. Atât doar că-mi spune... *asta!*

Indică afişajul înregistrării comagendei.

Martin Silenus aruncă o privire spre Brawne Lamia, îi cercetă cu atenţie surâsul, după care reveni către Consul.

– Se pare că-i posibil ca nava ta să devină cultă. Nu-ţi face griji în privinţa asta. Va însemna o tovărăşie plăcută în lunga călătorie acolo şi-napoi.

În pauza care urmă, Brawne scoase un pachet voluminos.

– Un cadou de rămas-bun, spuse ea.

Consulul îl despachetă, fără grabă la început, apoi rupând şi sfâşiind ambalajul, când zări covoraşul împăturit, decolorat şi foarte uzat. Îşi trecu palma peste el, ridică ochii şi vorbi cu glas plin de emoţie:

– Unde... cum l-ai...

Brawne zâmbi.

– O refugiată băştinaşă l-a găsit în aval de ecluzele Karla. Încerca să-l vândă pe piaţa din Jacktown, când s-a întâmplat să trec pe-acolo. Nimeni nu era interesat să-l cumpere.

Consulul inspiră adânc şi-şi purtă mâinile peste desenele din covoraşul-şoim care-l purtase pe bunicul său Merin spre profetica întâlnire cu bunica Siri.

– Mă tem că nu mai zboară, spuse Brawne.

– Trebuie reîncărcate filamentele pentru zbor, zise Consulul. Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc...

– Nu-mi mulţumi, replică femeia. Este ca să-ţi aducă noroc în călătorie.

Consulul clătină din cap, o îmbrăţişă, dădu mâna cu ceilalţi şi sui cu liftul în navă. Brawne şi cei doi bărbaţi reveniră la terminal.

Pe cerul de lapislazuli al lui Hyperion nu se zărea nici un nor. Soarele zugrăvea piscurile îndepărtate ale Lanţului Căpăstrului în tonuri profunde şi promitea o zi călduroasă.

Brawne privi peste umăr către Oraşul Poeţilor şi valea de dincolo de acesta. Cele mai înalte vârfuri ale Criptelor Timpului abia erau vizibile. O aripă a Sfinxului reflecta lumina solară.

Aproape fără zgomot şi doar cu o boare caldă, nava de abanos a Consulului se ridică pe o văpaie albastru pur şi porni spre stele.

Brawne încercă să-şi reamintească poeziile pe care le citise recent şi ultimele versuri ale celei mai lungi, şi neterminate, opere a iubitului ei:

Atunci năvăli strălucitorul Hyperion
Cu straiele-i de foc unduitoare-n urmă
Şi scoase-un răget, ca de vâlvătaie pământeană,
Care alungă sfioasele şi gingaşele Ore,

Cutremurându-le aripele de hulubi. El arse mai departe...

Simți cum vântul cald îi răvășea părul. Înălță fața către cer și flutură din braț, neîncercând să-și ascundă sau șteargă lacrimile, apoi făcu semne tot mai energice când nava splendidă se înclină și se ridică spre ceruri cu apriga ei flacără albastră și – ca un strigăt îndepărtat – născu un boom sonic care sfâșie deșertul și reverberă din culmile îndepărtate.

Brawne își îngădui să plângă și flutură iarăși din braț, continuă să-l fluture, spre Consulul care pleca, și spre cer, către prieteni pe care n-avea să-i mai revadă, și spre o parte din trecutul ei, ca și spre nava ce se ridica deasupra ca o perfectă săgeată din abanos trasă din arcul unui zeu.

El arse mai departe...

NOTA TRADUCĂTORULUI

Traducerea acestei cărți s-a inspirat sau a folosit tălmăciri în limba română cuprinse în următoarelor volume:

KEATS John, *Poezii*, Ed. Albatros, București, 2001, trad. de Miron Kiropol;

KEATS John, *Scrisori*, Ed. Univers, București, 1974, trad. de Cecilia Melinescu-Burcescu;

KEATS John, *Versuri*, Ed. Pandora-M, București, 2000, trad. de Aurel Covaci;

Teatrul englez în epoca Renașterii, Editura pentru literatură universală, București, 1964;

Versuri, Editura pentru Literatură Universală, București, 1965.